ALAN GLYNN

EGYETLEN TABLETTA

KIHOZZA BELŐLED A MAXIMUMOT

CSÚCSHATÁS

PARTVONAL

Alan Glynn

Csúcshatás

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Alan Glynn – Limitless

2001

Magyar fordítás:

Nitkovszki Stanislaw

Magyarországi kiadás éve:

2011

Eithne-nek

„Messziről érkezett erre a kék párákba borult pázsitra, és olyan közel jutott álmának megvalósulásához, hogy szinte elérte a kezével. Nem tudta, hogy ez az ábránd már régesrégen a múlté, eltűnt a közeli nagyváros dübörgő és nyüzsgő zsivaja mögötti, hatalmas ország végtelen tájain, a messzi éjszakában."

F. Scott Fitzgerald, *A nagy Gatsby* (ford. Máthé Elek)

1.

Későre jár.

Az időérzékem már nem az igazi, de tudom, hogy tizenegy már biztosan elmúlt, sőt, már jócskán éjfél felé jár. Ennek ellenére nem akarok a karórámra nézni – mert úgyis csak arra emlékeztetne, milyen kevés időm maradt.

De ettől még tény, hogy későre jár…

…hogy *csend* van. Az ajtómon túl zümmögő jégautomatát és az országúton nagy ritkán tovasuhanó autókat leszámítva semmit sem hallok – se forgalmat, se szirénákat, se zenét, se emberi hangokat, se egymást hívó állatokat, már ha az állatok

ezért adnak ki olyan fura hangokat éjszaka. Semmi. Egyáltalán nincsenek zajok. Hátborzongató, és nagyon nem tetszik. Olyan nagyon nem, hogy arra gondolok, talán jobb lett volna fel sem jönnöm ide. Talán jobb lett volna a városban maradnom, és hagynom, hogy az éjszakai fények stroboszkópja rövidre zárja természetfelettivé nőtt koncentrációs képességemet, hagynom, hogy a szűnni nem akaró zaj és nyüzsgés kifárassza érzékeimet és feleméssze az ereimben dübörgő energiát. De ha nem jöttem volna fel ide Vermontba, ebbe a motelbe – a Northview Motor Lodge-ba, akkor hol maradhattam volna? A barátaimat mégsem terhelhettem meg a saját nyomorommal, így aztán nem maradt más, mint azt tenni, amit tettem: autóba ülni és elhagyni a várost, elhajtani több száz kilométerre, ide fel, erre a csendes, néptelen vidékére az országnak…

…és beköltözni ebbe a csendes, üres motelszobába, ahol a szőnyeg, a tapéta és a takarók különböző, mégis egyformán élénk mintázata valóságos versengést folytatott, *sikított* a figyelmemért, az olcsó dekorációról – az ágy fölé akasztott havas tájról és az ajtó melletti *Napraforgók*ról – nem is beszélve.

Egy vesszőből font fotelben ülök, egy vermonti motelszobában, és minden olyan idegen tőlem. Az ölemben laptop, a padlóra állítva egy üveg Jack Daniel’s. Szemben egy tévé, a falra csavarozva; a CNN villódzik rajta, de az is hang nélkül. A képernyő tele van kommentátorokkal – nemzetbiztonsági tanácsadók, washingtoni tudósítók, külpolitikai szakértők s bár nem hallom őket, tudom, hogy a helyzetről beszélnek, a krízisről, Mexikóról.

Végül feladom, és a karórámra pillantok.

Nem akarom elhinni, hogy már majdnem tizenkét órája. Persze, lesz ebből még tizenöt óra is, aztán húsz, majd egy egész nap. A ma reggel Manhattanben történtek távolodnak, hátrafelé csúsznak a számtalan kisvárosi Fő utcán, a megannyi kilométeres országúton, visszafelé suhannak az időben, mégpedig észvesztő sebességgel. De kezdenek szétesni is az

iszonyú nyomás alatt, recsegve-ropogva elszigetelt emléktöredékekké pattannak szét – miközben, természetesen, az egész egyben marad, széttörhetetlenül, egyfajta felfüggesztett jelen időben, amiből lehetetlen megszökni… s ami sokkal valóságosabb és elevenebb, mint bármi, amit magam körül látok ebben a motelszobában.

Ismét a karórámra nézek.

A történtek gondolatára dörömbölni kezd a szívem, olyan hangosan, hogy hallani lehet ebben a fene nagy csendben; mintha pánikba esett volna odabent, és arra készülne, hogy szétverje a bordáimat és kitörjön a mellkasomból. A fejem még nem lüktet, de előbb-utóbb fog, tudom: a szemgolyóim tövét ingerlő tűszúrások hasogató fejfájássá fognak szétterebélyesedni, és satuba fogják az egész koponyámat. De ez még valamivel odébb van.

Ugyanakkor világos, hogy hamarosan kifutok az időből.

Akkor hát… hogyan is kezdjek hozzá?

Gondolom, azért hoztam ide magammal a laptopot, hogy mindent digitális formába öntsek, hogy őszintén beszámoljak mindarról, ami történt, és most mégis vacillálok, csak kerülgetem az anyagot, és cidrizek, mintha két hónap állna rendelkezésemre, és mintha lenne jó hírem, amire vigyáznom kellene. A helyzet az, hogy nincs két hónapom – valószínű, hogy inkább csak óráim maradtak és nincs megvédeni való hírnevem sem, mégis úgy érzem, hogy merész kezdésre van szükség, valami grandiózusra és szónokiasra, affélére, amit egy nagy szakállú, mindentudó tizenkilencedik századi mesélő vetne be, hogy megfelelő indítást adjon legújabb kilencszáz oldalasának.

Nagyívű kezdést akarok.

De hogy őszinte legyek, nincs abban semmi nagyívű vagy grandiózus vagy szónokolni való, ahogyan ez az egész elkezdődött, abban meg különösen nem, hogy néhány hónappal ezelőtt, az egyik délután, összefutottam Vernon

Ganttel az utcán.

Márpedig, azt hiszem, éppen *ez* az a pillanat, amivel kezdenem kellene.

2.

Vernon Gant.

A sok ember között, akiket a sors a nyakadba varrt – és akikkel ha tetszik, ha nem, osztoznod kell az irataidon, a fényképeiden, az emlékeiden és az életed napjain – van egy, aki mindenen túltesz, aki úgy tornyosul föléd, mint egy óriás, magányos felkiáltójel: az exsógor.

A vele való kapcsolat, amit – tudomásom szerint – oly kevesen énekeltek meg, azok közé tartozik, amelyek nem igénylik, hogy rendszeres időközönként felfrissítsék őket. Mi több, ha az egykori asszonnyal nem hoztatok össze közös gyerekeket, akkor nincs is okod rá, hogy *valaha is* keresd ennek a személynek a társaságát. Kivéve, persze, ha szembejön veled az utcán, és nem tudod, vagy nem akarod időben elkapni a tekinteted, hogy úgy tehess, mintha nem vetted volna észre.

Egy verőfényes, nem túl hideg februári kedd délutánon történt, négy óra tájban. A 12. utcán sétáltam egyenletes tempóban, számban cigarettával, az 5. sugárút irányába. Rossz hangulatban voltam, és mindenféle sötét gondolatok keringtek a fejemben, elsősorban a könyvvel kapcsolatban, amit a Kerr & Dexternek kellett megírnom *Felpörgetve: Haight-Ashburyből a Szilikon-völgybe* címmel. Ebben nem is volt semmi szokatlan, hiszen a téma ott lüktetett mindenben, amivel kapcsolatba kerültem: minden ételben, minden zuhanyozásban, minden futballközvetítésben, de még a sarki kisboltban – tejért, vécépapírért, csokiért vagy cigiért – tett késő éjszakai kirándulásokban is. Aznap délután, úgy emlékszem, attól féltem a legjobban, hogy a könyv sehogyan sem fog összeállni.

Nem könnyű eltalálni az egyensúlyt a történet mesélése és a *történetmesélés* közt, ha érthető, hogy mire gondolok, és attól tartottam, hogy talán *nincs* is történet, hogy a kiindulópont, amire a könyv épül, egy kalap szar. Emellett még az is foglalkoztatott, hogy kinőttem a lakásom az A sugárút és a 10. utca sarkán, és nagyobb kellene, de hogy ez miért töltött el rettegéssel? Leszedni a könyveimet a polcokról, szétválogatni az íróasztalom tartalmát, aztán mindent egyforma dobozokba rakni? Aligha ez volt az oka. Az exbarátnőm is eszembe jutott – Maria, meg a tízéves lánya, Romy, meg az, ahogyan bántam velük: az anyával sosem beszéltem eleget, míg a gyerek esetében képtelen voltam csomót kötni a nyelvemre. Más borús gondolatok is gyötörtek: túl sokat dohányzom és fáj a mellkasom. Van egy sor kísérő tünetem is, olyan apróságok, mint az alkalmanként jelentkező ilyen-olyan fájdalmak, a daganatszerű dudorok, a kiütések, melyek lehetnek különálló jelenségek is, de az sem kizárt, hogy szoros kapcsolatban állnak egymással, már ami a kiváltó okot illeti. Mi van, ha egy nap összefognak, nekidurálják magukat, s én holtan rogyok össze?

Aztán arra is gondoltam, mennyire utálom a kinézetemet, és mekkora szükségem lenne egy hajvágásra.

Lepöcköltem a hamut a cigi hegyéről a járdára. Felnéztem. A 12. és az 5. sarka úgy húsz méterre volt tőlem. Hirtelen egy fickó kanyarodott be az 5. utcáról, ugyanolyan sebességgel, mint amivel én tartottam az ellenkező irányba. Egy légi felvételen úgy mutattunk volna, mint két ütközési pályán lévő molekula. Tíz méternél azonban felismertem, ahogyan ő is engem. Öt méternél fékezni kezdtünk, és jöttek az ilyenkor megszokott gesztusok, elkerekedő szemek, szövegek:

– *Eddie Spinola.*

– *Vernon Gant.*

– Te még *élsz?*

– Te jó ég, *mikor* is volt?

Kezet fogtunk, megveregettük egymás vállát.

Aztán Vernon hátrébb lépett, és méricskélni kezdett.

– Jézusom, Eddie, még elfúj a szél!

Ez cinikus utalás volt jelentős súlyfeleslegemre, amire a legutóbbi – kilenc-tíz évvel ezelőtti – találkozásunk óta tettem szert.

Ő most is, mint mindig, magas volt és sovány. Kopaszodó feje búbjára néztem, rövid hatásszünetet tartottam, aztán kijelentettem:

– Nos, nekem legalább van némi beleszólásom az ügybe.

Pattogott egy kicsit Jake La Motta-módra, aztán játékosan bevitt egy gyengéd bal horgot.

– Még mindig Mr. Észkombájn, mi? Szóval, mi a nagy helyzet, Eddie?

Fekete bőrcipőt viselt, lazára szabott, méregdrága öltönyt és aranykeretes napszemüveget. Mindehhez bronzbarnára sült bőr társult. A fickóból valósággal áradt a pénz szaga.

Hogy mi a nagy helyzet?

Hirtelen már nem is akartam ezt a beszélgetést.

– A Kerr & Dexternek dolgozom, tudod, a kiadónak.

Szipákolt egyet, bólintott, és várta a folytatást.

– Szövegíró voltam náluk három vagy négy évig. Kézikönyvek, használati útmutatók, meg ilyesmi, most azonban egy illusztrált sorozatot készítenek a huszadik századról… tudod, hogy van ez, a nosztalgiahullámot szeretnék meglovagolni még az elején, hogy nagyot szakítsanak… és megbíztak, hogy én készítsem el az egyik részt, azt, amelyik a hatvanas és a kilencvenes évek divatja közötti kapcsolattal…

– Érdekes.

–…Haight-Ashburyvel és a Szilikon-völggyel…

– *Roppant* érdekes.

Nem adtam fel.

– Lizergsav és személyi számítógépek.

– *Király.*

– Nem annyira. Nem fizetnek valami jól, és mivel a könyvek olyan vékonyak lesznek... mindössze százoldalasak, legfeljebb százhúsz... nem sok mozgástered marad, amitől végeredményben még nagyobb kihívás, mert...

Elhallgattam.

Összevonta a szemöldökét.

– Mert?

–...mert... – Ez a magyarázkodás kezdett zavaróan kínossá válni. Mintha egy röntgenlámpát kapcsoltam volna fel a hátam mögött, hogy átlátszóvá váljak Vernon számára. Szánalmas volt. Áthelyeztem a testsúlyomat a másik lábamra. –...mert, nos, lényegében képszöveget írsz az illusztrációk mellé, így aztán, ha egyéni meglátást is bele szeretnél vinni a dologba, akkor nagyon benne kell lenned a témában, érted.

– Ez klassz, ember. – Elmosolyodott. – Mindig is ezt akartad csinálni, vagy nem?

A kérdése gondolkodóba ejtett. Végül is, bizonyos értelemben, igen. De nem úgy, ahogyan azt *ő* valaha is megérthette volna. Jézusom, gondoltam. *Vernon Gant.*

– Jó kis utazás lehet – tette hozzá.

Vernon kokaindíler volt, amikor megismertem az 1980-as évek végén, de akkoriban egészen másképpen mutatott dús hajával és a bőrdzsekijével. Meg taóval foglalkozott, és a bútorokért is odáig volt. Egyszeriben minden eszembe jutott.

– Igazság szerint elég nehezen boldogulok vele – válaszoltam, de hogy minek, azt magam sem tudtam.

– Tényleg? – hátrált el egy parányit. Megigazította a

napszemüvegét, mintha a szavaim meglepték volna, de azért készen állt tanácsokat adni abban a pillanatban, hogy rálelt a probléma gyökerére.

– Annyi szál van, érted, meg annyi ellentmondás, hogy az ember azt se tudja, hol kezdje. – A tekintetem megállapodott egy autón az utca túloldalán, egy metálkék Mercin. – Úgy értem, ott vannak a technológiaellenes, vissza a természethez hatvanas évek, a *Whole Earth Catalog* meg a többi szar... szélcsengők, barna rizs és pacsuli. De ott van a rockkoncertek pirotechnikája, a fény– és hangeffektek, az *elektromos* szó, meg az a tagadhatatlan tény is, hogy az LSD egy kémcsőből pattant elő... – A tekintetemet az autón tartottam. –...meg az is, ezt kapd ki, hogy az internet ősét, az ARPANET-et hatvankilencben fejlesztették ki a UCLA-n. *Ezerkilencszázhatvankilencben.*

Megint elhallgattam. Az egyetlen oka, hogy felhoztam ezt, feltételeztem, az lehetett, hogy ez járt az eszemben egész nap. Végeredményben mindössze annyit tettem, hogy hangosan gondolkodtam – milyen szemszögből is?

Vernon csettintett a nyelvéve, aztán a karórájára nézett.

– Most épp mi dolgod, Eddie?

– Sétálok az utcán. Semmi. Cigizek. Nem tudom. Egyetlen épkézláb mondat se jut eszembe. – Szívtam egy slukkot. – Miért?

– Azt hiszem, segíthetek.

Megint a karórájára nézett, és mintha fejben gyors számolást végzett volna.

Elképedve bámultam, és éreztem, kezdek nagyon pipa lenni.

– Gyerünk, elmagyarázom, mire gondoltam – folytatta. – Igyunk valamit. – Összecsapta a kezét. – *Vamos.*

Egyáltalán nem tartottam jó ötletnek elhúzni Vernon Ganttel. Sok egyéb mellett azért sem, mert elképzelni sem

tudtam, miben tudna segíteni az imént felvázolt problémában. Nulla esélyt láttam rá.

Mégsem mondtam kapásból nemet.

Az ajánlat második része ugyanis, az „Igyunk valamit”, nem volt ellenemre. Azt is el kell ismernem, hogy volt egy második, enyhén pavlovi összetevője is a habozásomnak: belefutni Vernonba és spontán elhúzni vele akárhova, nos, ez megmozgatott valamit a kémiámban. A „Vamos” is mintha egy belépési kód lett volna az életem egy olyan részébe, amit csaknem tíz éve lezártnak tekintettem.

Megdörgöltem az orrom, aztán kinyögtem:

– Oké.

– Klassz. – Rövid szünetet tartott. – *Eddie Spinola* – tette hozzá olyan hangon, mintha a régen emlegetett név hangzását ízlelgetné.

A 6. utcánál tértünk be egy lokálba, egy elegáns, Maxie’s nevű retró koktélbárba, ami azelőtt egy El Charro nevű tex-mex találkahely volt, még korábban pedig egy késdobáló Conroy’s néven. Beletelt némi időbe, mire hozzászoktunk a belső tér dekorációjához és megvilágításához, s végre – számomra érthetetlenül hosszú válogatás után – találtunk egy bokszot, amit Vernon megfelelőnek talált. A hely gyakorlatilag kihalt volt – s nem is volt várható, hogy megtelik élettel délután ötnél hamarabb, Vernon mégis úgy viselkedett, mintha szombat éjszaka lenne, és az utolsó üres asztalt kellene felkutatnunk az utolsó bárban, ami még nyitva van. Csak ekkor, miközben Vernon a bokszok takarását és a mellékhelyiségtől, illetve a kijárattól való távolságát vizsgálta nagy buzgalommal, jöttem rá, hogy valami készül. Vernon feszült volt, sőt, ideges, ami nem vallott rá – vagy legalábbis arra a Vernonra nem, akit én ismertem, s akinek az egyik legfőbb erénye az volt, hogy még kokainárusítás közben is viszonylag összeszedett tudott maradni. Más kokaindílerek, akiket ismertem, általában úgy viselkedtek, mintha termékük

élő reklámjai lennének: egy percig nem maradtak meg egy helyben, és dőlt belőlük a szöveg. Vernon viszont mindig csendes, komoly üzletember módjára viselkedett, szerény volt, figyelmes és passzív – néha még túlságosan is, akár egy megrögzött dohányos, aki maga sem tudja, hogyan csöppent a kokainisták tengerébe. Ha nem ismerem jobban, még azt hihettem volna, hogy Vernon – vagy legalábbis az, akivé lett – épp ezen a délutánon szippantotta fel élete első kokaincsíkjait, és rosszul viseli a dolgot.

Letelepedtünk egy bokszban, végre-valahára, és egy pincérnő megállt az asztalunknál.

Vernon dobolt egy sort az ujjaival az asztallapon, aztán megszólalt:

– Lássuk csak... én egy... Vodka Collinst kérek.

– És önnek, uram?

– Egy Whiskey Sourt legyen szíves.

A pincérnő magunkra hagyott minket, Vernon pedig kivett egy pakk ultra light, alacsony kátránytartalmú mentolos cigit, meg egy levél félig elhasznált gyufát. Míg rágyújtott, megkérdeztem tőle:

– Na, és Melissa hogy van?

Melissa a húga, akivel szűk öt hónapig voltunk házasok a távoli 1988-ban.

– Melissa? Ő jól van – felelte Vernon, és szívott egy slukkot a mentolosból, de akkorát, mint egy mellúszó, amikor a feje feljön a víz fölé: teljes tüdőből, váll– és hátizmait is bevetve. – Mondjuk, elég ritkán találkozunk. Most fent él Mahopacben, és van két kölyke.

– Milyen a férje?

– A férje? Mi az, féltékeny vagy? – Vernon elröhögte magát, és körülnézett a bárban, mintha partnert keresne, akivel osztozhat ezen a remek viccen. Nem szóltam semmit. Vernon

lassan abbahagyta a heherészést, aztán hozzáütögette a cigi hegyét a hamutartó széléhez, és rám nézett: – A faszi egy seggfej. Két éve otthagyta őket, nyakig a szarban.

Ezt sajnálattal hallottam, bár kétségkívül nehezen tudtam elképzelni azt a Melissát, aki két kölyköt nevel Mahopacben. Annál könnyebb volt viszont felidéznem magamban az esküvőnk napjának magas, karcsú, krémszínű selyemruhát viselő Melissáját, kezében martinispohárral, ahogy rám mosolyog a szoba túlsó végéből a sógor Upper West Side-i lakásában. Vibráló színekben, szinte kézzelfogható részletességgel láttam lelki szemeim előtt tökéletes bőrét, fénylő, egyenes szálú, hátközépig érő fekete haját és széles, elegáns ajkait, melyek nem hagyták, hogy bárki más is szóhoz jusson...

A pincérnő visszatért az italainkkal.

Melissa okosabb volt, mint bárki a környezetében, okosabb nálam, és kétségtelenül okosabb a bátyjánál. Akkoriban egy kisebb kábeltévés műsorajánló produkciós asszisztenseként dolgozott, de mindig is úgy éreztem, hogy nagyobb és nemesebb feladatokra hivatott, hogy egyszer majd napilapot fog szerkeszteni, mozifilmet rendez, vagy éppen szenátornak jelölteti magát.

Miután a pincérnő távozott, megemeltem a poharam, és közöltem:

– Sajnálattal hallom.

– Ja. Szar ügy.

De ezt úgy mondta, mintha egy kisebb földrengésről lenne szó, valami távoli, kimondhatatlan nevű ázsiai országban, és csak azért hozta volna szóba, hogy valamiről beszélgessünk.

– Dolgozik? – ragadtam le a témánál.

– Igen, valamit csinál, azt hiszem. Hogy pontosan mit, azt nem tudom. Nem sűrűn beszélünk egymással.

Ez meglepett. A bár felé jövet, és amíg Vernon az ideális bokszot kereste, meg most is, amikor vártuk, hogy kihozzák az italt, fotó minőségű emlékképek villantak elém a Melissával együtt töltött nyúlfarknyi időszakból – mint például az az alkalom Vernon lakásán, az esküvőnk napján. Csupa „C" kategóriás filmbe meg képregénybe illő jelenet. Eddie és Melissa két oszlop közt a Városháza előtt... Melissa a tükör fölött térdel, és szipákoló orrával kiszabadítja gyönyörű arcát a fehér „rácsok" mögül... Eddie a fürdőszobában, különböző fürdőszobákban, a rosszullét különböző fázisaiban... Melissa és Eddie a pénzen marakodnak, aztán azon versenyeznek, ki tud nagyobbat disznólkodni egy felcsavart húszdollárossal. Az esküvőnkre sokkal jobban illett volna a „kokós" jelző, mint a „fehér", ahogyan egész házasságunkra is – ami egy „kokós döntés" volt, ahogy egyszer Melissa közönyösen megfogalmazta, így aztán, bármit is éreztem Melissa iránt, vagy ő irántam, nincs benne semmi meglepő, hogy mindössze öt hónapig tartott, sőt, talán az a meglepő, hogy ilyen sokáig kihúztuk. Nem is tudom.

Csakhogy most nem ez volt a kérdés, hanem az, hogy *velük* mi történt. Vernonnal és Melissával. Mindig is közel álltak egymáshoz, és mindig is fontos szerepet játszottak egymás életében. Vigyáztak egymásra a gonosz nagyvárosban, és a legfelsőbb fórumot jelentették egymásnak a kapcsolataik, a munkaügyek, a lakásválasztás, a dekoráció terén. Az a fajta fivér-nővér kapcsolat volt ez, amely esélyt sem adott volna nekem Melissánál, ha Vernon ellenszenvesnek talál. Bevallom, a másik irányban, ha lett volna beleszólásom, én leválasztottam volna Melissát a bátyóról. De nem volt beleszólásom. Ez van.

Mindenesetre, azóta eltelt tíz év. Az akkor volt. Nyilván sok minden megváltozott tíz év alatt.

Vernont néztem, ahogy szívott egy újabb olimpiai slukkot az ultra light, alacsony kátránytartalmú mentolos cigiből. Szerettem volna mondani valamit az ultra light, alacsony

kátránytartalmú mentolos cigikről, de képtelen voltam kiverni a fejemből Melissát. Kérdezni akartam róla, részletesen meg akartam ismerni a jelenlegi helyzetét, de nem tudtam eldönteni, mihez van jogom ez ügyben – már ha egyáltalán van jogom bármihez is Melissa esetében.

– Miért szívsz ilyen izét? – halásztam elő a saját szűrő nélküli Camelemet. – Megéri a fáradság a nagy semmiért?

– Ha úgy vesszük, hogy ez az egyetlen aerob gyakorlat, amire manapság időm van, akkor igen. Ha olyant szívnék – intett a fejével a Cameljeim felé, már régen lélegeztetőgépen lennék. Így viszont a kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad.

Úgy döntöttem, később mégiscsak visszakanyarodok Melissához.

– Na és *te* mivel foglalkozol, Vernon?

– Nem unatkozom. Ismersz.

Ez csakis egyet jelenthetett: még mindig díler. Egy normális ember azt válaszolta volna, hogy „jelenleg a Microsoftnak dolgozom”, vagy „szakács vagyok Moe gyorsbüféjében”. De nem így Vernon. Ő csak „nem unatkozott”. Csak ekkor jutott eszembe, hogy Vernon segítő szándéka valószínűleg egy nagylelkű árengedményben fog alakot ölteni.

A francba, tudhattam volna.

De tényleg nem sejtettem? Nem pont ez, a régi idők utáni sóvárgás volt az, ami ide hozott vele?

Épp arra készültem, hogy mondjak valami okosat a terelésével kapcsolatban, de Vernon megelőzött:

– Ami azt illeti, mostanság tanácsadóként dolgozom.

– Kinek?

– Egy gyógyszeripari cégnek.

Összevontam a szemöldököm, és megismételtem a szavait, a

mondat végén kérdőjellel.

– Ja, egy exkluzív termékcsalád fog kijönni az év végén, és most az ügyfélkör kialakításán dolgozunk.

– Mi a fene, Vernon. Ennyit változott a szleng? Tudom, hogy rég lógtunk együtt, de…

– Nem, nem. Komolyan. Igazság szerint – körülnézett, aztán lehalkította a hangját, úgy folytatta – éppen erről akartam beszélni veled… a kreativitással kapcsolatos gondjaid miatt.

– Én…

– A kutatók, akikkel dolgozom, egy új, elképesztő tulajdonságokkal bíró vegyületet állítottak elő. – A zsebébe nyúlt, és előhúzta a tárcáját. – Tabletta alakjában létezik. – A tárcából egy apró, légmentesen visszazárható műanyag tasakot vett elő. Kinyitotta, és kipöckölt belőle valamit a bal tenyerébe. Elém tartotta a kezét. Egy apró, fehér, jelzés nélküli tablettát tartott benne.

– Nesze – mondta. – Vedd el.

– Mi ez?

– Csak vedd el.

Odatartottam a jobb kezemet és kinyitottam a tenyeremet. Vernon ráfordította a balját, és belepottyantotta a tablettát.

– Mi ez? – ismételtem meg a kérdést.

– Még nincs neve. Mármint munkaneve van, de az csak egy betűsor meg egy kód. Rendes nevet még nem találtak neki. A klinikai teszteken azonban túl vannak, az összesen, és az FDA engedélyét is megkapták.

Úgy nézett rám, mintha megválaszolta volna a kérdést.

– Oké – mondtam, nincs neve, és megvannak a klinikai tesztek meg az FDA-engedély, de *mi* a faszom ez?

Ivott egy kortyot, belélegzett a cigin át, aztán megkérdezte:

– Tudod, hogyan csinál ki a narkó, nem? Egy darabig jó, de

egy idő után kezd egyre szarabb lenni, aztán az egész életed... darabokra hullik. Előbb vagy utóbb bekövetkezik, igazam van?

Bólintottam.

– Nos, ezzel nem – mutatott a tablettára a kezemben. – Ez az apróság ennek szöges ellentéte.

Hagytam a tablettát az asztalra csúszni a tenyeremből, aztán fogtam a poharamat, és ittam egy kortyot.

– Vernon, *kérlek,* ne csináld. Nem egy középiskolással van dolgod, aki azért ül itt, hogy megkapja élete első adagját. Még csak nem is azért...

– Higgy nekem, Eddie, ilyent még nem pipáltál. Komolyan beszélek. Csak vedd be és meglátod.

Már évek óta nem narkóztam, és pontosan azért nem, amit Vernon felsorolt az imént előadott marketinges dumájában. Néha azért elfogott a sóvárgás, hiányoltam azt az ízt a garatomból, meg azokat az áldott órákat, amikor úgy pörgött a nyelvem, mint a motolla, és olyan mondatokat alkottam, akár egy isten, de már egyik sem jelentett kísértést. Olyan volt, mint visszasírni egy elmúlt életszakaszt, vagy elvesztett szerelmet – és már ennek is volt egyféle enyhe, bódító hatása, de hogy *emiatt* kipróbáljak valami újat, hogy megint visszazuhanjak oda, nos... Lenéztem az asztal közepén fehérlő apró tablettára, és kijelentettem:

– Túl öreg vagyok én már ehhez, Vernon...

– Nincsenek mellékhatások, ha ettől félsz. Azonosították ezeket a receptorokat az agyban, amik aktiválni tudnak bizonyos idegpályákat, és...

– Nézd – kezdtem kétségbeesni, én igazán nem...

És ekkor megszólalt egy mobil. Mivel nekem nem volt, csakis Vernon telefonja lehetett. Az exsógor bele is nyúlt érte a zsebébe. Elővette, s miközben szétnyitotta és a megfelelő gombot kereste, a tabletta irányába bólintott, majd

megjegyezte:

– Csak annyit mondanék még, Eddie, hogy ez a cucc megoldaná minden, a könyvvel kapcsolatos gondodat.

A füléhez emelte a telefont és beszélni kezdett, én pedig döbbenten néztem.

– Gant.

Tényleg megváltozott, és ezt, mi tagadás, érdekesnek találtam. Ugyanaz a fickó volt, persze, de mégis mintha egész más emberré fejlődött volna.

– Mikor?

Fogta a poharát, és megforgatta benne az italt.

– Tudom, de *mikor?*

Átnézett a bal válla felett, aztán hirtelen a karórájára pillantott.

– Mondd meg neki, hogy azt nem tehetjük. *Tudja,* hogy szó sem lehet róla. Semmiképpen sem.

Legyintett.

Ittam egy kortyot én is, és rágyújtottam egy Camelre. Itt ülök, tűnődtem, és az exsógoromra fecsérelem a délutánomat. Amikor egy órával ezelőtt eljöttem otthonról, hogy sétáljak egyet, mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy egy *bárban* fogok kikötni. Arra meg végképp nem, hogy az exsógorommal, Vernon Faszagyerek Ganttel.

Megráztam a fejem, és ittam még egy kortyot.

– Nem, *te* mondd neki… mégpedig most. – Szedelőzködni kezdett. – Nézd, tíz-tizenöt perc, és ott vagyok.

Lesimította a zakóját a szabad kezével, és kijelentette:

– Semmiképpen sem, ha mondom. Te csak várj, ott leszek.

Kinyomta a telefont, és visszaejtette a zakó oldalzsebébe.

– Elcseszett népség – mondta nekem fejcsóválva, és úgy

nézett rám, mintha érthetném.

– Gondok? – kérdeztem.

– Ja, azt meghiszem. – Újra elővette a tárcáját. – Attól tartok, most itt kell, hogy hagyjalak, Eddie. Szörnyen sajnálom.

Kivett egy névjegykártyát a tárcájából, és letette elém az asztalra, pontosan-gondosan az apró fehér tabletta mellé.

– Jut eszembe – biccentett a tabletta felé. – A cég ajándéka.

– Nem kérem, Vernon.

Rám kacsintott.

– Ne légy hálátlan. Tudod, mennyibe kerül egy ilyen?

Nemet intettem a fejemmel.

Kilépett a bokszból, egy táncos mozdulattal a helyére rázta magát laza öltönyében, aztán a szemembe nézett.

– Ötszáz dolcsi darabja.

– *Mi?*

– Hallottad.

A tablettára néztem. Ötszáz dollár *ezért?*

– A számlát én fizetem – jelentette ki, és a bárpult felé indult. Fizetett a pincérnőnek, és a bokszunk felé mutatott. Ez valószínűleg még egy italt jelentett – a méregdrága öltönyt viselő nagy ember nagylelkű ajándékát.

Kifelé menet még hosszan rám nézett, mintha azt mondaná, *nyugalom, barátom,* majd szünetet tartana, és hozzátenné, *aztán ne felejts el felhívni.*

Igen, hogyne.

Egy darabig csak ültem ott, és azon merengtem, hogy nemcsak a narkóról álltam le már jó ideje, de a délutáni vedelésről is. És most mégis itt vagyok, és ezt teszem – annál is inkább, mert megjött a pincérnő a második Whiskey Sourral.

Felhörpintettem az elsőt, és nekiláttam a másodiknak. Rágyújtottam egy újabb cigire.

A gondot, felteszem, a következő jelentette: ha már délután iszom, akkor szívesebben tenném ezt egy tucat másik bár valamelyikében, *a bárpultnál,* miközben egy magamfajta fickóval diskurálok. Vernonnal azért választottuk ezt a helyet, mert a célnak megfelelt. Más erényét azonban, hiába kerestem, nem találtam. Ráadásul a nép is kezdett beszivárogni, valószínűleg a környező irodákból, és egyre zajosabbak, lármásabbak voltak. A szomszédos bokszba egy ötfős társaság fészkelte be magát, és hallottam, hogy valamelyikük Long Island Ice Tea koktélt rendelt. Félreértés ne essék, nem kétlem, hogy a Long Island Ice Tea kiválóan oldja a munkaidőben felgyülemlett feszültséget, de egyben halálos is, rohadtul az, és nem szerettem volna a közelben lenni, amikor a gin-vodka-rum-tequila keverék hatni kezd. Lényeg a lényeg, a Maxie's nem nekem való bár volt, ezért úgy döntöttem, kiürítem a poharat, és elhúzok, mint a vadlibák.

Különben is, dolgoznom kellett. Még több ezer képet kellett átnéznem és szétválogatnom – rendszereznem, rendeznem, értékelnem és elemeznem. Milyen mentségem volt hát egy 6. sugárúti koktélbárban lenni? Semmilyen. Otthon kellett volna lennem, az íróasztalomnál, nyakig elmerülve a szerelem nyarában és a mikroáramkörök finomságaiban. A hirdetéseket kellett volna bogarásznom a *Saturday Evening Post*, a *Rolling Stone* és a *Wired* számaiban, meg azt a rengeteg fénymásolt anyagot, ami a lakás padlóján és minden egyéb, terhelhető felületén tornyosult. A számítógép előtt kellett volna görnyednem, kék glóriával a fejem körül, csendes és állhatatos igyekezettel róva a könyv befejezéséhez vezető utat.

De nem ezt tettem, és dacára jó szándékomnak, nem is mutattam jelét annak, hogy a helyzeten változtatni akarok. Ehelyett hagytam, hogy a koktél földöntúli derengése megdelejezze a lelkemet, és elhitesse velem, nem is olyan sietős távoznom. S ha már ott maradtam, ki másra

gondolhattam volna, mint a volt feleségemre, Melissára. Fent lakik valahol az állam északi felében két kölyökkel, és… mivel is foglalkozik? *Valamivel.* Vernon nem tudta. De hogy is van ez? *Miért* nem tudja? Úgy értem, az teljesen érthető, hogy én nem vagyok rendszeres cikkírója a *New Yorker*nek vagy a *Vanity Fair*nek, és nem vagyok internetguru vagy kockázati tőkebefektető sem, de hogy Melissa sem, az sehogyan sem fért a fejembe.

Minél tovább törtem a fejem, annál furcsábbnak találtam ezt. Ami engem illet, gond nélkül logikai sorrendbe tudtam fűzni az évek során megtett lépéseimet, s minden kanyar, gödör és bukkanó dacára tisztán és világosan láttam a kapcsolatot a korábbi – cingárabb, macskajajosan a főnöke asztalára okádó, dugipénzért a barátnője fehérneműs fiókjában turkáló – Eddie és az itt ülő, úgy-ahogy megállapodott, egészségügyi biztosítással rendelkező, a Kerr & Dexternek dolgozó Eddie Spinola között. De ezzel az északon élő, háziasított Melissával, akit Vernon felvázolt nekem, sehogyan sem tudtam mit kezdeni – mintha egy egészen más személy lett volna, mint a régi, vagy mintha… nem is tudom.

A régi Melissa mintha egy önálló természeti erő lett volna. Mindenről kiforrott véleménye volt, akár a második világháború kirobbanásához vezető okok kerültek szóba, akár az 53. utcai új Lipstick Building építészeti megoldásai. Mindig ádázul védte a véleményét, és ha a helyzet megkívánta, nem habozott egészen az alapelvekig visszavezetni az indoklását – s mindezt olyan vehemenciával, mint egy pallost forgató Szent Johanna. Ha nem akartál magadnak bajt, nem mondtál ellent neki, annál is inkább, mert a döntetlen fogalmát nem ismerte. Legfeljebb kegyelemdöfésre számíthattál tőle.

A „Fekete hétfő”-ként elhíresült részvénypiaci összeomlás – 1987. október 19. – éjszakáján például egy bárban, a Nostromo’s-ban voltunk a 2. sugárúton, amikor felkeltette a figyelmünket a szomszédos asztalnál vodkát vedelő tőzsdei alkuszok beszélgetése. (Az egyikük mintha Deke Tauber lett

volna, világosan magam elé tudom képzelni, ahogy ott ült, egy pohár Sztolit szorongatva a kezében.) Mind a négy férfi halálsápadt volt, és olyan tekintettel révedtek maguk elé, mint akik harctéri sokkot kaptak. Folytan azt kérdezték egymástól, hogy történhetett meg, és mit jelent, s a fejüket rázták hitetlenül, míg Melissa oda nem szólt nekik:

– A rohadt életbe, fiúk! Ne értsetek félre, nem akarlak visszarántani titeket az ablakpárkányról, vagy ilyesmi, de hogy a francba nem sejtettétek, hogy előbb-utóbb bekövetkezik? – Szürcsölt egyet a Frozen Margaritájából, előhúzott egy Marlboro Lightot, aztán pergő nyelvvel előadást tartott nekik (még azelőtt, hogy bármelyik újságban olvashatott volna a történtekről) a Wall Street kollektív bűneiről, az ország több trillió dolláros adósságáról és a dr. Spock könyvein nevelt nemzedék krónikus infantilizmusáról, és sikerült is neki még mélyebb depresszióba döngölnie mind a négy fickót. Gondolom, nem erre számítottak, amikor az irodában megbeszélték, hogy este beülnek egy búfelejtő vedelésre.

És *az* a Melissa költözött fel északra családanyát játszani – bámultam értetlenül a poharam alját. Egyszerűen nem fért a fejembe, hogyan kényszeríthette ilyen szűk csatornába azt a rengeteg energiát és kreativitást... Nem mintha úgy gondolnám, hogy ezekre nincs szükség a gyereknevelésben, meg ilyesmi, sőt, de akkor is. Melissa mindig is ambiciózus nő volt.

Aztán hirtelen fény gyúlt a fejemben. Az, amilyennek Melissa a világot látja, az ő információéhes, aprólékos intelligenciája – pontosan ez az, amire szükségem van ahhoz, hogy formába öntsem ezt a Kerr & Dexter könyvet.

Csakhogy a szükséglet és a kielégítéséhez szükséges eszköz megszerzése két külön dolog. Most rajtam volt a sor, hogy depis legyek.

A következő pillanatban, mintegy ellenpontként, a szomszédos bokszban ülő vendégek harsány hahotában törtek

ki, és nagyon úgy néztek ki, mint akik zárásig nem is fogják abbahagyni a nyerítést. Ez végleg elvette a kedvem a magányos ücsörgéstől, és arra késztetett, hogy egy fájdalmas sóhajjal felálljak az asztaltól, elrakjam a cigit és a gyújtót, s elhagyjam a bokszot.

Vagy legalábbis arra készüljek, hogy elhagyjam, mert az asztal közepén fehérlő tabletta látványa megtorpanásra késztetett. Elbizonytalanodtam, aztán mégis hátat akartam fordítani neki, de nem ment ilyen könnyen. Megint szemezni kezdtem vele, megint gyötrődtem egy kicsit, végül felmarkoltam Vernon névjegykártyáját, zsebre vágtam, aztán gyorsan felkaptam a tablettát is, s még mielőtt meggondolhattam volna, lenyeltem.

A kijárathoz mentem, kiléptem a 6. sugárútra, s közben arra gondoltam: lehet, hogy Melissa nagyon megváltozott, Eddie Spinola, *te* viszont egy fikarcnyit sem.

3.

Az utcán észrevehetően hűvösebb volt, mint korábban. És észrevehetően sötétebb is, bár az a csillogó-villogó harmadik dimenzió, a világváros éjszakai élete, már kezdett éledezni körülöttem. A forgalom is megélénkült: tipikus 6. sugárúti késő délután volt, folyamatos, a West Village-ből kifelé tartó autó–, taxi– és autóbuszsorokkal. Az irodaházak kiürülése is folyamatban volt, fáradt és ingerült emberek taposták egymás sarkát a metróállomások lépcsőin.

A legfeltűnőbb mégis az volt, figyeltem meg a 10. utca felé haladva, milyen gyorsan hat Vernon tablettája.

Már akkor érezni véltem valamit, amikor elhagytam a bárt. Eleinte csak egy aprócska változás volt az érzékelésemben, egy halvány pislákolás, de mire megtettem azt az öt utcahosszt, ami a sugárúttól elválasztott, egészen felerősödött, és kezdtem egyre tudatosabban felfogni mindazt, ami körülvett – a fények

apró változásait, a forgalom vánszorgását a balomon, a velem szembejövő és mellettem elsuhanó embereket. Leltárba vettem a ruhájukat, foszlányokat csíptem el a beszélgetésükből, egy szempillantás alatt végigpásztáztam arcukat. A legapróbb részletet is észrevettem, és nem a belőtt narkósok rikító szemüvegén keresztül. Az egész olyan… természetesnek tűnt. Egy idő után – két-három utcahosszal később – különös, felemelő érzés fogott el. Mintha futottam volna egy jót, és nem is akárhogy, hanem egy bajnok fáradhatatlan, a végső határokat feszegető lendületével. Közben persze azt is tudtam, hogy ez képtelenség, mert ha tényleg sprinteltem volna, most a falat támasztanám sípoló tüdővel, és a járókelők azt fontolgatnák, ne hívjanak-e mentőt szegény szerencsétlenhez. Futni? Mikor is futottam utoljára? Azt hiszem, az utóbbi tizenöt évben egyetlenegyszer sem. És mégis, most úgy éreztem, mintha ezt tettem volna, mégpedig a felpörgés minden jele nélkül: nem repültem, nem voltam feldobódva, nem éreztem bizsergést, a szívem sem zakatolt, nem képzeltem azt, hogy üldöznek – egyszerűen csak ébernek és fittnek éreztem magam. És mindezt két Whiskey Sour, három-négy cigi és az ebédnél, egy közeli büfében elfogyasztott sajtburger és sült krumpli után. A többi egészségtelen döntésemről nem is beszélve, melyek úgy pörögtek visszafelé az időben, mint egy vaskos kártyapakk zsíros lapjai.

És akkor… mennyi idő alatt is…? Nyolc-tíz perc, és hipp-hopp egészséges vagyok?

Aligha.

Az igaz, hogy elég jól reagálok a gyógyszerekre – még az olyan mindennaposakra is, mint az aszpirin, a paracetamol, miegymás. Rögtön megérzem, ha valami bekerült a szervezetembe, és hagyom is, hogy tegye a dolgát. Ha mondjuk az áll a dobozán, hogy „álmosságot okozhat”, akkor az nálam általában azt jelenti, hogy enyhe kómába süllyedek. Még a főiskolán is mindig én voltam az első, akire hatottak a hallucinogének, aki elsőnek vette fel a tempót, és vette észre

azokat a finom, hullámzó változásokat a színekben és a mintázatokban. De most ez is egészen más volt, ilyen gyors kémiai reakciót még életemben nem pipáltam.

Mire elértem a házunk lépcsőjéhez, már biztos voltam benne, hogy akármi is ez az izé, amit lenyeltem, közel áll ahhoz, hogy teljes gőzzel dolgozzon bennem.

Bementem, és babakocsik, biciklik, kartondobozok közt szlalomozva felkaptattam a harmadik szintre. A lépcsőházban nem futottam össze senkivel, így nem derült ki, hogyan reagáltam volna rá, bár nem éreztem késztetést arra, hogy kerüljem az emberek társaságát.

Megálltam nappali plusz egy hálószobás lakásom ajtaja előtt, és izgatottan matatni kezdtem a kulcsom után. Izgatottan, mert rám szakadt a felismerés, hogy fogalmam sincs, hogyan fogok viselkedni, ha a szer hatása tovább fokozódik, s ezt egyrészt nem mások előtt, a folyosón akartam megtudni, másrészt… *a rohadt életbe, végül is bármi megtörténhet, hiszen* tényleg *fogalmam sincs, mit vettem be…* nem akartam kárt tenni se másban, se magamban.

De leállítottam a gondolatmenetet, és arra kényszerítettem magam, hogy jó ideig csak az ajtóra felcsavarozott réztáblát bámuljam. Próbáltam felmérni, hogyan reagálok erre, igyekeztem összevetni magam azzal, akinek a nevét a névtáblán láttam, s hamarosan megállapíthattam, hogy ez is én vagyok, és nem a narkó. Mindössze annyi történt, hogy pánikba estem. Idióta módon.

Vettem egy mély levegőt, a zárba illesztettem a kulcsot, és kinyitottam az ajtót. Felkattintottam a lámpát, és benéztem az én meghitt, meglehetősen szűk otthonomba, ahol immár több mint hat éve laktam. Az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél, de ez is bőven elég volt ahhoz, hogy átvillanjon rajtam: a nappalival kapcsolatos érzékelésem is megváltozott. Ami elém tárult, az most ridegnek, túlságosan is szűknek, s egy kicsit még idegennek is tűnt, és kétségkívül nem az a hely

volt, ahol termékenyen alkotni lehet.

Beléptem, és becsuktam magam mögött az ajtót.

Alig kanyarítottam le a dzsekimet és terítettem egy szék támlájára, máris azon kaptam magam, hogy levettem néhány könyvet a hifitorony feletti polcról – *mert nem ide tartoztak*, és áttettem őket egy másikra – *mert ott volt a helyük.* Aztán végighordoztam a tekintetem a szobán, ingerülten, türelmetlenül és elégedetlenül – bár hogy mivel voltam elégedetlen, azt nem tudtam. Hamarosan rájöttem azonban, hogy egy kiindulási pontot keresek, és végül találtam is egyet a közel négyszáz darabos, klasszikus és dzsessz CD-kből álló gyűjteményem formájában, melynek darabjait mindeddig hagytam szanaszét heverni a lakásban, némelyiket – minő szörnyűség! – a tokja nélkül.

Ábécésorrendbe raktam őket.

Egyetlen nekifutásra, szünet vagy megtorpanás nélkül. Összegyűjtöttem mindet a szoba közepére, két halomba válogattam szét őket, aztán mindkettőt alkategóriákra osztottam – szving, bebop, fusion, barokk, opera és így tovább. Ezután minden így keletkezett kupacot ábécésorrendbe raktam. Hampton, Hawkins, Herman. Schubert, Schumann, Smetana. Amikor ezzel végeztem, rájöttem, sehol sincs annyi szabad helyem, ahol négyszáz CD egyben elférne, ezért nekiláttam átrendezni a bútorokat.

Az íróasztalomat áttoltam a szoba másik végébe, s ezzel elegendő helyet nyertem ahhoz, hogy az eddig polcokon tárolt kartondobozokat elhelyezhessem. Az így felszabadult polcokra kerültek a CD-k. De ha már így belejöttem, odébb raktam az ebédlőmet alkotó asztalkát, egy komódot, valamint a tévét és a videót is. Ezután újrarendeztem a könyveimet, kigyomlálva a gyűjteményből mintegy százötven olcsó bűnügyi, horror és sci-fi regényt, amikről biztosan tudhattam, hogy még egyszer nem fogom elolvasni őket, viszont annál könnyebben túladhatok rajtuk. Ezeket két fekete nejlonzsákba tettem, amit az

előszobai szekrényben találtam. Egy harmadik zsákkal a kezemben támadást indítottam az íróasztalon és a fiókokban felhalmozott papírjaim ellen is. Könyörtelenül a zsákba hajítottam mindent, amit nem volt alapos okom megtartani – minden olyan holmit, amit a halálom esetén a balszerencsés végrehajtó is habozás nélkül kidobott volna, mert mihez is kezdhetett volna velük? Mihez kezdhetett volna a régi szerelmes leveleimmel, a bérpapírjaimmal, a gáz– és villanyszámláimmal, a kiadatlan cikkeim megsárgult átirataival, a régen nem létező háztartási gépek használati útmutatóival, a soha fel nem keresett utazási irodák brosúráival… *Jézusom,* nyilallt belém, miközben mindezt beletömtem a fekete zsákba, *mennyi szart hagyunk magunk után, amikor elpatkolunk.* Nem mintha szándékomban állt volna elpatkolni a közeljövőben, de ellenállhatatlan késztetést éreztem, hogy minimálisra csökkentsem a lakásomban található szemét mennyiségét. És ugyanez vonatkozott a munkámra is, gondolom, mert rögtön elkezdtem rendszert vinni az anyagba is: az újságkivágatokkal teli mappákba, a képeskönyvekbe, a diákba, a számítógépen tárolt állományokba. Még célom is volt vele: lendületet adni a projektnek, hogy *befejezhessem,* és befejezni, hogy valami mást, valami ambiciózusabbat kezdhessek el.

Amikor ezzel is megvoltam, úgy döntöttem, ideje megjutalmaznom magam egy pohár vízzel a konyhában. Szomjas voltam, és egy kortyot sem ittam azóta, hogy hazajöttem. Akkor eszembe sem jutott, hogy *vizet* inni egyébként sem szoktam. Az sem tűnt fel, milyen furcsa ez az egész: az, hogy nem a konyhába vezetett az első utam, és hogy nincs egy doboz sör a kezemben.

Még azt sem találtam különösnek, hogy mielőtt elhagytam volna a nappalit, még megálltam a kanapé mellett, megigazítottam, majd ugyanezt tettem a fotellel is.

Mindenesetre, amikor kitártam a konyha ajtaját és felkapcsoltam a villanyt, azt hittem, menten szörnyethalok. A

konyhám hosszú volt és keskeny, régimódi, hőálló műanyag és krómbútorokkal, meg egy hatalmas hűtővel a végében. Minden rendelkezésre álló helyet, beleértve természetesen a mosogatót is, mosatlan tányérok, lábasok, üres tejesés gabonapelyhes dobozok, széttaposott sörösdobozok borítottak. Nem haboztam tovább két másodpercnél; aztán fogtam magam, és nekiláttam rendet rakni itt is.

Miközben a helyére tettem az utolsó tisztára sikált lábast, a karórámra néztem, és megláttam, mennyi az idő. Nem vettem észre, hogy ilyen régóta itthon vagyok – úgy tűnt, legfeljebb harminc-negyven perc telt el, most azonban azzal kellett szembesülnöm, hogy *három és fél órája* rendezkedek és sikálok megállás nélkül. Körülnéztem a konyhában, és alig ismertem rá. Visszamentem a nappaliba, és döbbenten néztem, mekkora átalakítást vittem véghez ott is.

És volt még valami: a teljes három és fél óra alatt egyetlen szál cigit sem szívtam el, amire eddig nem volt példa.

A székhez léptem, amelyikre a dzsekimet terítettem, kivettem egy pakk Camelt az oldalzsebéből, és magam elé tartottam, hogy szemügyre vegyem Az ismerős csomagolás, a névadó sivatagi állat profiljával, most olyan aprónak és jelentéktelennek tűnt, olyan idegennek, mintha sosem lett volna közöm hozzá. Mintha nem ezzel keltem és feküdtem volna mindennap, mintha nem úgy tekintettem volna rá eddig a pillanatig, mint önmagam kvázi megtoldására – és itt kezdett furcsa lenni a dolog, mert bár ez volt a leghosszabb ébren töltött idő, amit az 1970-es évek óta cigaretta nélkül kibírtam, még mindig nem kívántam a bagót. Enni sem ettem ebéd óta. És nem is pisiltem. Az egész nagyon fura volt.

Visszatettem a pakkot a zsebembe, aztán csak álltam ott, és a dzsekimet bámultam.

Össze voltam zavarodva, mert noha világos volt, mint a nap, hogy a Vernontól kapott cucc tuningolt fel ennyire, de hogy ez lett az eredménye... Mértéktartó lettem és kitakarítottam a

lakásomat, oké. De mi ebben a poén?

Megfordultam, a kanapéhoz léptem, és leültem, hogy megrágjam a dolgot. A helyzet az volt, hogy normálisnak éreztem magam, de ez nem lehetett igaz, mert születésemtől fogva trehány voltam, szóval a jelenlegi magatartásom, enyhén szólva, nem vallott rám. *Akkor hát mire szolgál ez a cucc?* tettem fel magamnak a kérdést. *Azoknak szól, akik még inkább a székletvisszatartó típusba szeretnének tartozni?* Hiába kutattam az emlékezetemben, nem hallottam és nem olvastam ilyen szerről eddig; így aztán, néhány perc elteltével, fel is adtam, és úgy döntöttem, inkább kinyújtózom a kanapén. Feltettem a lábam a karjára, belefúrtam a fejem egy párnába, s közben az jutott eszembe, hogy talán mégiscsak befolyásolni tudom ezt az egészet, valahogy képes lehetek változtatni a paramétereken, de mire ezt kigondoltam, máris hajtani kezdett egy feszítő, bizsergető, roppant kényelmetlen késztetés. Lecsúsztattam a lábam a kanapéról, és felálltam.

Úgy tűnt, képtelen leszek egy helyben maradni.

Rég volt már, még valamikor a nyolcvanas évek közepének bizarr napjaiban, hogy ismeretlen, kiszámíthatatlan – és éppen ezért az esetek többségében tiltott – szerekkel kísérleteztem, de most, én ostoba, megint megtettem.

Egy darabig fel-alá járkáltam, aztán átmentem az íróasztalomhoz, és leültem a forgószékbe. Belenéztem egy telekommunikációs oktatókönyv anyagába, amin szintén dolgoznom kellett volna, de ez unalmas feladat volt, most nem akartam foglalkozni vele.

Egy kis szünetet tartottam, és körbefordultam, hogy végigpásztázzam a szobát. Bármerre néztem is, mindenhol találtam valamit, ami a Kerr & Dexter könyvre emlékeztetett: képeskönyvek, diákkal teli dobozok, magazinkötegek, és egy falitáblára tűzve fényképek Aldous Huxleyról.

Felpörgetve: Haight-Ashburyből a Szilikon-völgybe.

Bár erősen kételkedtem mindenben, amit Vernon Gant

mondott, annyira állította, hogy a tabletta segíteni fog legyőznöm a kreativitással kapcsolatos gondjaimat, hogy úgy gondoltam, oké, miért is ne próbálnék meg a könyvre összpontosítani – legalább egy kísérlet erejéig?

Bekapcsoltam a számítógépet.

Mark Sutton, a felettesem a K & D-nél, három hónappal korábban állt elő az ajánlattal, s én azóta piszmogtam a könyvvel – kerülgettem, beszéltem róla a barátaimnak, úgy tettem, mintha dolgoznék rajta –, de most, hogy belenéztem a gépen tárolt jegyzeteimbe, ismét azzal kellett szembesülnöm, hogy sehol sem tartok vele. Rengeteg egyéb munkám is volt közben, korrektúra, szövegfogalmazás, miegymás, de *ez* akkor is pontosan az a fajta megbízás volt, amiért Suttont már '94 óta nyaggattam – ekkor kezdtem el dolgozni a K & D-nek. Egy saját könyvet akartam, egy olyat, amin az én nevem szerepel. Az esélyt megkaptam, de nagyon úgy nézett ki, hogy el fogom puskázni. Először is, kellett volna írnom egy tízezer szavas bevezetést, majd újabb tíz-tizenötezer szónyi képszöveget. A jegyzeteimből azonban az világlott ki, hogy még mindig nem tudom, mi legyen a mondanivalóm.

Rengeteg anyagot összegyűjtöttem – életrajzokat Raymond Loewyről, Timothy Learyről, Steve Jobsról, politikai és gazdasági tanulmányokat, formatervezéssel kapcsolatos szakkönyveket minden témában, a szövetek mintázatától a lemezalbumokon át az ipari termékekig, de mennyit is olvastam el ezekből?

Leemeltem az íróasztal feletti polcról a Raymond Loewyről szóló biográfiát, és figyelmesen megnéztem a borítón lévő fényképet – egy jól öltözött, bajszos Loewy pózolt rajta igen modern irodájában, 1934-ben. Ő volt az a fickó, aki a formatervezők és stylistek első nemzedékét vezette, csupa olyan embert, akik bármit képesek voltak átformálni; Loewy például azokért a karcsú Greyhound buszokért felelt a negyvenes években, meg a Lucky Strike cigipakk csomagolásáért, és a Coldspot-Six hűtőszekrényért. Mindezt a

könyv fülszövegéből tudtam meg, még a boltban, miközben azt próbáltam eldönteni, kell-e nekem ez a könyv vagy nem. Ez az információ azonban elégnek bizonyult ahhoz, hogy igennel döntsek, és hogy megállapítsam, Loewy termékeny központi figura volt, egy olyan ember, akit nem hagyhatok ki a könyvből, ha azt akarom, hogy komolyan vegyenek.

De belemélyedtem az élettörténetébe? Persze, hogy nem. Nem elég, hogy leperkáltam 35 dolcsit egy átkozott könyvért? Még olvassam is el?

A *Raymond Loewy: Egy élet* első fejezetéhez lapoztam – a fiatal éveiről szólt, az emigrálását megelőző időszakból, amikor még Franciaországban élt és olvasni kezdtem.

Egy autó riasztója kezdett vinnyogni odakint, s én tűrtem egy-két pillanatig, de aztán felnéztem – vártam, reméltem, hogy elhallgat, mégpedig hamarosan. Néhány másodperccel később ezt meg is tette, én pedig folytattam az olvasást, de ahogy újra a lapra fókuszáltam a tekintetem, észrevettem, hogy már a 237. oldalnál járok.

Alig húsz perce múlt, hogy olvasni kezdtem.

Döbbentem álltam a felismerés előtt, és elképzelni sem tudtam, hogyan rághattam át magam ennyi információn ilyen rövid idő alatt. Elég lassan olvasok, normális esetben három-négy órára lett volna szükségem ugyanehhez a mennyiséghez. Ez elképesztő volt. Visszalapoztam, hogy ellenőrizzem, ismerős-e a szöveg, és az volt. Ez azért lepett meg, mert máskor nem sokat jegyeztem meg abból, amit először olvastam el. Még a bonyolultabb regénycselekményeket is nehéz volt követnem, a műszaki szövegekről vagy a tudományos leírásokról nem is beszélve. Bemegyek egy könyvesboltba, és körülnézek mondjuk a történelmi könyvek részlegén, vagy az építészetin, netán a fizikával foglalkozó könyvek között, és kétségbeesem. Hogyan foghatna fel bárki is ennyi mindent, ezt a töméntelen anyagot, ami egy adott témáról rendelkezésre áll? Őrület…

Ez pedig… *elképesztő.*

Felálltam az íróasztaltól.

Oké, kérdezz tőlem Raymond Loewy karrierjének a kezdetéről.

Mint például?

Mint például azt, hogy… nem is tudom… mivel kezdte?

Rendben, nos, akkor hát: mivel kezdte?

Divatillusztrátor volt az 1920-as évek végén. Elsősorban a *Harper's Bazaar*nak dolgozott.

És?

Az ipari formatervezésbe akkor tört be, amikor megbízták, hogy találjon ki egy külsőt az új Gestetner másológépnek. Öt nap alatt elkészült vele. Ez 1929 májusában történt. Innen nem volt megállás. A nyakkendőtűtől a mozdonyig mindent tervezett.

Fel-alá járkáltam a szobában, bölcs képpel bólogattam, és az ujjaimmal csettintgettem.

Kik voltak a kortársai?

Norman Bel Geddes, Walter Teague, Henry Dreyfuss.

Megköszörültem a torkom, és folytattam, ezúttal fennhangon, mintha előadást tartanék:

Kollektív látomásukat egy teljes egészében gépesített jövőről – ahol minden tiszta lesz és vadonatúj – az 1939-es New York-i világkiállításon mutatták be. „Holnap, most!" mottóval Bel Geddes tervezte a kiállítás legnagyobb és legdrágább látványosságát a General Motors számára. A neve „Futurama" volt, és az akkor még távoli 1960-as évek elképzelt Amerikáját mutatta be a közönség számára – egyfajta türelmetlen, álomszerű előfutárát az Új távlatoknak…

Megint szünetet tartottam, mert nem akartam elhinni, hogy ilyen sok információt magamba szívtam – még olyan

jelentéktelennek tűnő részleteket is, mint például az, hogy mivel töltötték fel a Flushing-öblöt, ahol a vásárt végül megrendezték.

Hamuval és háztartási szeméttel.

Hatmillió köbméternyivel.

Namármost, hogyan emlékeztem *erre?* Nevetséges volt, de ugyanakkor, persze, fantasztikus is, és rendkívül izgatott lettem tőle.

Visszaültem az íróasztalhoz. A könyv nyolcszáz oldalas volt, ezért úgy gondoltam, nem kell elolvasnom az egészet – végül is csak háttérinformációnak vettem, és később bármikor belelapozhattam újra, ezért a többi részét csupán átfutottam. Miután elértem az utolsó fejezet végét, és összecsuktam a könyvet, úgy döntöttem, megpróbálom összegezni az olvasottakat.

A legfontosabb információt, azt hiszem, a Loewy-stílus ismertetése jelentette, népszerű nevén a „modernizálás". Az első olyan koncepciók egyike volt, melyeket a technika, konkrétan ebben az esetben az aerodinamika ihletett. Megkövetelte, hogy a tárgyak kapjanak gömbölyded fémtokot, és az embereknek is valami ilyesmit szeretett volna biztosítani azzal, hogy céljául tűzte ki egy súrlódásoktól mentes társadalom kialakítását. Akkoriban minden irányból ez köszönt vissza: jelen volt Benny Goodman zenéjében, a Fred Astaire-filmek elegáns helyszíneiben – az óceánjárókon, a nightclubokban és a penthouse lakosztályokban, ahol a színész olyan kecsesen siklott át a díszletek közti téren Ginger Rogersszel a karján…

Megálltam egy pillanatra, körülnéztem a szobában, aztán az ablak felé fordultam. Odakint csend volt és sötét, már amennyire csend és sötét lehet egy világvárosban, bennem azonban világosság gyúlt: rá kellett döbbennem, hogy ebben a pillanatba rettenetesen és őszintén *boldog vagyok*. Beleakaszkodtam az érzésbe, és addig csimpaszkodtam bele,

ameddig csak lehetett – míg a szívverésem olyan zajossá nem vált, hogy hallani lehetett, mint számolja a másodperceket…

Aztán megint a könyvre néztem, doboltam egyet az ujjaimmal az asztalon, majd folytattam a munkát.

Oké. Az áramvonalas formák és görbületek az örök mozgás illúzióját keltik. Ez egy merőben új kiindulási pont. A vágyainknak igyekszik eleget tenni, de közben befolyásolja is a környezetünkkel szemben támasztott elvárásainkat – és itt a közlekedési járművektől az épületekig, a hűtőszekrényektől a porszívókig mindenről szó van, a többi hétköznapi tárgyról nem is beszélve. Ez azonban felveti a kérdést: melyik volt először? Az illúzió vagy a vágy?

És erről van szó. Egy pillanat alatt belém villant. Ez az első kérdés, amit fel kell tennem a bevezetőmben. Mert valami hasonló – többé-kevésbé hasonló dinamikával – történt később is.

Felálltam, az asztalhoz sétáltam, és eltűnődtem pár pillanat erejéig. Aztán vettem egy mély levegőt…

Oké.

A hatás…

Az a hatás, amit az évszázad későbbi évtizedeiben a szubatomi struktúrák felfedezése és a mikroáramkörök megjelenése a formatervezésre gyakoroltak, kiegészülve a nyüzsgéssel teli hatvanas évek „minden függ mindentől” felfogásával, világosan párhuzamba állítható a korai, a lázas gépesítés és a háborús fenyegetettség házasságából született formabontó és –alkotó elképzelésekkel, melyek azt sugallták, hogy a személyes szabadságot csak a még nagyobb hatékonyság, mobilitás és sebesség tudja garantálni.

Igen.

Visszaültem az íróasztalhoz, és begépeltem, majd megtoldottam vagy tízoldalnyi megjegyzéssel, és mindezt olyan játszi könnyedséggel, mintha a kisujjamból ráztam volna

elő. A gondolataim olyan kristálytiszták voltak, hogy ujjongani tudtam volna a lelkesedéstől. S bár ez a termékenység tagadhatatlanul nem vallott rám, különös módon mégsem találtam furcsának vagy idegennek, a legkisebb mértékben sem. Félbehagyni akkor sem tudtam volna, ha akarom, de nem is akartam, mert ez alatt az egy óra – vagy mennyi – alatt többre jutottam a könyvemmel, mint az elmúlt három hónap során összesen.

Így aztán anélkül, hogy lélegzetvételnyi szünetet tartottam volna, leemeltem a polcról egy másik könyvet, egy tanulmányt a demokraták 1968-as chicagói nemzeti kongresszusáról. Egy háromnegyed óra alatt átfutottam a könyvet, s közben még jegyzeteket is készítettem. Aztán elolvastam még két könyvet; az egyik az Art Nouveau-nak a ‘60-as évek formatervezésére gyakorolt hatását tárgyalta, a másik a San Francisco-i Grateful Dead indulásának napjait.

Összesen mintegy harmincoldalnyi jegyzetet írtam, továbbá elkészítettem a bevezető első részének a piszkozatát, és részletesen kidolgoztam a könyv többi részének tervét is. Mintegy háromezer szót írtam, amit aztán kétszer is átolvastam és kijavítottam.

Reggel hat óra tájban kezdtem lelassulni. Még mindig nem szívtam el egyetlen szál cigit sem, nem ettem semmit, és még a vécére sem mentem ki. Eléggé kimerült voltam, egy kicsit a fejem is fájt, de mi volt ez a korábbi hasonló alkalmakhoz viszonyítva, amikor a reggel hat óra ébren talált, s én álmatlanul, fogcsikorgatva, szitkozódva fogadtam őt. Hidd el, ez a kis kimerültség és fejfájás semmi volt ahhoz képest.

Lefeküdtem a kanapéra, kinyújtóztam és az ablak felé fordítottam a fejem. Az üvegen túl a szemközti ház tetejét láttam, meg egy darabka égboltot, amit már kezdett átitatni a reggeli fény. A hangokra is figyeltem – a szemétszállító autók kiszámíthatatlan zakatolására, a távoli szirénákra, az egyelőre még szórványos autóforgalom zajára. A párna felé fordultam, és lazítani próbáltam.

Ezúttal nem éreztem azt a kényelmetlen bizsergést, így a kanapén maradtam. Egy idő után azonban rájöttem, hogy valami mégiscsak zavar.

Nem volt ez rendben, hogy csak úgy ledobtam magam a kanapéra – ezzel csak elmostam a tegnap és a ma határát, de nem zártam le az előbbit, és nem kezdtem el az újat... legalábbis így érveltem magamnak akkor és ott. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy a hálószobám jelenlegi állapotában nem lenne méltó hely erre. Még nem jártam ott – valahogy sikerült elkerülnöm a lázas rendcsinálás idején, de ezt most sürgősen pótolnom kellett, ezért rögtön fel is keltem, a hálószobám ajtajához mentem, és benyitottam. Igazam volt: a szoba egy disznóól volt. De alvásra volt szükségem, mégpedig a saját ágyamban, úgyhogy nekiláttam itt is valamiféle rendet teremteni. Most sokkal kevésbé találtam szórakoztatónak, mint korábban, amikor a konyhában és a nappaliban tüsténkedtem, de a szer még nem ürült ki teljesen a szervezetemből, és mozgásban tartott.

Miután ezzel is végeztem, lezuhanyoztam, hosszan és jó forró vízzel, majd bevettem két extra erős Excedrin tablettát a fejfájásom ellen. Végül tiszta pólót és bokszeralsót öltöttem, bebújtam a takaró alá, és harminc másodperccel azután, hogy a fejem a párnához ért, már aludtam is.

4.

Itt, a Northview Motor Lodge-ban minden olyan egyhangú és unalmas. Körülnézek a szobámban, s dacára a bizarr mintázatoknak és színkombinációknak, semmit sem találok, ami megragadhatná a tekintetet – kivéve, persze, a tévét, ami még mindig buzgón villog a sarokban. Valami szakállas, szemüveges, tweedzakós fickó ad interjút, és rögtön látom rajta, hogy történész – nem politikus vagy nemzetbiztonsági szóvivő, de még újságíró sem. A gyanúmat mindjárt meg is erősíti két bejátszás, előbb egy állókép a forradalmár-bandita

Pancho Villáról, majd egy vibráló fekete-fehér film úgy 1916 tájáról. Nem akarom felhangosítani a tévét, annál is inkább, mert e nélkül is biztos vagyok benne, hogy a kísérteties alakok, akik a kamera felé vágtatnak lóháton egy porfelhő közepéből (ami valószínűleg nem is porfelhő, hanem a filmszalagon keletkezett karcolások eredménye) a Pancho Villát üldöző csapatok katonái.

Az pedig tényleg 1916-ban volt, nem igaz?

A jelenet ismerősnek tűnik.

Delejezetten bámulom a villódzó képeket. Mindig is zabáltam ezeket a régi felvételeket, s nem volt olyan alkalom, hogy ne borzongtam volna meg, amikor belegondoltam, hogy az, amit a képernyőn látok – *az* a nap, *azok* a pillanatok – egykor a valóságot jelentették; azok az emberek pedig, akik elsuhantak a kamera előtt, s filmre kerültek, utána hazamentek. Élték a mindennapi életüket, ettek, szeretkeztek, és közben eszükbe sem jutott, hogy szaggatott mozdulataik, az, ahogyan átkeltek egy utcán vagy leszálltak egy villamosról, évtizedek múlva is láthatóak lesznek, és újra meg újra adásba fognak kerülni egy lényegében egészen más világon.

Hogyan lehet, hogy ez még mindig érdekelni tud? Hogyan lehet, hogy egyáltalán még eszembe jut foglalkozni ezzel?

Nem lenne szabad hagynom így elkalandozni a figyelmemet.

A vesszőfotel mellé tett Jack Daniel's-ért nyúlok, és eszembe jut, hogy nem a legjobb ötlet a napnak ebben a szakában whiskyt nyakalni. Azért felemelem az üveget, és meghúzom derekasan. Aztán felállok és a szobában körözök egy ideig. A szörnyű csend azonban, amit a jégautomata zümmögése csak még súlyosabbá tesz, és az erőszakos színek kavalkádja szédítően hat rám, ezért inkább visszaülök a helyemre, és folytatom azt, amit eddig csináltam.

Dolgoznom kell, mondom magamnak, nem hagyhatom, hogy bármi is elvonja a figyelmemet.

Oké, szóval pillanatok alatt elaludtam. De nem aludtam valami jól. Sokat hánykolódtam és forgolódtam, és különös, összefüggéstelen álmaim voltak.

Fél tizenkettőkor ébredtem fel, vagyis alig... mennyit is... négy órát aludtam. Szóval elég kimerültem keltem ki az ágyból, s bár még ráértem volna egy órát lustálkodni, tudtam, felesleges lenne, mert úgysem pihennék, hanem az éjjel történteket pörgetném át újra és újra az agyamban, és persze halogatnám az elkerülhetetlent, vagyis azt, hogy átmenjek a nappaliba, bekapcsoljam a gépet, és kiderítsem, nem csak álmodtam-e az egészet.

Elég volt azonban körülnéznem a hálószobában, hogy megállapítsam, aligha. A ruháim szépen össze voltak hajtogatva egy széken az ágy végénél, a cipőm pedig tökéletes haptákban állt az ablak alatt. Gyorsan kimentem a fürdőszobába, hogy pislantsak egyet, majd hideg vízzel, jó sok hideg vízzel paskoljam meg az arcomat.

Amikor már eléggé ébernek éreztem magam, hosszan tanulmányozni kezdtem az arcomat a tükörben. Nem volt az a tipikus fürdőszobai pofa. A szemem nem volt csipás, sem püffedt, és nem néztem vissza magamra morcos tekintettel. Csak kimerült voltam, meg olyan, ami azelőtt is, amit egyetlen éjszaka nem változtathat meg: túlsúlyos, tokás és csapzott. És volt még valami, amit a tükör nem fedhetett fel: bagóért sóvárogtam.

Betrappoltam a nappaliba és leemeltem a dzsekimet a szék támlájáról. Kivettem a Camelt a zsebéből, rágyújtottam egy cigire, és megtöltöttem a tüdőmet a dús, illatos füsttel. Miközben kilélegeztem, körbepásztáztam a szobát, és arra gondoltam, a tény – mert tény, hogy rendetlen vagyok, nem annyira önként vállalt döntés, mint jellemhiba. Ergo, kár lenne kiadni ennyi pénzt egy ilyen tablettára – hiszen ha megvolna bennem az igény a rendre és tisztaságra, csak a lustaság nem engedné, hogy tegyek is érte, akkor jóval olcsóbban megoldhatnám a problémát egy takarítószolgálat

igénybevételével. Az viszont, amit begépeltem az éjszaka – már ha tényleg nem álmodtam, és nagyon reméltem, hogy *nem,* azt semmilyen pénzzel nem lehet megvásárolni.

A számítógéphez mentem, és átbillentettem a hátlapon lévő kapcsolót. Míg életre kelt és betöltötte a rendszert, a takaros kis könyvkupacra néztem, amit a billentyűzet mellett hagytam az asztalon. Fogtam a *Raymond Loewy: Egy élet* című könyvet, és eltűnődtem, vajon mennyit tudnék felidézni belőle, ha felelnem kellene belőle. Próbáltam elővakarni valamit az emlékezetemből, egy-két tényt vagy dátumot, vagy akár egy anekdotát, de képtelen voltam összeszedni a gondolataimat, nem jutott eszembe semmi.

Oké, de hát mit vártam? Kimerült voltam. Ez most olyan, mondtam magamnak, mintha éjfélkor feküdtem volna le, és hajnali háromkor ébredve rögtön nekiültem volna a *Harper's* dupla akrosztikonjának. Nem fejtörés kellett most nekem, hanem kávé – két-három csészényi fekete, hogy újraindítsam az agyam.

Azért mégiscsak megnyitottam az „Intro" nevű fájlt. A *Felpörgetve* bevezetésének piszkozatát tartalmazta, pontosabban azt a részét, amit kidolgoztam az éjszaka. Nem ültem le a gép elé, hanem az asztal fölé hajolva görgettem végig a szöveget. Minden bekezdésére emlékeztem, amit újra elolvastam, de elképzelni sem tudtam, mi lesz a következő. Én írtam, és mégis, mintha nem én lettem volna a szerző.

Ugyanakkor – és álszentség lett volna nem elismernem ezt, amit olvastam, az nagyságrendekkel jobb volt, mint bármi, amit normális körülmények között írni tudtam volna. Nem is piszkozat volt ez, hanem egy készre csiszolt, nagyszerű prózai alkotás. Akárhogy is néztem, semmi nem hiányzott belőle: sem a meggyőző erő, sem a mértéktartás, sem a gondolatiság – az alkotási folyamat egyetlen olyan eleme sem, amivel általában meg szokott gyűlni a bajom. Valahányszor nekiültem kitalálni a *Felpörgetve* szerkezetét, az ötletek jöttek ezrével, de ha valamelyiket el akartam kapni, hogy végiggondoljam, ne adj'

isten véglegesítsem, szétpukkant, mint a szappanbuborék, s nem maradt más, mint a kínzó tudat, hogy ez már nem az első ilyen eset, s ha így megy tovább, nem jutok semmire.

Az előző éjszaka azonban, úgy tűnt, mindet begyűjtöttem, és oda kerültek, ahol lenniük kellett: egy elmentett állományba.

Elnyomtam a cigit, tűnődve a kijelzőre néztem, aztán sarkon fordultam, és kimentem a konyhába kávét főzni.

Miközben megtöltöttem a kávéfőzőt vízzel és előkészítettem a filtert, majd meghámoztam egy narancsot, végig az volt az érzésem, hogy egy egészen más személy lettem. Öntudatosan hajtottam végre minden egyes mozdulatomat, mint egy rossz színész egy olyan jelenetben, ahol a konyhám volt a helyszín, s a szerepem szerint kávét kellett főznöm és narancsot kellett pucolnom.

Ez azonban nem tartott sokáig, mert a reggeli ténykedésem nyomai kezdtek megszaporodni a konyhaszekrény munkalapján. Tíz perc leforgása alatt született egy tejesdoboz, egy üres csésze, néhány folt, egy használt kávéfilter, narancshéjforgácsok, meg egy hamutartó két cigi hamvával és csikkjével.

Visszatértem.

A konyha állapota felett érzett aggodalmam azonban csak terelésnek kellett, mégpedig azért, hogy ne kelljen *arra* gondolnom, ami a nappaliban vár rám. Ami elkerülhetetlenül meg fog történni, ha leülök a gép elé, és megkísérlem folytatni a bevezetést. Nem fog menni, persze, hogy nem fog. És mivel mennie *kell,* kénytelen leszek megint a cucc segítségét kérni, bekapni még egy szemet, aztán még egyet – előbb csak szemelgetni, mint a tyúk, aztán egyre mohóbban, akár egy kiéhezett keselyű. És közben szép lassan – vagy éppen ellenkezőleg, rohamosan – szétesek.

Frusztráltan felsóhajtottam, és rágyújtottam még egy cigire.

Végignéztem a konyhán, és fontolóra vettem, hogy megint

kitakarítom, visszaállítom makulátlan állapotába, de gondolatban már az első legyőzendő akadálynál, az összekent gabonapelyhes tálkánál, megtorpantam, ezért rögtön el is vetettem ezt az – erőltetett és minden spontaneitást nélkülöző – ötletet. A konyha különben sem érdekelt, ahogyan a bútorok elrendezése és az ábécésorrendbe rakott CD-k sem – mindez jelentéktelen mellékszál volt, ha úgy tetszik, járulékos kár. Az igazi célpont ott volt az íróasztalomon, mindjárt a közepén.

Elnyomtam a cigit, amire alig néhány másodperce gyújtottam rá – ma ez volt a negyedik szál, és elhagytam a konyhát. Anélkül, hogy egyetlen pillantást is vetettem volna a számítógépre, átvágtam a nappalin, és bementem a hálószobába, hogy felöltözzek. Fogat is mostam, aztán visszajöttem a nappaliba, fogtam a dzsekimet, és átkutattam a zsebeit. Hamarosan meg is találtam, amit kerestem: Vernon névjegykártyáját.

Vernon Gant, tanácsadó – ez állt rajta. Az otthoni és a mobil telefonszáma is szerepelt rajta, ahogyan a címe is: az Upper East Side-on lakott, ezt kapd ki! Még egy ízléstelen kis logót is odabiggyesztettek a kártya jobb felső sarkába. Arra gondoltam, felhívom az exsógort, de nem akartam, hogy lepattintson. Nem akartam vállalni a kockázatot, hogy azt a választ kapom, hogy nem érhető el, vagy nem ér rá, és találkozzunk a jövő hét közepén – mert *most* akartam beszélni vele, máris, szemtől szembe, hogy kiderítsek mindent erről a vadiúj narkóról, mert biztos voltam benne, hogy az. Tudni akartam, honnan származik, mi van benne, és ami a legfontosabb, hogyan juthatnék hozzá néhány újabb adaghoz.

5.

Kimentem az utcára, leintettem egy taxit, és közöltem a sofőrrel, hogy a 90. és az 1. sarka az úti cél. Aztán hátradőltem, és kinéztem az ablakon. Ragyogó, friss napunk volt, és a forgalomra sem lehetett panaszkodni.

Mivel otthon dolgozom, és többnyire olyanokkal lógok, akik a Village-ben, a Lower East Side-on vagy a Sohóban laknak, ritkán járok a város északi felében, s ha mégis, akkor sem a keleti felében. Ahogy a keresztutcák elsuhannak mellettünk, és már az 50-es, 60-as, 70-es utcáknál járunk, arra gondolok, hogy nem is emlékszem, mikor jártam ilyen fent északon. Manhattan, nagy kiterjedése és népsűrűsége dacára, meglehetősen provinciális hely. Ha itt élsz, belaksz egy adott környéket, kitaposod magadnak a mindennapi útvonalaidat, és kész. Vannak olyan városrészek, ahova soha nem teszed be a lábad. És persze van olyan, hogy „felkapsz" egy környéket – mintegy a munkád, a kapcsolataid, az étkezési szokásaid függvényeként. Megpróbáltam visszagondolni rá, mikor is volt nálam legutóbb ilyen... talán akkor, amikor abba az olasz étterembe jártam, aminek saját *bocce* udvara is volt, Il Vagabondo, a 3. utcán vagy hol. Ennek azonban legalább két éve.

Mindenesetre, bármerre néztem, nem sok változást láttam.

A sofőr éppen a Linden Towerrel szemközt állt be a járda mellé a 90. utcán. Fizettem neki és kiszálltam. Yorkville-ban voltam, a régi Germantownban – azért régi, mert nem sok maradt belőle, kivéve néhány vállalkozást: egy italüzletet, egy ruhatisztítót, egy-két csemegést és valamivel több lakóházat – öregeket, mint a lakóik. A többi, legalábbis ahogy olvastam, átvette az Upper East Side stílusát, és mindenütt új apartmanházak, szingliknek való bárok, ír „pub"-ok meg tematikus éttermek épültek, melyek riasztó gyakorisággal nyíltak meg és húzták le végleg a redőnyt.

Első pillantásra, állapítottam meg, tényleg egyforma stílusúnak nézett ki. Onnan, ahol álltam, egy O'Leary's-t, egy Hannigan's-t és egy *Októberi forradalom* nevű kávéházat is láttam.

A Linden Tower egy sötétvörös téglafalú apartmanház volt, egy az elmúlt húsz-huszonöt évben épült számtalan hasonló épület közül. Az ugyan vitathatatlan, hogy tekintélyt

követeltek maguknak monolitikus jelenlétükkel, de csúnyák voltak, túlméretezettek és ridegek.

Vernon Gant a tizenhetedik emeleten lakott.

Átkeltem az 1. sugárúton, lementem a lépcsőn a bejárat előtti placcra, és a hatalmas forgóajtó felé vettem az irányt. Ahogy elnéztem a helyet, itt állandóan jöttek és mentek az emberek, így ez az ajtó folyamatosan mozgásban lehetett. Mielőtt beléptem volna, felnéztem az épületre, és láttam, hogy szédítően magas, de ahhoz már túl későn hajtottam hátra a fejem, hogy egy darabka égboltot is lássak hozzá.

Elmentem a hall közepén lévő recepciós pult mellett, és balra kanyarodtam, ahol egy külön térben a liftek voltak. Mások is vártak a liftekre, de összesen nyolc volt ezekből, mindkét oldalon négy-négy, így nem tartott sokáig. Az egyik lift egy halk „ping”-et hallatott, az ajtaja kinyílt, és három ember lépett ki belőle. Hatan foglaltuk el a helyüket. Ki-ki benyomta a maga számát; én győztem, rajtam kívül senki sem ment magasabbra a tizenötödiknél.

Azokból ítélve, akiket bejönni láttam az épületbe, és akik körülöttem álltak itt, a liftszekrényben, a Linden Tower lakóközössége eléggé vegyes társaságnak tűnt. A lakások bérleti díjára szigorú szabályok vonatkoztak, de ha a bérleményt albérlőknek adták tovább, az ár könnyen kiszabadulhatott az ellenőrzés alól, és elképesztő összegekre rúghatott, ami aztán érdekes társadalmi egyveleget eredményezett.

A tizenhetediken kiszálltam. Még egyszer megnéztem Vernon névjegyét, majd elindultam megkeresni az ajtót. A folyosó végéig kellett mennem, ott balra fordulnom, és ott volt, a harmadik ajtó a sorban. Útközben egyetlen lélekkel sem találkoztam.

Megálltam az ajtó előtt, vártam egy pillanatot, aztán megnyomtam a csengőgombot. Még nem találtam ki, mit mondjak Vernonnak, ha itthon találom, és még kevésbé

tudtam azt, mit tegyek akkor, ha nem, de ahogy ott álltam, rá kellett jönnöm, hogy mindkettőtől egyformán tartok.

Mozgás hallatszott, majd az ajtózár kattanása.

Vernon láthatta a kukucskálón át, hogy én vagyok az, mert még mielőtt ajtót nyitott volna, kiszólt az ajtón át:

– A rohadt életbe, ember, ez aztán gyorsan ment.

Széles vigyorral vártam, hogy megjelenjen, de amint megláttam, rögtön lehervadt a mosoly az arcomról. Egy szál bokszeralsóban volt, szeme körül fekete monoklival, arca bal felén zúzódásokkal. Az ajka felhasadt és megdagadt, a jobb karja be volt kötözve.

– Mi tör...

– Ne kérdezd.

Sarkon fordult, és intett, hogy menjek be. Beléptem, visszazártam az ajtót, és követtem a szűk folyosón egy tágas nappaliba, ahonnan pazar kilátás nyílt a városra – igaz, ilyen magasságban ezt Manhattan bármely részében elmondhattad a nappalidról. Innen a város déli részét lehetett belátni, annak minden dicsőségével és borzadályával.

Vernon levetette magát egy hosszú, fekete bőr sarokkanapéra. Én rendkívül kényelmetlenül éreztem magam, és hogy ne kelljen péppé vert fejét bámulnom, inkább körülnéztem.

A szoba, méretei folytán, gyéren volt bútorozva. Egy antik komódot láttam, két Anna királynő stílusú széket és egy régi állólámpát. Voltak új cuccok is, mint a bőrkanapé, a füstüveg ebédlőasztal, egy üres fém bortartó állvány. Eklektikusnak ennek ellenére mégsem neveztem volna, mert úgy tűnt, nincs benne semmiféle rend vagy rendszer. Azt tudtam, hogy Vernon valamikor odáig volt a bútorokért, és gyűjtött is „darabokat”, ez a hely azonban úgy nézett ki, mint egy olyan ember odúja, aki feladta a gyűjtögetést, aki hagyta, hogy a lelkesedése elpárologjon. Ezek a bútordarabok sehogyan sem

akartak passzolni egymással – egyik sem, egyetlen másikkal sem, és úgy néztek ki, mintha előző lakók felejtették volna itt őket, ki ezt, ki amazt.

Miután már mindent láttam a szobából, amit látni lehetett, nem tehettem mást, Vernon felé fordultam, és lenéztem az arcára. Fogalmam sem volt, hol kezdjem, *neki* viszont volt mondanivalója. A vonásait eltorzító zúzódások dacára kiálló arccsontján vigyorra húzódott a bőr, és zöld szemében fény gyúlt.

– Nos, Eddie – szólalt meg, ezek szerint mégiscsak érdekelt a dolog.

– Ja... és elképesztő volt. Úgy értem, *tényleg* az volt.

Úgy mondtam ezt, és úgy álltam itt előtte, mint a középiskolás kölyök, aki tegnap voltam – aki zsebre vágta élete első adagját, és most visszajött egy újabbért.

– Na, mit mondtam én neked?

Bólogattam neki, aztán – mivel sehogyan sem tudtam elvonatkoztatni az állapotától – megkérdeztem tőle:

– Vernon, mi történt veled?

– Szerinted, ember? Bunyóba keveredtem.

– Kivel?

– Nem akarod tudni, hidd el nekem.

Nem szóltam.

Talán tényleg nem akartam tudni.

Igen, jól mondta, állapítottam meg némi gondolkodás után: nem akartam tudni. Inkább ingerült voltam, mert attól tartottam, most, hogy kiverték belőle a szart, nehezebb dolgom lesz vele.

– Ülj le, Eddie – mondta Vernon. – Lazíts, és mesélj róla.

Leültem a kanapé másik végébe, elfészkeltem magam, és mindenről beszámoltam neki. Nem volt okom bármit is

elhallgatni előle. Miután végeztem, megjegyezte:

– Ja, ez nagyjából hitelesen hangzik.

– Ezt meg hogy érted? – kérdeztem rögtön.

– Nos, azt mozgatja meg, ami van, érted. Nem leszel tőle okosabb, ha nem vagy már egyébként is az.

– Azt akarod mondani, hogy ez egy okos drog?

– Nem egészen. Az okos drogokról sok mindent állítanak: hogy megnövelik a kognitív képességeidet, csökkentik a reakcióidőd, hasonlók. De a legtöbb okos drognak nevezett szer csak étrend-kiegészítő, mesterséges tápszer, aminosav, meg effélék. Márkás vitaminok, ha úgy tetszik. Amit te kaptál, az egy márkás *gyógyszer*. Úgy értem, rohadt sok aminosavat kellett volna bekapkodnod, hogy egész éjjel fent legyél és elolvass négy könyvet, nem igaz?

Bólintottam.

Vernon határozottan élvezte a helyzetet.

Én azonban nem. Ideges voltam, és azt akartam, hogy hagyja a szarozást és mondjon el a cuccról mindent, amit csak tud.

– Mi a neve? – kérdeztem.

– Egyelőre nincs termékneve, mégpedig azért nincs neki, mert még nem is igazi termék. És valószínűleg nem is lesz az, mert a fiúk a konyhából nem akarnak feltűnést kelteni vele. Ők egyébként MDT-48-nak hívják.

A fiúk a konyhából?

– Kinek dolgozol? Azt mondtad, valami gyógyszergyárnál vagy tanácsadó.

Vernon ekkor az arcához kapta a kezét, és ott is tartotta egy darabig.

Mélyen belélegzett, aztán egy halk nyögéssel kifújta a levegőt.

– A rohadt életbe, de fáj.

Előrehajoltam. Mit tegyek? Hozzak neki törülközőbe bugyolált jégkockát? Vagy hívjak orvost? Inkább vártam. Egyáltalán felfogta a kérdésemet? Érzéketlenség lenne megismételnem?

Eltelt vagy tizenöt másodperc, aztán Vernon leengedte a kezét.

– Eddie – szólalt meg, fájdalmas hangon, nem válaszolhatok a kérdésedre. Biztos vagyok benne, hogy megérted.

Tanácstalanul bámultam.

– De tegnap azt mondtad, az év végére ki fog jönni egy termékcsalád, meg hogy a klinikai tesztek megvannak, és az FDA is jóváhagyta. Akkor most mi az igazság?

– Még hogy az FDA jóváhagyta? – Megvetően legyintett. – Az FDA csak olyan gyógyszereket hagy jóvá, amiket betegségek kezelésére használnak. Az életstílusdrogokat nem ismerik el.

– De…

Arra készültem, hogy kérdőre vonjam, de leállítottam magam. *Tényleg* azt mondta, hogy az FDA jóváhagyta, és beszélt a klinikai tesztekről is, de vajon *tényleg* elvárta tőlem, hogy el is higgyem?

Oké, akkor mi is ez az izé? Egy MDT-48 nevű valami. Egy ismeretlen, még nem tesztelt, valószínűleg veszélyes vegyület, amit egy számomra ismeretien laborból lopott ki egy megbízhatatlan alak, akivel már egy évtizede nem állok kapcsolatban.

– Szóval – nézett a szemembe Vernon, akarsz még belőle, mi?

– Igen – feleltem. – Határozottan.

Miután ezt így tisztáztuk, engedelmeskedtünk a narkóügylet szent hagyományainak, és rögtön témát váltottunk. Én a

nappaliban látott bútorokról kérdeztem, meg arról érdeklődtem, hogy gyűjtöget-e még „darabokat”. Ő a zenéről kérdezett, konkrétan arról, hogy még mindig szokásom-e halott német fickók nyolcvanperces kornyikálását hallgatni teljes hangerőn. Elcsevegtünk ezekről egy darabig, aztán arról meséltünk egymásnak, ki mivel foglalkozott az elmúlt években.

Vernon roppant gyanakvó volt – gondolom, ez szakmai ártalom lehetett nála, így nem sok mindent értettem abból, amit mondott. Valamiért az volt az érzésem, hogy ez az MDT-biznisz már jó ideje foglalkoztatja, még az sem kizárt, hogy évek óta. Továbbá, az volt a benyomásom, hogy szíve szerint beszélne róla, sőt, alig várja, hogy ezt tehesse, de mivel még mindig nem döntötte el, hogy bízhat-e bennem, a mondat közepén mindig megállt, s még mielőtt valami lényegeset megtudhattam volna, váltott, és jött az áltudományos marketingduma mindenféle neurotranszmitterekről, idegpályákról és sejtreceptorkomplexekről.

Közben folyton izgett-mozgott a kanapén, állandóan a bal lábát emelgette és nyújtogatta, mint egy bemelegítést végző focista – vagy táncos, nem tudtam eldönteni.

Míg beszélt, én viszonylag mozdulatlanul ültem és figyeltem.

Ami engem illet, elmeséltem Vernonnak, hogy 1989-ben – rögtön a válásom után – itt kellett hagynom New Yorkot. Azt nem említettem, hogy ezt részben neki köszönhettem, hogy az ő „totálisan megbízható” kokója komoly egészségi és anyagi problémákat okozott – lecsapolt arcüreget és lecsapolt bankszámlákat, ami aztán oda vezetett, hogy kirúgtak a produkciós menedzseri állásomból az azóta már megszűnt *Chrome* divat– és művészeti magazinnál. Ugyanakkor beszéltem neki a nyomorúságos, munka nélküli egy évről Dublinban, amikor is egy délibábot kergetve megpróbáltam csak az irodalomnak élni, és beszéltem arról a három évről Olaszországban, ami tanítással és fordítással telt el – egy

bolognai ügynökségnek dolgoztam, meg azzal, hogy olyan dolgokat tanultam az ételekről, amikről azelőtt lövésem sem volt. Mint például az, hogy a zöldségeknek nem kell előírásszerűen rendelkezésre állniuk az év minden napján – ellentétben azzal, amit egy koreai csemegebolt törzsvásárlója gondolna, hanem mindegyiknek megvan a maga szezonja, nagy átlagban egy-másfél hónap, ami alatt elszántan megfőzöd őket minden módozatban, ami csak létezik – spárgás rizottónak, spárgának tojással, spárgás fettuccinének, és ha már nem kapni, eszedbe sem jut, hogy a zöldségesedtől aszparáguszt kérj.

Elkalandoztam, és láttam, hogy Vernon kezdi elveszíteni a türelmét, ezért rövidebbre fogtam a mondandómat, s inkább arról meséltem neki, mennyire meglepődtem, amikor az Államokba visszatérve szembetaláltam magam azzal az elképesztő változással, amin a lapkiadás technológiája a távollétemben átment. A ‘80-as években szerzett tapasztalataimmal nagyjából kitörölhettem. Ezután leírtam még neki az utóbbi öt-hat évemet, mint dögunalmas és eseménytelen időszakot, ami jobbára azzal telt el – suhant tova, így utólag, hogy nassoltam és igyekeztem viszonylag józan maradni.

Ehhez a könyvhöz azonban, amin most dolgoztam, nagy reményeket fűztem.

Nem állt szándékomban fifikásan visszakanyarodni a látogatásom céljához, de Vernon rám nézett és ezt mondta:

– Nos, ismersz. Meglátom, mit tehetek.

Ez egy kicsit bosszantott, s az érzést rögtön eltompította és ugyanakkor felerősítette a felismerés, hogy Vernon tényleg tud tenni értem. Rámosolyogtam és feltartottam a két tenyerem.

Vernon bólintott, aztán a térdére csapott és megkérdezte:

– Oké, de addig is nem akarsz egy kávét, esetleg enni valamit?

Anélkül, hogy megvárta volna a válaszomat, ülő helyzetbe húzta magát, feltápászkodott a kanapéról, és átment a konyharészbe, amit egy pult választott el a nappalitól.

Felálltam és követtem.

Vernon kinyitotta a hűtő ajtaját, és benézett. A válla felett láttam, hogy csaknem teljesen üres. Vernon kivett egy kartondoboz Tropicana narancslevet, megrázta, majd vissza is tette a helyére.

– Tudod, mit? – fordult felém. – Egy szívességet kérnék tőled.

– Tényleg?

– Mint láthatod, nem vagyok abban az állapotban, hogy kimenjek az utcára... de el kellene hoznom egy öltönyt a tisztítóból. Megkérhetlek, hogy szaladj el érte? És ha már kimész, hozhatnál nekünk valami reggelit is.

– Rendben.

– Meg aszpirint.

– Rendben.

Ahogy ott állt előttem gatyában, nagyon soványnak hatott, és eléggé szánalmas látványt nyújtott. Csak most vettem észre a szarkalábakat az arcán és az ezüstös tincseket a halántéka körül. A bőre nyúzott volt. *Tíz év,* gondoltam. Abban persze egy pillanatig sem kételkedtem, hogy Vernon hasonlókat gondol rólam. Ezt tetézte a tény, hogy jó pontot akarok szerezni nála – a díleremnél – azzal, hogy hajlandó vagyok elszaladni az öltönyéért és kaját venni neki. Összeszorult a gyomrom. Elképesztő volt, milyen gyorsan a régi helyére került minden, a dílerkuncsaft viszony, a méltóság habozás nélkül való feladása egy apró tasakért, egy csíkért, egy nyolcadért, vagy mint ebben az esetben, egy tablettáért, ami majdnem egyhavi lakbérembe kerül.

Vernon átvágott a szobán a régi komódhoz, és elővette a

pénztárcáját. Míg kotorászott benne – gondolom, pénzt keresett, meg a ruhatisztító céduláját, észrevettem, hogy egy *Boston Globe* hever a füstüveg ebédlőasztalon. A vezércikk Caleb Hale védelmi miniszter Mexikóval kapcsolatban tett meggondolatlan kijelentéseit kommentálta, de nem ez volt az érdekes, hanem az, hogy miért olvas egy New York-i, *Boston Globe*-ot.

Vernon megfordult és elindult felém.

– Hozz nekem egy pirított angol muffint rántottával, kanadai baconnel és svájci sajttal, meg hozz egy sima kávét is. És persze hozz magadnak, amit kérsz.

A kezembe nyomott egy bankjegyet és egy apró kék szelvényt. Utóbbit a dzsekim szivarzsebébe tettem, aztán a bankóra néztem – és azon a komor, szakállas Ulysses S. Grantre, majd visszaadtam neki.

– Gondolod, hogy a büfés fel fog váltani egy ötvenest a te reggelid kedvéért?

– Miért ne? Kapják be.

– Van nálam apró.

– Ahogy gondolod. A tisztító a 89. sarkán van, a büfé meg rögtön mellette. Ugyanazon a soron van egy újságos, ahol aszpirint is kapni. Ja, és hozhatnál egy *Boston Globe*-ot is.

Ismét az asztalon heverő újságra néztem.

Észrevette, és megjegyezte:

– Az a tegnapi.

– Aha. És neked a mai is kell, mi?

– Ja.

– Oké. – Vállat vontam, aztán sarkon fordultam és elindultam a szűk, hosszú folyosón a bejárati ajtó felé.

– Kösz – mondta Vernon a hátam mögül. – És figyelj, majd megbeszéljük, ha visszajöttél, mármint az árat. Alkudni

mindig lehet, nem igaz?

– Aha – nyitottam ki az ajtót. – Mindjárt jövök.

Hallottam, hogy gondosan visszazárja mögöttem az ajtót.

A liftben állva igyekeztem nem gondolni arra, milyen nyomorultul érzem magam az egész helyzet miatt. Azt bizonygattam magamnak, hogy Vernonból kiverték a szart, s én valójában csak szívességet teszek neki, de folyton a régi idők ugrottak be. Az a sok-sok tétlen óra jutott eszembe, még a Vernon előtti időkből, amikor arra vártam különböző lakásokban és lépcsőházakban, hogy *a tag* feltűnjön, az erőltetett beszélgetésekre, a feszültséggel teli igyekezetre, hogy egyben tartsam a dolgokat, míg el nem jön a dicsőséges pillanat, amikor elköszönhetek és lekoccolhatok, hogy egy klubba menjek, vagy haza, nyolcvan dolcsival könnyebben, oké, de mégis egy egész grammal súlyosabban.

A régi idők.

Több mint tíz évvel ezelőtt.

Akkor hát mi a *faszomat* csinálok itt?

Kiléptem a liftből, átsétáltam a forgóajtón, majd a téren is, és átkeltem az 90. utca túloldalára, majd elkanyarodtam a 89. utca irányába. Az újságos a tömb közepe táján volt. Először ide tértem be. Vernon nem mondta, milyen márkát vigyek, ezért a kedvencemet kértem, egy doboz extra erős Excedrint. A tekintetem végigsiklott a kiterített újságokon – Mexikó, Mexikó, Mexikó, és kiválasztottam közülük egy *Globe*-ot. Átfutottam a főoldalt, hátha találok valamit, amiből rájöhetek, miért olvassa Vernon éppen *ezt* a lapot; az egyetlen lehetséges nyom egy beszámoló volt egy termékkel kapcsolatos felelősségi perről. A cikkre egy apró bekezdés meg egy oldalszám hívta fel a figyelmet. Egy nemzetközi vegyipari vállalat, az Eiben-Chemcorp, védekezni kényszerült egy massachusettsi bíróságon azon vádak ellen, melyek szerint rendkívül népszerű antidepresszánsa, a Triburbazine tragédiát okozott: egy tizenhat éves lány, aki alig két hete szedte a

gyógyszert, előbb a barátját ölte meg, majd önmagával is végzett. Ez a cég lenne az, amelyiknek Vernon dolgozik? Az Eiben-Chemcorp? Aligha.

Fogtam az újságot és az Excedrint, fizettem, és kimentem az utcára.

A következő megálló a büfé volt, név szerint a „DeLuxe Luncheonette", az a fajta régimódi hely, ami a városban szinte mindenütt fellelhető. Valószínűleg harminc évvel ezelőtt is ugyanígy nézett ki, talán még a vendégek egy része is ugyanaz volt, ennélfogva úgy tekinthettem rá, mint valamiféle kapocsra a környék jelene és múltja között. Vagy mégsem. Nem tudom. Mindenesetre, afféle „népkonyha" volt, s mivel dél felé járt, rendesen meg is rohamozták, így alighogy beléptem az ajtón, máris a sor végén találtam magam.

A pult mögött egy középkorú spanyol magyarázott:

– Nem értem ezt. Tényleg nem értem. Van egyáltalán valami értelme ennek? Nincs elég bajuk itthon? Minek lemenni délre újabbakért? – A tőle balra álló társára nézett. – Mi van?

A rostély mellett két fiatalabb fickó állt, szintén spanyol ajkúak; az idősebb férfin nevettek.

A férfi széttárta a kezét.

– Már senkit sem érdekel semmi. Mindenki tojik mindenre.

Még hárman voltak előttem. A többi vendég a tőlem balra eső asztaloknál ült. A legközelebbinél négy fickó kávézott és cigizett. Az egyikük a *Post*ot olvasta; csak most jöttem rá, hogy a pult mögött álló férfi hozzá intézte a szavait.

– Emlékszik Kubára? – folytatta. – A Disznó-öbölre? Ebből is egy újabb Disznó-öböl lesz? Egy újabb fiaskó?

– Nem látom a párhuzamot – válaszolta német akcentussal a *Post*ot olvasó idősebb fickó. – A kubai ügy a kommunizmus miatt volt. – Közben egy pillanatra sem vette le a szemét az újságról. – És ugyanez igaz a nicaraguai meg az El Salvador-i

amerikai beavatkozásra is. A múlt században azért volt háború Mexikóval, mert az Államok Texast és Kaliforniát akarta. Annak volt értelme, stratégiai értelme. De ennek?

Hagyta a levegőben lógni a kérdést, és inkább tovább olvasta az újságot.

A pult mögötti fickó gyorsan becsomagolt két rendelést, elvette a pénzt, néhány vendég pedig távozott. Közelebb araszoltam, a fickó pedig kérdőn rám nézett. Megrendeltem, amit Vernon kért, plusz egy kávét, majd közöltem, hogy két perc, és itt vagyok. Mielőtt kiléptem volna az ajtón, hallottam, hogy a pult mögött álló fickó azt mondja:

– Nem tudom, de ha engem kérdezel, kezd megint olyan lenni, mint a hidegháború idején…

Bementem a szomszédban lévő vegytisztítóba, és kiváltottam Vernon öltönyét. Egy darabig még kint álldogáltam az utcán, és a sürgés-forgást néztem, aztán visszatértem a DeLuxe Luncheonette-be, ahol közben egy fiatalabb fickó is bekapcsolódott a beszélgetésbe egy másik asztaltól.

– Gondolja, hogy a kormány ok *nélkül* belekeveredne ilyesmibe? Ez őrültség.

A *Post*ot olvasó fickó letett az újságot, és kihúzta magát, hogy körülnézzen.

– A kormányok nem követik minden esetben a logika útját – jelentette ki. – Néha olyan politikát folytatnak, ami a saját érdekeikkel is ütközik. Ott van például Vietnam. Harmincévnyi…

– Csak ezt ne. Inkább ne menjünk bele ebbe, oké? – kérte a pult mögött álló fickó, aki épp azzal volt elfoglalva, hogy papírtasakba csomagolja a rendelésemet, és aki úgy nézett ki, mintha a tasakhoz beszélne. – Hagyják a mexikóiakat békén, ez minden. Csak hagyják békén őket.

Fizettem, és átvettem a tasakot.

– Vietnamban…

– Vietnam egy hiba volt, oké?

– Egy hiba? Hah! Eisenhower? Kennedy? Johnson? Nixon? Nagy hiba!

– Nézze…

Elhagytam a DeLuxe Luncheonette-et, és egyik kezemben Vernon öltönyével, a másikban a reggelijével és a *Boston Globe*-jával, a Linden Tower felé vettem az irányt. Átbénáztam magam a forgóajtón, és becaplattam a liftfolyosóra. Mire a liftajtó kinyílt, már javában sajgott a bal karom.

Miközben arra vártam, hogy a lift felérjen a tizenhetedikre, orron legyintett a barna papírtasakba csomagolt reggeli illata; most már bántam, hogy nem kértem valamit magamnak is a kávé mellé. Mivel egyedül voltam a liftben, eljátszottam a gondolattal, hogy elcsenem Vernon egyik kanadai baconcsíkját, de végül elvetettem az ötletet, azon az alapon, hogy egyrészt szánalmas lépés lenne, másrészt eléggé nehezen kivitelezhető egy drót vállfán lógó öltönnyel a kezemben.

Kiszálltam a liftből, végigmentem a folyosón, és befordultam a sarkon. Ahogy közelebb értem Vernon lakásához, észrevettem, hogy az ajtaja résnyire nyitva van. Beljebb löktem a lábammal, és beléptem. A nappali felé menet kiáltottam Vernonnak, de nem kaptam választ, amiből valahogy rögtön tudtam, hogy baj van. Aztán elém tárult a nappali, és a látvány úgy mellbe vágott, hogy kénytelen voltam megtorpanni. A szobát teljesen felforgatták: a székeket, a komódot, a bortartót felborították, a falon függő képek ferdén álltak, a padló tele volt könyvekkel, papírokkal és egyéb tárgyakkal. Akkora volt a rendetlenség, hogy hirtelen nem is tudtam, mire fókuszáljak.

Ahogy ott álltam bénultan, az öltönnyel, a papírtasakkal és a *Boston Globe*-bal a kezemben, két dolog történt. A tekintetem megállapodott a fekete bőrkanapén ülő Vernonon, és szinte egyidőben ezzel, valamit hallottam a hátam mögül – lépteket

neszét. Hátraperdültem, és közben hagytam a padlóra esni az öltönyt, a tasakot meg az újságot. A folyosó nem volt megvilágítva, de így is láttam, hogy valaki átsuhan egy ajtó mögül a bal oldalon lévő bejárati ajtóhoz, majd kisiklik a folyosóra. Tétováztam. A szívem úgy vert, mint egy légkalapács. Egy pillanattal később aztán elszántam magam, és a bejárati ajtóhoz rohantam, onnan pedig ki a folyosóra. Kihalt volt, ezért olyan gyorsan, ahogy csak telt tőlem, elnyargaltam a sarokig. Alighogy befordultam, egy kattanás hallatszott: a liftajtó becsukódott.

Részben megkönnyebbülve, hogy mégsem kell senkivel birokra kelnem, megfordultam és elindultam visszafelé. Ekkor villant elém a kanapén ülő Vernon képe. Ahogy ott gubbasztott… hogyan is? Talán bosszúsan a lakás állapota miatt? Vagy azon tűnődve, ki lehetett a betörő? Esetleg az antik komód helyreállításának a költségeit számolgatva?

Valahogy egyik válasz sem klappolt a képpel. Ahogy közelebb értem az ajtóhoz, a gyomoridegem önként rángatózni kezdett. Bementem a lakásba, egyenesen a nappaliba, holott most már majdnem biztos voltam, mi fog várni rám odabent.

Vernon a kanapén ült, pontosan ugyanabban a helyzetben, mint amikor kirohantam. Hátradőlve, szétvetett lábbal és karral, előre szegezett tekintettel – de csak látszólag, mert világos volt, hogy Vernon többé semmire nem fogja rászegezni a tekintetét.

Közelebb léptem, és megláttam a golyó ütötte lyukat a homlokán. Apró volt, tökéletes és vörös. Dacára annak, hogy New York Cityben éltem, eddig még soha nem láttam ilyet, így egyszerre iszonyattal és érdeklődve néztem a bemeneti nyílást. Nem tudom, meddig álltam ott, de amikor végül odébb léptem, egész testemben remegtem, mintha forró láz gyötörne. A gondolataimat sem tudtam összeszedni, bármennyire igyekeztem is; mintha az agyamban átállítottak volna egy kapcsolót, takarékra téve a gondolkodásomat. Megemeltem a lábam néhányszor, de ezek is meddő próbálkozások voltak,

mert csak egy helyben topogtam. Bármit is kellett volna tennem ebben a helyzetben, nem jutott eszembe, így aztán nem is csináltam semmit. Aztán, mint derült égből a villámcsapás, belém hasított: hát persze! Hívd a zsarukat, te idióta!

Elindultam megkeresni a telefont, és meg is találtam a felborított komód mellett, a kihúzott fiókok és szétdobált papírok között. Felemeltem, és tárcsáztam a 911-et. Amikor végre felvették, csak hebegtem-habogtam, míg valaki rám szólt: „kérem, uram, nyugodjon meg", majd megkérdezte, honnan telefonálok. Aztán rögtön kapcsoltak valaki mást, gondolom, egy körzeti számot, s én megint dadogni kezdtem. Végül letettem, és vélhetően úgy, hogy megadtam a lakás címét, valamint a saját nevemet, és közöltem a tényt, hogy valakit lelőttek.

A kezem azonban továbbra is a telefonkagylón maradt, szorosan markoltam, mintha a közelsége biztonságot adhatna. Aztán rájöttem, hogy buzog bennem az adrenalin, és valamit feltétlenül tennem kell, amivel leköthetem a figyelmem, majd arra gondoltam, ha *vigyázok,* hogy ne nézzek Vernonra, akkor esetleg a szobában is megtehetem ezt.

Keresgélni kezdtem a felborított komód környékén, és pár perccel később meg is találtam azt, amit kerestem: Vernon telefonregiszterét. Kinyitottam, és az „M" betűhöz lapoztam. Egyetlen számot találtam, de az éppen Melissáé volt. Ő volt Vernon legközelebbi hozzátartozója.

Ki más mondhatná el neki?

Nem is tudom, mióta nem beszéltem már Melissával – kilenc vagy tíz éve, és most tessék! Néhány másodperc, és hallani fogom a hangját.

Tárcsáztam a számot. Kicsengett.

A rohadt életbe.

Annyi minden történt, amióta véletlenül összefutottunk

Vernonnal.

Tíííííííí.

Bíííp.

Ssssss-…

A rögzítő. Most mi a francot csináljak?

Az életem következő fél perce olyan intenzív volt, hogy hasonlóra nem is emlékeztem az elmúlt harminchat évből. Először is, végig kellett hallgatnom azt, amit minden kétséget kizáróan Melissa mondott rá a rögzítőre – „Most nem vagyok itthon, kérem, hagyjon üzenetet", bár olyan hanghordozással, ami teljességgel, s ennél fogva zavaróan ismeretlen volt számomra. Aztán válaszolnom kellett neki, közölni vele, hogy a bátyja – „aki itt van velem a szobában" – halott. Beszélni kezdtem, és ekkor már nem volt visszaút. Nem megyek bele a részletekbe, legfőképpen azért nem, mert fogalmam sincs, mit üzentem Melissának, de bármit is mondtam, a lényeg az, hogy miután befejeztem és letettem a telefont, egyszeriben rám szakadt minden: a helyzet képtelen volta, a sokk, az önutálat, a szomorúság, a szívfájdalom… és a szemem megtelt könnyel.

Vettem néhány mély lélegzetet, és igyekeztem visszanyerni a lélekjelenlétemet. Az ablak elé léptem, lenéztem az építészeti stílusok kavalkádjára, ami a város volt, s közben egyvalamire tudtam csak gondolni: arra, hogy tegnap ilyenkor még nem botlottam bele Vernonba. Egészen addig a pillanatig, míg össze nem futottunk a 12. utcán, nem beszéltünk egymással közel tíz éve. A húgával sem beszéltem, nem is igazán gondoltam rá – erre tessék, egy nap sem telt el, és az útjaink újra keresztezték egymást, ráadásul milyen körülmények között! A létnek az a ritka mozzanata volt ez, amit eseménytelen hónapok-évek hosszú sora előz meg (általában totális tunyaságba ringatva az embert), hogy aztán néhány órájával, vagy akár percével, minden előjel nélkül kilométeres lyukat robbantson az időben.

Elfordultam az ablaktól – gondolatban felszisszenve a

kanapén ülő Vernon látványától és a nappali konyharésze felé indultam. Azt is feldúlták. A szekrényeket kinyitogatták és átkutatták, a padlót törött üvegcserepek és tányérdarabok borították. Egy pillanatra megint a nappalira tévedt a tekintetem, és a gyomrom ismét összeszorult. Sarkon fordultam, és átmentem a folyosón a hálószobába – ez volt a balról nyíló ajtó mögött. Itt is hasonló látvány fogadott: kiforgatott fiókok, félredobott matrac, ruhák mindenütt, és egy nagy, repedt tükör a padlón.

Azon tűnődtem, miért kellett *ekkora* rendetlenséget csinálni, és zavart állapotomban – mert kétségkívül zavart állapotban voltam – beletelt jó néhány percbe, mire felfogtam a nyilvánvalót: hát persze, a támadó keresett valamit. Vernon ajtót nyitott a fickónak – vagyis valószínűleg ismerte, akit én zavartam meg, amikor visszajöttem a lakásba. De mit keresett ilyen elszántan? Éreztem, hogy a szívem már a kérdés felvetésétől szaporábban kezd verni.

Lehajoltam, és felemeltem az egyik kiürített fiókot. Megnéztem a belsejét, aztán megfordítottam, s szemügyre vettem az alját is. Ugyanezt tettem az összes fiókkal, és a gardróbban, az egyik felső polcon elhelyezett cipősdobozokkal is ezt akartam tenni, amikor egyszerre két dolog is eszembe jutott. Az egyik az volt, hogy mindent telenyomok az ujjlenyomataimmal, a másik pedig az, hogy Vernon hálószobájában kutatok. És így, belegondolva, egyiket sem tartottam jó ötletnek, sőt, nagyon rossz ötletnek tartottam mindkettőt. Különösen az előbbit. Igaz, hogy a zsaruknak megadtam a nevemet, és szándékomban állt elmondani nekik a teljes – vagy majdnem teljes – igazságot, de ha ujjlenyomatokat keresnek, és rájönnek, hogy turkáltam a sógorom cuccai közt, az igencsak aláaknázhatja a szavahihetőségemet. Vádolhatnak azzal, hogy tönkretettem egy bűnügyi helyszínt, vagy manipuláltam a bizonyítékokat, de akár gyanúsítottá is válhatok. Miután mindez átvillant rajtam, gyorsan nekiláttam eltüntetni a tényked

konkrétan mindent körbetörölgettem a dzsekim ujjával, amiről úgy gondoltam, hogy megérinthettem.

Pillanatokkal később az ajtóból visszanéztem, hogy ellenőrizzem, nem felejtettem-e ki valamit. Ekkor, valami megmagyarázhatatlan oknál fogva, felnéztem a plafonra, és valami furát vettem észre. A plafont apró, négyzet alakú panelek borították, s az egyikük, közvetlenül az ágy felett, nem egészen úgy állt, ahogy kellett volna. Úgy tűnt, nemrégen megbolygatták.

Ugyanabban a pillanatban szirénázást hallottam a távolból, ami megtorpanásra késztetett, de végül mégis odamentem, felléptem az ágyra, és felemeltem a kezem, hogy meglazítsam a burkolólapot. Kimozdítottam a helyéről, és benéztem a fenti félhomályba, ahol csöveken és alumíniumszigetelésen kívül semmit nem láttam. Bedugtam hát a kezem az álmennyezet és a plafon közötti résbe, és körbetapogatóztam. Az ujjaim kitapintottak valamit. Lábujjhegyre álltam, beljebb csúsztattam a kezem, és megragadtam a valamit. Ahogy kihúztam a lyukból, kiesett a kezemből, és a felfordított matracra zuhant. Egy nagy, sárgásbarna, bélelt boríték volt.

Megálltam hallgatózni. Most már két sziréna vinnyogott, de az is lehet, hogy három, és igen közelről.

Visszatettem a panelt a helyére, aztán lemásztam az ágyról, fogtam a borítékot, feltéptem, és a matracra szórtam a tartalmát. Az első tárgy, ami magára vonta a figyelmemet, egy apró fekete jegyzetfüzet volt, a következő egy köteg bankjegy – azt hiszem, csupa ötvendolláros, végül pedig egy légmentesen visszazárható nejlonzacskó, a nagyobb változata annak, amit előző délután Vernon elővarázsolt a pénztárcájából. A belsejében – nem is tudom – talán háromszázötven-négyszáz, de az is lehet, hogy ötszáz apró tabletta fehérlett…

Tátot szájjal bámultam őket – a vagy félezer adagnyi MDT-48-at. Aztán megráztam a fejem, és gyors számolást

végeztem: ötszáz szorozva ötszázzal, az... mennyi is? 250 ezer dollár? Csak három vagy négy kellene belőle, és egy hét alatt befejezném a könyvemet. Körülnéztem, hirtelen nagyon is tudatában annak, hogy még mindig Vernon hálószobájában vagyok, és hogy a szirénák – melyek az előbb még hangosabban vijjogtak – egyszerre elhallgattak.

Pillanatnyi habozást követően felkaptam mindent a matracról, visszatettem a borítékba, aztán a hónom alá csaptam, és átmentem a nappaliba, az ablakhoz. Odalent, az utcán, három rendőrautót láttam egymás mellé beállva, villogó kék fényekkel. Egyenruhások tűntek elő, látszólag a semmiből, járókelők fékeztek le, hogy érdeklődve megbámulják őket, s a 90. utca járműfolyama kezdett megalvadni.

A konyharészbe rohantam egy nejlonzacskóért. Találtam is egy A & P reklámszatyrot, amibe gyorsan belegyömöszöltem a borítékot, aztán már kanyarodtam is a folyosó felé, majd ki a bejárati ajtón, amit gondosan nyitva hagytam magam mögött. A folyosó távolabbi végében – a liftekkel ellentétes irányban – egy nagy vasajtó volt, amit már korábban észrevettem. Most erre futottam. Az ajtó a lépcsőházra nyílt, ahonnan egy másik ajtón át a szemétledobó helyiségbe lehetett bejutni, illetve volt egy fülke is, amiben egy seprűt és néhány dobozt tartottak. Rövid tétovázás után felrohantam a következő emeletre, majd még eggyel feljebb, és berobbantam a fülkébe, ahol négy-öt jelöletlen kartondobozt találtam. Belöktem a zacskót a dobozok mögé, és anélkül, hogy visszanéztem volna, visszarohantam a tizenhetedikre, kettesével-hármasával szedve a lépcsőket. Kipenderültem a vasajtón a folyosóra, és tovább nyargaltam a lakás felé.

Már csak néhány méter volt hátra, amikor hallottam, hogy nyílik a lift ajtaja, aztán hangok ütötték meg a fülemet. Átslisszoltam a résnyire hagyott ajtón, és beviharzottam a nappaliba, ahol Vernon sokkoló látványára a szívem megint vadul dörömbölni kezdett.

Megálltam a szoba közepén, és kétrét görnyedtem a mellkasomba nyilalló fájdalomtól. De nem volt idő gyengélkedni – valaki diszkréten kopogott a bejárati ajtón, majd óvatosan beszólt:

– Helló! Helló! – Rövid szünet következett, aztán: – Rendőrség!

– Erre! – válaszoltam két lélegzetvétel között. – Itt vagyok, a nappaliban.

Csak hogy lefoglaljam magam valamivel, fogtam az öltönyt és a tasakot a reggelivel – amiket korábban a padlóra ejtettem, és az egyiket a kanapé közelebbi végére tettem, a másikat pedig az üvegasztalra.

Egy fiatal, egyenruhás rendőr bukkant elő a folyosóról, olyan huszonöt éves lehetett.

– Elnézést – pillantott bele a jegyzettömbjébe, ön Edward Spinola?

– Igen – feleltem, és hirtelen elfogott előbb a bűntudat, aztán a szégyenérzet is, mert tagadhatatlanul egy tolvaj voltam, egy alantas csúszómászó, egy alacsonyabb létforma. – Igen, az vagyok – tettem hozzá.

6.

Tíz-tizenöt perccel később egyenruhás rendőrök, civil ruhás nyomozók és bűnügyi helyszínelők kisebb hadserege özönlötte el a lakást.

Engem félrehívtak, a konyharészbe, ahol az egyik egyenruhás kikérdezett. Felvette az adataimat, és megkérdezte, hol dolgozom, honnan ismertem az elhunytat. Míg válaszoltam a kérdéseire, végignéztem, hogy Vernont megvizsgálják, lefényképezik, majd felcímkézik. Azt is láttam, hogy két civil ruhás fickó leguggol a még mindig az oldalán heverő komód mellé, és átnézik a papírokat. Iratokat,

leveleket és borítékokat passzoltak át egymásnak, és megjegyzéseket tettek, de ezt csak láttam, hallani nem hallhattam. Egy másik egyenruhás az ablak mellett állt és rádión keresztül beszélt valakivel, egy újabb pedig a konyhaszekrényeket és fiókokat nézte át.

Az egész olyan volt, mint egy rossz álom. Saját koreográfiával és ritmussal rendelkezett, s bár kétségtelenül én is itt voltam, és a konyhában állva kérdésekre igyekeztem válaszokat adni, mégsem éreztem úgy, hogy a részét képezem – különösen akkor nem, amikor becipzárazták Vernont egy fekete zsákba, és kigurították a szobából egy hordágyon.

Néhány másodperccel azt követően, hogy ez megtörtént, az egyik civil ruhás nyomozó odajött hozzám, bemutatkozott, és leváltotta az egyenruhás rendőrt. Foleynak hívták. Középmagas volt, sötét öltönyt viselt, meg esőkabátot. Ezenkívül kopaszodott és túlsúllyal küzdött. Rám lőtt egy kérdéssorozatot – az érdekelte, mikor és hogyan találtam rá az áldozatra, én pedig válaszoltam. Elmondtam neki mindent, kivéve az MDT-s részt. Bizonyítandó, hogy igazat mondok, a kitisztított öltönyre és a barna papírtasakra mutattam.

Az öltöny a kanapén hevert, nem messze attól a résztől, ahonnan Vernont átemelték a zsákba. Ez is fekete nejlonba volt csomagolva, amitől egészen hátborzongatóan hatott. Mintha Vernon szellemképe lett volna, egy utórezgés, egy lenyomat, amit itt hagyott maga után. Egy pillanatra Foley is az öltönyre nézett, de nem reagált – érthető módon nem azt látta benne, amit én. Aztán átment az üvegasztalhoz, fogta a papírtasakot, kibontotta, és az asztalra tette a tartalmát – a két kávét, a muffint, a kanadai bacont, az ízesítőket, egyenként, féltő gonddal, mintha egy csontváz darabkáit helyezné a vizsgálóasztalra egy bűnügyi laboratóriumban.

– Nos, mennyire jól ismerte az… Vernon Gantet? – kérdezte.

– Tegnap találkoztunk először tíz év óta. Összefutottunk az utcán.

– Összefutottak az utcán – bólintott, és a szemembe nézett.

– És mivel foglalkozott?

– Nem tudom. Régen bútorokat vett és adott, meg gyűjtötte is őket.

– Aha. Vagyis *kereskedő* volt – vonta le a következtetést Foley.

– Én…

– Ön miért jött ide?

– Nos… – megköszörültem a torkom –…mint mondtam, tegnap összefutottunk, és megbeszéltük, hogy találkozunk. Tudja, hogy van ez: megbeszélni a régi időket.

Foley körülnézett.

– Megbeszélni a régi időket – mormogta. – Megbeszélni a régi időket. – Úgy tűnt, ez a szokása, ismételgetni a mondatokat a bajsza alatt, mintha így akarná még jobban megemészteni őket, de világos volt, hogy a valódi szándéka nem ez, hanem megkérdőjelezni a valóságtartalmukat, és aláaknázni a másik fél, a kérdezett magabiztosságát.

– Igen – feleltem, és hagytam, hogy az ingerültségem megmutatkozzon. – Megbeszélni a régi időket. Mi a gond ezzel?

Foley vállat vont.

Attól tartottam, kóstolgatni fog még jó ideig, hogy támadható felületet találjon rajtam, majd lecsapjon, és valamiféle vallomást csikarjon ki belőlem, de miközben újabb kérdéseket lőtt felém, észrevettem, hogy a kávét és a becsomagolt szendvicset méregeti az asztalon, mint aki nem vágyik másra, mint leülni és falni valamit, utána meg elolvasni a vicceket az újságban.

– Mi a helyzet a családdal, rokonsággal? Tud róluk valamit?

Beszéltem neki Melissáról, és hogy üzenetet hagytam neki a

rögzítőn.

Ez meglepte.

– *Üzenetet* hagyott neki? – nézett rám furcsállóan.

– Igen.

Ezt is megcsócsálta, aztán megjegyezte:

– Maga aztán érzékeny lélek, mi?

Nem válaszoltam, bár szerettem volna, sőt, legszívesebben bemostam volna neki egyet. Ugyanakkor igazat kellett adnom neki. Most, hogy harminc-negyven perc elteltével visszagondoltam rá, tényleg rohadt nagy taplóság volt részemről, hogy a rögzítőn keresztül közöltem Melissával a bátyja halálát. Megráztam a fejem, és az ablak felé fordultam. A hír már önmagában is szörnyű, de mintha ez nem lenne elég, *tőlem* kell hallania, és *felvételről.* Sóhajtottam egy nagyot nyomorúságomban, és megállapítottam, hogy enyhén remegek.

Végül visszafordultam, és Foleyra néztem, hogy fogadjam a további kérdéseket, de nem voltak. A zsaru leemelte a műanyag fedőt a feketekávéról, és nekilátott lehámozni a fóliát a szendvicsről. Egy pillanatra rám nézett, és megint vállat vont, mintha azt mondaná: „Bocs, de nem tehetek róla. Éhen halok.”

Úgy húsz perccel később kivezettek a lakásból, és átvittek autóval a kerületi kapitányságra, hogy vallomást tegyek. Útközben egyetlen szót sem szóltak hozzám, de mivel egymást kergették a gondolatok a fejemben, ez fel sem tűnt, míg le nem ültettek egy nagy, zsúfolt irodában, egy másik túlsúlyos nyomozó elé.

Brogannek hívták.

Az ír nevű fickó ugyanazokat a kérdéseket tette fel nekem, mint Foley, és hasonló érdeklődéssel hallgatta a válaszaimat. Ezután át kellett ülnöm egy padra, és várnom kellett egy fél

órát, hogy begépeljék és kinyomtassák a vallomásomat. A teremben nagy volt a nyüzsgés, jöttek és mentek az emberek, ami nagyban megnehezítette a gondolkodást.

Végül visszarendeltek Brogan asztalához, és megkértek, hogy olvassam el és írjam alá a vallomásomat. Míg átfutottam, a nyomozó csendben ült, és egy iratkapoccsal játszadozott. Már a szöveg végénél jártam, amikor megcsörrent a telefon, és Brogan felvette, hogy egy „ja”-val válaszoljon. Várt néhány másodpercig, aztán megint mondott egy vagy két „ja”-t, majd beszámolt a történtekről. Ekkor már annyira fáradt voltam, hogy nem igazán figyeltem, mit mond, egészen addig, míg azt nem hallottam tőle, hogy „Igen, Ms. Gant”, ami persze rögtön felrázott.

Brogan hamarosan befejezte a tények közlését, és közölte a hívóval: „Igen, hogyne, itt van. Máris adom.” Felém nyújtotta a telefonkagylót, és intett, hogy vegyem át. Megtettem, és az alatt a kéthárom másodperc alatt, amíg a kagylót megfordítottam és a fülemhez emeltem, úgy éreztem, mintha vödörszám öntenék a vérembe az adrenalint.

– Szia, Melissa.

– Szia, Eddie. Megkaptam az üzeneted.

Hallgattam, de ő is, így végül kinyögtem:

– Nézd, igazán sajnálom, hogy így közöltem, de pánikba estem, és…

– Semmi gond. Erre való a rögzítő.

– Nos… végül is… igen. – Idegesen Broganre pillantottam. – És részvétem Vernon miatt.

– Hát igen. Borzasztó. Jézusom! – Lassan beszélt, mintha csak ennyire futná az energiájából. – De mondok neked valamit, Eddie. Nem lep meg, hogy ez történt. Várható volt.

Nem tudtam, mit mondhatnék erre.

– Tudom, hogy könyörtelenül hangzik, de belekeveredett

valamibe… – Melissa elhallgatott egy pillanatra, majd folytatta: – Valamilyen *ügybe*. De gondolom, jobban járok, ha nem fecsegek egy rendőrségi vonalon, nem igaz?

– Igen, azt hiszem.

Brogan még mindig az iratkapoccsal játszott, és úgy nézett rám, mintha rádiókészülék lennék, és épp a kedvenc sorozatát adnám.

– Az viszont meglepett, hogy a *te* hangodat hallottam – folytatta Melissa. – Annyira, hogy fel sem fogtam, mit mondtál. Kétszer is vissza kellett játszanom az üzenetet. – Szünetet tartott, legalább két szívdobbanásnyival hosszabbat, mint amit vártam volna. – Szóval… Mit is kerestél te Vernonnál?

– Tegnap összefutottunk a 12. utcán – feleltem, vagy inkább olvastam az előttem heverő papírról, és megbeszéltük, hogy ma találkozni fogunk a lakásán.

– Ez az egész olyan fura.

– Nem találkozhatnánk? Szeretnék…

Képtelen voltam befejezni a mondatot.

Szeretnék mit?

Melissa hagyta közénk telepedni a csendet, de végül mégis ő lett az, aki megtörte:

– Gondolom, mostanság elfoglalt leszek, Eddie. Meg kell szerveznem a temetést, és még ki tudja, minden mást.

– Segíthetek valamiben? Úgy érzem…

– Ne tedd. Nem kell semmit sem érezned. Csak arra kérlek, légy türelemmel, és majd hívlak, ha… ha az időm engedni fogja. Akkor majd mindent megbeszélhetünk. Rendben?

– Rendben.

Szívesen beszéltem volna vele még, megkérdeztem volna, mivel telnek a napjai, de ez ennyi volt. Egy „Oké, akkor még

beszélünk”-kel elköszönt, és mindketten letettük.

Brogan félrepöckölte az iratkapcsot, előrehajolt a székében, és a vallomásom irányába intett a fejével.

Aláírtam és visszaadtam neki.

– Ez minden? – kérdeztem.

– Egyelőre. Ha még lesz kérdésünk, hívni fogjuk.

Kihúzta a fiókját és kotorászni kezdett valami után.

Felálltam és otthagytam.

Az utcára kiérve rágyújtottam egy cigire, és szívtam néhány mély slukkot.

A karórámra pillantottam. Még csak fél négy múlt.

Tegnap ilyenkor még el sem kezdődött, gondoltam, de már nem sokáig mondhatom ezt. Amit nem is bántam, mert valahányszor az eszembe jutott, hogy még nem múlt el huszonnégy óra a viszontlátás óta, egy csalóka pillanatig úgy éreztem, még semmissé tehetem a történteket – mintha ilyen ügyekben lenne egy türelmi, vagy inkább kegyelmi idő, ami alatt visszamehetsz az időben, hogy megelőzd a bajt és ezzel megmentsd magad a következményektől.

Céltalanul bandukoltam néhány saroknyit, aztán leintettem egy taxit. Ahogy ott gubbasztottam a hátsó ülésen, úton a belváros felé, gondolatban visszatekertem a Melissával folytatott beszélgetést, és lejátszottam magamnak újra meg újra. A körülmények dacára a beszélgetésünk egészen normális hangnemben zajlott – én legalábbis így éreztem, ami olyan hatalmas elégedettséggel töltött el, hogy az már szinte túlzás volt. De az sem kerülte el a figyelmemet, hogy a hangja valahogy más lett, mint azelőtt volt, és ez már akkor feltűnt, amikor a rögzítője bekapcsolt. Valami érdességet éreztem a hangjában, vagy inkább mélységes szomorúság lett volna? Mi okozhatta? A csalódottság? A cigi? A kölykök?

Mit tudhattam *én?*

Kinéztem az ablakon. A keresztutcák számai – ötvenesek, negyvenesek, harmincasok – úgy peregtek visszafelé, mintha a távolsággal együtt a fokozatosan csökkenő nyomás szintjét jelezték volna. Minél távolabb kerültem a Linden Towertől, annál jobban éreztem magam – míg belém nem hasított valami.

Melissa azt mondta, Vernon belekeveredett valamibe. Feltehetően ezért verték meg, és ezért végeztek vele később. Ami engem illet, gondoltam bele döbbenten, míg Vernon holtan feküdt a kanapén, átkutattam a hálószobáját, találtam egy köteg dollárt, egy jegyzetfüzetet és félezer tablettát, amiket elrejtettem, majd hazudtam a rendőrségnek. Ez pedig, akárhogy is nézem, azt jelenti, hogy *én* is belekeveredtem abba a valamibe.

És lehet, hogy veszélyben vagyok.

Láthatott valaki? Nem hiszem. Amikor visszatértem a büféből Vernon lakásába, a gyilkos a hálószobában volt, és rögtön elmenekült. Csak a hátamat láthatta, vagy legfeljebb egy villanásnyi időre pillanthatott meg, amikor megfordultam, ahogyan én is őt – de az csak egy elmosódott folt volt.

Később azonban visszatérhetett a Linden Tower környékére leskelődni, és láthatott, amikor kijöttem a zsarukkal, követhetett a kapitányságra, és *az is lehet, hogy most is követ.*

Megkértem a sofőrt, hogy tegyen ki.

A 29. és a 2. sugárút sarkán állt meg. Fizettem és kiszálltam. Körülnéztem. Egyetlen másik autót – vagy autókat – sem láttam megállni, de azt hiszem, valami elkerülhette a figyelmemet. Mindenesetre, fürge léptekkel elindultam a 3. sugárút irányába, másodpercenként pillantásokat lövellve a hátam mögé a vállam felett. A 28. és a Lexington sarkán lementem a metróba, és egy 6-os szerelvénnyel levitettem magam a Union Square-ig, onnan pedig egy „L” vonattal nyugatra, egészen a 8. sugárútig. Ott kiszálltam, és felültem egy buszra, ami visszavitt az 1. sugárútra.

Innen taxit akartam fogni, hogy körözzek egy kicsit, de túl közel voltam a lakásomhoz, és túl fáradt voltam – és hogy őszinte legyek, nem hittem, hogy bárki is követett volna, úgyhogy feladtam, és hazavonszoltam a csontjaimat.

7.

Otthon kinyomtattam a jegyzeteimet és a bevezetés piszkozatát, aztán leültem a kanapéra, hogy átolvassam őket – hogy újfent meggyőződjek, nem csupán képzeltem az egészet, de olyan kimerült voltam, hogy szinte azonnal mély álomba zuhantam.

Néhány órával később arra ébredtem, hogy elaludtam a nyakam. Odakint sötét volt. Mindent szétszóródott lapok borítottak: engem, a kanapét, a padlót. Megdörzsöltem a szemem, összeszedtem a papírokat és olvasni kezdtem. Elég volt két perc, hogy megállapítsam, minden úgy történt, ahogy emlékeztem rá. Olyannyira, hogy el is határoztam, reggel átküldöm az anyagot Mark Suttonnak a K & D-hez, hadd lássa ő is: teljes gőzzel dolgozom a projekten.

A gondok csak ezután kezdődtek. Elolvastam minden feljegyzésemet, oké, de akkor most hogyan tovább? Igyekeztem lekötni magam a papírok rendezgetésével, de valahogy nem ment, és különben is, előző nap már tökéletes rendet raktam az asztalomon. Nyilvánvaló volt, mit kell tennem, és semmi értelme nem lett volna úgy tenni, mintha elkerülhetném vagy elodázhatnám: vissza kellett mennem a Linden Towerbe a borítékért. Ez elég kockázatos vállalkozásnak tűnt, ezért nyilvánvaló volt, hogy álcáznom kell magam. De hogyan?

Bementem a fürdőszobába, lezuhanyoztam és megborotválkoztam. Találtam némi hajzselét, ezt a hajamba masszíroztam, szétkentem, végül hátranyaltam a frizurámat. Ezután átmentem a nappaliba, és bebújtam a gardróbba, hogy valami olyat keressek, amit nem nagyon hordok. Volt egy öltönyöm, egy sima szürke cucc, amit már legalább két éve nem vettem fel. Kiválasztottam egy világosszürke inget is, egy fekete nyakkendőt és egy pár fekete cipőt. Az ágyra tettem őket, és öltözni kezdtem. A nadrággal adódott egy kis

nehézség, de valahogy mégiscsak sikerült beleszuszakolnom magam, ahogyan az ingbe is. Miután megkötöttem a nyakkendőt és felvettem a cipőt is, beálltam a tükör elé, hogy szemügyre vegyem magam. Röhejesen néztem ki – mint egy túltáplált okostóni, aki olyan lelkesen tömte magában a linguinit, s akkora buzgalommal kommandírozta a környezetében élőket és dolgozókat, hogy új ruhát venni már nem is maradt ideje. Amivel el is értem a célomat, állapítottam meg. Ez nem én vagyok, és ugyebár ez lenne az álcázás lényege.

Előkerítettem a régi aktatáskámat, amit nagy ritkán magammal vittem a szerkesztőségbe, s közben találtam egy pár fekete bőrkesztyűt is, de ezt végül nem vettem fel. A bejárati ajtó melletti tükörben még egyszer megnéztem magam, aztán elhagytam a lakást.

Odalent, az utcán, nyoma sem volt taxinak, így elsétáltam az 1. sugárútig, és közben azért imádkoztam, hogy ne találkozzak egyetlen ismerősömmel sem. Pár perccel később sikerült taxit fognom, és – ezen a napon immár másodszor – megkezdtem utazásomat a város északi része felé. De mintha nem is erre jöttem volna át délelőtt. Minden olyan másnak hatott: beesteledett, a fények kigyúltak, én öltönyben voltam és aktatáskát szorongattam az ölemben. Az útvonal, az úti cél ugyanaz volt, de mintha egy alternatív univerzumban játszódott volna, egy olyan helyen, ahol nem tudtam, ki vagyok, és mit csinálok.

Megérkeztünk a Linden Towerhez.

Lendületesen és fontoskodóan beviharzottam az előtérbe, amely most még forgalmasabb volt, mint korábban. Kikerültem két csemegés papírtasakokat cipelő nőt, és egyenesen a liftekhez mentem. Rajtam kívül még vagy tíz-tizenöten várták a liftet, de egyiküket sem néztem meg igazán, nehogy feltűnést keltsek.

A liftben állva éreztem, hogy velem együtt a pulzusom is az

égbe emelkedik. A huszonötödik szintet nyomtam be, úgy terveztem, lépcsőn megyek le a tizenkilencedikre. Abban is reménykedtem, hogy végül egyedül maradok a liftben, de ez nem következett be. A huszonötödiken még hetedmagammal álltam a fülkében, és hárman léptek ki az ajtón előttem. Ketten balra kanyarodtak, a harmadik pedig, egy középkorú férfi szürke öltönyben, jobbra. Néhány lépés előnyt adtam neki, aztán követtem, s közben azért szurkoltam, hogy ne forduljon le jobbra a saroknál, hanem menjen egyenesen tovább.

De lekanyarodott, ezért megálltam, letettem az aktatáskámat, és elővettem a pénztárcámat, amiben buzgón kotorászni kezdtem, mintha nagyon keresnék valamit. Néhány másodperccel később fogtam a táskám, és határozott léptekkel befordultam a sarkon. Kihalt volt.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, de az örömöm nem tartott sokáig, mert szinte rögtön megérkezett egy újabb lift, az ajtaja kinyílt, és nevetés hallatszott. Gyorsítottam a lépteimet, a végén már futottam, és épp átsiklottam a lépcsőház vasajtaján, amikor két személy tűnt fel a folyosó végén.

Bízva benne, hogy nem láttak meg, kifújtam magam, s amikor úgy éreztem, kellőképpen összeszedtem magam, elindultam lefelé a hideg, szürke lépcsőkön, kettesével szedve a fokokat. A huszonkettedik fordulójára lépve hangokat véltem hallani valahonnan a huszadik szint magasságából, ezért lassítottam egy kicsit, majd megállapítva, hogy még sincs odalent mozgás, ismét gyorsítottam a tempón.

A tizenkilencedikek megálltam, és letettem az aktatáskámat a betonra. A kartondobozokkal szemeztem.

Nem muszáj megtennem, mondtam magamnak. Még elsétálhatok, és elfelejthetem az egészet – itt hagyhatom a borítékot, hogy találja meg valaki más. De ha mégis megteszem, akkor az életem többé soha nem lesz olyan, mint eddig. Ebben egy pillanatig sem kételkedtem.

Vettem egy mély levegőt, benyúltam a dobozok mögé, és előhúztam az A & P reklámtáskát. Megnéztem, benne van-e még a boríték, és azt is megnéztem, hogy a borítékban ott vannak-e a tabletták. Aztán az aktatáskámba süllyesztettem a pakkot.

Sarkon fordultam és folytattam a lépcsőzést lefelé.

A tizenegyedikre érve úgy döntöttem, most már elég távol vagyok ahhoz, hogy kimehessek a folyosóra és lifttel folytassam az utam. Gond nélkül átjutottam a halion, ahogyan a toronyház előtti téren is. A 2. sugárúton kiálltam a járdaszegélyre, és leintettem egy taxit.

Húsz perccel később már a lakásom előtt álltam a 10. utcán.

Otthon az első dolgom az volt, hogy ledobtam magamról az öltönyt, és kimostam a hajamból a zselét. Farmert és pólót öltöttem, aztán kivettem a hűtőből egy sört, rágyújtottam egy cigire és bementem a nappaliba.

Leültem az íróasztalomhoz, és magam elé öntöttem a boríték tartalmát. Először az apró fekete jegyzetfüzetet vettem kézbe, szándékosan későbbre hagyva a pénzt és a narkót. Nevek és telefonszámok voltak benne. A számok egy részét áthúzták – vagy véglegesen, vagy azért, hogy új számot írjanak fölé, esetleg alá, ahol több hely volt. Átpörgettem a lapokat előbb az egyik irányba, aztán vissza, de egyetlen ismerős nevet sem találtam. Észre kellett volna vennem Deke Tauber nevét, ahogyan néhány másikat is, de akkor egyik sem tűnt fel.

Visszatettem a jegyzetfüzetet a borítékba, és számolni kezdtem a pénzt.

Kilencezer-négyszázötven dollár.

Elvettem hat ötvendollárost és a tárcámba tettem.

Ezután félretoltam a billentyűzetet, hogy helyet csináljak a tablettáknak, és nekiláttam ötvenes kupacokba rendezni őket. Kilenc kupac született, és kimaradt tizenhét tabletta. Felsepertem mind a 467-et egy nyomtatópapírra, és

visszaöntöttem őket a műanyag tasakba. Ezt egy darabig tétován bámultam, végül kiszámoltam belőle magamnak tíz szemet. Egy apró kerámiaedénybe tettem őket, a számítógép feletti polcra. A tabletták és a pénz többi részét visszahelyeztem a borítékba, és átmentem a hálószobába. A borítéknak a gardrób aljában találtam helyet, egy üres cipősdobozban, amit egy pokróccal és egy köteg poros magazinnal takartam le.

Ezután eljátszottam a gondolattal, hogy bekapok egy tablettát, és máris leülök dolgozni, de hosszas latolgatás után elvetettem az ötletet. Kimerült voltam, pihennem kellett. De még mielőtt ágyba bújtam volna, visszamentem a nappaliba, leültem a kanapéra, és megittam még egy sört. Közben szinte le sem vettem a szemem a számítógép feletti polcon álló cserépedényről.

8.

Bár a későbbiek kissé összemosódnak, így utólag visszatekintve – miközben itt ülök vesszőfotelemben a Northview Motor Lodge-ban, a következő napra, ami csütörtök volt, meg az ezt követő másik kettőre úgy emlékszem, mint... napokra – világosan elkülönülő időszeletekre, melyeknek elejük van és végük. Felkelsz, aztán x órával később megint nyugovóra térsz. Az ébredést minden reggel egy MDT-48 bevétele követte, és a hatás mindig ugyanaz volt, mint az első alkalommal, vagyis szinte azonnal éreztem a változást, otthon maradtam egész nap, és termékenyen dolgoztam – *nagyon* termékenyen, míg a szer ki nem ment belőlem.

Az első nap visszautasítottam néhány baráti meghívást, és lemondtam egy péntek estére megbeszélt találkozót is. Befejeztem a bevezetőt – tizenegyezer szóra rúgott, és megterveztem a könyv többi részét. A képszövegeket persze még vázlatosan sem fogalmazhattam meg mindaddig, míg ki nem választottam a felhasználandó illusztrációkat, ezért úgy

döntöttem, megcsinálom ezt is. Néhány óra alatt megvoltam vele. Normális esetben akár másfél hónapig is eltarthatott volna a folyamat, de akkor úgy gondoltam, felesleges lenne ennyi időt elvesztegetni erre. Összeszedtem az anyagot – posztereket, borítókat, diákat, indexképeket, letettem a padlóra, a nappali közepére, és módszeresen, egyszersmind határozottan átválogattam. Nem telt bele sok, és már meg is volt az ideiglenes listám, így végre nekiláthattam képszövegeket írni…

…ami, saccoltam meg, nem fog további egy napnál többet igénybe venni. *De akkor,* kérdeztem döbbenten magamtól, *de akkor készen leszek a könyvvel két nap leforgása alatt?* Oké, hónapokon át készültem rá, gyűjtöttem az anyagot, törtem a fejem. Még valami vázlatfélét is kiötlöttem. Dolgoztam rajta, na.

Nem igaz?

Talán. Ám ez akkor sem változtatott a tényen, hogy egy olyan endomorf csigától, mint én – akinek az egyik jelszava az volt, hogy a szertelenség gyönyörködtet, rendkívüli teljesítmény két nap alatt megírni egy ilyen könyvet.

De miért küzdjek ellene?

Péntek reggel folytattam a munkát a képszövegekkel, és déltájban már világosan látszott, hogy aznap valóban megleszek ezzel, így eldöntöttem, hogy felhívom Mark Suttont a Kerr & Dexternél, és tájékoztatom a dolgok állásáról. Mark Suttont azonban sokkal jobban érdekelte a telekommunikációs kézikönyv, amin szintén dolgoznom kellett volna.

– Hogy haladsz vele?

– Majdnem kész – hazudtam. – Vasárnap reggelre nálad lesz.

Amit komolyan is gondoltam.

– Remek. Nos, mit forgatsz a fejedben, Eddie?

Elmagyaráztam neki, mi a helyzet a *Felpörgetve*

könyvemmel, és megkérdeztem, akarja-e, hogy átküldjem.

– Nos…

– Kvázi végleges változat. Egy két helyen még igényel egy kis szerkesztést, de…

– Nézd, Eddie, a határidőig még van három hónapod.

– Tudom, tudom, de arra gondoltam, ha van még olyan cím, amit nem adtatok oda senkinek, akkor én… összedobhatnék még egyet.

– Amit még nem adtunk oda senkinek? Te is tudod, Eddie, hogy olyan nem létezik. Ott vagy te, ott van Dean, és ott van Dormer. De mi ütött beléd?

Igaza volt. Dean Bennett barátom a *Vénusz*on dolgozott, az évszázad legszebb nője témát járta körül, Clare Dormer pedig – egy pszichiáter, aki magazinoknak írt néhány népszerű cikket a népszerűséggel járó rendellenességekről, a *Tévékölykök*ön, ami arról értekezett, mennyi köze van a valóságnak ahhoz, ahogyan a kiskorúakat a viccesnek szánt tévésorozatok ábrázolják. Előkészületben volt, azt hiszem, még három további könyv is, az egyik *Lenyűgöző épületek* – vagy hasonló – címmel.

A többire már nem emlékeztem.

– Nem tudom. És mi lenne a kettes fázissal? – kérdeztem. – Ha ezek jól sikerülnek…

– Kettes fázis még nincs tervbe véve, Eddie.

– De ha ezek jól mennek?

Megadóan sóhajtott.

– Nos, végül is *lehet,* hogy lesz kettes fázis. – Rövid szünetet tartott, aztán megkérdezte: – Van ötleted?

Igazából még nem gondolkodtam ezen, de szerettem volna bebiztosítani magam egy újabb projekttel, ezért a vállamhoz szorítottam a telefonkagylót, és odébb gurultam a

forgószékkel, hogy körülnézzek a könyvespolcokon, hátha adnak valami ihletet.

– Mit szólnál ahhoz, ha… – A hifitorony feletti vaskos szürke könyv gerincét néztem. A könyvet még Melissától kaptam a Modern Művészet Múzeumában tett látogatás és az azt követő veszekedés után. –…ha a legjobb *riportfotókról* írnék egy könyvet? Kezdhetnék például azzal a remek fotóval a Halley-üstökösről. Arról beszélek, ami még 1910-ben készült. Vagy a Bruno Hauptmann-fényképpel, tudod, amikor kivégezték. Vagy az 1928-as kansasi vonatszerencsétlenséggel. – Elém villantak a kifacsarodott vasúti kocsik, a kavargó füst és por. – Aztán jöhetne, mondjuk… Adolf Hitler, ahogy ott ül Hindenburggal és Hermann Göringgel a tannenbergi emlékműnél. – Újabb villanás, ezúttal Göringről, aki elmélyülten bámul valamit (az ölében tartja), ami fura módon úgy néz ki, mintha egy laptop lenne. – Aztán ott vannak a Bombák Párizs felett. A „D”-napi partraszállások. A konyhai vita Moszkvában Hruscsov és Nixon között. A napalm kislány Vietnamban. Az ajatollah temetése. – Miközben még mindig mereven a könyv gerincét bámultam, szó szerint *láttam* ezeket a képeket, olyan élesen és színesen, mintha mikrofilmen peregtek volna le a szemem előtt. Megráztam a fejem, és hozzátettem: – Vagy *ezer* másik. – Elfordítottam a tekintetem a polcról. – De lehet bármi másról is: filmposzterekről, reklámokról, a huszadik századi élet mindennapi kellékeiről, mint például a konzervnyitó, a számológép vagy a videokamera. Vagy autókról.

Miközben ontottam magamból a javaslatokat, arra figyeltem fel, hogy egy második ötletcsokor szökken szárba az agyamban. Egészen addig a pillanatig csak a saját könyvem érdekelt, eszembe sem jutott a sorozatra, mint egészre gondolni. Most azonban rá kellett döbbennem, hogy a Kerr & Dexter eléggé pongyolán kezeli a dolgot. A „huszadik század” sorozatuk valószínűleg csak kényszerű válasz volt egy rivális kiadó hasonló projektére, amiről még időben fülest kaptak – és

most, hogy megtették ezt a válaszlépést, úgy érezték, már ez is szép teljesítmény volt tőlük. Hogy fennmaradjanak a piacon, és tartsák az iramot a konglomerátumokkal – ahogy Artie Meltzernek, a K & D alelnökének volt szokása mondogatni, a kiadónak terjeszkednie kellett, azzal azonban, hogy Mark részlegére bízták ezt a projektet, csak a lelkiismeretüket nyugtatták meg, azt is ideig-óráig. Marknak nem volt elegendő szabad kapacitása, de Artie tudta, hogy így is, úgy is vállalni fogja, mert Mark Sutton, aki sosem tudott nemet mondani, mindent elvállalt. Aztán persze Artie megfeledkezett az egészről, hogy legközelebb akkor foglalkozzon vele, amikor le kell tolni Markot a sorozat kudarcáért.

Csakhogy a sorozat, még ha ennek Artie nem is volt tudatában, jó ötletnek ígérkezett. Oké, mások is fognak hasonló cuccokat kiadni, de ez mindig is így volt. A lényeg az, hogy a *miénk* jobb legyen. Az anyag – a huszadik század ikonográfiája – végül is rendelkezésre állt, csak formába kellett rázni, de nekem nagyon úgy tűnt, hogy Marknak ehhez se ideje, se hajlandósága.

– Aztán ott van, mit tudom én, a sport legnagyobb pillanatai. Babe Ruth, Tiger Woods. Vagy az űrprogram, cseszd meg. A sornak nincs vége.

– Hmmm.

– És nem kellene egységes címet kapniuk ezeknek a könyveknek? – folytattam. – Valami könnyen azonosítható kompozíciót. Az enyém például *Felpörgetve: Haight-Asbburyből a Szilikon-völgybe.* Dean könyvének lehetne a sima *Vénusz* helyett mondjuk az, hogy *Vénusz testet ölt: Pickfordtól Paltrowig,* vagy *Garbótól Spencerig,* valami ilyesmi. Clare-é, ha csak a fiúkra szorítkozik, lehetne… *Kölyöknevelés: Beavertől Bartig.* Vagy valami ilyesmi. Találj egy sablont, és könnyebb lesz eladnod.

A vonal másik végén egy darabig csend volt, aztán Mark megkérdezte:

– Mégis, mit várasz tőlem, Eddie? Mit mondjak? Péntek délután van. Határidős munkáim vannak *mára*.

Magam elé képzeltem az irodájában, ahogy ott ült soványan és stréberen az asztalánál, egy félig megevett – vagy éppen érintetlen – hamburger társaságában, és azért küszködött, hogy a felszínen tartsa magát munkája tengerén. Egy ablaktalan szobája volt a tizenkettediken, a Kikötői Hatóság régi épületében a 8. sugárúton, meg egy titkárnője, akibe szerelmes volt, s aki annyiszor tiporta sárba a lelkét, ahányszor a tekintetük találkozott. Mark itt töltötte ideje nagy részét – az estéit, a hétvégéit, de még a szabadnapjait is. Mérhetetlen megvetés fogott el iránta.

– Te tudod – válaszoltam. – Beszéljük meg akkor hétfőn, rendben?

Miután letettem a telefont, nekiláttam felvázolni az elképzelésemet a sorozatról. Két óra elteltével már tíz könyvre is javaslatom volt, címmel, rövid leírással és a kulcsfontosságú illusztrációk listájával együtt. Aztán rájöttem, hogy ha ennél is tovább akarok menni, ahhoz már felhatalmazásra van szükségem. Vákuumban nem dolgozhatok.

Mark hozzáállása és érdektelenség még mindig bosszantott, ezért úgy döntöttem, felhívom Meltzert, és neki is előadom az ötletet. Tudtam, hogy Mark és Artie nem jönnek ki egymással valami jól, és hogy Artie örülni fog, ha nyomást gyakorolhat Markra, de hogy magára az ötletre vevő lesz-e vagy sem, az már más kérdés volt.

Első próbálkozásra elértem, és beszélni kezdtem. Nem tudom, honnan jöttek, sőt, ömlöttek a mondatok, de mire elhallgattam, gyakorlatilag sikerült rávennem Meltzert, hogy szervezze át a céget, és helyezze a huszadik százados sorozatot a fontossági sorrend elejére. Még vacsorázni is meghívott volna, de a feleségével már elígérkeztek Hamptonékhoz a hétvégére, és ezt már nem mondhatta le – a felesége kinyírta volna. Mindenesetre nagyon izgatott volt, olyannyira, hogy le

sem akarta tenni a telefont, mintha attól tartana, ezzel egy óriási lehetőséget hagy kicsúszni a kezei közül…

Jövő héten, mondtam neki, majd találkozunk a jövő héten.

A nap többi részében a telekommunikációs kézikönyvet írtam, és az Artie-nak szánt jegyzeteken bővítettem – a legnagyobb lelki nyugalommal, mert meg sem fordult a fejemben, hogy azzal, amit mondtam és teszek, veszélybe sodorhatom Mark pozícióját.

Azon a csütörtöki napon, majd az azt követő pénteken hoztam az MDT fogalmai szerinti formámat: nem éreztem semmi különösebbet, jobb hangulatban sem voltam, csak az a már korábban is említett rohadt kényszer hajtott, hogy *tényked*jek *és tényked*jek. A lakásban már nem akadt több tennivalóm – persze átfesthettem volna a falakat, vehettem volna új bútorokat, kicserélhettem volna a régi parkettát stb., de mindez túl sok időt vett volna el, ezért nem maradt más választásom, mint minden energiámat a szövegírásra és az ötleteim feljegyzésére fordítani. És ha nem lenne világos, hogyan nézett ki eddig egy munkanapom, akkor elmondom: vagy az *Oprah*-t néztem, vagy heverésztem a kanapén egy magazinnal a kezemben, vagy aludtam a hálószobában. A munka valahogy mégis elvégződött, de nagyobbrészt úgy, hogy ha behúzódtál volna egy-két napra megfigyelőnek valamelyik sarokba, semmit sem vettél volna észre belőle.

Csütörtökön éjjel öt órát aludtam, méghozzá elég jól, a péntek éjszakám azonban már nem volt ilyen kellemes. Hajnali fél négykor felébredtem, egy fél órát forgolódtam, aztán megadtam magam, s kimásztam az ágyból. Kávét főztem és bevettem egy adag MDT-t – ami azt jelentette, hogy ötre már teljes gőzzel dohogott bennem a tenni akarás, csak éppen konkrét tennivalóm nem akadt. Mindazonáltal sikerült otthon maradnom és lefoglalnom magam egész nap. Az olasz nyelvkönyv fölé görnyedtem, amit még akkor vettem, amikor Bolognában éltem, de azóta sem emeltem le a polcról. Odaát épp elég olasz ragadt rám ahhoz, hogy elboldoguljak, vagy

akár egyszerűbb fordításokat is elvállalhassak, de formálisan soha nem tanulmányoztam a nyelvet. A legtöbb olasz ismerősöm rajtam akarta gyakorolni az angoltudását, így aztán valahogy mindig megúsztam a nyelv rejtelmeiben való elmélyülést. Most azonban eltöltöttem néhány órát az igeidők és egyéb nyelvtani dolgok – kötőmód, melléknevek fokozása, névelők, visszaható igék stb. – tanulmányozásával, és a vicces az volt, hogy mindent tudtam. *Nahát, persze,* mondogattam magamnak. Meg *igen, ezt is ismerem.*

Megcsináltam egy sor nehezebb feladatot egy másik könyvben, és mind hibátlan lett. Ezután előástam a *Panorama* hetilap néhány régebbi számát, s miközben végigfutottam az olasz politikusokról, divattervezőkről és futballmenedzserekről szóló szösszeneteket, majd elolvastam egy hosszú cikket a Viagráról, valósággal éreztem, hogy a passzív szókincsem egész jéghegyei lazulnak fel és úsznak a tudatom partjára. Utána levettem Alessandro Manzoni regény-klasszikusát, az *I promessi sposi*t, amit annak idején a legjobb szándéktól vezérelve vettem meg, de azóta sem nyitottam ki, hogy belekezdjek. Igaz, úgysem értettem volna egy kukkot sem belőle, ahogyan egy kisdiák is hiába veselkedik neki az *Örökösök*nek. Most azonban bátran nekiláttam, és meglepő módon határozottan élveztem a 17. századi Lombardia figyelemre méltóan részletes leírását. Mi több, amikor letettem a könyvet vagy kétszáz oldal után, úgy tudtam visszagondolni a szövegére, mintha angolul olvastam volna. Továbbá, nem azért tettem félre, mert meguntam, hanem mert folytan az jutott eszembe, hogy a beszédkészségem is hasonló szinten lehet.

Megálltam néhány másodpercre, aztán elővettem a jegyzetfüzetemet, és kikerestem belőle egy bolognai barátom telefonszámát. Tárcsáztam, s míg vártam, hogy kicsengjen, az órámra pillantottam. Odaát késő délután van, állapítottam meg.

– *Pronto.*

– Ciao Giorgio, sono Eddie, da New York.

– Eddie? Cazzo! Come stai?

– Abbastanza bene. Senti Giorgio, volevo chierdeti una cosa… – És így tovább. Már félórája beszélgettünk, megtárgyaltuk a mexikói helyzetet, Giorgio válását és az év habzóborát, amikor a barátom hirtelen rádöbbent, hogy végig olaszul beszéltünk. Azelőtt szinte mindig angolul társalogtunk, már amennyire társalgásnak lehet nevezni azt, hogy megbeszéljük a kedvenc pizzafeltétünket vagy az időjárást.

Meglepte a fejlődésem, ezért kénytelen voltam azt hazudni neki, hogy intenzív nyelvleckéket vettem.

Miután befejeztem a telefonálást Giorgióval, folytattam az *I promessi sposi* olvasását, és délre végeztem is vele. Ezután böngészni kezdtem egy másik könyvet, ami az olasz történelemről szólt – átfogó jelleggel, és hamarosan teljesen elmerültem az utalások és keresztutalások – császárok, pápák, városállamok, partraszállások, kolera, egyesítés, fasizmus – szövevényében. Ez egy idő után felkeltette bennem az igényt, hogy választ kapjak a modern kori történelemmel kapcsolatban felmerült kérdéseimre – mint a Vatikán 1929-es egyezménye Mussolinivel, a CIA szerepe az 1948-as választásokon, a P2 szabadkőműves páholy, a Vörös Brigádok, Aldo Moro elrablása és meggyilkolása a hetvenes évek végén, Bettino Craxi ténykedése a nyolcvanas években, Di Pietro és a *tangentopoli* egy évtizeddel később de nem állt rendelkezésemre megfelelő anyag. A zűrzavaros évszázadok úgy suhantak el lelki szemeim előtt, mint gigantikus oszlopok, melyek a jelen gátjában megtorpanva felbuktak, s évtizedekké, évekké, hónapokká töredezve mozaikká terültek szét. Az orromban éreztem a halál, az árulás, a mocskolódás átható bűzét, s a cselszövések időt és teret behálózó szövevénye mintha az én bőrömön is keresztülfúrta volna magát. Azt gondoltam, ha elég erősen összpontosítok, képes lehetek mindezt egyben tartani a fejemben, megfejteni lényegét, és meglátni benne egy önálló, jól azonosítható anyagi

szerkezettel rendelkező entitást. Egy pillanatra sikerült is, még ha nem is látni, hanem érezni a jelenlétét.

Szombat késő délutánra azonban az MDT hatása kezdett alábbhagyni, s vele együtt a buzgalmam is, hogy megtaláljam a történelem szövetének komplex polimerjét. Úgyhogy bevettem egy újabb tablettát. Amivel elkerülhetetlenül megváltoztattam az egész dolog dinamikáját, és sutba vágtam maradék időérzékemet, de a régi énemmel való kapcsolatomat is. A pihenés közbeiktatása nélkül bevett cucc hatása minden korábbinál intenzívebbnek bizonyult, és azt eredményezte, hogy kezdtem úgy érezni, a lakás túl szűk számomra, egyszerűen el *kell* hagynom.

Felhívtam Deant, és egy órával később találkoztunk a Zola's-ban a MacDougalen. Beletelt némi időbe, mire sikerült megtalálnom azt a hangszínt, tempót és mondatszerkesztést – végeredményben azt a külvilág felé vetítendő én-képet, amit normálisnak véltem, mert bármilyen hihetetlennek is tűnt számomra, ez volt az első alkalom, hogy leültem beszélgetni egy élő emberrel, amióta szedni kezdtem az MDT-t.

Hörpölgetés közben hamar rátértünk a Mark Sutton és Artie Meltzer témára, s én előjöttem az ötletemmel a kibővített „huszadik század" sorozatról, de láttam, hogy Dean furán méreget, a homlokát ráncolgatja, mint aki azt igyekszik megítélni, mennyire vagyok beszámítható. Mindketten szabadúszók voltunk a K & D-nél, és pár évvel korábban találkoztunk először. Mindketten lefitymáltunk mindent, ami a céggel volt kapcsolatos, és mindketten azt vallottuk, hogy az embernek nem kell feltétlenül betegre dolgoznia magát. Éppen ezért találta most Dean olyan furcsának, hogy szerkesztői javaslatokat és várható eladási számokat szegezek neki koccintgatás közben. Gyorsan visszavettem a tempóból, de aztán meg azon kaptam magam, hogy paranoiás elméletekkel traktálom az olasz politikáról, mégpedig jóval nagyobb hévvel és részletességgel, mint amit megszokhatott tőlem e témában. És volt még valami, ami szemet szúrt neki – bár meglehet,

éppen emiatt nem vádolt azzal, hogy totál bekokóztam magam, éspedig az a tény, hogy nem cigarettáztam. Ezért aztán, hogy még kevésbé értse, mi az ábra, elfogadtam tőle egy cigarettát, de csak egyet.

Egy idő után Dean néhány barátja is megérkezett, és együtt megvacsoráztunk. Volt köztük egy középkorú házaspár, akikkel egyszer már találkoztam, Paul és Ruby Baxter, mindketten építészek, meg egy fiatal kanadai színésznő, Susan. Sok minden szóba került az est folyamán, és gyorsan nyilvánvalóvá vált minden jelenlévő számára – beleértve engem is, hogy bármi legyen is a téma, mindenről részletes, félelmetes hozzáértésről tanúskodó véleményem van. Paullal például hosszas vitába bonyolódtam Bruckner és Mahler viszonylagos érdemeiről, aztán előadtam nekik a ‘60-as évek dumát, rövid kitérővel Raymond Loewyre és az ő áramvonalaira, majd hangosan eltöprengtem az olasz történelmen és az idő természetén, végül kíméletlenül ostorozni kezdtem azt a tehetetlenséget, amivel a nyugati politika a villámgyors globális változásokat szemléli. Egyszer vagy kétszer – és olyan volt, mintha testen kívülről látnám magamat, *fentről* – belém mart a felismerés: úgy ülök ott és tépem a számat, hogy valójában fogalmam sincs, mit jelentenek azok a cirkalmas, latinnal teletűzdelt mondatok, sőt, egyáltalán azt sem tudom, van-e legalább mondanivalóm és van-e összefüggés a mondataim között. Mindazonáltal úgy tűnt, jól csinálom, mert dacára fáradhatatlan – és attól tartok, erőszakos – érvelésemnek, ugyanazt éreztem Paul esetében is, mint korábban Artie Meltzerrel. Valósággal itta a szavaimat, és olyan elszántan hajtott, hogy folytassam, mintha az élete múlt volna rajta, mintha az én gondolataim tartották volna a felszínen, látták volna el éltető energiával. Az is tény, hogy valamivel később Susan flörtölni kezdett velem, időnként hozzám érintette a karját, hosszan a szemembe nézett. Sikerült félreállítanom azzal, hogy visszatértem a Paullal folytatott Bruckner-Mahler vitához – de hogy miért tettem, azt ne kérdezd, mert valójában untatott a téma, a lány pedig

káprázatosan gyönyörű volt.

Vacsora után végiglátogattunk egy sor nightclubot – előbb a Dumába tértünk be, aztán a Virgil's-be, onnan a Moonba, végül a Hexagonba. Nem emlékszem, hogy pontosan mikor, de valamelyiknek a mosdójában bevettem egy újabb adag MDT-t. Amire viszont emlékszem, az a harsány, neonfényes mosdóatmoszféra és a tükrök, meg a mögöttük álló – vagy éppen görnyedő emberek. Némelyik csak bámulta a fehér csempét – részegen, betépve vagy éppen tanácstalanul, mintha váratlanul kipottyant volna a saját életéből, mások csikorgó fogakkal, fókuszon kívüli tekintettel motyogtak maguknak, vagy a tükörben álló embernek, vagy ki tudja, kinek.

Én fel voltam villanyozva.

Dean, aki egyre kevésbé tudott eligazodni rajtam, hajnali kettő tájban hazament, ahogyan Susan is. Jöttek viszont Paul és Ruby barátai, aztán azoknak a barátai. Majd Paul és Ruby is kidőlt. Egy-két órával később egy hatalmas apartmanban találtam magam az Upper West Side-on, egy rakás ember társaságában, akiket azelőtt sohasem láttam. Mindannyian egy üvegasztal körül ültek és ki-ki a maga kokaincsíkját szipogta, de még mindig én voltam az, aki túlbeszélte mindegyiket. Amikor egy adott pillanatban felálltam, és tettem egy kört a szobában, megláttam magam egy nagy, díszes falitükörben, és rájöttem, hogy én vagyok az érdeklődés középpontjában, s bármi legyen is az, amiről nyomom a szöveget – jó ég tudja, mi lehetett, mindenki engem hallgat, kivétel nélkül. Hajnali öt vagy hat körül, nem emlékszem, kimentem két fickóval az Amsterdamra reggeliért. Az egyikük, Kevin Doyle, befektetési bankár volt a Van Loon & Associatesnél, és valami olyasmit mondott, hogy meg tudna dobni némi információval, hasznos információval, és hogy segíthetne nekem összeállítani egy portfoliót. Ragaszkodott hozzá, hogy találkozzunk még a héten, az irodájában, és ebédeljünk vagy legalább kávézzunk együtt, bármelyik nap feleljen is meg nekem.

A másik fickó egész idő alatt csak ült és engem bámult.

Végül – mert előbb vagy utóbb mindenkinek aludnia kell – megint egyedül találtam magam. A napot azzal töltöttem, hogy keresztül-kasul jártam a várost, nagyobbrészt gyalog, és olyan dolgokat kerestem, amiket korábban észre sem vettem, mint például azok a mamut apartmanházak a Central Park Westen a tetőtornyaikkal és gótikus párkányzataikkal. Átsétáltam a Times Square-en, át Gramercy Parkon és Murray Hillen. Aztán visszamentem Chelsea irányába, majd le az üzleti negyedbe és a Battery Parkba. Felszálltam a Staten Island-i kompra, és végig kint álltam a fedélzeten, hogy a friss, élénkítő szél egyenesen keresztülhasíthasson rajtam. Metróval mentem vissza a felsővárosba, ahol múzeumokat és galériákat látogattam végig, csupa olyan helyet, ahol már évek óta nem jártam. Elmentem egy kamarazenei előadásra a Lincoln Centerbe, megvacsoráztam a Julian's-ben, kiolvastam a *New York Time*st a Central Parkban, és megnéztem két Preston Sturges-filmet egy nosztalgiamoziban West Village-ben.

Később szóba elegyedtem néhány emberrel ismét csak a Zola's-ban, aztán végül én is hazatértem, és ágyba bújtam, de erre már valamikor hétfőn kora reggel került sor.

9.

Az ezt követő három-négy hét egyetlen hosszú... *időgumiszalaggá* olvadt egybe. Végig... milyen állapotban is voltam? Fel voltam dobódva? Lebegtem? Pörögtem? Ki voltam ütve? Utaztam? Zsongtam? Lazultam? Egyik sem írja le megfelelően, vagy inkább kielégítően azt az élményt, amit az MDT nyújtott. De bárminek nevezzem is, a lényeg az, hogy immár gyakorlott *MDT-használó* voltam, aki naponta legalább egy, de néha két adagot is bevett, és csak nagy ritkán jutott el odáig, hogy aludjon egy két órácskát. Úgy éreztem, mintha az énem – vagy inkább az életem – exponenciálisan tágult volna minden irányban, és már kezdtem attól tartani, hogy ha ez így megy tovább, akkor az élettér, ami testem és szellemem rendelkezésére áll, hamarosan nem lesz elegendő számomra, s

korlátai közé szorulva megfulladok.

A valóságban azonban súlyt vesztettem. Hogy mekkora súlyt és mennyi idő alatt, azt nem bírtam követni, de a kritikus időszak olyan nyolctíz nap lehetett. Az arcom is megnyúlt egy kicsit, könnyebbnek és csinosabbnak éreztem magam. Nem mintha elhanyagoltam volna a táplálkozást – ettem, de többnyire salátát és gyümölcsöket. A sajtot, a kenyeret, a húst, a burgonyachipset és a csokit mellőztem. Nem ittam sört vagy üdítőt sem, viszont rengeteg vizet öntöttem magamba.

Aktív voltam.

Levágattam a hajam.

És új ruhákat vettem. A lakást, dohos szagával és csikorgó padlójával, nem állt módomban lecserélni, de ez még nem jelentette azt, hogy a ruhatáramnak is ezt kell tükröznie. Úgyhogy kivettem két ezerdollárost a borítékból, és átrándultam a Sohóba. Benéztem néhány üzletbe, aztán taxit fogtam, és felvitettem magam az 5. sugárúton az 50-esek magasságába. Egy óra sem telt bele, és volt egy új, szénfekete gyapjúöltönyöm, egy hófehér pamutingem meg egy Armani selyemnyakkendőm. Ehhez jött még egy pár sárgásbarna bőrcipő az A. Testoniban, meg néhány alkalmi cucc a Barney's-ban. Még soha életemben nem költöttem ennyit ruhára, de megérte, mert a vadonatúj, méregdrága holmik viselése magabiztossá tett, és be kell vallanom, egészen másnak éreztem magam tőlük. Hogy kipróbáljam a hatást – ahogyan egy új kocsival is körbeparádézol a városban, fel is vettem őket néhányszor, és sétáltam egyet fel-alá a Madison sugárúton, vagy az üzleti a negyedben, ruganyos léptekkel szőve át magam a járókelők tömegén. Ezen alkalmak során egyszer sem mulasztottam el megcsodálni az elegáns fickót, aki velem párhuzamosan suhant végig a kirakatok üvegén, a tükörsima márványburkolatokon, s olyan öntudatosan szedte a lábát, mintha pontosan tudná, hova megy és mit akar ott.

Más dolgokra is költöttem pénzt. Néha csak úgy bementem

egy drága üzletbe, hagytam, hogy a csinos, elegánsan öltözött eladónők körbezümmögjenek, és hasraütésszerűen vettem valamit – egy Mont Blanc töltőtollat, egy Pulsar karórát, csupáncsak azért, mert gyerekes módon élveztem, hogy a pénzem reményében a tenyerükön hordoznak és parfümjük bódító illatfelhőjébe engednek. A férfi alkalmazottakkal viszont agresszív voltam; részletes tájékoztatás csikartam ki belőlük, aztán kiokítottam őket, ahogyan azzal a szerencsétlen eladóval is tettem, akitől megvettem Beethoven kilenc szimfóniájának díszdobozos kiadását – neki például azt kellett végighallgatnia, miért vannak még ma is olyan elképesztő hatással ránk, jelenkori emberekre a tizennyolcadik század mesterei. Az sem vallott rám, ahogyan a pincérekkel és csaposokkal bántam. A Soleil-ben, a La Pignában vagy a Rugglesben, ahova most elég gyakran betértem, kifejezetten nyűgös vendégnek számítottam. Képes voltam felfoghatatlanul hosszú időt azzal eltölteni, hogy a borlista fölé hajolok; vagy direkt olyan ételt kértem, ami nem szerepelt a menün; máskor meg helyben kitaláltam egy új, bonyolult koktélt, és elvártam a mixertől, hogy pontosan azt keverje ki nekem, amit elképzeltem.

Később az lett a szórakozásom, hogy előadói estekre ültem be olyan helyekre, mint a Sweet Basil vagy a Village Vanguard, és szóba elegyedtem a szomszédos asztalnál ülő emberekkel. Bár általában jól jöttem ki ezekből a beszélgetésekből – amit részint annak köszönhetek, hogy mindent tudtam a dzsesszről, azért néha felállt az emberek hátán a szőr. Nem mintha ellenszenves lettem volna. Nem voltam az, de mindenkivel szóba álltam, mégpedig igen intenzíven, bármilyen szinten, bármely témáról, s nem hagytam nyugton, míg mindent ki nem szedtem belőle, amit csak lehetett, a legutolsó, legjelentéktelenebb pletykáig. A legtöbb ember, akibe belebotlottam, nem ehhez szokott, így érthető, hogy voltak, akiket kivert tőlem a víz.

Az is egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy egyes nőkre különös

hatással vagyok – néha még olyanokra is, akikkel azelőtt nem beszélgettem, csak láttam őket néhány asztallal odébb, vagy egy zsúfolt szoba távoli sarkában. Az a fajta kíváncsi, tágra nyílt szemű vonzódás jellemezte őket, amire nem igazán találtam magyarázatot, de ami igen intim és leleplező, néha pedig – mert ezen a területen bizonytalan voltam a paramétereket illetően – egészen kínos beszélgetésekhez vezetett. Egy alkalommal aztán, egy Dale Noonan-haknin a Sweet Basilben, ez a hamvas bőrű, harmincas vöröske, akit már én is kiszúrtam magamnak, odajött két szám között és leült az asztalomhoz. Rám mosolygott, de nem szólt egy szót sem. Visszamosolyogtam, és én sem szóltam. Aztán odaintettem egy pincért, s meg akartam kérdezni a lánytól, hogy mit kér, de ő csak megrázta a fejét, és annyit mondott: *„Non.”*

Ezek után közöltem a pincérrel, hogy hozhatja a számlát. Kifelé tartottunk, Dale Noonan pedig épp belekezdett egy újabb frenetikus dalába, amikor észrevettem, hogy a lány egy hosszú pillantást vet az asztalra, ahol korábban ült. Én is oda néztem. Az asztalnál egy férfi és egy nő ült; minket néztek, talán még jelezni is akartak valamit a lánynak, amitől az az érzésem támadt, hogy aggódnak miattam, sőt, pánikba estek a személyemtől. De alighogy kiértünk az utcára, a vöröske karon ragadott, s miközben szinte tolt maga előtt, azt mondta erős francia akcentussal:

– Ó, istenem, az a fülsértő rezesbanda! Azt hittem, nem bírom tovább elviselni. – Nevetett, és megszorította a karomat, majd közelebb húzott magához, mintha már évek óta ismernénk egymást.

Chantalnak hívták, és vakációra jött ide Párizsból, a nővérével és a sógorával. Igyekeztem franciául beszélni vele, nem túl sikeresen, de már a puszta igyekezetem is elég volt, hogy elbűvöljem, s szűk húsz perc elteltével már én is úgy éreztem, mintha tényleg évek óta ismerném. Mialatt az 5. sugárúton sétáltunk a „Vasaló-ház” felé, előadtam neki a

kötelező sztorit a kölykökről, akik régen azért ólálkodtak a 23. utca környékén, hogy a nők szoknyája alá pillanthassanak, amikor az épület keskeny északi sarkánál fellibbenti azokat a szél. A huzatot a vasaló alak keskeny éle okozza, magyaráztam Chantalnak, s mire észbe kaptam, már a szélrácsokról és a régi felhőkarcoló-építési technikákról tartottam előadást – hiszen mi más is érdekelhetne egy lányt, nem igaz? De valahogy mégis sikerült szórakoztatóan mesélnem a „K" rácsozású merevítőkről és a tartógerendákról, szóval megúsztam a dolgot. A 23. utcánál a lány megállt a Vasalóház előtt, és várta, hogy történjen valami, de aznap este csak egy apró szellő fújdogált, ami mindössze ahhoz volt elég, hogy meglibbentse hosszú kék szoknyája alját. Csalódottnak látszott, az sem lepett volna meg, ha toporzékolni kezd.

Megfogtam a kezét, és tovább sétáltunk.

A 29. utcához érve, még mindig az 5. sugárúton, jobbra fordultunk. Egy pillanattal később Chantal közölte, hogy a szállodája előtt vagyunk, majd hozzátette: a nővérével egész nap vásároltak, így mindenhol reklámtáskák, dobozok, selyempapírok, cipők, övek és egyéb kiegészítők hevernek. Bambán nézhettem rá, mert sóhajtott egyet, és megkért, ne nézzem a rendetlenséget a szobájában.

Másnap egy közeli büfében reggeliztünk, utána pedig eltöltöttünk néhány órát a Metben. Mivel Chantalnak még volt egy hete New Yorkban, megbeszéltünk egy újabb randevút, aztán még egyet – és, elkerülhetetlenül, még egyet. Az egyik alkalommal a szobájába zárkóztunk huszonnégy órára, s mire előbújtunk, már egészen tűrhetően beszéltem franciául. És ezzel még nem volt vége a tanulásnak. Amikor az utolsó találkozásunk alkalmával beültünk egy marokkói étterembe Tribecában, már szinte kizárólag franciául folyt a társalgás.

Chantal közölte velem, hogy szeret, és kész feladni mindent, hogy ide költözhessen és velem élhessen Manhattanben. Felmondaná a lakását Bastille-ban, a munkahelyét egy külföldi segélyszervezetnél, és búcsút mondana az egész párizsi

életének. Én is élveztem a társaságát, és nem örültem, hogy haza kell utaznia, de *erről* le kellett beszélnem. Még sosem volt ilyen könnyű dolgom egy kapcsolatban, és nem akartam kísérteni a szerencsémet. Azt például elképzelni sem tudtam, hogyan működne hosszú távon a kettőnk dolga az MDT árnyékában. A találkozásunk már így is éppen eléggé szürreális volt, s a helyzetet tovább bonyolította, hogy nem egészen annak adtam ki magam, aki voltam. Azt mondtam neki, hogy befektetési elemző vagyok, és egy új piaci előrejelző stratégián dolgozom, ami a bonyolultságelméleten alapszik. Úgy tudta, azért nem hívtam meg a Riverside Drive-on lévő lakásomba, mert nős vagyok – és természetesen boldogtalan. A búcsú fájdalmas volt, de azért hízott a májam, amikor a lány – könnyek közt, *franciául* – közölte velem, hogy örökké élni fogok a szívében.

De nem ez volt az egyetlen érdekes találkozás. Egy reggel elmentem Dean barátomhoz a Sullivan Streetre egy könyvért, és a lépcsőházban összefutottam egy fiatal nővel, aki a másodikon lakott. A tételes beszámoló szerint, amit Dean még korábban adott elő a szomszédairól, a lány egy szingli, fehér bőrű, huszonhat éves programozó volt, aki nem dohányzott, és a 19. századi Amerika művészete iránt érdeklődött. Korábban több alkalommal is elsuhantunk egymás mellett a lépcsőn, de a New York-i apartmanházakra jellemző elidegenedés és paranoia következtében – hogy a járványszerűen terjedő taplóságot ne is említsem, eddig ügyet sem vetettünk egymásra. Ezúttal azonban rá mosolyogtam, és azt mondtam:

– Helló! Szép napunk van.

Riadtan rám nézett, tűnődve méregetett egy-két nanoszekundum erejéig, aztán odavetette:

– Ha Bill Gates a neved. Vagy Naomi Campbell.

– Nos, meglehet – válaszoltam, és hanyagul a falnak vetettem a hátam. – De ha ennyire rossz a helyzet, akkor mi lenne, ha innánk valamit? A vendégem.

A karórájára nézett.

– *Inni?* Délelőtt fél tizenegy van. Ki maga? Játékország koronahercege?

Elnevettem magam.

– Derítse ki!

Egy A & P szatyrot tartott a bal kezében, és egy nagy, kemény kötésű könyvet a hóna alatt a másik oldalon. A könyvre böktem a tekintetemmel.

– Mit olvas?

Egy hosszú sóhajt hallatott, mintha azt mondaná, *Nézd, picinyem, most nem érek rá, oké? Esetleg egy másik alkalommal…* de végül mégiscsak válaszolt:

– Thomas Cole művei.

– *Kilátás a Holyoke hegyről* – vágtam rá gondolkodás nélkül. – *Northampton, Massachusetts, vihar után.* Közismertebb címén *A holtág.* – Képtelen voltam megállni, hogy ne tegyem hozzá: – Ezernyolcszázharminchat. Olaj vásznon, 1,3 méter magas, 1,9 méter széles.

Összevonta a szemöldökét, és ezúttal hosszabban méregetett. Aztán a két lábfeje közé tette a szatyrát, előkanyarította a könyvet a hóna alól, kinyitotta, és tétován lapozni kezdte.

– Igen – motyogta inkább magának, mint nekem. – *A holtág.* Egy dolgozatot kell írnom róla. – Szórakozottan továbbpörgette a könyv lapjait. – Van ez a kurzus Cole-ról, és írnom kell egy dolgozatot *A holtág*ról.

Megtalálta a keresett oldalt, és felém tolta a könyvet, hogy én is láthassam, ehhez azonban közelebb kellett húzódnom hozzá. Eléggé alacsony volt, és selymes, fekete hajára zöld fejkendőt kötött, amit apró borostyángyöngyök díszítettek.

– Ne feledje – hívtam fel rá a figyelmét, az „Oxbow” nemcsak holtágat jelent, hanem igát is, a természet leigázását.

Cole nem hitt a haladásban, legalábbis az olyanban nem, amelyik erdőirtással és vasútépítéssel járt. Minden domb és völgy, írta egy alkalommal, és meg kell jegyeznem, ez a kitekintése a költészetbe egészen meggondolatlan lépés volt, minden domb és völgy Mammon oltárává lett.

– Hm. – Ezt végig kellett gondolnia. Aztán eszébe jutott valami. – Benne van a témában?

Egy héttel korábban a Metben jártam Chantallal, és teleszívtam magam mindenféle információval a katalógusokból meg a falakra aggatott magyarázatokról, ráadásul a Robert Hughes-féle *Amerikai látomások*at épp akkor olvastam el, ahogyan egy egész halomnyi Thoreau-t meg Emersont is, úgyhogy nyugodtan mondhattam:

– Igen, hogyne. Nem vagyok a szakértője, de igen. – Szembe fordultam vele, egy kicsit közelebb hajoltam, és a szemébe néztem. Állta a tekintetem. – Akarja, hogy segítsek megírni ezt a dolgozatot?

– Megtenné? – kérdezte bátortalan hangon. – Meg tudná… úgy értem, ráér?

– Ne felejtse el, én vagyok Játékország koronahercege, úgyhogy nem vár rám munkahely és szigorú főnök.

Végre elmosolyodott.

Felmentünk hozzá, és nagyjából két óra alatt elkészítettük a dolgozat piszkozatát. Mintegy négy órával ezután végül kivonszoltam magam az épületből.

Egy másik alkalommal a Kerr & Dexternél jártam, hogy leadjak valami szöveget, és Clare Dormerrel futottam össze. Noha addig csak egyszer vagy kétszer találkoztunk, igen szívélyesen üdvözöltem. Épp Mark Suttonnál járt valamilyen szerződés ügyében, ezért úgy döntöttem, elmondom neki az ötletemet arról, hogy a fiúkra kellene szűkítenie a könyvét. Kezdje mondjuk a *Bízd az öcskösre!* című filmmel, és jusson el valahová a *Simpson család* tájékára, a könyv címe pedig ennek

megfelelően legyen *Fiúkat nevelni: Öcsköstől Bartig.* Clare nagylelkűen felnevetett, megbökte a hajtókámat a kézfejével, és faképnél akart hagyni.

Aztán megtorpant, mintha valami szöget ütött volna a fejébe.

Húsz perccel később kint álltunk egy néptelen lépcsőházban a tizenkettediken, és egy cigin osztoztunk.

Ezen alkalmak során sosem mulasztottam el emlékeztetni magam, hogy csak szerepet játszom, de utána mindig eszembe jutott az is, hogy mi van, ha mégsem – ha most már tényleg *ez* vagyok? Amikor az MDT hatása alatt voltam, új énem csak alig-alig találta a régit, és akkor is mintha ködön át, vagy még inkább, egy vastag katedrálüvegen keresztül látta volna. Olyan volt, mint megkísérelni a társalgást egy régen jól ismert, de azóta nem gyakorolt, s így jórészt elfelejtett nyelven – bármennyire is próbálkoztam vele, a visszaállás nem akart összejönni, s ha nagy ritkán mégis, iszonyatos összpontosítást igényelt. Egyszerűbb volt nem fárasztani magam ezzel – végül is, *miért* tettem volna?, ami viszont azzal járt, hogy azokkal, akiket ismertem, pontosabban *jól* ismertem, kevésbé tudtam lazítani. Egy vadidegenre sokkal könnyebb és izgalmasabb volt hatást gyakorolni – ha akartam, új személyiséget vehettem fel, akár még új nevet is kitalálhattam magamnak, de ha egy olyan régi ismerőssel találkoztam, mint például Dean, jöttek azok a furcsálló pillantások, a vesékig hatoló nézés. Láttam, hogy őt is marhára zavarja, provokálni szeretne, pozőrnek nevezni, bohócnak, vagy éppenséggel arrogáns pöcsnek, de közben mégis vágyik a társaságomra, minél több időt akar velem tölteni, és szeretné az utolsó cseppig kifacsarni ezt a savanyú, de értékes citromot.

Apámmal is beszéltem néhányszor ezen időszak alatt, és az még ennél is rosszabb volt. Már nyugdíjas volt, és Long Islanden élt, ahonnan néhanapján felhívott. Megkérdezte, hogy vagyok, aztán elcsevegett velem pár perc erejéig. Ez volt a rutin. Most azonban olyan mélyenszántó beszélgetéseink

voltak, elsősorban tőzsdéről és üzletről, amilyenekre gyanúm szerint mindig is vágyott – s amit én, hálátlan fiúgyermek, eddig gyarló módon megtagadtam tőle. Szóba került a technológiai részvények lufija, és megbeszéltük, szerintünk mikor fog kipukkanni. Szóba került a Waldrop-CLX fúzió is, amivel tele voltak az újságok aznap. Hogyan fogja érinteni az egyesülés a részvényárakat? Ki lesz az új CEO? Eleinte gyanakvást éreztem az öreg hangjában, mintha attól tartott volna, hogy csak a bolondját járatom vele, de fokozatosan megnyugodott, és elfogadta, hogy annyi léhasággal és egy helyben topogással eltöltött év után végre olyan lettem, amilyennek már régen tudni szeretett volna. Ami, ha nem is volt teljesen így, nem állt egymillió kilométerre a valóságtól. Életemben talán először úgy beszéltem vele, mint férfi a férfival. Ugyanakkor nagyon vigyáztam arra is, nehogy túllőjek a célon, mert ezúttal nem Deanről volt szó, hanem az *apámról,* akiben régen elveszettnek hitt reményeket ébresztettem fel mély álmukból. Szinte hallottam, ahogy felágaskodnak és halk cuppanással kibontják szirmaikat. *Hoppá! Eddie-nek végre rendes állása lesz? Igazi pénzt fog keresni? Talán még unokát is csinál nekem?*

Az egyik ilyen beszélgetést követően olyan kimerülten tettem le a telefont, mintha *máris* megcsináltam volna neki azt az unokát, én magam szültem volna meg ott, a nappali padlóján, egymagamban, minden segítség nélkül: önmagam vadonatúj, felpörgetett mását, aki mellett a régi nemhogy elhalványulni látszott, de mindjárt el is fonnyadt, akár egy biológiailag lebomló csomagolás.

Attól kezdve még nehezebb volt eldöntenem, ki vagyok valójában.

Ezek az aggodalmakkal teli pillanatok azonban ritkán törtek rám, az időszak maradandó élménye inkább az, hogy folyamatos tenni akarás dolgozott bennem. Egyetlen másodpercig sem tétlenkedtem. Új életrajzokat olvastam Sztálinról, Henry Jamesről és Irving Thalbergről. Japánul

tanultam könyvekből és magnókazettákról. Online sakkoztam és rejtvényeket fejtettem vég nélkül. Egy nap betelefonáltam az egyik helyi rádió kvízműsorába, és egy egész évre elegendő hajápolási terméket nyertem. Órákat töltöttem az interneten, és különböző dolgokat tanultam meg – anélkül, persze, hogy bármelyikre is szükségem lett volna. Megtanultam virágot kötni, rizottót főzni, méheket tartani, szétszedni egy autó motorját.

Egyvalamit azonban tényleg akartam, amióta csak az eszemet tudom, és az a kottaolvasás. Találtam egy weboldalt, ahol részletesen leírtak mindent, felfedve előttem a violin– és a basszuskulcs, az akkordok, a tempójelzések és hasonlók titkát. Kimentem, és vettem egy köteg kottát, vegyesen: alapcuccokat, jól ismert dalokat, illetve két hangversenyt és Mahler második szimfóniáját. Néhány óra leforgása alatt átrágtam magam az összesen, kivéve a Mahlert, amihez akkor még óvatosan közelítettem, de mondhatnám azt is, hogy áhítattal. Mivel igen összetett műről van szó, sokkal tovább tartott, de végül sikerült utat találnom a fájdalommal átitatott dallamok, horrorshow-ba illő fanfárok, síró hegedűszólamok és megrázó korálok csodálatos kavalkádján keresztül. Hajnali kettő tájban, a nappalim hátborzongató csendjében, miközben felértem a lenyűgöző, Esz-dúrban megírt csúcsra – *Was du geschlagen, Zu Gott wird es dich tragen!*, éreztem, hogy libabőrös leszek, és könnyek szöktek a szemembe.

A következő lépés értelemszerű volt: megnézni, el is tudom-e *játszani* a zenét. Lementem a Canal Streetre, és vettem egy viszonylag olcsó szintetizátort, amit mindjárt oda is telepítettem a számítógép mellé. Végigcsináltam egy online kurzust, és gyakorolni kezdtem a skálákat, meg egyéb elemi feladatokat, de ez már nem volt olyan könnyű, ezért csaknem feladtam. Néhány nappal később azonban az egész a helyére kattant, és sikerült is néhány tisztességes dallamot lejátszanom. Egy hét sem telt bele, s Duke Ellington és Bill Evans számait játszottam, nem sokkal ezután pedig már a saját

improvizációimat.

Egy darabig klubestekről, európai turnékról, lemezkiadói ajánlatok dömpingjéről álmodoztam, de hamarosan rá kellett jönnöm, hogy bár jó vagyok, *annyira* jó azért mégsem. El tudtam játszani a „Stardust”-ot, meg az „It Never Entered My Mind”-ot, egészen tűrhetően, és valószínűleg elboldogultam volna „A jól hangolt zongora” mindkét kötetével is – ha szünet nélkül végiggyakorolom az elkövetkező ötszáz órát, de a kérdés az volt, akarom-e.

Meg az, hogy ha ezt nem akarom, akkor mit akarok? Akarok-e egyáltalán *valamit?*

Nagyjából ekkortájt kezdtem nyugtalanná válni. Szembesülnöm kellett azzal, hogy ha továbbra is szedni fogom az MDT-t, szükségem lesz valamire, ami segít rendszert és célt vinni az életembe, s az, hogy egyik érdeklődési területről a másikra szálldosok, nem fog segíteni ebben. Egy tervre volt szükségem, egy megvalósítható forgatókönyvre.

Volt azonban még valami: mit tegyek a borítékban lévő négyszázötven tablettával? Egy részét eladhatnám darabonként ötszáz dollárért. De hogyan csináljam? Álljak ki a sarokra? Házaljak velük klubokban? Adjam el egyben valami ijesztő fickónak, aki egy szállodai szobában fog várni, stukkerrel a kezében? Túl sok lehetséges komplikáció, túl sok változó. Egyébként is, nem kellett sokáig törnöm a fejem, hogy rájöjjek, az így bezsebelhető 120 ezer dolcsi semmi ahhoz képest, amit akkor kereshetnék meg, ha egyszerűen lenyelném a tablettákat, és kreatívan, megfontoltan élnék a lehetőségeimmel. A *Felpörgetve* már gyakorlatilag elkészült, és csuklóból meg tudtam volna írni néhány további kötetet is a sorozat számára.

És mi mást tehetnék még?

Felvázoltam magamnak a lehetőségeimet. Az egyik ötletem az volt, hogy felmondom a szerződést a Kerr & Dexterrel, és kiegészítem egy teljes tanulmánnyá – kibővítem a szöveget, és

kiveszek az illusztrációkból. Aztán az jutott eszembe, hogy írhatnék egy forgatókönyvet Aldous Huxley életéről, különös tekintettel a korai időszakáról LA-ben. Tervbe vettem egy másik könyvet is, ami egy olyan hétköznapi árucikket közelít meg gazdasági és társadalomtörténeti szemszögből, mint a szivar, az ópium vagy a sáfrány, esetleg a csoki vagy a selyem. Úgy gondoltam, ebből később akár tévés dokumentumfilm-sorozatot is lehetne készíteni. Kedvem lett volna egy magazint is alapítani, vagy létrehozni egy fordítóirodát, egy filmprodukciós irodát, vagy kitalálni egy új, internetalapú szolgáltatást… Meg kitalálni és szabadalmaztatni egy elektronikus kütyüt, ami fél-egy év leforgása alatt meghódítaná a világot, nélkülözhetetlenné válna az emberek számára, és helyet biztosítana számomra a huszadik századi nagy névadók – Kodak, Ford, Hoover, Bayer… Spinola – panteonjában.

A gondot csak az jelentette, hogy ezek az ötletek vagy túlságosan elcsépeltek voltak, vagy túlságosan elragaszkodtam velük a valóságtól. Mindegyik rengeteg időt és tőkét igényelt volna, és semmi sem garantálta, hogy végül – bármilyen rohadtul okos voltam is – működni is fog bármelyik, vagy elég vonzó lesz a piac számára. A következő dolog tehát, amit fontolóra vettem, az volt, hogy nem kellene-e visszamennem az egyetemre egy posztgraduális képzésre. Ha ésszel használom az MDT-t, gyorsan összegyűjthetem a szükséges krediteket, és lerövidíthetik megkésett karrieremhez vezető utamat – de milyen karrierhez? Ügyvédi? Építészi? Fogorvosi? Kutatói? Már a puszta felsorolásuk is elég volt ahhoz, hogy húsz évet visszarepüljek az időben, és kóválygogni kezdjen a fejem. Tényleg kell ez nekem? Vizsgák, dolgozatok, küszködés a tanárokkal? Hányingerem támadt.

Akkor hát – kérdeztem magamtól – mi más maradt?

Nos, mit gondolsz? A pénzcsinálás.

Pénzcsinálás? De *hogyan?*

Telefonálással.

Mi?

Tőzsdézéssel, te barom.

10.

Kézenfekvő lépésnek tűnt. Mindennap elolvastam a gazdasági híreket az újságokban, szédítettem az öregemet, és úgy adtam elő magam ismeretlen nőknek, mint befektetési elemző – miért ne próbáltam volna hát ki élesben is, ha már annyit jártattam a számat? Miért ne kereskedhetnék otthonról, a PC-n keresztül opciókkal, határidőügyletekkel, származékos ügyletekkel, hasonlókkal? Ennél jobb munkát keresve sem találhatnék, meg különben is, ma ez a menő: a piaccal játszadozni. A gondot csak az jelentette, hogy még mindig nem tudtam, egészen pontosan mit is jelentenek ezek a fogalmak – legalábbis nem voltam eléggé biztos bennük ahhoz, hogy kereskedni kezdhessek velük. Ha beszélnem kellett volna róluk, nem tudtak volna megfogni, de ha igazi pénzt kell lecsengetni az asztalra, akkor a blöff nem sokat ér.

Arra volt szükségem, hogy valaki leüljön velem egy két órára, részletesen elmagyarázza, hogyan működik a piac, majd demonstrálja is élesben a day trading működését. Eszembe jutott Kevin Doyle, akivel együtt reggeliztünk néhány vasárnappal azelőtt, s aki azt mondta, hogy a Van Loon & Associatesnél dolgozik, de valamiért az volt a benyomásom, ő is azok közé a Wall Street-i öltönyösök közé tartozik, akik a szemöldöküket ráncolják, ha az otthonról folytatott day trading szóba kerül. Inkább felhívtam azokat az újságíró ismerőseimet, akikről tudtam, hogy gazdasági ügyekkel is foglalkoznak, és előadtam nekik, hogy könyvet készülök írni a K & D-nek a day trading jelenségéről. Az egyikük vissza is hívott, és felajánlotta, összehoz egy barátjával, aki az elmúlt egy évben ezzel foglalkozott, és aki hajlandó lesz segíteni. Végül abban maradtunk, hogy elmegyek az illető lakására,

elbeszélgetünk, jegyzeteket készítek, és megnézem, hogyan csinálja.

A fickót Bob Hollandnek hívták, a keleti 33. és a 2. sugárút sarkán lakott. Bokszeralsóban fogadott, bevezetett a nappalijába, és megkérdezte, nem innék-e egy jó erős kávét. A szobát egy hosszú mahagóniasztal uralta, amin három számítógép-terminál és egy Gaggia presszógép sorakozott. A szoba távolabbi végében, a fal elé állítva egy szobabiciklit láttam. Bob Holland negyvenöt körüli volt, vékony és szálkás, a haja ezüstös és gyér.

Megállt az egyik terminál előtt, és a képernyőre meredt.

– Ez a fenevad barlangja, Eddie, úgyhogy... izé... – Szórakozottan megrángatta a bokszert az egyik kezével, a másikkal pedig közben beírt valamit a gépbe. –...Ne nézze, hogy vagyok öltözve. – Még mindig szórakozottan a Gaggiára mutatott, és elmotyogott egy „kávé”-t.

Nekiláttam kávét csapolni, és vártam, hogy mondjon valamit. Az asztalt és közvetlen környezetét leszámítva, a szoba elhanyagolt állapotban volt. Félhomály és dohos szag uralta, s úgy nézett ki, már hosszú ideje nem látott porszívót. A bútorok és a dekoráció csicsás volt – túlságosan is csicsás egy ilyen spártai életet élő Nasdaq-harcosnak, gondoltam.

Arra a következtetésre jutottam, hogy a fickó nős volt, de úgy háromhat hónappal ezelőtt elvált.

Hirtelen, hosszas koncentrálás és folyamatos pötyögés után – mialatt én a presszókávémat szürcsölgettem, Holland beszélni kezdett.

– Sokan úgy hiszik, hogy amikor megvesznek egy részvényt, arányos részt vásárolnak maguknak az adott vállalkozásban. – Lassan beszélt, mintha órát adna, de továbbra is a képernyőt bámulta. – Következésképpen, ha tudni akarják, mennyit ér a részük, tudniuk kell azt is, mennyit ér a vállalkozás. Ezt hívják fundamentális elemzésnek, és ez az a fázis, amikor megnézed, mennyire egészséges a vállalat gazdaságilag. Milyen a

növekedési potenciálja, a várható bevétele, a pénzforgalma, effélék. – Elhallgatott, leütött néhány billentyűt, aztán folytatta: – Mások csak a számokat nézik, szinte tekintet nélkül arra, mi rejtőzik mögöttük, mennyi a vállalat folyó értéke. Ezek a kvantitatív elemzők, a „kvantok". Számkukacok. Szerintük olyan dolgokat, mint a menedzsment tapasztalata vagy a piaci potenciál, nem lehet objektíven megítélni. Ők tisztán mennyiségi alapon vesznek és adnak, s bonyolult algoritmusok segítségével igyekeznek apró diszkrepanciákat találni a piacokon. – Rám pillantott. – Eddig követhető voltam?

Bólintottam.

– Aztán ott van még a technikai elemzés is. Itt az ár-mennyiség mintákat tanulmányozzák, és a részvényekhez kapcsolódó lelki paramétereket próbálják megérteni. – Ő továbbra is a képernyőt bámulta, én pedig nagyokat bólogattam. – A kereskedés azonban nem egzakt tudomány, Eddie. Úgy értem, a részvénypiacot nem lehet egyetlen rendszerként körülhatárolni. Ezért van az, hogy az emberek olyan homályos dolgokról beszélnek, mint például a „tőzsdemámor", és hogy a pszichiátria, a biológia, sőt, az agykutatás terminusaival próbálják magyarázni a piaci szereplők viselkedését. Nem viccelek: újabban komolyan állítják, hogy a befektetői óvatosságot az akadályozta, hogy a brókerek és a kereskedők jelentős hányada Prozacon él. Úgyhogy – vont vállat, mivel senki sem ért semmit, nem meglepő, hogy a legtöbb befektető a három alapvető megközelítés kombinációját használja.

A következő bő egy órában, miközben még mindig az asztal mellett állt – és úgy nézett ki, mint aki épp befejezett egy lendületes teniszjátszmát, Bob Holland bővebben is kifejtette a felvázoltakat, majd nekilátott részletesen elmagyarázni az opciók, határidőügyletek és származékos ügyletek lényegét, valamint a kötvények, tőkeáttétellel működő alapok, globális piacok stb. fogalmát. Néhány dolgot felírtam magamnak, de

ahogy a magyarázatokat hallgattam, rá kellett jönnöm, hogy általában véve *értem* ezeket a fogalmakat, s már pusztán az, hogy foglalkozom a témával, hatalmas adatbázisokat nyitott meg a fejemben, tele olyan tudással, amit tudat alatt halmoztam fel az évek során.

Miután a lényeget elmondta – hogyan működnek a befektetési bankok és az alapkezelők, Bob rátért a day tradingre:

– Aztán ott vannak az olyan fickók, mint én, a Wall Street új számkivetettjei. Tíz évvel ezelőtt még azokra néztek így, a Gordon Gekko-félékre, akik hitellel történő kivásárlással foglalkoztak. Most azok a baseballsapkás stréberek játsszák ezt a szerepet, akik csak ülnek otthon a gép előtt, és naponta akár harmincszor-negyvenszer is adnak és vesznek, nyolcadokat, tizenhatodokat, vagy akár harminckettedeket csípve le egy kötvényből, hogy aztán még a napi kereskedés vége előtt zárják pozícióikat. – Felemelte a tekintetét a képernyőről, és rám nézett, talán második vagy harmadik alkalommal azóta, hogy megérkeztem. – Azzal vádolnak minket, hogy eltorzítjuk a piacot és kiszámíthatatlanná tesszük a részvényárakat, de ez baromság. Ugyanezt mondták a nyolcvanas években a hitelkiváltós fickókra is. Mi csupán az új hullám vagyunk, Eddie. Az elektronikus day trading, a technológia és a megváltozott szabályok gyermekei. Ilyen egyszerű. A dolgok változnak, ez a természet lényege. – Megint vállat vont, és visszatért a képernyőhöz. – Úgy értem... jöjjön ide, és nézze meg ezt.

Gyorsan átléptem az ő oldalára, és megálltam mögötte. A képernyő közepén törtek és százalékok tömött oszlopait lehetett látni. Bob rámutatott egy biotechnológiai vállalatot jelképező „ATRX”-re.

– Ez hatvan dollár körül nyitott, de az imént csökkent valamelyest, így most 59,375 a vételi árfolyama... a legjobb eladási ajánlat árfolyama pedig... – a képernyő egy másik részére mutatott –...59,75, azaz 0,375 a különbség.

Namármost, a helyzet az, hogy a legújabb szoftvernek, valamint a tőzsdei felügyelet új rendelkezéseinek köszönhetően én kereskedni tudok ezen különbségen *belül,* mégpedig itthonról, a nappalim kényelméből.

Kijelölte az ATRX-et követő számsorokat, és egy darabig csendben tanulmányozta őket. Megnézett valamit egy másik képernyőn, aztán visszajött ehhez, és rákoppintott néhány gombra a billentyűzeten. Várt néhány másodpercig, majd megint beírt valamit. Aztán ismét várt – kezét félúton, a levegőben tartva, végül csendben kijelentette:

– *Igen!*

Felém fordult, és elmagyarázta, mi történt. Az új szoftvernek köszönhetően felfedezte, hogy három piaci szereplő is érdeklődik az ATRX iránt, kettő pedig ajánlatot is tett. Mivel ebből arra következtetett, hogy a részvény értéke emelkedni fog, élt a jelentős árrés adta lehetőséggel, és ajánlatot tett 2 000 részvényre 59,4375 áron, ami 0,625-del több volt a legjobb piaci ajánlatnál. Holland kiadta a parancsot a tranzakció végrehajtására, és a 2 000 részvény a birtokába került 59,4375 áron. Rögtön fel is ajánlotta eladásra 59,6875-ért, ami még mindig alacsonyabb volt, mint a nagy piaci résztvevők eladási ajánlata. Jól tippelt, szinte azonnal meg is vették tőle. Alig tizenöt másodperc leforgása alatt, és mindössze néhány billentyűleütés árán, nettó ötszáz dollárt keresett, és 0,125-del csökkentette az árrést.

Megkérdeztem, hány ilyen tranzakciója van egy nap.

Most láttam először mosolyogni. Azt felelte, naponta mintegy harmincszor kereskedik, általában ezer-kétezer darab részvénnyel, és ritkán tart magánál egy részvényt tíz percnél tovább. Aztán megint elmosolyodott, és hozzátette:

– Oké, nem *mind* ilyen sikeres, de a legtöbb igen. A lényeg az, hogy az ember észrevegye a csipkéket a diagramokon, és gyorsan lépjen.

– Úgy érti, nem csupán arról van szó, hogy az nyer, akinek

több információ van a birtokában?

– Persze, hogy nem. Manapság annyiféle indikátor áll rendelkezésre, hogy az ember sokszor egymásnak ellentmondó információkat kap. Persze, hogy nem.

Most, hogy végre rám figyelt, bombázni kezdtem a kérdéseimmel. Mennyi felkészülésre van szüksége nap mint nap? Hány pozíciót tart nyitva egyszerre? Mennyi jutalékot fizet?

Míg beszélt, Holland fokozatosan levált a képernyőiről, és nekilátott kávét készíteni magának. Mire elkészült vele, és szürcsölgetni kezdte, arra is rájött, hogy még mindig egy szál alsóban van. Felhörpintette a maradék kávét, elnézést kért, és átment a hálószobába.

A távollétében megint vetettem egy pillantást a képernyőre. Elképesztő volt: ötszáz dollárt keresett – egy adag MDT árát – szűk tizenöt másodperc alatt! Most már nagyon érdekelt a dolog. Úgy okoskodtam, hogy ha Bob Holland végre tud hajtani napi harminc tranzakciót, akkor én képes lennék százra, vagy akár még annál is többre. Amikor visszajött, immár pólóban és farmerben, megkérdeztem tőle, hogyan tudhatnék meg még többet a témáról. Azt felelte, a legjobb tanulás az, ha belevágok. A legtöbb online brókercég ezt azzal is segíti, hogy lehetőséget biztosít ingyenes, szimulált kereskedésre és konzultációra.

– A szimulációs játék, Eddie – mondta kissé leereszkedően remek alkalom arra, hogy fejlessze a képességeit, és anélkül gyakorolja a kereskedést, hogy valós kockázatot kellene vállalnia.

Rávettem, hogy ajánljon néhány online brókert és kereskedési szoftvercsomagot, s miközben lejegyeztem a nevüket, újabb kérdéseket tettem fel. Holland mindegyikre válaszolt, mégpedig igen részletesen, de láttam rajta, hogy kezd aggódni, mintha a kérdéseim gyakorisága és természete több lenne, mint amit bevállalt – mintha attól tartana, hogy a

megválaszolásukkal, azzal, hogy átadja nekem ezeket az információkat, egy Frankenstein-szörnyet szabadítana rá a kibertérre, egy mindenre elszánt, mohó lényt, aki ki tudja milyen gazdasági rémtettre lesz képes.

De legalább, végre, csak rám figyelt.

– Nézze, kezdje inkább *kicsiben* – javasolta riadt tekintettel. – Az első hónapokban csak százasával adjon-vegyen, s csak akkor emelje a tétet, ha már egészen biztos benne, hogy tudja, mit csinál…

– Aha.

–…és ne hagyja, hogy a lelkesedés túlságosan elragadja egy sikeres nap után. Egy jó tranzakció még nem jelenti azt, hogy megszületett az új Warren Buffet. Lehet, hogy a következő kereskedéssel teljesen lenullázza magát…

– Aha.

–…és csak akkor vágjon bele egy tranzakcióba, ha tudja, mire számíthat. És ha mégsem az jönne be, akkor villámgyorsan szálljon ki belőle!

A válaszom minden intelmére *igen* volt, de Hollandet se ejtették a fejére, láthatta, hogy lélekben már másutt járok; és nem azért, mert nem érdekel, hanem mert minél többet mesélt a várható veszélyekről, annál izgalmasabbnak találtam az egészet, s annál jobban vártam, hogy hazamehessek, és belevethessem magam.

Már a jegyzetfüzetemet is eltettem, és nyúltam a dzsekiért, hogy felvegyem, de Holland még mindig nem fogyott ki az intelmekből.

– A tőzsdézés nagyon komoly dolog, tudja. – Lélegzetvételnyi szünetet tartott, aztán gyorsan hozzátette: – Soha ne kérjen kölcsön pénzt a családtól vagy a barátaitól, Eddie. Úgy értem, kereskedésre, vagy azért, hogy kivakarja magát egy gödörből. – A szemébe néztem, most már jómagam is kissé riadtan. – És *hazudni* se kezdjen, hogy a veszteségeit

leplezze.

Kétségbeesést éreztem a hangjából. Valahogy az volt az érzésem, ezt nem is annyira nekem mondta, mint önmagának. És hogy azt szeretné, maradjak még.

Én viszont menni akartam, mégpedig nagyon – de haboztam. Álltam a szoba közepén, és hallgattam, amit mesélt. Arról, hogyan hagyta ott a marketingigazgatói állását, hogy day tradinggel foglalkozzon, és hogyan hagyta őt ott a felesége hat hónappal később. Elmondása szerint rendkívül nyugtalan és ingerlékeny volt, ha nem tudott kereskedni – például vasárnapokon vagy az éjszaka közepén, és a day trading mindennél fontosabbá vált számára. Azt is bevallotta, hogy ugyanakkor képtelen volt pénzt gyűjteni a számláján, és sokszor meg sem nézte a brókercégek által küldött számlákat.

– Hogy ne kelljen szembenéznie a veszteségek mértékével? – kérdeztem.

Bólintott, aztán gyónás üzemmódba kapcsolt, és beszélni kezdett a függőségéről, meg arról, hogyan alakulhatott volna az élete, ha nem lenne olyan, amilyen…

Mindeközben én csak arra tudtam gondolni, mennyire fennkölt volt az a tizenöt másodpercnyi elektronikus kereskedés – akár egy rövid, de bonyolult dzsessz-szóló. Nem telt bele sok, és annyira elmerültem a lehetőségek részegítő tárházában, hogy alig hallottam, mit mond Holland. Aki, döbbentem rá, egész idő alatt sötétben tapogatózott, s bár időnként lenyeste innen-onnan a maga egy tizenhatod pontját, nyilvánvalóan gyakrabban tévedett, mint ahányszor igaza volt. Velem azonban, állítottam magamnak, más lesz a helyzet. *Én* tudni fogom, mit kell tennem. *Én* tudni fogom, melyik részvényeket vegyem meg, mikor vegyem meg őket, és miért.

Én jól fogom csinálni.

Amikor végre elszabadultam és hazatértem a 10. utcába, a fejemben még mindig egymást kergették a gondolatok. Aztán kinyitottam a lakásom ajtaját, és beléptem a nappaliba, s

máris szűknek találtam a helyet – mint Alice, amikor hirtelen megnőtt; úgy éreztem, már csak egy kicsi hiányzik, s kénytelen leszek leszegni a fejem és kitolni a karom az ablakon, hogy elférjek. Egy kicsit még meg is sértődtem, mintha méltóságomon aluli lenne mindez, mintha máris rengeteg pénzt kerestem volna day tradinggel, és ellenállhatatlan vágy hajtott, hogy új holmikat szerezzek magamnak: egy új öltönyt, vagy inkább *több* új öltönyt, meg cipőt, abból is több párat, és ingeket, nyakkendőket, meg egyéb új cuccokat, például egy jobb hifit, egy DVD-lejátszót, egy laptopot, megfelelő légkondicionálást, és további szobákat, nagyobb folyosót, magasabb mennyezetet. Az volt az érzésem, hogy ha nem haladok előre, ha nem emelkedek egyre feljebb és feljebb, ha nem alakulok át, vedlek át valaki mássá, akkor jó eséllyel, nem is tudom, *felrobbanok*...

Feltettem a scherzót Bruckner IX. szimfóniájából, masírozni kezdtem fel-alá a lakásban, akár egy egyszemélyes páncélos hadosztály, s közben motyogtam magamnak és az esélyeimet latolgattam. Hogyan kezdjek neki a felemelkedésnek? Mivel kezdjem? Nem sok idő kellett, hogy rájöjjek, nem dúskálok a választási lehetőségekben: a gardróbban rejtegetett pénz néhány ezer dollárra apadt, s nagyjából ennyi tartalékom volt a bankszámlámon – márpedig, nézzünk szembe a ténnyel, néhány ezer dollár meg még néhány ezer dollár az még mindig csak néhány ezer dollár, s ezt leszámítva legfeljebb a hitelkártyámra számíthattam.

Azért kivettem a borítékból a maradék pénzt, és megint elmentem vásárolni. Ezúttal a 47. utcára mentem, ahol vettem két tizennégy colos tévét, egy laptopot és három szoftvercsomagot – kettőt befektetési elemzéshez, egyet pedig online kereskedéshez. Fittyet hányva Bob Holland állítására, miszerint a túl sok információ csak összezavarja az embert, megvettem a *Wall Street Journal*t, a *Financial Times*t, a *Los Angeles Times*t, a *Washington Post*ot és a *The Economist,* a *Barrons,* a *Newsweek,* a *The Nation,* a *Harper's,* az *Atlantic*

Monthly, a *Fortune,* a *Forbes,* a *Wired,* a *Variety* és még vagy tíz másik havi–, illetve hetilap legfrissebb számát. Vettem egy köteg idegen nyelvű újságot is, olyanokat, amikből azért volt némi reményem kihámozni valamit – az *Il Sole 24 Oré*t és a *Corriere della Será*t, természetesen, de a *Le Figaró*t, az *El Pais*t és a *Frankfurter Allgemeine Zeitung*ot is.

Miután hazatértem, felhívtam egy villamosmérnök barátomat, és távsegítséget kértem tőle a két új tévé bekötéséhez, amikhez mindössze egyetlen kábelem volt a lakásban. Eléggé kényelmetlenül érezte magát, és át akart jönni, hogy saját kezűleg csinálja meg, én azonban makacsul állítottam, hogy elég lesz, ha elmondja, én pedig felírom és végrehajtom az utasításait. Jó, egy kicsit komolyabb feladat volt, mint kicserélni egy konnektort vagy becsavarni egy biztosítékot, de miután mindent pontosan úgy csináltam, ahogy mondta, hamarosan három tökéletesen üzemelő tévé állt egymás mellett a nappalimban. Ezután rákötöttem a laptopot az asztali gépemre, feltelepítettem a szoftvereket, és csatlakoztam az internetre. Előbb utánanéztem egy kicsit az internetes részvénybrókereknek, majd a hitelkártyámmal és egy banki átutalással nyitottam magamnak egy számlát az egyik kisebb cégnél. Az újságokat gondosan szétosztottam a lakás különböző részei között. Olvasnivaló borított minden felhasználható felületet – az asztalokat, a székeket, a polcokat, a kanapét, a padlót, mindegyik annál a részénél kinyitva, ahol a leglényegesebbnek vélt információkat tartalmazta.

A következő néhány óra úgy illant el, mint a kámfor. Az öt képernyő előtt gubbasztottam, és információkkal tömtem a fejem, olyan tempóban, hogy minden korábbi erőfeszítésem eltörpült mellette. A három tévékészülék különböző hír– és gazdasági csatornákra volt állítva – a CNN-re, a CNNfn-re és a CNBC-re, az egyetlen, nagy és globális információ–, elemzés– és véleményfolyam különböző mellékágaira. Az online brókercég, amelyiknél regisztráltam – a Klondike Index – valósidejű árfolyamokat közölt, szakértő kommentárokkal,

friss hírekkel; különféle elemző modulokra, szimulációs játékokra mutató linkekkel körítve. A másik számítógép-kijelzőn olyan honlapokat nézegettem, mint a Bloomberg, The Street.com, a Quote.com, a Ragin Bull vagy The Motley Fool. Közben időnként zuhanórepülésben rávetettem magam a hektárnyi olvasnivaló valamelyik darabkájára, és elolvastam mindent mindenről. Mexikóról, természetesen, meg a genetikailag módosított élelmiszerekről, a közel-keleti béketárgyalásokról, a britpopról, az acélipar hanyatlásáról, a nigériai bűnözési statisztikákról, az e-kereskedelemről, Tom Cruise-ról és Nicole Kidmanről, a baszk szeparatistákról, a nemzetközi banánkereskedelemről...

Tényleg mindenféléről.

Igaz, egyelőre azt sem tudtam, mit tegyek, még nem volt jól körülírható stratégiám, az egész csak véletlenszerűen alakult, de valamiért azt képzeltem, hogy minél több adatot raktározok el az agyamban – és minél több területről, annál magabiztosabb leszek, ha eljön az ideje, hogy a pillanat törtrésze alatt döntenem kell.

De ha már erről van szó, szegeztem magamnak a kérdést, akkor *mire* várok? Pénzügyileg ugyan nem sokat engedhettem meg magamnak, de nem volt akadálya, hogy akár máris, pillanatokon belül kereskedni kezdjek. Csak annyit kellett tennem, hogy kiválasztok egy részvényt, megadom a tranzakció típusát és a megvásárolni kívánt részvények darabszámát, majd rákattintok az „Utasítást kiad” gombra a képernyőn.

Végül abban maradtam, hogy másnap reggel vágok bele.

Délelőtt tízkor körbefordultam a forgószékemmel, és végigpásztáztam a nappalit. Az elmúlt huszonnégy órában jelentős változáson ment keresztül. Már nem lakószobának nézett ki, hanem – Bob Holland után szabadon – egy megszállott privát szerencsebarlangjának. De már túl messzire merészkedtem ahhoz, hogy meggondoljam magam. Inkább

szembefordultam az íróasztalon álló két kijelzővel, és nekiláttam vásárlásra méltó részvényt keresni. Végtelennek tetsző listákat – ajánlott, bennfentes, népszerű stb. – néztem végig, de végül úgy döntöttem, inkább a megérzéseimre hallgatok, és egy közepes méretű Palo Alto-i szoftvervállalat, a Digicon mellett döntöttem. A részvényük árfolyama már régóta egy nagyon keskeny sávban mozgott, most viszont úgy tűnt, jó esélye van rá, hogy kimozduljon onnan. Olyannyira így volt, hogy mialatt végigfuttattam néhány ide vágó adatot az elemző programokon, a részvény árfolyama fél pontnyit emelkedett. A számla, amit a Klondike-nál nyitottam, magas megbízási díjakkal és kamatokkal dolgozott, cserébe viszont lehetővé tette, hogy akár ötven százalékkal is túllépjem a nyitóegyenlegemet. Így aztán utasítottam őket, hogy vegyenek 200 Digicon-részvényt, darabonként 14 dollárért. A következő fél órában vettem még összesen 500 részvényt hat másik vállalatban, s miután ezzel felhasználtam a rendelkezésemre álló keretet, a nap hátralevő részét azzal töltöttem, hogy az árfolyamok mozgását figyeltem, és vártam a pillanatot, amikor eladhatok.

Délutánra egy kivételével mindegyik részvényem árfolyama feljebb ment, de különböző mértékben. Úgy döntöttem, ideje megszabadulni egy részüktől. A Digicon például 17,75 pontra emelkedett, de nem tartottam valószínűnek, hogy lesz ennél magasabb is, ezért eladtam, és több mint 600 dollárt kerestem rajta – mínusz a megbízási és tranzakciós díjak, persze. Egy másik részvény 18,5 pontról 24,75 pontra emelkedett, egy harmadik pedig 31-ről 36,4375-re. A megfelelő pillanatban való eladásukkal sikerült az alaptőkémet 7 000 dollárról 12 000-re növelni, és az utolsó két órában mindentől megszabadultam, kivéve a US-Covát. Ez volt az egyetlen részvény, aminek az ára egész nap nem mozdult, dacára annak, hogy a jelek emelkedést jósoltak. Ez nagyon bosszantott, mert amikor megvettem, olyan erős izgalom lett úrrá rajtam, hogy úgy éreztem, már-már fizikai kontaktusba kerültünk. Mindenesetre, a többi részvény elmozdult, ez pedig

nem, és sehogyan sem fért a fejembe, mi lehet az oka – miért nem engedelmeskedik a trendnek.

Ennek ellenére nem rettentem meg, hanem éppen ellenkezőleg, vettem még 650 US-Cova-részvényt, darabonként 22 dollárért. Mintegy húsz perccel később egy pittyegés hallatszott, és a US-Cova elkezdett felfelé kúszni. Előbb két pontot emelkedett, aztán hármat. Csak ültem és bámultam. Amikor az árfolyam elérte a 36 dollárt, megtettem az előkészületeket az eladásra, de még nem küldtem el az utasítást, hanem vártam, lesz-e további emelkedés. Volt, a részvény ára 39 dollárra emelkedett, vagyis alig két óra alatt 17 dollárral nőtt. Most már habozás nélkül kattintottam.

Az első napon záráskor több mint 20 000 dollár volt a számlámon. Levonva az induló 7 000-et meg a költségeket, ez azt jelentette, hogy egyetlen nap alatt 12 000 dollár nyereséget termeltem magamnak. A részvénypiacon persze nudlinak számított ez az összeg, de akkor is több volt, mint amit szabadúszó szövegíróként egy fél év alatt össze tudtam szedni. Elképesztő volt, ugyanakkor nem feledkezhettem meg arról sem, milyen hatalmas szerencse kellett ehhez: hétből hétszer nyerni, ráadásul egy olyan, átlagosnak mondható napon, amikor a piac mindössze tizenkét pont emelkedéssel zárt. Rendkívüli eredmény, szögeztem le magamban. De hogyan csináltam? Tényleg *csak* a szerencsén múlott? Megpróbáltam felidézni magamban a nap mozzanatait, azonosítani azokat a jeleket, melyek alapján a döntéseimet meghoztam – már az is rejtély volt, hogyan bukkantam rá éppen ezekre a jelentéktelen papírokra, de éppúgy lehetetlennek bizonyult, mint kétszer ugyanazt az utat bejárni egy labirintusban. Tucatnyi trendvonalat néztem át, újra és újra, ismét lefuttattam az elemzéseket, aztán négykézláb körbemásztam a nappalit, hogy megkeressek egy újságcikket, ami mintha segített volna egy adott ponton – de hogy miben, hogy valami *mellett* vagy valami *ellen* dönteni, már arra sem emlékeztem. Talán nem is olvastam, hanem a tévében

hallottam valamit, egy hanyagul elejtett megjegyzést a befektetési elemzők százainak valamelyikétől. Vagy egy chatszobában botlottam bele, esetleg egy üzenőfalon vagy egy webzine-ben láttam.

Nagyjából annyi esélyem volt visszaállítani az agyamat az egyes részvények kiválasztásának időpontjára, mint visszagyömöszölni a kinyomott fogkrémet a tubusba, ezért aztán hamar fel is adtam a próbálkozást. Mindenesetre úgy rémlett, körülbelül egyforma mértékben alkalmaztam a fundamentális és a kvantitatív elemzést, s bár aligha remélhettem volna, hogy legközelebb is sikerülni fog pontosan ezt – az ideális – arányt eltalálni, joggal érezhettem úgy, hogy jó úton járok. Hacsak – még belegondolni is rossz volt – nem csupán arról volt szó, hogy rám mosolygott a kezdők szerencséje. Nem tartottam valószínűnek, de alig vártam, hogy bizonyosságot szerezzek az ellenkezőjéről a következő nap eredményeivel. Ami azt jelentette, hogy folytatnom kellett az adatok beszipkázását, és – természetesen – az MDT szedését.

Aznap éjjel három órát aludtam, s amikor felébredtem – egy vijjogó autóriasztónak „köszönhetően" elég hirtelen, beletelt némi időbe, hogy felfogjam, hol vagyok, és egyáltalán, *ki* vagyok. Mielőtt a riasztó visszarántott volna az ébrenlétbe, egy különösen valóságosnak ható álombeli partin vettem részt Melissa régi lakásában, a brooklyni Union Streeten. Nem sok minden történt az álomban, tényleg, de annyira részletgazdag volt, tele közelképekkel, fahrtokkal és hangeffektekkel... még a hősugárzók kattogását is hallottam, meg a csukódó ajtók csapódását és az utcán játszó gyerekek zsivaját...

Az álombeli szem – a kamera – a padló felett suhant tova, egészen közel a szurokfenyő deszkákhoz, keresztül-kasul a teljesen besínezett lakáson, felvett minden apró részletet, a fa erezetétől a bütykökön át a porszemcsékig... de a földön heverő *The Nation*t, meg az üres Grolsch üveget és a hamutartót sem hagyta ki... Aztán lassan felemelkedett, megmutatta Melissa meztelen jobb lábát, keresztbe tett

combjait, tengerészkék kombinéját – ami ráncot vetett, ahogy előrehajolt, és belátást engedett a keblére továbbsiklott selymes fényű, fekete hajtincsek mögé rejtőző karjára és vállára, félig eltakart arcára. Csodálatos látvány volt. Én a padlón ültem, kevésbé csodálatos jelenségként, gondolom. Pár másodperccel később feltápászkodtam, és velem együtt a kamera is felemelkedett. Ahogy megfordultam, forgott velem a kép is, és egy kézi kamerás svenkkel végigpásztáztam a falra aggatott fekete-fehér fényképeket, a régi New Yorkról készült fotókat, amiket Melissa annyira imádott; a használaton kívül lévő tűzhelyet is megmutattam, aztán a fölötte lévő tükröt, s a tükörben – egy villanás erejéig – önmagamat is, a régi kordbársony zakómban, soványan, fiatalon. Még mindig mozgásban, megpillantottam a hálószoba nyitott ajtaját, s az ajtóban Vernont a nagy hajával, sima arcával, elmaradhatatlan bőrdzsekijével. Hosszan elidőztem rajta, csillogó zöld szemén, kiálló arccsontján, s egy pár másodperc erejéig úgy tűnt, mintha beszélne hozzám. Az ajkai mozogtak, de nem hallottam, mit mond…

Aztán hirtelen vége volt az egésznek; a riasztó panaszosan visítani kezdett az utcán, s én ülő helyzetbe pattantam az ágy szélén, levegőért kapkodva, mint aki kísértetet látott.

Elkerülhetetlen volt, hogy ne villanjon be egy másik kép is, ezúttal a tíz-tizenegy évvel idősebb Vernonról, akinek már alig volt haja, akinek a fejét bucira verték, s aki ott hevert szétvetett karral egy másik lakás kanapéján, a város egy másik részében…

A szőnyegre szegeztem a tekintetem, a bonyolult, vég nélkül ismétlődő mintára, aztán megráztam a fejem, lassan, jobbra-balra ingatva. Amióta szedni kezdtem az MDT-t néhány héttel ezelőtt, alig gondoltam Vernon Gantre – annak ellenére nem, hogy elég rondán viselkedtem vele. Miközben holtan feküdt a nappaliban, feldúltam a hálószobáját, s elloptam a pénzét, a tablettáit és a jegyzetfüzetét. Még a temetésére sem mentem el – azzal érveltem magamnak, minden alap nélkül, hogy Melissa

is ezt akarja.

Felálltam az ágyról, és átvágtattam a nappaliba. Kivettem két tablettát a számítógép feletti polcon tartott kerámiaedényből – amit újabban naponta újratöltöttem, és bekaptam őket. Közben az jutott eszembe, hogy a borítéknak, amit elhoztam Vernontól, elvileg a húga tulajdonába kellett volna kerülnie, és hogy bárhogyan is döntött volna a tablettákat illetően, a kilenc lepedővel biztosan tudott volna mit kezdeni.

Hatalmas gombóccal a gyomromban bekapcsoltam a számítógépeket. Aztán a karórámra néztem.

Hajnali 4.58-at mutatott.

Abban a helyzetben voltam, hogy könnyen visszaadhattam volna Melissának akár az összeg dupláját – vagy még többet, ha a második napom is jól alakul, de nem olyan lett volna ez, mintha... ki akarnám fizetni?

Hányingerem támadt.

Kétségkívül nem így képzeltem a kapcsolatunk felmelegítését. Berohantam a fürdőszobába, és bevágtam magam mögött az ajtót. Letérdeltem és a vécékagyló fölé hajoltam, de nem történt semmi. Nem tudtam rókázni. Ott maradtam vagy húsz percig, nagyokat sóhajtottam és a hideg porcelánnak nyomtam az arcomat, egészen addig, míg az érzés el nem múlt – vagy inkább *érzések,* mert mire felegyenesedtem és visszamentem a nappaliba, hogy munkához lássak, nemcsak az émelygésem múlt el, de a lelkifurdalásom is.

A kereskedés igen mozgalmas volt ezen a napon. Összeállítottam magamnak egy újabb kis portfoliót, öt közepes méretű, az ismeretlenség homályában rejtőzködő vállalat részvényeiből, és egészen nagyot kaszáltam rajtuk. Korábban, egy kávé mellett, több utalást is találtam az újságokban – később pedig számtalan utalást számtalan weboldalon – a US-Covára és előző napi rendkívüli szárnyalásáról. A Digiconról és egy-két másikról is említést tettek, de nem adtak összefüggő

képet a történtekről, és az sem derült ki, volt-e közük egymáshoz a vállalatoknak. A szakértőknek mindössze egy nagy *„Ejha!”* erejéig sikerült kiegyezniük egymással, nekem pedig maradt a találgatás. Illetve a következtetés, hogy bármennyire képtelenség is hétből hétre ráhibázni, ez történhetett, és egyéb magyarázat híján el kell fogadnom, hogy valóban a szerencsének köszönhetem az első nap sikerét.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált azonban, hogy valami másról is szó van itt. Merthogy – miként előző nap is, valahányszor rábukkantam egy érdekes részvényre, valami történt velem, valami fizikális, amit úgy írhatnék le, mint egy elektromos bizsergést a szegycsontom alatt, egy hirtelen energialökést, ami gyorsan végighullámzott a testemen, majd kiömlött belőlem a szoba levegőjébe, s felélénkítette a színeket és feljavította a hangok felbontását. Úgy éreztem, mintha egy hatalmas rendszer szerves része lennék, mintha bele lennék drótozva, mint egy apró, de nagyon is villogó optikai szál egy áramkörben. Az első részvény, amit kiválasztottam – nevezzük „V”-nek, alig öt perccel azután, hogy kiadtam a megbízást a vásárlásra, emelkedni kezdett. Figyelemmel követtem, de közben más vásárolni valók után is szimatoltam a különböző weboldalakon. Rendületlenül növekvő magabiztossággal csereberéltem a részvényeket egész reggel, adtam és vettem, „V” profitját habozás nélkül „W”-be, amazét pedig „X”-be fektetve.

De ahogy a magabiztosságom nőtt, úgy váltam egyre türelmetlenebbé is. Több zsetont akartam a játékhoz, több tőkét, nagyobb mozgásteret. A délelőtt közepére már majdnem 35 000 dollárom volt, aminek nagyon örültem, de ahhoz, hogy legyek valaki a piacon, ennek legalább a duplájára lett volna szükségem, vagy inkább háromszorosára, négyszeresére.

Felhívtam a Klondike-ot, de ők nem adtak ötven százaléknál nagyobb hitelt. A bankomhoz sem fordulhattam, mert nemigen lett volna mit felmutatnom nekik. Azt egyetlen ismerősömről sem tudtam volna elképzelni, hogy van 75 000

dollár félretett pénze, ahogyan azt sem, hogy létezik olyan törvényes pénzügyi vállalkozás, amelyik hajlandó lenne megdobni egy ekkora összeggel. De akartam a pénzt, mégpedig máris, mert egészen biztos voltam benne, hogy a sokszorosát fogom visszanyerni, ezért úgy döntöttem, kipróbálom az egyetlen lehetőséget, ami még nyitva áll előttem.

11.

Felvettem a dzsekimet, és elhagytam a lakást. Végigmentem az A sugárúton, el a Tompkins Square Park mellett, és le a 3. utcán egy büfébe, ahol gyakran megfordultam. A pult mögött szorgoskodó fickó, Nestor, helybeli volt, és mindenről tudott, ami a környéken történt. Húsz éve árulta már itt a kávét, a muffint, a sajtburgert és a tonhalas melegszendvicset, és szemtanúja volt a változásoknak, a takarításoknak, a gentrifikációnak, a hatalmas apartmanházak alattomos térhódításának. Az emberek jöttek és mentek, de Nestor maradt, mint összekötő láncszem a régi és az új környék között. Előbbire még én is emlékeztem kölyökkoromból – Loisaida, ahogy a latinok hívták, tele utcafronti klubokkal, dominót játszó öregemberekkel, salsát és merengue-et bömbölő rádiókkal a nyitott ablakokban, később meg Alphabet City, a kiégett épületekkel, a narkósokkal, a hajléktalanokkal, akik kartondobozokban laktak a Tompkins Square Parkban. Gyakran elbeszélgettem Nestorral a változásokról, és rengeteg történetet hallhattam tőle – némelyik igencsak hajmeresztő volt – a legkülönbözőbb helybeli figurákról: veteránokról, boltosokról, zsarukról, városatyákról, prostikról, dílerekről, uzsorásokról. Nestor mindenkit ismert, még engem is, a jelentéktelen fehér szinglit, aki öt éve lakott a 10. utcában, és valami újságíróként dolgozott. Így aztán, amikor betértem hozzá, leültem a pulthoz, és megkérdeztem tőle, tudna-e valakit, akitől készpénzt kaphatnék, mégpedig záros határidőn belül, tök mindegy, mekkora kamatra. Nestornak a szempillája

sem rebbent. Elém rakott egy csésze kávét, és rám parancsolt, hogy várjak.

Miután kiszolgált néhány vendéget és lesepert két-három asztalt, visszajött hozzám, előttem is letörölte a pultot, aztán megszólalt:

– Eddig az olaszok voltak. Többnyire. Egészen addig, míg... nos...

Elhallgatott.

Míg mi? Míg John Gottit seggbe nem rúgták, és Sammy, a Bika el nem tűnt a tanúvédelmi programban? Most akkor mi van? Találgatnom kellene? Ez is Nestorra vallott: rendszeresen azt feltételezte rólam, hogy jóval többet tudok, mint amennyit bevallok. Vagy csak elfelejtette, hogy éppen kivel beszél?

– Addig míg *mi?* – kérdeztem.

– Míg John Junior át nem vette. Azóta teljes a káosz.

Alakult a dolog.

– És most?

– Az oroszok. Brighton Beachből. Régen összedolgoztak az olaszokkal, vagy legalábbis nem dolgoztak egymás ellen, de azóta ez is megváltozott. Egy szivaros bódén kaptak össze John Junior embereivel.

Sosem tudtam, mit gondoljak Nestorról: csak egy légy a falon, vagy ő is benne van? Fogalmam sem volt. De honnan is tudhattam volna? Ehhez túlságosan aprócska pont voltam.

– Újabban itt van ez a Gennadij nevű fickó. Szinte mindennap bejön. Úgy beszél, mint egy bevándorló, de ne hagyd, hogy megtévesszen. Kemény fickó, éppolyan kemény, mint bármelyik nagybátyja, akik a szovjet Gulágról jöttek ide. Szerintük ez az ország egy vicc.

Vállat vontam.

Nestor a szemembe nézett.

– Ez a fickók őrültek, Eddie. Én mondom. Körbenyiszálják a derekadat, lenyúzzák a bőrödet, felhúzzák egészen a fejed fölé, csomót kötnek rá, és hagynak megfulladni.

Hagyta, hogy elképzeljem.

– Nem viccelek. A mudzsahidek is ezt tették a foglyul ejtett orosz katonák egy részével Afganisztánban. Az ilyesmit pedig hamar megtanulja az ember. Ragadós. – Szünetet tartott, és megint törölgetett egy kicsit. – Ha Gennadij bejön, beszélek vele, Eddie, de remélem, tudod, mit csinálsz. – Elhátrált a pulttól és végigmért. – Gyúrni jársz? Klasszul nézel ki.

Elmosolyodtam, de nem válaszoltam. Nestor sértődötten odébb állt.

Körülbelül egy óráig ültem ott, s közben megittam négy csésze kávét. Átlapoztam néhány újságot, majd hosszan elkotorásztam a rohamos tempóban növekvő adatbázisban, a két fülem között, és kiszemezgettem belőle mindazt, amit korábban az orosz maffiáról olvastam – Organizacija, Brighton Beach, kis-Odessza.

Igyekeztem nem gondolni arra, amivel Nestor ijesztgetett.

Egy idő után kezdtem elveszteni a türelmemet, és különben is, már ebédidő volt, és zavart a nyüzsgés, úgyhogy szedelőzködni kezdtem, de egyszer csak Nestor jelt adott a pult mögül. Diszkréten hátra pillantottam, és láttam, hogy egy huszonöt körüli fiatalember jön be az ajtón. Sovány volt, szálkás, barna bőrdzsekiben, napszemüvegben. Az egyik hátsó bokszban telepedett le. Én maradtam ott, ahol eddig is voltam, és a szemem sarkából figyeltem, hogy Nestor kávét visz neki, s elbeszélget vele pár másodperc erejéig.

Aztán Nestor visszajött a pult mögé. Az útközben összeszedett tányérokat letette elém, és halk hangon közölte:

– Jótálltam érted, úgyhogy mehetsz és beszélhetsz vele. – Rám szegezte a mutatóujját. – De aztán nehogy megbánjam, Eddie!

Bólintottam, és körbefordultam a bárszéken. Hátramentem, beültem a bokszba Gennadijjal szemben, és biccentettem.

Levette a napszemüvegét, és félretette. Feltűnően kék szeméhez gondosan nyírt borosta és riasztóan szikár, inas alkat társult. Heroin? Hiúság? Megint csak: ki voltam én, hogy tudjam? Vártam, hogy megszólaljon.

De nem tette. Egy röhejesen hosszú hatásszünet következett, végül Gennadij alig érzékelhetően intett a fejével, hogy beszélhetek. Megköszörültem a torkom, és kijelentettem:

– Rövid lejáratú kölcsönre lenne szükségem hetvenötezer dollár értékben.

Gennadij eljátszadozott a bal fülcimpájával, aztán megrázta a fejét. *Nem.*

Vártam, hogy mondjon még valami mást is, de úgy tűnt, nem akar.

– Miért nem? – kérdeztem egy idő után.

Gúnyosan horkantott.

– Hetvenötezer dollár? – Ismét megrázta a fejét, és ivott egy korty kávét. Erős orosz akcentussal beszélt, és rettentően pocsék volt a nyelvtana.

– Ja – feleltem. – Hetvenötezer dollár. Talán gondot jelent? Jézusom!

Biztos voltam benne, hogy ha arra kerülne sor, a fickó szemrebbenés nélkül szíven döfne a késével – és ha Nestor igazat mondott, még örülhetnék neki, hogy megúsztam ennyivel, de rohadtul ingerelt ez a hozzáállás, és nem voltam abban a hangulatban, hogy bárki is szórakozhasson velem.

– Igen – mondta, rohadt gond. Még nem látni egyszer se, és már utálni a képed.

– Tényleg? És ennek mi a faszom köze van bármihez? Nem randit kértem tőled, hanem kölcsönt!

Megmozdult – a kése vagy a pisztolya után kaphatott, de aztán meggondolta magát, és beérte egy csúnya pillantással, amit azonban nem felém lőtt ki, hanem Nestor irányába.

Úgy döntöttem, addig fogom ütni a vasat, amíg meleg.

– Azt hittem, ti oroszok nagymenők vagytok. Tökös fickók. Azt hittem, ti irányítjátok itt a dolgokat.

Rám nézett, a döbbenettől tágra nyílt szemmel.

– Mi? Hogy én *nem* irányítani? Mondtam, hogy *nem!*

Most rajtam volt a sor, hogy megvetően horkantsak.

Rám vicsorgott.

– Kapni be. Mit tudni te rólunk?

– Elég sokat, ami azt illeti. Tudok Marat Balaguláról és a benzinadóbotrányról. Meg az egyezségről a Colombo családdal. Aztán ott van Michael… – Úgy tettem, mintha nehézséget okozna kimondani a nevet. – Smuskevics?

Láttam az arcán, hogy nem egészen érti, miről beszélek. Még kölyök volt, amikor a nyolcvanas években a Dél-Amerikából benzint csempésző és adóügyi bizonylatokat hamisító kamu olajcégek a virágkorukat élték. Különben is, gondoltam, ki tudja, miről beszélgetnek ezek a fiatal fickók egymás közt – de hogy nem az előző nemzedék szélhámosságairól, az biztos.

– És akkor? – kérdezte. – Mi lenni te, zsaru?

– Nem.

Mivel egyebet nem mondtam, felemelkedett az asztal mellől, és távozni akart.

– Gyerünk, Gennadij. Ne légy ennyire savanyú.

Kilépett a bokszból, és lenézett rám, szemmel láthatóan azt fontolgatva, most végezzen-e velem, vagy inkább odakint, az utcán. Magam sem akartam elhinni, hogy ennyire vakmerő vagyok, de valamiért biztonságban éreztem magam, úgy

képzeltem, érinthetetlen vagyok.

– Igazság szerint könyvet írok rólatok – lódítottam. – Szükségem lenne valakire, akinek a nézőpontjából elmesélhetném a történetet… – Vártam néhány szívdobbanásnyit, aztán hozzátettem: – Egy olyan emberre, mint te, Gennadij.

Láttam, hogy egyik lábáról a másikra helyezi a testsúlyát, és rögtön tudtam, hogy sínen vagyok.

– Milyen könyv lenni? – kérdezte meglepően vékony hangon.

– Regény – feleltem. – Még csak körvonalazódik, de úgy néz ki, eposzi méretű történet fog kerekedni belőle, győzelem az elnyomás felett, vagy valami ilyesmi. A Gulágról a… – Elhallgattam, mert attól tartottam, még elijesztem a dumámmal. – Úgy értem, ha belegondolsz – váltottam villámgyorsan, a digók ideje lejárt, az öt család basáskodása, ez a hagyomány és becsület szöveg unalmassá várt, az emberek mást akarnak. – Míg ezt megrágta, tovább ütöttem a vasat: – Az ügynököm szerint éppen ezért fognak egyből lecsapni a filmes jogokra.

Gennadij habozott még egy kicsit, aztán visszaült a helyére, és várta a folytatást.

Röptében kitaláltam neki egy homályos történetet a második generációs orosz fiatalemberről, aki rendületlen léptekkel kaptatott felfelé az Organizacija ranglétráján. Bedobtam néhány utalást a szicíliaiakra és a kolumbiaiakra is, majd legyintettem, jelezve, hogy Gennadij átlagon felüli intelligenciájára bízom a többit. Ezzel sikerült is átadnom neki a stafétabotot, így a továbbiakban nem volt más dolgom, mint hallgatni, mit kellene szerinte még belevennem a nem létező sztoriba, és mit kellene kihagynom belőle. A csillogás ígérete annyira fellelkesítette, hogy ha akartam volna, se tudom leállítani.

Nem így terveztem, persze, és egy percig sem hittem, hogy

meg fogom úszni ezt a „tréfát”, de a legmerészebb húzásom még csak ezután következett. Miután megegyeztünk abban, hogy rendszeresen konzultálni fogunk a „projekt” ügyében, és lefektettünk néhány alapszabályt, sikerült visszaterelnem a beszélgetést a kölcsönre. Azt mondtam Gennadijnak, hogy a könyvre felvett előleget már elköltöttem, és a 75 lepedő arra kell, hogy kifizessem egy kártyatartozásomat – *még ma.*

Ja, ja, ja.

Gennadij nem akart sokáig vesződni ezzel a jelentéktelen problémával. Elővette a mobilját, és gyorsan megbeszélte a dolgot valakivel oroszul. Aztán, még mindig a telefonnal a fülén, kérdéseket tett fel nekem: társadalombiztosítási szám? Vezetői engedély száma? A lakásom bérbeadójának a neve? A munkaadóm neve? Hol bankolok és milyen hitelkártyáim vannak? Megkerestem a társadalombiztosítási kártyámat és a vezetői engedélyemet, s felolvastam neki a kért számokat. Aztán megadta a neveket, meg a többi információt, s ő tolmácsolta a vonal másik végén lévő személynek.

Miután ezzel megvoltunk, Gennadij eltette a telefont, és visszatért a projektünkhöz. Negyedórával később a telefon hívást jelzett. A beszélgetés most is oroszul folyt, s egy ponton Gennadij eltakarta a mikrofont a tenyerével, s diszkréten közölte velem:

– Oké, átmenni vizsga. Szóval, mennyi? Hetvenöt? Biztosan elég? Nem kell több? Száz?

Belegondoltam a százezerbe, és gyorsan *igen*t, intettem a fejemmel.

Befejezte a beszéltetést, és közölte velem:

– Egy óra fele, és itt lenni.

Eltette a telefonját, és az asztalra tette mindkét tenyerét.

– Oké – nézett rám. – Akkor beszélni, kiket kérni fel szerepekre.

Pontosan harminc perccel később egy másik fiatal fickó állt meg az asztalunk mellett. Gennadij bemutatott minket egymásnak. Leo ugyanolyan sovány volt, mint Gennadij, és egyéb tekintetben is hasonlított rá, kivéve a szemét, és még valamit, ami hiányzott belőle, de hogy mi, arra nem tudtam rájönni – mindenesetre a fickó olyan volt, mint egy lebutított Gennadij, mint egy olcsóbb kiadás. Lehet, hogy testvérek – kezdtem végre gondolkodni is, vagy unokatesók, és lehet, hogy ebből ki tudok még hozni valamit.

Váltottak néhány szót oroszul, aztán Leo előhúzott egy vaskos, barna borítékot a dzsekije zsebéből, az asztalra tette, és szó nélkül sarkon fordult. Gennadij elém fricskázta a borítékot.

– Akkor megegyezni. Rövid lejárat, öt részlet, öt hét, mindig huszonkét és fél lepedő. Felkeresni téged minden… – tűnődve a borítékra nézett –…minden péntek reggel, először két hét innen. – A bal kezébe vette a borítékot, és megemelte. – Ez nem lenni vicc, Eddie. Ha most elvinni, te lenni *enyém.* – Bólintottam. – Mondani kell többi?

Megráztam a fejem.

A többi, gondoltam, végtagokat, térd– és könyökízületeket, bordákat jelentene – alsó hangon, meg baseballütőt, pillangókést, elektromos ösztökét.

– Felesleges – ráztam meg ismét a fejem. – Rendben van. Minden világos.

Alig vártam, hogy elhúzhassak a pénzzel, de nem akartam faképnél hagyni Gennadijt. Szerencsére kiderült, hogy neki is mennie kell, sőt, már fél órát késett a következő találkozójáról. Telefonszámot cseréltünk, és megbeszéltük, hogy nagyjából egy hét múlva időpontot egyeztetünk, és megint összeülünk. Ő addig utánanéz néhány részletnek, én pedig tovább csiszolom a főhőst – aki a beszélgetésünk folyamán egy regény főszereplőjéből egy forgatókönyv központi alakjává lépett elő.

Gennadij feltette a Ray-Banjét, és indulni akart, de

megtorpant, és visszafordult, hogy kezet rázzon velem. Csendben, ünnepélyesen.

Aztán ott hagyott.

Felhívtam a Klondike-ot a büfé nyilvános telefonjáról. Elmagyaráztam nekik a helyzetet, mire ők megadták egy bank címét a 3. sugárúton, ahol letétbe helyezhetem a pénzt, s az rögtön rákerül a számlámra.

Megköszöntem Nestor segítségét, és taxival átvitettem magam a 31. utca és a 3. sugárút sarkára. Útközben, a taxi hátsó ülésén, kinyitottam a borítékot, és átpörgettem a vaskos köteg százdollárost. Még sosem tartottam a kezemben ennyi készpénzt; már a puszta látványa is elég volt ahhoz, hogy megszédüljek. Még jobban szédültem a bankban, amikor átadtam az ügyintézőnek, és vártam, hogy megszámolja.

Ezután egy másik taxival hazamentem a 10. utcába, és leültem „dolgozni". A távollétemben a részvényeim értéke drámaian megemelkedett, az alaptőkém már 50 000 dollár környékén járt. Ez azt jelentette, hogy Gennadij kölcsönével együtt immár 150 000 dollár állt rendelkezésemre, a kereskedésre viszont már alig néhány órám maradt – kutatásra pedig még kevesebb, így kénytelen voltam felpörgetni a dolgokat. Gyorsan végigfutottam az árfolyamokat, kiszúrtam magamnak néhány részvényt, adtam és vettem, újra meg újra végignéztem a listákat.

A folyamat késő délutánra hozta meg gyümölcsét, két részvénnyel – nevezzük őket „Y"-nak és „Z"-nek, melyek magas kockázatnak voltak ugyan, de éppen ezért gyors emelkedést ígértek. Az „Y"-jaim értéke felment egészen 200 000 dollárig, a „Z"-k értéke pedig a negyedmilliót súrolta. Feszültséggel teli, néha idegtépő néhány óra volt ez, de végre ízelítőt kaphattam a kockázatvállalás jelentette izgalmakból, s hozzá akkora adrenalinlöketeket, hogy szinte éreztem, ahogyan a vegyület át– meg átitatja a szöveteimet – mintegy szinkronban a részvényárak emelkedésével és csökkenésével.

Hatalmas sikerem dacára, vagy talán éppen ezért, egyre elégedetlenebb voltam a helyzettel. Úgy éreztem, ennél sokkal többre is képes lennék, és ha továbbra is csak itthonról, a PC előtt gubbasztva, gerilla módjára folytatom a kereskedést, nem leszek boldog. Nem, én ennél többre vágytam: tudni akartam, milyen érzés belülről kereskedni, a legmagasabb szinteken... tudni akartam, milyen érzés lehet az, amikor egyszerre nem néhány száz, hanem néhány *millió* részvényt veszek...

Felhívtam Kevin Doyle-t – a befektetési bankárt, akivel valamelyik vasárnap együtt reggeliztem, és megbeszéltem vele egy találkozót az Orpheus Roomban.

Amikor a legutóbb beszélgettünk, felajánlotta, hogy segít nekem összeállítani egy portfoliót, ezért most arra gondoltam, hogy szaván fogom, és megkérdezem tőle, hogyan kerülhetnék be a nagyok közé.

Kevin nem ismert meg, amikor belépett a bárba. Azt mondta, sokat változtam, és jóval vékonyabb vagyok, mint amikor Herbnél és Jillynél dumáltunk.

Tudni akarta, hova járok gyúrni.

Elmerengtem egy pillanatra. *Herb és Jilly?* Aztán rájöttem, hogy akárki volt is Herb és Jilly, az övék lehetett az a lakás az Upper West Side-on, ahol végül kikötöttem azon az éjszakán.

– Gyúrni? Viccelsz? A gyúrás pancsereknek való.

Nevetett, és rendelt magának egy Absolut koktélt jéggel.

Kevin Doyle negyven, legfeljebb negyvenkettő lehetett, és ő maga is igen jó formában volt. Szénfekete öltönyt viselt és vörös selyem nyakkendőt. Arra már nem emlékeztem, hogy miről beszélgettünk Herbnél és Jillynél, vagy később, abban az étkezdében az Amsterdam sugárúton, de arra igen, hogy többnyire én koptattam a számat, Kevin pedig – eltekintve attól, hogy megpróbált rám tukmálni néhány részvényt – áhítattal hallgatott, és ugyanarra vágyott, mint Paul Baxter vagy Artie Meltzer: hogy a legjobb barátom legyen. Azóta sem

találtam egzakt választ az okára, de talán arról lehetett szó, hogy egyszerre voltam lelkes és nemtörődöm – vagyis nem akartam senkivel sem versenyre kelni, s ez megpendíthetett valamit az emberekben, különösen azokban, akik állandó stresszben éltek, mert folyton résen kellett lenniük. Újabban azonban nem voltak gondjaim a szószátyárságommal, ezért úgy döntöttem, hagyom Kevint beszélni. Hogy mégis irányt mutassak neki, a Van Loon & Associatesről kérdeztem.

– Egy kisebb befektetési bank vagyunk – válaszolt, mintegy kétszázötven alkalmazottal. Kockázati tőkével, alapok kezelésével, ingatlanokkal és hasonlókkal foglalkozunk. Nemrégen egészen komoly szórakoztatóipari befektetéseket hoztunk tető alá. Tavaly rajtunk keresztül vette meg az MCL-Parnassus a Cableplexet, és Carl Van Loon jelenleg is tárgyal Hank Atwooddal, az MCL elnökével, bár ezúttal valami egészen más a téma. – Rövid szünetet tartott, aztán büszkén kijelentette: – Én egyébként ügyvezető igazgató vagyok.

Miután ezt bővebben is kifejtette – megtudhattam egyebek mellett azt is, hogy rajta kívül még van a cégnél vagy hat-hét ügyvezető, akik mind a maguk külön kis üzletét babusgatják, hogy aztán jó nagy jutalékot szakítsanak le érte, világossá vált számomra, hogy Kevin nem egy szürke tucatember a Wall Streetről. Abból ítélve, amit elmondott, kénytelen voltam arra a következtetésre jutni, hogy a fickó évente akár két-három milliót is zsebre vág.

Ezúttal *én* voltam az, aki áhítattal hallgatta a másikat.

– És Van Loon? – érdeklődtem, hogy megtudjak valamit Kevin félistennek beállított főnökéről is.

– Carl teljesen normális. Jóval lazább, mint volt. Igaz, évekbe telt. De még mindig dolgozik, ugyanolyan keményen, mint régen.

Bólintottam, s közben arra gondoltam: *azt azért megnézném, mennyire keményen.*

– Carl nélkül a cég sosem jutott volna el idáig.

Ez pedig az a fickó, aki *hetente* keres két-három milliót.

– Hm.

– Szóval… mi van veled mostanság? – kérdezte Kevin.

– Velem? Elvagyok.

Mint említettem, az előző találkozásunkból nem sok mindenre emlékeztem, de abban biztos voltam, hogy a könyvemet szóba hoztam – remélhetően anélkül, hogy hozzátettem volna: egy szánalmas sorozat része lesz, egy másodrangú kiadónál. Így aztán, amennyire én tudtam, Kevin azt gondolhatta rólam, hogy valami íróféle vagyok, vagy elemző, olyan ember, aki rajta tartja a kezét az idő ütőerén… valaki, akivel értelmesen elbeszélgethet olyan kérdésekről, mint az új gazdaság, a megatrendek, a digitalizáció.

De gyorsan rátértem a lényegre.

– Mi a véleményed az elektronikus day tradingről, Kevin?

Elgondolkodott a kérdésen.

– Komolytalan dolog. Azok a fickók nem spekulánsok, még csak nem is befektetők, hanem szerencsejátékosok, vagy ami még rosszabb, pancser diákok, akik azt hiszik, hogy sikerült demokratizálniuk a piacokat. – Kevin elfintorodott. – Ha ez a lufi szétpukkan, rengeteg vér fog a falra fröccsenni, nekem elhiheted.

Ivott egy kortyot a koktéljából.

Én is megemeltem a poharam.

– Kipróbáltam a PC-men egy programmal, amit a 47. utcán vettem. Két nap alatt negyedmilliót kerestem.

Kevin hosszú másodpercekig elborzadva nézett rám, mintha valami égbekiáltó szörnyűséget mondtam volna, és szemmel láthatóan nem tudta, mit mondjon. Aztán leesett neki.

– *Negyedmilliót?*

– Aha.

– *Két* nap alatt? Az igen szép eredmény.

– Ja, szerintem is. Mégis... hogy is fogalmazzak... *elégedetlen* vagyok. Úgy érzem magam, mintha korlátok közé lennék szorítva. Fejlődnöm, terjeszkednem kell.

Miközben megpróbálta feldolgozni a hallottakat, Kevin kényelmetlenül izgett-mozgott a székén, még egy kicsit mintha össze is zsugorodott volna. Fura volt így látni egy ilyen sikeres, magabiztos fickót.

– Hm... esetleg... – megvakargatta az orrát –...kipróbálhatnál egy day tradinggel foglalkozó céget.

Megkérdeztem, mi a különbség.

– Nos, nem lennél elszigetelve, egy szobában lennél egy rakás másik kereskedővel, s mivel egy ilyen környezetben senki sem akarja azt látni, hogy a közelében lévők kudarcot vallanak, segítenétek egymást, például információt osztanátok meg. Ráadásul az ilyen cégek nagyobb hitelkeretet biztosítanak, a nyitóegyenleged akár öt-tízszeresét is. A piac viselkedésére is jobban ráérezhetsz így – kezdett visszatalálni önmagához, mert gyakran elég megítélni a kollektív hangulatot, és eldönteni, követed-e vagy inkább ellene mész.

Megkértem, ajánljon néhány ilyen helyet.

– Hallottam néhány igen ígéretes cégről a Wall Street környékén. Bár, ha engem kérdezel, Eddie, nekem úgy tűnik, egyedül is nagyon jól elboldogulsz.

Leírtam a nevüket, és megköszöntem a segítségét. Aztán mindketten kortyolgattunk egy kicsit.

– Szóval... negyedmillió két nap alatt. – Elismerően füttyentett. – Mi a stratégiád?

Épp el akartam mesélni neki a történtek szerkesztett változatát, amikor két öltönyös fickó állt meg mellettünk, s az egyik Kevin hátára csapott.

– Hé, Doyle, öreg cimbora, hogy ityeg a fityeg?

Mindketten pénztől bűzlő alakok voltak a Wall Streetről, akik – miután Kevin bemutatott neki, de nem tette hozzá, hogy ennek vagy annak a cégnek lennék az igazgatója vagy alelnöke – ügyet sem vetettek rám, a senkire. A felemelkedőben lévő latin-amerikai piacokról kezdtek beszélni, aztán a technológiai részvények lufijáról, s Kevin igyekezett lépést tartani velük, de láttam rajta, valósággal retteg, hogy kinyitom a számat, és megint szóba hozom a PC-s day tradinget. Hatalmas megkönnyebbülést szereztem neki, amikor felálltam, és elbúcsúztam tőle azzal, hogy majd elmesélem, mire jutottam *abban az ügyben,* amiről beszéltünk.

A Lafayette Trading a Broad Streeten volt, alig néhány sarokra a New York-i tőzsdétől. A negyediken, egy sor gyéren bútorozott irodával körülvéve volt a nagyterem, ahol húsz asztalt állítottak fel sorokba és oszlopokba rendezve. Mindegyik asztalon legalább három kereskedőnek elegendő PC és terminál sorakozott, és a legalább ötven kereskedőnek, akit az első reggelemen itt láttam – csupa férfit, kényelmes főnöki forgószékekben, több mint fele harminc évnél fiatalabb volt, s minden második közülük farmert és baseballsapkát viselt.

A dolog úgy működött, hogy letettél minimum 25 000 dollárt, a Lafayette pedig ellátott minden, a kereskedéshez szükséges hardverrel és szoftverrel. A jutalékuk két cent volt részvényenként, és kérhettél hitelt is tőlük, ami az én esetemben azt jelentette, hogy a letett 200 000 dollárra két és félszer akkora keretet kaptam, vagyis kereskedői karrierem eme új szakaszának félmillió dollár tőkével vághattam neki.

Délelőtt végig kellett csinálnom egy rövid bevezető kurzust, a kora délutánt pedig azzal töltöttem, hogy elbeszélgettem másokkal, és figyeltem, mi történik a teremben. A légkör, mint Kevin ígérte, valóban barátságos volt, és az együttműködési készséget is éreztem a többiek irányából. Az a jól ismert „egy csónakban evezünk” hangulat uralkodott, afféle bajtársiasság, aminek az volt az alapja, hogy mindannyian a közelben, a Streeten működő *nagyok* ellenében igyekeztünk vinni

valamire. De nem tartott sokáig, hogy rájöjjek, itt is vannak klikkek, meg vezető egyéniségek, és hogy a pillanat dinamikáját nem lesz mindig olyan könnyű megfejteni. A tőlem balra ülő fickó például mániákus billentyűzetpüfölő volt, aki a jelek szerint nem sok kutatást és elemzést végzett.

– Az ott milyen részvény? – mutattam egy szimbólumra a képernyőjén, nem sokkal azután, hogy leültem.

– Gőzöm sincs – motyogta, anélkül, hogy akár egy pillantást is pazarolt volna rám. – Nagy az árrés és mozog, engem pedig *csak* ez érdekel.

Mások jóval óvatosabbak voltak és alaposan utánanéztek a dolgoknak, mielőtt döntöttek volna: a falra szerelt tévéket figyelték, a terem végében elhelyezett Bloomberg-terminálhoz rohangáltak, vagy görnyedten, vég nélkül böngészték a grafikonokat a saját képernyőjükön. Mindenesetre, amikor már úgy éreztem, hogy kellően magamba szívtam az atmoszférát, és már nem is olyan idegen nekem ez a hely, én is munkához láttam. Mivel az első napom volt, kicsiben csináltam, így mire elkondult a zárást jelző harang, mindössze 5 000 dollárt sikerült keresnem. A körülmények dacára elégedetlen voltam az eredményemmel, a többiek azonban nem így gondolták. Mivel új fiú voltam, többen is érdeklődéssel fordultak felém, de olyanok is akadtak, akik gyanakvással. Valaki megkérdezte, nem lenne-e kedvem velük tartani egy bárba a 17-es móló környékén, de elhárítottam a meghívást. Még nem álltam készen arra, hogy új szövetségeket kössek.

Ez egy viszonylag lassú nap volt – legalábbis agyi tevékenység és az elvégzett munka szempontjából, és hazatérve meg kellett állapítanom, hogy még mindig buzog bennem az energia, de annyira, hogy tombolni tudnék. Aludni úgysem tudtam volna, ezért aztán kint maradtam a nappaliban a kanapén, és tévét néztem meg olvastam. A kábeltévés filmek, kvízműsorok és reklámok zsivajában átrágtam magam a napilapok pénzügyi rovatain, egy Warren Buffet-életrajzon és fél tucat, fényes papírra nyomott magazin minden egyes

betűjén, a címlaptól a reklámokon és a képszövegeken át az impresszumig.

A második napomon a Lafayette-nél, vagyis kedden, nem sajnáltam azzal tölteni az időt, hogy körbeszaglásszak a különböző pénzügyi weblapokon. Végül tucatnál is több fő pozíciót nyitottam meg, összesen nyolcvanezer részvénnyel, és a továbbiakban ezek mozgását követtem árgus tekintettel.

Fél tizenkettő tájban enyhe mozgolódást érzékeltem a balomról. Néhány asztallal odébb három baseballsapkás fickó, akik a jelek szerint összedolgoztak, a levegőbe öklözött, és bizalmas „yesss”-t sziszegtek egymásnak. Beletelt néhány percbe, mire a „tipp” hozzám is leszivárgott. A mellettem ülő billentyűzetpüfölő egy pillanatra elfordult a képernyőjétől, és rám nézett:

– A rádióban állítólag valami biotech cég részvényeiről volt szó.

Vállat vont, és folytatta azt, amit eddig csinált, a túloldali szomszédja azonban ellökte magát az asztalától, és magyarázni kezdett nekem, olyan közvetlenül, mintha a középiskola óta ismernénk egymást.

– Áttörés az orvostudományban, de még nem jelentették be. MEDX, vagyis Mediflux Inc., egy floridai gyógyszergyár. Úgy tűnik, valami rákellenes protein kifejlesztésén dolgoznak. Mindenesetre a Nemzeti Rákkutató Alapítvány fehér köpenyesei nagyon izgatottak.

– És?

Úgy nézett rám, mintha azt akarná kérdezni: *Mi van, teljesen hülye vagy?* Tétován hallgatott egy pillanatig, aztán kinyögte:

– *Vegyél* Medifluxot!

Láttam, hogy a szomszédom, Jay, már neki is látott. Bólintottam a másik fickónak, aztán én is a számítógép felé fordultam, hogy megnézzem, mit lehet tudni erről a Medifluxról. Pillanatnyilag 43,3-on állt, ahová a 37,75-ös

nyitó árfolyamról tornázta fel magát. Mindenki azt feltételezte, hogy folytatni fogja az emelkedést, és mindenki – legalábbis itt, körülöttem – buzgón Medifluxot vásárolt. Én nem kapkodtam el. Megnéztem a fundamentumokat: a múltbeli nyereségeket, a növekedési potenciált, efféléket. Egészen belefeledkeztem, míg Jay oldalba nem bökött:

– Na, mennyit vettél?

Ránéztem, végigpörgettem a fejemben a Medifluxról olvasottakat, majd közöltem:

– Nem vettem. Éppen ellenkezőleg, eladni fogok.

Ez azt jelentette, hogy ellentétben a teremben uralkodó nézettel, arra számítok, hogy a Mediflux esni fog. Míg a többiek lázasan vásárolnak, én Medifluxot fogok kölcsönözni a brókeremtől, és eladom, abban a reményben, hogy később jóval olcsóbban visszavásárolhatom. Minél olcsóbban, annál nagyobb nyereséggel.

– Shortolni fogsz?

Hangosan kérdezte, és ahogy a „shortolás” szó végigfutott az asztalok sorain – akár a fájdalom egy ülőidegen, szinte érezni lehetett, hogy görcsbe rándul a levegő. Rövid időre csend lett, aztán hirtelen mindenki beszélni kezdett, mindenki a grafikonjaira pislogott, és mindenki pillantásokat lövellt felém – mindezt egyszerre. Aztán a Mediflux-csapat összekapta magát, és a pillantások után immár megjegyzések is érkeztek az irányomban:

– Sajnállak, pajtás.

– Ebből letétfeltöltés lesz!

– Lúzer!

Nem törődtem velük, inkább végrehajtottam a shortügyletemet, aztán ellenőriztem a többi pozíciómat is. A Mediflux folytatta az emelkedést egészen 51 pontig, itt azonban stabilizálódni látszott. Jay megint oldalba bökött, és

vállat vont, mintha azt mondaná: *Áruld el nekem, miért shortoltad?*

– Mert mesterségesen verték fel az árat – feleltem. – Csak nem fogok őrülten részvényeket vásárolni néhány rákos egér miatt, akik állítólag felültek az ágyukban és teát kértek, mert jobban érzik magukat valami kotyvaléktól? – Megráztam a fejem. – Mégis, mit gondolsz, mikor lesz ebből a proteinből gyógyszer, már ha lesz egyáltalán? Öt év múlva? Tíz év múlva?

Jay hirtelen aggódni kezdett, és visszabújt a számítógépe mögé.

– Mellesleg – mutattam a képernyőmre, hat hónappal ezelőtt az Eiben-Chemcorp visszavonta a Medifluxra tett vételi ajánlatát, de hogy miért, azt azóta sem részletezték. Emlékszik valaki erre?

Jay fejében valósággal zakatoltak a kerekek.

– Ennek semmi alapja, Jay.

A túloldali szomszédja felé fordult, és sutyorogni kezdtek. Hamarosan – amint az elemzésem körbejárta a termet – a bizonytalanság sötét felhői jelentek meg a kereskedők feje felett.

Az ezt követő motyogásból és kattintgatásból kiderült, hogy a társaság két táborra szakadt: azokra, akik megtartották a Mediflux-részvényeiket, és azokra, aki csatlakoztak hozzám a shortolásban. Jay és a mellette ülő fickó is pozíciót váltott. A baseballsapkások ragaszkodtak a magukéhoz, de már nem tettek rám megjegyzéseket – legalábbis fennhangon nem. Én a helyemen maradtam, és jobbnak láttam meghúzni magam, mert a levegő vibrált a feszültségtől, és sokan már így is ferde szemmel néztek rám. Nekik most én voltam a betolakodó, aki alig jött ide, máris azon mesterkedik, hogy megosszon és uralkodjon. Ilyesmi persze meg sem fordult a fejemben, de meggyőződésem volt, hogy a MEDX egy nokedli, és ez be is bizonyosodott.

Késő délután, mint megjósoltam, a részvény összeomlott. Délután negyed négy tájban kezdett csökkenni, a jelenlévők mintegy kétharmadának megrökönyödésére, és zárásra 17,5 pontra zuhant, ami 36,5 pontos esés volt a napi csúcsáról, az 54-ről.

Amint elkondult a zárást jelző harang, a velem szemközt lévő asztalnál ülők kis csoportja hangos éljenzésben tört ki. Átjöttek hozzám, bemutatkoztak, és én tudtam, hogy – Jayjel, a mellette ülő fickóval, meg még egykét másikkal együtt – máris saját csapatom lett. Nemcsak azért, gondolom, mert hálásak voltak a tippért, de azért is, mert egyszerűen lenyűgözte őket az a pénz, amit ezzel az egyetlen manőverrel bekaszáltam. Ötezer MEDX-részvényt shortoltam, ami azt jelentette, hogy a nyereségem több mint 180 000 dollárra rúgott. Ez több volt, mint amire a legtöbbjük egy egész év alatt számítani mert, és imádták – legfőképpen azt imádták benne, hogy szentesítette a kockázatvállalást, meg azt, hogy bebizonyította, igenis *lehet* nagyot szakítani.

A három baseballsapkás közül az egyik felém biccentet, vélhetően azért, hogy jelezze, elismeri a teljesítményemet, és tud veszíteni, de aztán gyorsan elhúzott a másik kettővel, így nem adódott lehetőségem azt mondani neki – nagylelkűen, vagy talán inkább atyáskodóan, hogy „hé, végül is ti fedeztétek fel azt a részvényt”.

Inni ezúttal sem mentem el senkivel, de sokáig ott maradtam és beszélgettem, igyekeztem minél többet megtudni arról, hogyan is működik egy ilyen day trading cég.

A harmadik nap reggelén én álltam a figyelem középpontjában a Lafayette-nél. Természetesen, mint mindennek, ennek is két oldala volt: az egyik az elismerésről szólt, a másik pedig arról a nagy kérdésről, hogy tényleg tudom-e, mit csinálok, vagy egyszerűen csak szerencsém volt.

A próbaidőm alig néhány óráig tartott. Hamarosan adódott egy pozíció egy adattárolással foglalkozó céggel, a JKLS-szel –

egészen hasonló az előző napihoz, s én megsúgtam Jaynek, hogy shortolni fogom, mégpedig azonnali eladással. Jay, aki csendben magára vállalta az alvezér szerepét, továbbadta az információt a szomszédos asztalnál ülőknek, s alig telt bele egy perc, már az egész terem a JKLS-t shortolta. A délelőtt folyamán elhintettem még néhány tippet, amire az emberek egy része – de nem mindegyikük – rögtön lecsapott. Kora délután azonban, amikor a JKLS zuhanni kezdett, és elhangzott az éljenzés, a tippjeimet gyorsan újraértékelték, s a kétkedők is csatlakoztak.

Mire délután elhangzott a zárást jelentő harangszó, már az egész terem az *enyém* volt.

A következő két napon a Lafayette „barlangja” teljes kapacitáson üzemelt – az összes állandó tag ott volt, meg néhány új arc is megjelent. Én maradtam a shortügyleteknél, és valóságos hadjáratot indítottam a túlértékelt és agyonreklámozott részvények ellen. Csalhatatlan ösztönnel szúrtam ki őket, és libabőrös háttal nyugtáztam, hogy pontosan úgy viselkednek, ahogyan azt elvárom tőlük. A többiek viszont *engem* szerettek volna kiismerni, tudni akarták, hogyan csinálom, de mivel rengeteg pénzt kerestek rajtam, egyiküknek sem volt mersze elém állni és megkérdezni tőlem. Amit én nem is bántam, mert a választ én magam sem tudtam.

Úgy tűnt, a sikert jórészt az ösztöneimnek köszönhetem, de az is világos volt, hogy ha nem lennék olyan tájékozott, ha nem fektetnék annyi energiát a kutatásba – ami az MDT-48-nak köszönhetően jóval hatékonyabban ment, mint bárki is gondolhatta volna, akkor a megérzéseimet sem lenne mire alapoznom.

Lennie kellett azonban még valami másnak is, hiszen a világ tele volt teljes állásban robotoló kutatókkal – a befektetési bankok és brókerházak ablaktalan hátsó szobáiban kuksoló sápatag elemzőktől a Santa Fe Intézetben, az MIT-n és más hasonló helyeken ténykedő Nobel-díjas matematikusokig és közgazdászokig, akik sokadmagukkal olyan hatalmas

információmennyiséget tudtak feldolgozni, amiről én – az egyén – még akkor sem álmodhattam volna, ha marokszám szedem az MDT-t.

De mi lehetett ez a *még valami?*

A Lafayette-nél töltött második hetem első napján megpróbáltam választ találni a kérdésre. Sorba vettem a lehetséges válaszokat: az információforrások minősége; a megnövekedett intuíció; az agyamat működtető vegyületek változásai; a szervezetem és a hálózat rejtélyes szinergiája – s ahogy ott ültem és töprengtem a képernyőt bámulva, ez az egész hirtelen összeállt, és a kép, ami kialakult belőle, nem más volt, mint maga a részvénypiac az ő nagyságában és szépségében. Megértettem, hogy ez a papír– és számjegyóceán, Isten akaratának numerikus reprezentációja, jóval több részvények bonyolult piacánál: összetettségével és napi huszonnégy órás lüktetésével a kereskedési rendszerek e globális hálózata az emberi tudatot mintázza, s az elektronikus kapcsolatoknak köszönhetően talán már most sem kevesebb, mint első tétova kísérletünk arra, hogy kollektív tudattá, egyetlen hatalmas, globális aggyá álljunk össze. Nem tudom, a vezetékeknek, mikrochipeknek és áramköröknek, sejteknek, receptoroknak és szinapszisoknak milyen interaktív kombinációja kellett ahhoz, hogy sávszélesség és agyszövet így összefonódjon, de úgy éreztem, abban a pillanatban, hogy rátaláltam – hogy felcsatlakoztam és bebootoltam, az agyam egy eleven fraktállá vált, a nagy, lélegző egész miniatűr tükörképévé.

Annak is tudatában voltam – igyekeztem nem elbízni magam, hogy amikor valaki ilyen kinyilatkoztatást kap, csakis neki szólóan (mondjuk az éjszakai égboltra kiírva, á la Nathaniel Hawthorne), az csakis egy abnormális, zilált elmeállapot eredménye lehet, *ez* azonban valahogyan mégis más volt, tapasztalati tény, bizonyítható – végtére is a Lafayette-nél töltött hatodik napom után még mindig töretlen volt a nyerési szériám, és több mint *egymillió* dollár gyűlt össze

a letéti számlámon.

Azon az estén kimentem inni valamit Jayjel és néhány másik fickóval a Fulton Streetre. A harmadik sör és fél tucat cigaretta – meg az új kollégáimtól hallott „day trader”-legendák tömkelege – után úgy döntöttem, legfőbb ideje sort kerítenem néhány dologra, amit már tervezgettem egy ideje. Először is, határoztam el, kiveszek egy nagyobb lakást, a város egy másik részében, mondjuk a Gramercy Parkban vagy akár a Brooklyn Heightsben, aztán kidobom a régi ruháimat, a bútorokat, meg minden felgyülemlett cuccot, és csak azt veszek helyettük, amit nagyon muszáj. Legfőképpen azonban abbahagyom a day tradinget, és nagyobb játszóteret keresek magamnak, pénzügyi menedzsmenttel fogok foglalkozni, esetleg hedge fundokkal – azaz spekulatív befektetési alapokkal – vagy globális piacokkal.

Még csak egy hete kereskedtem, így aztán elképzelésem sem volt, hogyan fogjak neki ennek. Hazatérve azonban láttam, hogy valaki üzenetet hagyott a rögzítőn. Kevin Doyle volt az.

Klikk.

Bíp.

– Szia, Eddie, itt Kevin. Mi ez az egész, amiről mindenki beszél? Hívj fel!

Már nyúltam is a telefonért, még a dzsekimet sem vettem le.

– Halló!

– Szóval, mit hallottál?

Szünet.

– A Lafayette, Eddie. Mindenki rólad beszél.

– *Rólam?*

– Ja. Tegnap Carllal ebédeltem, meg néhány másik nagyágyúval, és valamelyikük megjegyezte, hogy hallott egy day trading cégről a Broad Streeten, ahol az egyik kereskedő fenomenálisan teljesít. Utánanéztem a dolognak, és kiderült,

hogy te vagy az az illető.

Elmosolyodtam magamnak.

– Tényleg?

– És Eddie, ez még nem minden. Később beszéltem Carllal, és elmondtam neki, hogy megtaláltalak. Nagyon érdeklődő volt, s amikor megtudta, hogy barátok vagyunk, azt mondta, szeretne találkozni veled.

– Ez igazán remek, Kevin. Én is szívesen találkoznék vele. Bármikor, amikor neki megfelel.

– Holnap este szabad leszel?

– Igen.

Újabb szünet következett.

– Majd hívlak.

Letette.

Leültem a kanapéra és körülnéztem. Hamarosan elköltözöm innen, gondoltam, és már alig várom. Elképzeltem egy tágas, elegánsan berendezett nappalit a Brooklyn Heightsben. Láttam magam az ablakfülkében állni, lábam alatt egy olyan fákkal szegélyezett utcával, amin Melissával – nyári estéken, úton hazafelé a Carroll Gardensből – annyiszor végiggyalogoltunk, miközben nem egyszer arról beszéltünk, milyen jó lenne itt lakni. Cranberry Street. Orange Street. Pineapple Street.

A telefon megint megcsörrent. Felálltam a kanapéról, és érte mentem.

– Eddie, itt Kevin. Holnap egy italra? Az Orpheus Roomban?

– Rendben. Hánykor?

– Nyolc. De mi lenne, ha mi már fél nyolckor találkoznánk, hogy beavathassalak egy-két részletbe?

– Oké.

Kinyomtam a telefont.

Ahogy ott álltam, még mindig a kagylóval a kezemben, hirtelen kóválygogni kezdett a fejem, s egy pillanatra elsötétült körülöttem a világ. Anélkül, hogy ennek tudatában lettem volna, átmentem a szoba másik végébe, s mire feleszméltem, már a kanapé széle után tapogatóztam támaszt keresve.

Csak most jutott eszembe, hogy immár harmadik napja egyetlen falatot sem ettem.

12.

Kevin előtt érkeztem az Orpheus Roomba, ahol a bárpultnál telepedtem le. Szódát rendeltem.

Nem tudtam, mit várjak a találkozótól, de biztos voltam benne, hogy érdekes lesz. A ‘80-as években a sajtó tele volt Carl Van Loon nevével, a fickó valóságos szinonimája lett annak az évtizednek, az ünnepelt kapzsiság korának. Lehet, hogy most csendben, tisztességesen dolgozott, de annak idején a Van Loon & Associates elnöke több hírhedté vált ingatlanügybe is belebonyolódott – például egy gigantikus, nagy vitát kavaró manhattani irodaház esetében, s gyanús kivásárlások, fúziók és akvizíciók is fűződtek a nevéhez.

Akkoriban Van Loon és a második felesége, Gabby de Paganis belsőépítész a zajosan jótékonykodó felső körök aktív tagjai voltak, és nem volt olyan társasági rovat a *New York* magazinban, a *Quest*ben vagy a *Town and Country*ban, amelyik ne közölt volna fényképet róluk. A1 Sharpton, Leona Helmsley vagy John Gotti mellett azon – már-már rajzfilmszerű – közéleti figurák közé tartozott, akik a média révén nap mint nap „részesei” voltak az életünknek, akiket nap mint nap kibeszéltünk, s ha kellett, kíméletlenül ízekre szedtünk.

Emlékszem, egyszer a Caffe Vivaldiban voltunk, a West Village-ben – 1985 tájékán, és Melissa teljesen felhergelte magát a Van Loon Building koncepcióján. A fickónak régi vágya volt, hogy visszanyerje „a világ legmagasabb épületével

rendelkező városa” címet New Yorknak, ezért egy bő négyszázötvenhét méter magas üvegdobozt javasolt a régi St. Nicholas Hotel helyére a 48. utcára. A tiltakozások miatt végül az épület a háromszáz méteres magasságot sem érte el.

– Nem értem ezt a gerjedést a felhőkarcolók iránt – mondta a kávéscsészéje mögül Melissa. – Nincs már így is épp elég belőlük? Oké, valamikor régen a nagyvállalati kapitalizmus, sőt, Amerika jelképei voltak… Ayn Rand éppenséggel „Isten ujjá”-nak látta a Woolworth Buildinget a New York kikötő felől nézve… de az már elmúlt, már nincs szükségünk rá, ahogyan az olyan Van Loon-félékre sem, akik a gyerekkori álmaik nyomát szeretnék rajta hagyni a város égvonalán. Különben is, a méret, mármint a magasság, csak terelés, hiszen a felhőkarcolók valójában hirdetőtáblák: varrógépgyárakat, autógyártókat és –kereskedőket, újságokat és hasonlókat reklámoznak. És ez akkor mi lesz? Egy rohadt nagy hirdetőtábla *bóvli kötvényeknek?* Jézusom!

Melissa ilyenkor mindig úgy billegette a csészéjét, mintha egy apró kardot forgatna kecses mozdulatokkal, de sohasem löttyintette ki a kávéját, s mindig készen állt meggondolni magát és jó nagyot nevetni saját magán.

– Eddie.

Ugyanezzel a módszerrel csitította le önmagát, és működött, bármennyire ideges volt is. Aztán előredőlt, megkavargatta a maradék kávéját, és tűnődve hallgatott az arca elé omlott fürtjei mögött.

– *Eddie!*

Hátraperdültem a bárszéken. Kevin volt az.

Kezet nyújtottam.

– Kevin!

– Eddie.

– Hogy vagy?

– Remekül.

Míg kezet fogtunk, megpróbáltam félreseperni az emléket a gondolataim útjából. Megkérdeztem Kevint, inna-e valamit – mondjuk egy Absolutot jéggel és igennel válaszolt. Pár percnyi bemelegítő fecsegés következett, aztán Kevin nekilátott felkészíteni a Van Loonnal való találkozásra.

– Eléggé… hangulatember: ma még a legjobb barátod, holnap meg átnéz rajtad, mintha ott se lennél. Úgyhogy ne ijedj meg, ha furán fog viselkedni.

Bólintottam.

– Ó, és… bár gondolom, ezt felesleges mondanom… ne habozz és ne várasd, ha kérdez, mert azt utálja.

Ismét bólintottam.

– Tudod, mostanság nagyon lefoglalja ez az MCL-Parnassus dolog Hank Atwooddal, és… nem is tudom.

Az MCL-Parnassus az egyik legnagyobb médiakonglomerátum a világon, kábelhálózatokkal, filmstúdiókkal és kiadókkal, az a fajta vállalat, amire a gazdasági riporterek előszeretettel aggatják a „megalitikus” vagy a „monstrum” jelzőt.

– Mire készül Atwooddal? – kérdeztem.

– Nem igazán tudom, mert nem beszél róla. És *nehogy rákérdezz*, az ég szerelmére!

Úgy tűnt, már nem is olyan biztos benne, hogy jó ötlet volt összehozni ezt a találkozót. Folyton a karóráját nézte, mintha határidőre dolgozna, és fogytán lenne az ideje. Nyolc előtt tíz perccel felhajtotta a maradék vodkát a poharából, rendelt még egyet, majd felém fordult:

– Mondd csak, Eddie, tudod már, miről fogsz beszélgetni vele?

– Még nem. – Vállat vontam. – Gondolom, a kalandjaimról a day trading területén. Az említésre méltó pozícióimról.

Kevin a jelek szerint ennél többre számított – de *mire?* Mivel olyan válasszal nem szolgálhattam, ami kielégítő magyarázat lett volna hihetetlen sikersorozatomra, végül csak ennyit mondtam:

– *Szerencsés* voltam, Kevin. Úgy értem, ne érts félre, megdolgoztam érte, és rengeteget kutattam, de... tény, hogy a lapjárás nekem kedvezett.

Kevin egy szót sem hitt el belőle, de nem firtatta tovább. Pedig most már az is nyilvánvaló volt, hogy valójában miről szólt az eddigi beszélgetésünk: a félelméről, hogy ha nem tud meg hétpecsétes titkokat a kereskedői stratégiámról, ha nem lesz nyilvánvaló előnyben Van Loonnal szemben, akkor mindössze annyi lesz a szerepe, hogy átad a főnökének, és ezzel gyakorlatilag elvégezte a küldetését, akár le is léphet.

De nem sokat tehettem ez ellen.

Ami engem illet, *én* kitűnően éreztem magam. Előző este, miután rájöttem, hogy az éhhalál küszöbén vagyok, megettem egy tányér *pasta in biancó*t, aztán bevettem néhány táplálékkiegészítő tablettát, és lefeküdtem. Hat órát aludtam, ami több volt, mint amit eddig összesen ágyban töltöttem az elmúlt egy hónapban. Még mindig napi két adag MDT-t szedtem, de most jóval frissebbnek éreztem magam, és sokkal öntudatosabb, magabiztosabb voltam, mint eddig bármikor.

Van Loon úgy viharzott be az Orpheus Roomba, mintha kamerával követnék, és ezek lennének az utolsó képsorok a jelenetből, amely a bevonulását rögzítette a limuzinjától idáig. Magas volt, sovány és kissé hajlott, de még mindig tekintélyt parancsoló jelenség. A hatvanas éveiben járt, a bőre napbarnított volt, gyér hajtincsei elegáns ezüstös fehérben fénylettek. Energikusan megrázta a kezemet, aztán meghívott minket, hogy csatlakozzunk a sarokban álló törzsasztalához.

Nem láttam, hogy bármit is rendelt volna, vagy egyáltalán szemkontaktusba lépett volna a pultossal, de alig néhány másodperccel azután, hogy leültünk – én a szódámmal, Kevin

az Absolutjával, a pincér egy tökéletesnek látszó Martinit tett Van Loon elé, majd szó nélkül visszavonult. Mindezt olyan diszkréten, szinte láthatatlanul tette, hogy világos volt, egy *megkülönböztetett* vendég asztalánál ülünk.

– Nos, Eddie Spinola – nézett a szemembe Van Loon, mi a titka?

Éreztem, hogy Kevin megdermed mellettem.

– Egy gyógyszer – vágtam rá. – Egy különleges gyógyszer.

Van Loon elnevette magát, aztán fogta a Martiniját, megemelte az irányomban, és közölte:

– Ez esetben remélem, folyamatosan kell szednie.

Ezúttal én nevettem, és én emeltem meg a szódámat.

De ez volt minden. Nem erőltette tovább a témát. Kevin nyilvánvaló bosszúságára Van Loon az új Gulfstream V-ről kezdett beszélni, a repülővel adódott gondjairól, meg arról, hogy tizenhat hónapig kellett várnia az átkozott masinára. Mindezt egyenesen nekem mondta, és az volt az érzésem – mert túlságosan célzott volt ahhoz, hogy véletlen legyen, szándékosan nézi levegőnek Kevint. Ennélfogva természetesnek vettem, hogy nem fogunk visszatérni a „titkom” témájára, és a továbbiakban olyan semleges dolgokról fogunk beszélgetni. Vagyis inkább Van Loon beszélt, például arról, miként próbálta – sikertelenül – megvásárolni JFK szivartartóját, és hogy a legújabb autójáért, egy Maseratiért „kétszáz lepedőt” kellett kicsengetnie.

Van Loon nagy hangon és közönségesen beszélt, éppen úgy, ahogyan azt elképzeltem róla az egy évtizeddel korábbi nyilvános szerepléseiből, és az érdekes az volt, hogy ennek ellenére szimpatikusnak találtam. A leginkább talán az tetszett benne, hogy a pénz elsősorban, mint elkölteni való izgatta, és ha már volt mit elköltenie, igyekezett minél fantáziadúsabban élni a lehetőséggel. Ezzel szemben Kevin csakis a pénzcsinálásra tudott gondolni, és amikor Van Loon egyik

barátja átült hozzánk egy kis időre, a cimborámnak sikerült is visszaterelnie a beszélgetést a piacokra. A barát, Frank Pierce az 1980-as években a Goldman Sachsnak dolgozott, most pedig egy magán befektetési alapot igazgatott. Kevin, eléggé átlátszóan, arról kezdett beszélni, hogy a matematika és bonyolult szoftverek segíthetnek megjósolni a piac mozgásait.

Én nem mondtam semmit.

A pufók, gombszemű Frank Pierce erre kijelentette:

– Lószart. Ha meg lehetne csinálni, már régen megcsinálta volna valaki, nem igaz? – Körbenézett, aztán hozzátette: – Úgy értem, mindannyian végzünk mennyiségi elemzést, mindannyian használjuk a matekot, de már évek óta próbálkoznak ezzel a fekete doboz dologgal, és semmire sem jutottak. Olyan ez, mint ólomból aranyat csinálni. Nem lehet, ahogyan a piacot sem lehet megfejteni, de mindig lesz egy okostóni, túl sok diplomával és lófarokkal, aki azt képzeli magáról, hogy *neki* sikerülhet.

– Már elnézést, de igenis vannak a környezetünkben olyan személyek, akiknek sikerült ez, vagy legalábbis úgy néz ki, mintha sikerült volna! – Kevin a szavait Frank Pierce-hez intézte, de nyilvánvaló volt, hogy valójában nekem mondja.

– Igen? És *hogyan* csinálták?

Kevin rám pillantott, de nem voltam hajlandó bekapni a horgot. Magára maradt.

– Nos – folytatta nem állt mindig rendelkezésünkre a mai technológia, az ennek a hatalmas adatmennyiségnek a feldolgozásához szükséges számítási kapacitás. Ha elegendő adatot elemzel, mintáknak *kell* felbukkanniuk, és azoknak a mintáknak előjel értékük lehet.

– *Lószart* – vágta rá ismét Frank Pierce.

Kevin megtorpant, de nem hátrált meg:

– Úgy értem, komplex rendszerekkel és idősorozat-

elemzéssel lehetséges... lehet, hogy nagy valószínűségre utaló jeleket találunk. Ha ezeket összekötjük valamilyen mintafelismerési algoritmussal... – itt Kevin rövid szünetet tartott; már egyáltalán nem volt biztos a dolgába, de túlságosan belemélyült ahhoz, hogy félbehagyhassa –...egy modellt építhetünk, ami segíthet előrejelezni a piaci trendeket.

Esdeklő tekintettel rám nézett, mintha azt mondaná: *Eddie, könyörgöm, mondd azt, hogy rátapintottam a lényegre! Ugye te is így csinálod?*

– Minták a seggemet! – csattant fel Pierce. – Mit képzel, mi hogyan csináltuk a pénzünket? – Előredőlt a székében, és tömpe mutatóujjával előbb önmagára, majd Van Loonra bökött. – He? – A fejéhez emelte a kezét, és lassú mozdulatokkal megkopogtatta a halántékát. – Tá-jé-ko-zottság. Ez itt a lényeg. Tudni, hogyan működnek a vállalkozások. Tudni, mikor értékelnek túl egy vállalatot, és mikor értékelnek alul. Tudni, hogy csak akkor kockáztathatsz, ha megengedheted magadnak, hogy veszíts.

Van Loon felém fordult, és kérdő tekintettel, akár egy talk-show házigazdája megszólított:

– Eddie?

– Abszolút – feleltem csendesen. – Ezt senki sem vitathatja.

– *De?* – horkantott gúnyosan Pierce. – Ezeknél a fickóknál mindig van egy *de*.

– Igen – folytattam kegyesen, és láttam, Kevin megkönnyebbülten fellélegzik. – Ezúttal is van egy. Ma már a gyorsaságon van a hangsúly – mondtam, bár fogalmam se volt, hova fogok kilyukadni. – Az ítéletalkotásra alig van idő. Meglátsz egy lehetőséget, pislogsz egyet, és már oda is van. A decentralizált, online döntéshozás korszakába léptünk, amikor egyszerre milliók, vagy ha világviszonylatban gondolkodunk, *százmilliók* figyelik a piacokat, csupa olyan ember, akik hatalmas összegeket tudnak megmozgatni pillanatok alatt, de anélkül, hogy egymással konzultálnának. A tájékozottság tehát

elvesztette eddigi szerepét. Már nem azt kell érteni, hogyan működik egy vállalat, hanem azt kell kihámozni, hogyan fog reagálni erre a tömeg.

Pierce széles mozdulattal széttárta a kezét.

– Igen? Maga tényleg azt képzeli, hogy meg tudja megmondani nekem, mikor és miért fog szárnyalni vagy zuhanni a tőzsde?

– Nem, nem tudom. De a kérdéseknek ettől még van létjogosultságuk. Miért kellene az adatoknak előre jelezhető mintákban csoportosulniuk? Miért kellene valamiféle struktúrának jelen lennie a piacok mögött? – Szünetet tartottam, vártam, hátha valaki mondani akar valamit, s amikor ez nem történt meg, folytattam: – Mert a piacok az emberi tevékenység eredményei, és mert az emberek trendeket követnek. Ilyen egyszerű.

Kevinre pillantottam. A fickó halálsápadt volt.

– És persze a trend általában ugyanaz: *egy,* idegenkedés a kockázatvállalástól, *kettő,* követni a nyájat.

– Bah! – legyintett Pierce, de nem firtatta tovább. Valamit motyogott Van Loonnak, aztán a karórájára nézett. Kevin mozdulatlanul ült és a szőnyeget bámulta kétségbeesett tekintettel. *Tényleg ilyen lenne a kibaszott emberi természet?* gondolhatta ezekben a pillanatokban. *S ha igen, hogyan fordíthatnám ezt a javamra?*

Ami engem illet, dühös voltam magamra. Eltökéltem, hogy egy szót sem szólok, és erre tessék, gyakorlatilag kiosztom a veteránokat. *A tájékozottság tehát elvesztette eddigi szerepét?* Hogyan lehetek ekkora barom? Kioktatni két milliárdost arról, hogyan kell pénzt csinálni?!

Pár perccel később Frank Pierce kimentette magát, és köszönés nélkül távozott.

Van Loon egyelőre pihentette a témát. Megbeszéltük, milyen hatással lehet Mexikó és a kormányunk irracionális álláspontja

a piacokra. Egy pontot azon kaptam magam, hogy vehemensen az 1960 és 1995 közötti egy főre eső GDP-értékeket sorolom – míg Van Loon le nem állított, és többé-kevésbé azt nem mondta, hogy kissé erőszakosnak talál. Több alkalommal is ellentmondott nekem, és tagadhatatlanul neki volt igaza minden esetben. Azt is észrevettem, hogy egyszer-kétszer úgy nézett rám, mintha azt fontolgatná, hívatja a biztonságiakat és kihajít az épületből.

Később azonban, amikor Kevin kiment a mosdóba, Van Loon bizalmasan közelebb hajolt:

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy megszabaduljunk ettől a bohóctól. – A mosdó felé intett, és vállat vont. – Ne értsen félre, Kevin remek fickó és nagyszerű tárgyaló fél, de néha... *Jézusom!*

Van Loon rám nézett, és várta, hogy egyetértsek vele.

Halványan elmosolyodtam – nem tudtam, hogyan reagáljak.

Már megint ugyanaz volt a helyzet, mint Paul Baxter, Artie Meltzer és Kevin Doyle esetében: ellenállhatatlan vágyat éreztek, hogy beszéltessenek.

– Gyerünk, Eddie, hörpintse fel. Nálam vacsorázunk. Mindössze öt sarokra lakom innen.

Már elhagytuk az Orpheus Roomot, mire leesett, hogy egyikünk sem fizette ki a számlát, vagy írt alá csekket vagy akármit bárkinek, sőt, még csak el sem köszöntünk. De aztán leesett még valami más is: Carl Van Loon volt az Orpheus Room tulaja – ahogyan az egész épület is az övé volt, egy névtelen acél– és üveghenger az 54. utcában, a Park és a Lexington között. Eszembe jutott, hogy olvastam róla, amikor évekkel korábban megnyílt.

Az utcán Van Loon gyorsan lerázta Kevint azzal, hogy majd reggel találkoznak.

– Persze, Carl – húzta be a farkát Kevin. – Viszlát holnap.

Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, de mindketten zavarban voltunk. Aztán Kevin elment, Van Loon és én pedig elindultunk a Park sugárút irányába. Gyalog, ugyanis nem várt ránk limuzin. Erről eszembe jutott egy másik cikk, amiben arról írtak, hogy Van Loon szerette megmutatni magát az utcán, különösen a *saját* városrészében, mintha így akarná demonstrálni, hogy ő is csak egy a nép fiai közül.

A Park sugárúton betértünk az egyik épületbe. A rövid út az előtérből az apartmanjához éppen olyan volt, amilyennek lennie kellett: nem hiányzott sem az egyenruhát viselő portás, sem a csillogó türkizkék márványburkolat, sem a csillogó sárgaréz fűtőtest– és szellőző burkolatok. A lift meglepően szűk volt, ellenben roppant elegáns és intim – s megfelelő társaságban nyilván erotikára csábító. Érdekes módon az volt az érzésem, hogy ezek a „luxusmorzsák" nem azért vannak itt, mert a gazdagok kitalálják őket maguknak, hanem valahogy a környezeted szerves részeit képezik, ha tele vagy pénzzel.

A lakásban az első dolog, ami megragadta a figyelmemet, egy márványlépcső volt, ami fenséges ívével a következő szintre, az ötödikre vezetett. A magas mennyezetet rafinált stukkók és frízek díszítették, a falakat pedig hatalmas, aranyozott keretben elhelyezett festmények.

Ha a liftszekrény egy gyóntatószék volt, akkor a lakás egy katedrális.

Van Loon átvezetett a halion a könyvtárszobába, egy sötét, könyvespolcokkal szegélyezett, perzsaszőnyeges terembe, ahol még egy ménkő nagy kandallónak és néhány piros bőrkanapénak is jutott hely. Az asztalok és a székek tömör diófából készülhettek, és olyan gyönyörűek voltak, hogy megérinteni se mertem volna őket, nemhogy használni.

– Szia, apa!

Van Loon meglepetten a hang irányába fordult. Úgy tűnt, nem számított társaságra a szobában. A túloldalon, alig kivehetően a könyvek hátterében, egy fiatal nő állt, két

kezében egy nagy, kinyitott könyvvel.

– Ah! – Van Loon megköszörülte a torkát. – Mondd Mr. Spinolának, hogy *helló*, drágám.

– Helló, drágám.

A hangja halk volt, de magabiztos.

Van Loon rosszallóan csettintett a nyelvével.

– *Ginny!*

Majdnem azt mondtam Van Loonnak, hogy *gond egy szál se, nem bánom, ha a lánya „drágám”-nak szólít. Éppenséggel tetszik.* De nem mondtam, ahogyan azt sem, szívesen elliftezgetnék vele.

Virginia Van Loon, Carl tizenkilenc éves lánya – az egyetlen gyermeke a második feleségétől – fiatalabb éveiben rendszeres szereplője volt a bulvárlapok címoldalának, elsősorban narkós ügyei és botrányos kapcsolatai miatt. Van Loonnak végül azzal sikerült jobb belátásra térítenie, hogy kilátásba helyezte, ha nem változtat az életmódján, kitagadja az örökségéből. Legalábbis az újságok ezt írták.

– Figyelj csak, Ginny – mondta Van Loon. – Nekem most át kell mennem a dolgozószobámba néhány papírért. Légy olyan jó, és addig szórakoztasd el Mr. Spinolát, rendben?

– Persze, apa.

Van Loon felém fordult.

– Szeretnék megmutatni magának néhány aktát.

Bólintottam, bár fogalmam sem volt, miről beszél. Aztán eltűnt, én pedig ott maradtam, és a szoba félhomályán keresztül a lányát bámultam.

– Mit olvasol? – szólítottam meg, és közben igyekeztem nem gondolni arra, mikor kérdeztem utoljára ezt valakitől.

– Nem olvasok, csak keresek valamit ezekben a könyvekben, amiket apa méterre vett, amikor ideköltöztünk.

A szoba közepére araszoltam, hogy jobban láthassam. Rövid, tüskés szőke haja volt, és tornacipőt viselt, meg farmert és ujjatlan rózsaszín felsőt, mély dekoltázzsal. A köldökében piercing csillogott, a fülében aranykarika.

– Na és mit keresel?

Mesterkélt lazasággal a könyvespolcnak vetette a hátát, de a hatást meglehetősen lerombolta a tény, hogy a keze elfáradt, és már alig bírta nyitva tartani a vaskos könyvet.

– A *kapriciózus* szó etimológiáját.

– Értem.

– Az anyám az imént vetette a szememre, hogy kapriciózus vagyok, és igaza van... ezért aztán, hogy lehűtsem magam, gondoltam, ide jövök és kikeresem ebből a szótárból a szó történetét. – Megemelte a könyvet, olyan mozdulattal, mintha épp bizonyítékként mutatná be egy tárgyalóteremben. – Fura egy szó, nem gondolod? *Kapriciózus.*

– És megtaláltad már? – intettem a fejemmel a könyv felé.

– Még nem. A *karakán*nál leragadtam.

– A *kapriciózus* az olasz „capriccio" szóból ered, aminek a jelentése „hirtelen kezdés vagy mozdulat", ez pedig a latin „capreolus"-ból, ami annyit tesz, hogy „vadkecske". – Megkerültem az egyik kanapét, hogy még közelebb kerüljek hozzá. – Régen „tréfa", „csínytevés" értelemben használták.

Ginny Van Loon szótlanul nézett egy hosszú másodpercig, aztán jó hangosan összecsapta a könyvet.

– Nem rossz, Mr. Spinola, nem rossz – mondta, és megpróbált elfojtani egy vigyort. Hátat fordított, hogy visszagyömöszölje a könyvet a többi közé, és közben megkérdezte: – Te nem apa embere vagy, ugye?

Nem siettem el a választ.

– Nem tudom – feleltem végül. – Talán az vagyok. Majd meglátjuk.

Megint felém fordult, és alaposan végigmért. Kezdtem kényelmetlenül érezni magam, és azt kívántam, bárcsak szakítottam volna időt arra is, hogy vegyek magamnak egy másik öltönyt. Már jó ideje ezt az egyet hordtam minden egyes nap, és most, hogy ez eszembe jutott, hirtelen elszállt minden magabiztosságom.

– Ja, de akkor sem az *állandó* emberei közül vagy, nem? – Elhallgatott egy pillanatra. – És nem…

– És nem mi?

– Nem úgy nézel ki, mint aki otthon érzi magát ebben az öltönyben. Végignéztem magamon, és mondani akartam valamit, de semmi nem jutott eszembe.

– Na és mit dolgozol apának? Mit *szolgáltatsz* neki?

– Ki mondta, hogy bármit is szolgáltatok?

– Carl Van Loonnak nincsenek barátai, Mr. Spinola. Neki emberei vannak, akik különböző dolgokat csinálnak neki. *Te* mit csinálsz neki?

Érdekes módon nem találtam szemtelennek, de még csak bosszantónak sem. Tizenkilenc éves létére lélegzetelállítóan összeszedett volt, olyannyira, hogy egy múló pillanat erejéig kísértést éreztem, hogy elmondjam neki az igazat.

– Részvénykereskedő vagyok, és elég sikeres voltam mostanság. Ezért aztán, gondolom, azért vagyok itt, hogy… tanáccsal szolgáljak az apádnak.

Felvonta a szemöldökét, széttárta a karját, és előadott egy apró pukedlit, mintha azt mondaná: *voilà.*

Elmosolyodtam.

Megint nekidőlt a szekrénynek, és kijelentette:

– Ki nem állhatom a tőzsdét.

– Miért?

– Mert túl unalmas ahhoz, hogy *ennyi* ember életét

kisajátítsa magának. Most én vontam fel a szemöldököm.

– Úgy értem, az embereknek már nem drogdílerük van, vagy pszichoanalitikusuk, hanem *brókerj*ük. A lebegés és az életed kielemzése legalább *rólad* szólt, *te* voltál a középpontban, *veled* történtek a dolgok, úgy a rossz, mint a jó. A tőzsdézés azonban olyan, mint megadni magad ennek a mérhetetlen, személytelen *rendszernek,* amely nem tesz egyebet, mint *mohóságot* termel és táplál…

– Én…

–…ami ráadásul nem is a sajátod, hanem ugyanolyan, mint bárki másé. Jártál valaha Vegasban, Mr. Spinola? Láttad azokat a hatalmas termeket, nyerőautomaták egymást érő soraival? Akkora területeken, mint egy-egy szántóföld? Azt hiszem, ma a részvénypiac is éppen ilyen: csupa szomorú, elkeseredett ember a gépek előtt, akik csak *Álmodnak* a nagy pénzről, amit egy nap le fognak szakítani.

– Könnyen mondod.

– Meglehet, de ettől még nem lesz kevésbé igaz.

A megfelelő választ kerestem, de mielőtt még megtalálhattam volna, kinyílt az ajtó, és Van Loon tért vissza a könyvtárba.

– Nos, Eddie, remélem, nem unatkozott.

Fürgén az egyik kanapé előtt álló dohányzóasztalhoz ment, és letett rá egy vaskos mappát.

– Nem, egyáltalán nem – feleltem, aztán rögtön Virginia felé fordultam. – Tehát… mivel is foglakozik mostanság?

– Mostanság? – elmosolyodott. – Lássuk csak… mivel is? Mondjuk azt, hogy lábadozom?

– Jól van, drágám – mondta Van Loon. – Most pedig sipirc. Üzletről lesz szó.

– Sipirc? – Ginny provokatívan rám nézett. – És *ennek* az eredetéről mit tud?

– Hm... – úgy tettem, mintha mélyen gondolkodóba estem volna talán azt, hogy ismeretlen eredetű?

Virginia elgondolkodott a válaszon, aztán ahogy elsuhant mellettem az ajtó felé menet, hangosan odasúgta:

– Akárcsak te, Mr. Spinola... drágám?

– Ginny!

Virginia, ügyet sem vetve az apjára, rám nézett, aztán már ott sem volt.

Van Loon kétségbeesetten megcsóválta a fejét, még egyszer az ajtó felé nézett, hogy ellenőrizze, a lánya megfelelően becsukta-e, aztán fogta a mappát, és közölte, hogy őszinte lesz velem. Hallott a trükkös sikereimről a Lafayette-nél, és bár egyáltalán nem esett hasra tőlük, most, hogy megismert, el kell ismernie, kezdem érdekelni.

Átadta a mappát.

– A véleményére lennék kíváncsi, Eddie. Vigye haza magával, nézze át, de alaposan, nem kell sietnie vele, és mondja meg nekem, érdekesnek találja-e bármelyik részvényt.

Míg beszélt, végigpörgettem a lapokat, s láttam, hogy csupa apró betűs szöveg, táblázat és grafikon.

– Ugye nem kell mondanom, hogy ez szigorúan bizalmas?

Bólintottam.

Ő is bólintott, majd megkérdezte:

– Megkínálhatom valami innivalóval? A házvezetőnőnk sajnos nincs itt, Gabby pedig... rossz hangulatban van, szóval a vacsorából nem lesz semmi. – Szünetet tartott, mintha valami megoldást keresne, de gyorsan feladta. – Leszarom – mondta. – Úgyis rendesen beebédeltem. – Rám nézett, a választ várta.

– Egy skót whiskey jólesne.

– Máris.

Van Loon átment a sarokban álló bárszekrényhez, s míg

töltött két pohár házasítatlan malátawhiskyt, a válla felett hátraszólt nekem:

– Nem tudom, ki maga, Eddie, vagy hogy miben mesterkedik, de egy dologban biztos vagyok: nem szakmabeli. *Én* ismerek minden trükköt, maga viszont, úgy tűnik, nem... de a helyzet az, hogy ez *tetszik*. Tudja, nincs olyan nap, hogy ne lenne dolgom olyan emberekkel, akik valamelyik neves üzleti iskolában szereztek diplomát, és hát nem is tudom... mind egyforma, mintha mindegyikre rá lenne írva, hogy „üzleti iskolában végeztem". Talán úgy írhatnám le, hogy egyszerre peckesek és rémültek, nekem pedig hányingerem van tőlük. – Hallgatott egy sort, aztán folytatta: – Ami a lényeg, nem érdekel, mi a háttere, és az sem zavar, ha a befektetési bankokat csak a *New York Times* üzleti rovatából ismeri. Ami *érdekel* – felém fordult, mindkét kezében egy-egy pohárral, s az egyikkel a mellkasára mutatott, az az, hogy látom odabent a tüzet... És ha ennek tetejébe még elég okos is, akkor semmi sem állhat az útjába.

Odajött, és felém nyújtotta az egyik scotchot. Letettem a mappát a kanapéra, és elvettem tőle a poharat. Van Loon megemelte a magáét. Ebben a pillanatban valahol a szobában megszólalt egy telefon.

– A francba!

Van Loon letette a poharát a dohányzóasztalra és visszament oda, ahonnan jött. A telefon a bárszekrény melletti antik íróasztalon állt. Van Loon felvette és beleszólt:

– Igen? – Csend következett, aztán megint: – Igen. Jó. Igen. Jó. Kapcsolja. – Letakarta a mikrofont a kezével, és rám nézett. – Fogadnom kell ezt a hívást, Eddie. De üljön le. És ne várjon rám az itallal.

Bátorítóan rámosolyogtam.

– Nem fog sokáig tartani – ígérte.

Miután Van Loon hátat fordított nekem, és halk

mormogásba kezdett, ittam egy korty whiskyt, aztán leültem a kanapéra. Örültem a telefonnak, bár nem tudtam megindokolni magamnak, hogy miért – legalábbis abban a pillanatban még nem. Aztán mégiscsak rájöttem: azért, mert így időt szakíthattam arra, hogy Ginny Van Loonra gondoljak, és arra, amit a részvénypiacról mondott – amiről az jutott eszembe, hogy Melissa is hasonló véleményen lett volna. Úgy tűnt, nyilvánvaló különbözőségeik ellenére, volt bennük valami közös: ugyanaz a magabiztos intelligencia jellemezte őket, s mintha a véleményük célba juttatásának módja is mindkettőjüknél a hőkereső rakéta elvén alapult volna. Azzal, hogy hol „Carl Van Loon”-ként, hol „apa”-ként emlegette az öregjét, Ginny nem csupán a függetlenségéről nyilatkozott, hanem ezzel együtt azt is értésemre adta, hogy ostobának, hiúnak és magányosnak látja az apját. A jelzők pedig, néztem szembe a ténnyel, ebben a pillanatban engem is tökéletesen leírtak.

Azzal igyekeztem vigasztalni magam, hogy Ginny megjegyzései csak egy túlképzett tinédzser olcsó és könnyelmű nihilizmusának a megnyilvánulásai – de ha valóban így volt, akkor miért foglalkoztattak ennyire?

Kivettem a zakóm zsebéből egy apró műanyag tasakot, szétnyitottam, és a tenyeremre ráztam belőle egy tablettát. Miután meggyőződtem róla, hogy Van Loon még mindig háttal van nekem, bekaptam a tablettát, és leöblítettem egy nagy korty whiskyvel.

Aztán fogtam a mappát, kinyitottam az első oldalnál, és olvasni kezdtem.

Az akták egy sor kis és közepes méretű vállalkozásról tartalmaztak információkat – üzletláncokról, szoftverházakról, űrkutatási és biotechnológiai cégekről. Az anyag részletes volt és bőséges, s aki összeállította, még arra is ügyelt, hogy a CEO-k jellemzése mellett a további kulcsfontosságú szereplőkről is megtudjunk lényeges dolgokat. A részvényárfolyamok mozgását öt évre visszamenőleg vizsgálták, így olyan

információkon – csúcsok, völgyek, ellenállási pontok – kellett átrágnom magam, ami néhány héttel korábban még kínai lett volna a fülemnek, Nitrazepam a szememnek.

De voltaképpen mit akart tőlem Carl Van Loon? Azt, hogy mondjam meg neki a nyilvánvalót? Hogy mutassak rá, mért lenne jó hosszú távú befektetés a texasi, adattárolással foglalkozó Laraby, aminek a részvényei *húszezer* százalékot emelkedtek az elmúlt öt év alatt? Vagy miért *nem* a brit üzletlánc, a Watson's, amely nemrégen története legnagyobb veszteségét könyvelhette el, s melynek CEO-ja, Sir Colin Bird hasonló veszteségeket termelt a nagy múltú skót biztosító társaságnál, az Islay Mutualnél? Tényleg tőlem, a szabadúszó szövegírótól várt jó tanácsokat Van Loon részvényvásárlási vagy –eladási ügyben? Aligha. De ha nem, akkor mire ment ki a játék?

Jó negyedórával később Van Loon megint letakarta a tenyerével a telefont.

– Sajnálom, hogy ilyen sokáig tart, Eddie, de nagyon fontos.

Megráztam a fejem, jelezve, hogy semmi gond, aztán felemeltem a mappát, hogy láthassa, jól elvagyok. Van Loon folytatta a mormogást, én pedig visszatértem az aktákhoz.

Minél tovább olvastam, annál világosabbá vált: csak tesztel. Van Loon szemszögéből nézve én egy újonc voltam – tűzzel a mellkasomban, és éhes bagólesővel –, s mint ilyen, könnyen előfordulhatott volna, hogy zavarba jövök ennyi tömény információtól. Honnan is tudhatta volna, hogy jelen állapotomban ennyi meg se kottyant nekem? Mindenesetre, és hogy valamivel lefoglaljam magam, úgy döntöttem, három osztályba sorolom a cégeket: gyenge, ütős és nem egyértelmű.

Újabb negyedórával később Van Loon végre levált a telefonról és visszajött a poharáért. Megemelte, mint már korábban is, és koccintottunk. Az volt a benyomásom, alig tudja megállni, hogy ne vigyorogjon fülig érő szájjal. Egy részem meg akarta kérdezni tőle, kivel beszélt, de ez nem lett

volna illendő. A másik részem a lányával kapcsolatos kérdésekkel szerette volna megbombázni, ám a pillanat erre sem volt alkalmas – és, attól tartottam, soha nem is lesz.

A mellettem heverő mappára nézett.

– Látom, belelapozott.

– Igen, Mr. Van Loon. Érdekes volt.

Egyetlen mozdulattal legurította a maradék italt, az asztalra tette a poharat, és leült a kanapé másik végébe.

– Elsődleges benyomás? Van?

Azt feleltem, hogy van, aztán megköszörültem a torkomat, és előadtam a dumát a gyengék és a jól teljesítők kigyomlálásról, végül közöltem annak a négy-öt cégnek a nevét, amikbe érdemes lenne befektetni. Különösen egy kaliforniai biotech céget, a Janexet ajánlottam, de nem a múltbeli eredményei alapján, hanem azért, amit egyetlen lélegzetvétellel úgy írtam le neki, mint „sokatmondó és vaskos stratégia, melynek lényege az, hogy foggal-körömmel ragaszkodnak egyre növekvő szabadalom-portfoliójukhoz”. Azt is javasoltam továbbá Van Loonnak, hogy vegyen a francia műszaki óriás, a BEA részvényeiből is, és ezúttal azzal a szintén sokatmondó ténnyel érveltem, hogy a cég megszabadulni igyekszik minden részlegétől, kivéve azt az egyet, amelyik száloptikával foglalkozik. Az elmondottakat adatokkal és idézetekkel támasztottam alá, a Janex esetében szó szerint idézve egy bírósági anyag szövegét. Van Loon mindvégig kíváncsi tekintettel figyelt, nekem azonban csak a vége felé tűnt fel, hogy egész idő alatt egyszer sem nyúltam a mappához – gyakorlatilag az egész anyagot betéve tudtam.

Van Loon a mappára nézett, és halkan, szinte motyogva, megerősített:

– Igen. A Janex és a BEA. Ők azok.

Láttam, hogy valamin nagyon töri a fejét – számol, összeráncolt homlokkal, azt igyekszik megbecsülni, mennyit

tudna elolvasni egy ekkora aktahalomból egy fél óra alatt. Végül kinyögte:

– Ez… *elképesztő.*

Felállt, és egy darabig szótlanul fel-alá járkált a szobában. Világos volt, hogy most valami máson töri a fejét.

– Eddie – fékezett le hirtelen, és mutatott az antik íróasztalon álló telefonra, az imént Hank Atwooddal beszéltem. Csütörtökön vele ebédelek. Szeretném, ha velem tartana.

Hank Atwoodot, az MCL-Parnassus elnökét rendszeresen úgy emlegették, mint „az iparés szórakoztatóipar-komplexum egyik főépítésze”.

– *Én?*

– Igen, Eddie, és ami még fontosabb, szeretném, ha nekem dolgozna.

Válaszképpen megkérdeztem tőle az egyetlen kérdést, amit a Kevinnek tett ígéretem szerint nem lett volna szabad feltennem neki:

– Mire készül Atwooddal, Mr. Van Loon?

Mélyen a szemembe nézett, sóhajtott egyet, aztán – bár nem volt kétséges, hogy a józan esze mást diktált – közölte:

– Egy átvételi ügyletet próbálunk tető alá hozni az Abraxasszal. – Szünetet tartott. – Az Abraxas *által.*

Az Abraxas az ország második legnagyobb internet-szolgáltatója volt. A mindössze három éve létező cég piaci kapitalizációja 114 milliárd dollárra rúgott, kevés profittal és nagy kiadásokkal. A hatvanéves múltra visszatekintő MCL-Parnassushoz viszonyítva az Abraxas egy rúgkapáló csecsemő volt.

– Az Abraxas ki akarja vásárolni az MCL-t? – kérdeztem döbbenten.

Bólintott, de csak épphogy.

A lehetőségek kaleidoszkópja tárult elém.

– Mi látjuk el a közvetítő szerepét az ügyletben. Segítünk struktúrát adni a folyamatnak, megtervezni a pénzügyi részt, ilyesmi. – Elhallgatott egy pillanatra. – Erről senki nem tud, Eddie. Arról igen, hogy konzultálni szoktunk Hank Atwooddal, de hogy miért, azt nem tudják. Ha ez nyilvánosságra kerülne, jelentősen befolyásolni tudnám vele a piacokat, de szinte biztosan meghiúsítaná az üzletet… szóval…

A szemembe nézett, és egy vállrándítással fejezte be a mondatot.

Felemeltem a kezem, tenyérrel Van Loon felé.

– Ne aggódjon, senkinek sem fogok beszélni róla.

– Ugye azzal is tisztában van, hogy ha kereskedni kezdene a részvényeikkel, mondjuk holnap a Lafayette-ben, azzal súlyosan megszegné a tőzsdefelügyelet szabályait…

Bólintottam.

–…és börtönbe kerülhetne?

– Nézze, *Carl* – úgy döntöttem, én is a keresztnevén fogom szólítani –…bennem megbízhat.

– Tudom, Eddie – érzékenyük el a hangja. – Tudom. – Rövid szünetet tartott, s miután összeszedte magát, folytatta: – Nézze, ez egy rendkívül összetett folyamat, és most egy kritikus szakaszhoz értünk. Azt azért nem mondanám, hogy elakadtunk, de… szükségünk lenne valakire… egy friss véleményre.

A szívem vadul zakatolni kezdett.

– Egy egész hadseregnyi diplomás dolgozik nekem odalent a 48. utcában, Eddie, de a gond az, hogy *tudom, mit gondolnak.* Már akkor tudom, mit fognak mondani, amikor még ki se nyitották a szájukat. Egy olyan emberre lenne szükségem, mint maga. Valakire, akinek vág az esze, és aki nem azt fogja

mondani, amit szerinte hallani akarok.

Nem akartam elhinni, hogy ez megtörténik – ez képtelenség: Carl Van Loonnak *rám* van szüksége?

– Ritka lehetőséget ajánlok magának, Eddie, pedig még azt sem tudom, ki valójában. De nem érdekel. Az ösztöneim azt súgják, hogy ezt kell tennem, és ők még soha nem hagytak cserben. – Ez volt az a pillanat, amikor hagyta, hogy a vigyor végre szétfeszíthesse az arcát. – Ez lesz az amerikai nagyvállalatok történetének legnagyobb fúziója.

Az émelygésemmel dacolva visszavigyorogtam rá.

Felemelte a kezét.

– Nos, Mr. Spinola, mit válaszol?

Próbáltam összeszedni a gondolataimat, de még mindig sokkos állapotban voltam.

– Persze, még át kell gondolnia az ajánlatomat – kapcsolt. – Rendben.

Fogta a poharainkat, és hátrament a bárszekrényhez. Miközben töltött, éreztem, hogy hatalmába kerít a lelkesedés, s ezen az sem változtathatott, hogy tudtam, nincs más lehetőségem, mint igent mondani.

13.

Egy órával később távoztam. Csalódásomra Ginnynek nyomát sem láttam a hallban, amikor az apja kikísért a lakásból, de addigra már úgyis olyan euforikus állapotban voltam, hogy ha beszélnem kellett volna vele – vagy ami azt illeti, bárki mással, nem sok értelmeset tudtam volna összehordani.

A Park sugárútra kiérve visszapörgettem az elmúlt néhány hét során történteket. Életem egyik legizgalmasabb időszaka állt mögöttem. Minden arannyá vált, amihez hozzáértem, és úgy éreztem, semmi sem állhatja utamat. Utoljára valamikor a

húszas éveim elején láttam ilyen virágosnak a jövőmet, és – ami talán még fontosabb – tettem ilyen magasról az óra ketyegésére. Az MDT-48-cal a jövőt már nem láttam sem ijesztőnek, sem értékes, gyorsan fogyó erőforrásnak. Annyi mindent tudtam bezsúfolni a jelen és mondjuk a jövő hét vége közé, hogy úgy érezhettem, a jövő hét vége soha nem fog eljönni.

Az 57. utcán, míg arra vártam, hogy a lámpa zöldre váltson, mérhetetlen hálaérzés öntött el, de hogy ki iránt, arról fogalmam sem volt. Ehhez olyan virágos jókedv társult, hogy valósággal bizseregtem tőle, épp csak erekcióm nem támadt. Alig néhány pillanattal később azonban, félúton az 57. két oldala között, valami furcsa történt: az érzés hirtelen olyan intenzívvé vált, hogy megszédültem tőle. Kinyújtottam a kezem, hogy elkapjak valamit, de nem volt mit, s így nem tehettem mást, tovább-bukdácsoltam, és a túloldalra átérve hagytam, hogy a fal megfogjon.

A járókelők nagy ívben kikerültek.

Behunytam a szemem, és igyekeztem nagyokat lélegezni, hogy összeszedjem magam, de amikor néhány másodperccel később – legalábbis úgy tűnt, néhány másodperccel később – körülnéztem, hátrahőköltem a döbbenettől. Amit magam körül láttam, az nem az 57. utca volt. Egy sarokkal lejjebb álltam, az 56. utcán.

Ugyanaz történt, mint néhány nappal korábban a lakásomban. Helyet változtattam, anélkül, hogy ennek tudatában lettem volna, anélkül, hogy legalább a mozgás tényét érzékeltem volna. Olyan volt, mintha áramszünet lett volna a fejemben, mintha kioldott volna egy biztosíték, vagy az optika kihagyott volna néhány szektort egy hibás CD-n.

Az előző este azért történt, mert nem ettem – elfoglalt voltam, szórakozott, az evés háttérbe szorult. Legalábbis ez volt a feltételezés, ez tűnt logikus magyarázatnak.

Persze azóta, hogy belapátoltam azt a *pasta biancó*t, megint

nem ettem semmit, szóval előfordulhatott, hogy erről volt szó. Kissé megrázott a dolog, de nem akartam túl sokáig rágódni rajta; inkább óvatos léptekkel elindultam az 56. utcán a Lexington sugárút felé, hogy egy éttermet keressek.

A 45. utcán beültem egy büfébe, egy ablak melletti bokszba.

– ’stét, drága. Mit hozhatok?

Egy Porterhouse steaket rendeltem, angolosan átsütve, hasábburgonyával és salátával.

– Innivalót?

Kávét kértem.

A hely nem volt zsúfolt. A pultnál egyetlen fickó ült, a szomszédos bokszban pedig egy pár, mögöttük pedig egy idős hölgy, aki épp rúzsozta magát.

Miután elém tették a kávét, ittam néhány kortyot, és megpróbáltam lazítani. Aztán úgy döntöttem, inkább a Van Loonnál tett látogatásra fogok koncentrálni. Ambivalens érzéseim voltak a találkozóval kapcsolatban.

Egyrészt kezdtem ideges lenni az új állásom miatt – ami az alapfizetés mellett részvényopcióval és jutalékkal is járt. Utóbbit minden sikeres üzlet után meg kellett kapnom, akár én ajánlottam, akár én hoztam tető alá, de még akkor is, ha – mint az MCL-Abraxas ügylet esetében, csupán részt vettem a tárgyalások valamely fázisában. De miért tett nekem Van Loon ilyen bőkezű ajánlatot? Mert abban reménykedett, hogy segíthetek „struktúrát adni a folyamatnak” vagy „megtervezni a pénzügyi részt”? Aligha. Van Loon egyértelműen tudta, hogy én egy abszolút amatőr vagyok, s így ezen a téren nem sokat várhat tőlem. De akkor mégis *mi mást* akarhat tőlem? És vajon képesek leszek eleget tenni az elvárásainak?

A pincérnő meghozta a steakemet.

– Jó ‘tvágyat.

– Köszönöm.

Másrészt világosan láttam, milyen könnyű falat lenne nekem ez a Hank Atwood. Rengeteg cikket olvastam róla, s mindegyik olyan nagy szavakat használt, mint a „látomás”, az „elkötelezettség” vagy a „motiváció”, ezért úgy gondoltam, bármi legyen is a természete annak a *valaminek,* amit felkeltettem másokban, minden bizonnyal nála is működni fog. Amivel aztán, fűztem tovább a gondolatot, olyan helyzetbe kerülhetek, amiről eddig álmodni sem mertem. Mert nem egyszerűen az fog történni, hogy Hank Atwoodra, az MCL-Abraxas új CEO-jára az elnök és más államok vezetői oda fognak figyelni, hanem *ő maga* is a világ első számú vezetői közé fog tartozni. A katonai fölény már a múlté, egy dinoszaurusz, az egyetlen struktúra, ami számít manapság, az a „hiperhatalom”, a digitális, globális, angol nyelvű szórakoztatóipar, ami a markában tartja az emberek szívét és elméjét, s módszeresen megfosztja a mindenkori tizennyolc-huszonnégy éves generációt minden elkölthető pénzétől. Hank Atwood pedig, akivel hamarosan nagyon jó barátságban leszek, ennek a struktúrának a csúcsára fog kerülni.

Ekkor azonban, minden előjel vagy ok nélkül, hirtelen visszakanyarodtam Carl Van Loonhoz, és gyökeret vert a fejemben a gondolat, hogy a fazon észhez fog térni, és visszavonja az állásajánlatot – minimum.

És akkor mihez kezdek?

A pincérnő megállt az asztalomnál, és kérdőn megemelte a kávéskannát.

Bólintottam, ő pedig teletöltötte a csészémet.

– Mi a baj, drágám? Nem ízlik a steak?

A tányéromra pillantottam. Alig nyúltam hozzá az ételhez.

– De, nagyon finom – néztem fel rá. Tenyeres-talpas, negyvenes nő volt, nagy szemű, nagy hajú. – Csak aggaszt a jövő, ez minden.

– *A jövő?* – visszhangozta nevetve, és elsétált a kannájával. –

Isten hozott a klubban, drágám, isten hozott!

Otthon egy pirosan villogó üzenetrögzítő várt. Lenyomtam a „Lejátszás” gombot, és vártam. Hét üzenet volt rajta, vagyis öthattal több, mint amit eddig zsinórban valaha is kaptam.

Leültem a kanapéra, és a készülékre szegeztem a tekintetem.

Klikk.

Bíp.

– Eddie, itt Jay. Csak szólni akartam, és remélem, nem fogsz haragudni, hogy beszéltem ma este egy újságíróval, aki a *Post*nak dolgozik, és... izé... megadtam neki a számodat. Bocs, tudom, hogy előbb meg kellett volna kérdezzelek, de... most már mindegy. Viszlát holnap.

Klikk.

Bíp.

– Kevin vagyok. – Hosszú szünet. – Milyen volt a vacsi? Miről beszéltetek? Hívj vissza, ha hazaértél. – Újabb hosszú szünet következett, aztán letette.

Klikk.

Bíp.

– Eddie, itt az apád. Hogy vagy? Nincs valami tipped, milyen részvényt kellene vennem? *(Nevetés.)* Ide süss, jövő hónapban Floridába utazom egy kis vakációra Szypuláékkal. Hívj vissza. Utálom ezeket az átkozott rögzítőket.

Klikk.

Bíp.

– Mr. Spinola, én Mary Stern vagyok a *New York Post*tól. Jay Zollo adta meg a számát a Lafayette Tradingtől. Khm... szeretnék mielőbb beszélni önnel, ha lehetséges. Khm... még hívni fogom később, vagy reggel. Köszönöm.

Klikk.

Bíp.

Szünet.

– Miért nem hívni? – A francba, teljesen megfeledkeztem Gennadijról. – Van nekem jó ötlet a projekt kapcsolat. Hívni!

Klikk.

Bíp.

– Megint én vagyok, Kevin. Egy köcsög vagy, Spinola, ugye tudod? – A hangja bizonytalan volt, mintha alkoholba áztatta volna. – Mégis, ki a faszomnak képzeled magad? Mike kibaszott Ovitznak? Nos, hadd mondjak neked valamit azokról, akik… – Tompa puffanás hallatszott, valamit felboríthatott. – A rohadt életbe! – mondta valahonnan távolról, aztán a vonal megszakadt.

Klikk.

Bíp.

– Csak annyit még, hogy kapd be, oké? Kapd be, kapja be az anyád, meg az a kurva nővéred!

Klikk.

Bíp.

Ennyi. Nem volt több üzenet.

Felálltam a kanapéról, átmentem a hálószobába, és levetettem az öltönyt.

Kevin esetében nem tudtam, mit tehetnék – mármint azon túl, hogy elkönyvelem első áldozatomnak. Jay Zollo, Mary Stern, Gennadij és az öregem pedig, döntöttem el, várhatnak reggelig.

Kimentem a fürdőszobába, megnyitottam a csapot, és beálltam a forró zuhany alá. Nem értem rá ilyen jelentéktelen dolgokkal foglalkozni, és kedvem sem volt foglalkozni velük. Miután megtöröltem magam, tiszta alsót és pólót vettem, aztán leültem az íróasztalomhoz, bevettem egy újabb MDT-

tablettát, és nekiláttam feljegyezni az ötleteimet.

A Park sugárúti apartman félhomályba burkolózó könyvtárszobájában Van Loon felvázolta nekem a problémát. A lényege az volt – mi más lehetett volna?, hogy a két fél nem tudott megegyezni a vállalat értékében. Az MCL részvényeit jelenleg darabonként 26 dollárért árulták, ők azonban 40-et kértek az Abraxastól, ami ötvennégy százalékkal több volt, vagyis jóval magasabb felár, mint az ilyen jellegű akvizíciók esetében. Van Loonnak vagy rá kellett vennie az MCL-t, hogy engedjen az árból, vagy meg kellett indokolnia azt az Abraxasnak.

Azt ígérte, reggel átküld hozzám némi ide vágó anyagot, a fontosabbját, amivel feltétlenül meg kell ismerkednem a csütörtöki találkozónkig Hank Atwooddal. Én azonban úgy döntöttem, hogy mielőtt bármiféle „ide vágó" anyagot átolvasnék, egy kis kutatómunkát végzek a saját szakállamra.

Felléptem az internetre, és átfutottam néhány száz oldalnyi, vállalatfinanszírozással kapcsolatos anyagot. Megtanultam az átvételi ügylet megszervezésének alapjait, és megnéztem több tucatnyi esetleírást. Hivatkozásról hivatkozásra ugráltam egész éjszaka, mígnem azon kaptam magam, hogy bonyolult matematikai képleteket tanulmányozok, melyek segítségével megállapítható a részvényopciók értéke.

Hajnali ötkor szünetet tartottam, és tévéztem egy kicsit – a *Star Trek*et és az *Ironside*-ot ismételték.

Reggel kilenc körül megjött a futár a Van Loon által küldött anyaggal. Ez is egy vaskos mappa volt, tele éves és negyedéves beszámolókkal, elemzői összegzésekkel, belső vezetői jelentésekkel és működési tervekkel. Egész nap az aktákat böngésztem, és késő délutánra úgy éreztem, sikerült megragadnom a lényeget. Azt kívántam, bárcsak *most* kerülne sor az ebédre Hank Atwooddal, és nem huszonnégy óra múlva; s ha már így teleszívtam magam információval, úgy gondoltam, a legjobb az lesz, ha pihenek és lazítok egy kicsit.

Aludni próbáltam, de nem jött álom a szememre, és mivel tévézni nem volt kedvem, úgy döntöttem, kimegyek, keresek egy kényelmes bárszéket, és ellágyítom magam némi alkohollal.

Mielőtt elhagytam volna a lakást, magamba erőltettem néhány táplálékkiegészítő tablettát és némi gyümölcsöt. Jay Zollót és Mars Sternt is visszahívtam, miután egész nap ostromolták a rögzítőmet. Közöltem a hangja alapján lányos zavarban lévő Jayjel, hogy nem vagyok jól, ezért nem fogok bemenni, Mary Sternnek pedig azt mondtam, nem óhajtok beszélni vele, bárki is legyen ő, és megkértem, ne hívjon többet. Gennadijt és az öregemet nem hívtam fel.

A lépcsőházban kiszámoltam, hogy már majdnem negyven órája nem aludtam, az azt megelőző hetvenkét órában pedig mindösszesen hat órát fordítottam alvásra, s így, bár nem érzem és nem is látszik rajtam, a teljes szellemi és testi kimerültség határán lehetek.

Kora este volt, zajos és nyüzsgő forgalommal – mint azon az első napon is, amikor kijöttem a koktélbárból a 6. sugárúton, ezért lemondtam a taxiról, és inkább gyalog mentem. Illetve nem is mentem, hanem úsztam a járda felett, azzal a fura érzéssel, hogy valamiféle virtuális valóságban mozgok, egy képernyő mögötti világban, ahol mintha minden tarkább lenne, s a mélységélesség némi kívánnivalót hagyna maga után. Valahányszor befordultam egy sarkon, a mozdulataimat nehézkesnek, darabosnak, erőltetettnek éreztem, így aztán, amikor úgy huszonöt perccel később azt vettem észre, hogy váratlanul beoldalazok egy bárba – a Congóba – Tribecában, olyan volt, mintha egy új szintre léptem volna egy élethű számítógépes játékban. A fotorealisztikus grafikai megjelenítés egy hosszú bárpultot mutatott a bal oldalon, vesszőből font székeket, hátul egy galériát korláttal, és hatalmas, plafonig érő cserepes növényeket mindenütt.

Leültem a pultnál, és rendeltem egy Bombayt meg egy tonikot.

Nem voltak sokan, de gondoltam, a vendégek csak ezután kezdenek szállingózni. Tőlem balra két nő ült, háttal a pultnak, és három férfi állta körül őket. Utóbbiak közül kettő vitte a szót, a többiek az italukat kortyolgatták, cigarettáztak és figyelmesen hallgatták őket. A téma az NBA volt és Michael Jordan, meg az óriás bevételek, amit a sport neki köszönhetett. Nem tudom, mikor kezdődött megint, a biztosíték kioldása, a kihagyott szektorok a CD-n, de amikor megtörtént, nem volt hatalmam felette, így mindössze annyit tehettem, hogy megfigyeltem minden egyes mozzanatot, minden villanást – mintha ezek, akárcsak az egész, rejtélyes folyamat, valaki mással történne, és nem velem. Az első ugrás akkor történt, amikor a poharamért nyúltam. Alig érintettem meg a pohár hideg, nedves falát, amikor egyszer csak, minden előjel vagy szándék nélkül, ott találtam magam a társaság mellett, az egyik nő mellett – harmincas volt, nőiesen telt, a szeme lélegzetelállítóan kék, zöld szoknyája provokatívan rövid bal kezemmel a jobb combja közelében.

Egy mondat közepénél jártam.

–...igen, de ne felejtsétek el, hogy az ESPN-t 1979-ben hozták létre, és azzal a 10 millió dolláros induló tőkével, amit a Getty Oiltól kapott, az isten szerelmére...

– Mi köze ennek...

– *Minden,* mert mindent megváltoztatott. Mert egy ravasz, üzleti érdekből meghozott döntéssel az egyetemi kosárlabdázók egyik napról a másikra ismertté váltak...

A másodperc törtrészéig tudatában voltam annak, hogy az egyik férfi – egy pufók fickó selyemöltönyben – villogó szemmel néz. Feszült volt, verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán, a tekintete a bal kezemre tapadt... de aztán jött az átkapcsolás, és... már a pultos állt előttem, feltartott kézzel, hogy kitakarjon előlem valamit vagy valakit... a selyemöltönyös pufókot, aki a saját orrát szorongatta, abban a reményben, hogy így elállíthatja az orrvérzését...

– Cseszd meg, pajtás…

– Cseszd meg *te*…

A hideg esti levegő megborzolta a tarkómon a szőrt, ahogy kibotorkáltam a bárból. A zöld szoknyás nő az ajtó mellett állt, odabent, és valakit el akart lökni a háta mögül. Mondott valamit, amit nem értettem, aztán gyorsan kipenderült az ajtón… és egy fél másodperccel később, megmagyarázhatatlan módon, már az én karomon volt, néhány sarokkal odébb.

Aztán egy fülkében voltunk, egy nightclub vagy bár vécéjében, s én épp hátrahúzódtam tőle – *kihúztam* magam belőle, miközben ő szétvetett lábbal állt a króm, fehér és fekete csempe hátterében… szakadt zöld szoknyájával a vécéülőkén, nyitott blúzában, a melle közt verejtékcseppekkel. Nekivetettem a hátam az ajtónak, és sietve felhúztam a nadrágom, ő azonban nem mozdult, csak állt ott behunyt szemmel, és ritmikusan ide-oda ingatta a fejét. Odakint zene lüktetett, kézszárítók zúgtak, emberek beszélgettek és vihogtak, a szomszédban pedig öngyújtó kattant, majd valaki hangosan kifújta a füstöt…

Behunytam a szemem én is, s amikor egy másodperccel később kinyitottam, egy zsúfolt táncparketten voltam, és megint kifelé tartottam, durván utat törve magamnak a tömegen át. Még néhány másodperc, és kint voltam az utcán, ahol ismét utat könyököltem magamnak a járókelők és az autók között. Nem sokkal ezután mintha egy sárga taxi ismerős kényelmet nyújtó belsejébe ültem volna be, hogy az olcsó műszálas huzattal burkolt hátsó ülésbe süppedve a csiricsáré neonfénycsíkokat bámuljam, amik úgy szelték keresztül-kasul a várost, mint megannyi kinyújtott, sokszínű rágógumi. Arra is emlékszem, hogy iszonyatosan fájt, lüktetett a jobb kezem – mivel, bár maga a mozdulat teljesen kiesett, orrba vágtam azt a fickót a Congóban. A következő emlékem viszont már az, hogy egy Upper West Side-i étterem előterében állok – korábban csak olvastam róla, Actium volt a neve, és valósággal ráerőszakolom magam egy társaságra, fél tucat

vadidegenre, akik valamelyik közeli galériából jöhettek át. Gyűjtőnek adtam ki magam, és Thomas Cole néven mutatkoztam be. Mint korábban, most is úgy tűnt, mintha folyamatosan egy-egy mondat közepén járnék:

–...és a nemes vadból már ezernyolcszáznégyben démoni indián lett, amint az Vanderlyn *Jane McCrea meggyilkolásá*n is tetten érhető a sötét, hullámzó izomzatban, a felemelt tomahawkban, amivel az ogre szétcsapni készül a nő fejét... – Valószínűleg engem is ugyanúgy megleptek a szavaim, mint mindenki mást, de képtelen voltam leállítani vagy legalább lelassítani magam, csak annyit tehettem, hogy *figyeltem.* Aztán megint jöttek kihagyott szektorok, s hipp-hopp, már egy asztalnál ültünk mindannyian, és vacsoráztunk.

A balomon egy ezüstös szakállú, temperamentumos férfi ült gondosan összegyűrt vászonzakóban – műkritikus lehetett, tőlem jobbra egy „Bernice levágatja a haját" típusú nő, olyan sovány, hogy csontok álltak ki belőle, valahányszor megmozdult; átellenben pedig egy vaskos latin fickó, akinek egy pillanatra sem állt be a szája. Angolul beszélt, de minden második mondata az volt, hogy „a *norteamericanó*k így", „a *norteamericanó*k úgy", és mindezt eléggé becsmérlő hangon. Néhány másodperccel később aztán rájöttem, hogy a fickó Rodolfo Alvarez, az ünnepelt mexikói festő, aki nemrégen költözött Manhattanbe, és vállalta, hogy jegyzetek alapján újjáalkotja az elpusztított Diego Rivera freskót, ami eredetileg az RCA Building halijában volt látható, még 1933-ban.

Férfi a keresztútnál reménnyel és előrelátással fordul a szebb jövő felé.

A fekete hajú, fekete ruhás, gyönyörű nő a balján a felesége volt, a vérpezsdítő Donatella.

Olvastam róluk a *Vanity Fair*ben.

Hogy a tökömbe kerültem egy ilyen társaság kellős közepébe?

– Ez ironikus – mondta valakinek az ezüstös szőrzetű fickó.

– Ez a „szebb jövő felé fordul” szöveg.

– Mi az ironikus benne? – hallottam magamat. Türelmetlenül sóhajtottam, majd megkérdeztem tőle: – És ha *maga* nem fordul a szebb jövő felé, akkor ki fogja arra penderíteni?

– Nos – mosolygott egyenesen *rám* Donatella Alvarez az asztal túloldaláról, ez az észak-amerikai út, nem igaz, Mr. Cole?

– Kérem? – néztem rá némileg döbbenten.

– Az idő – felelte higgadtan, maguknak egy egyenes vonal. *Visszanéznek* a múltra, és figyelmen kívül hagyják, ha ez kell. *Előrenéznek*, és eldöntik, hogyan lesz szebb a jövőjük. A zsebükben van a tökéletesség receptje.

Még mindig mosolygott, én pedig csak ennyit tudtam kinyögni:

– Vagyis?

– Nálunk, mexikóiaknál – mondta tagoltan, mintha egy kisgyereknek magyarázna, a múlt, a jelen és a jövő… *együtt létezik*.

Tovább bámultam, de a következő pillanatban már valaki máshoz beszélt.

Ettől a ponttól kezdve a dolgok egyre töredékesebbé, összefüggéstelenebbé – *szaggatottabbá* – váltak. A nagy részére egyáltalán nem emlékszem, eltekintve néhány erős élménytől, mint például a fehérboros kagyló fura színe és textúrája, vagy a sűrű, kavargó szivarfüst. Úgy rémlik, több száz tubust és ecsetet láttam sorba rakva egy parkettás padlón, meg festővásznak tucatjait, némelyeket felcsavarva, másokat keretben, egymásra helyezve.

Nem sokkal ezután festett alakok, rikítóak és dagadtak, keveredtek húsvér emberekkel rémisztő kaleidoszkóppá, s én körülnéztem, hogy megkapaszkodjak valamiben, ami végül

Donatella Alvarez mély, barna szeme lett, a nyüzsgéssel teli téren túl…

A következő villanás után már egy üres szállodai folyosón jártam… egy szobából jöttem ki, ebben biztos vagyok, de hogy az hogyan nézett ki, mit csináltam ott, és legfőképpen, mi módon kerültem oda, arról nincsenek emlékeim. Aztán jött az újabb villanás, és már nem a folyosón voltam, hanem a Brooklyn hídon siettem valahova – hogy hova, hamarosan az is kiderült: arra a helyre, ahonnan a tartókábelek geometriai mintát fognak alkotni a felkelő nap sápadt fényében.

Lefékeztem, és megfordultam.

Magamba ittam Manhattan déli részének látképét, és megállapítottam, hogy bár nem tudok elszámolni az elmúlt nyolc órával, újra magamnál vagyok, és riadt vagyok, fázom, s valamiért minden porcikám sajog. Gyorsan eldöntöttem, hogy bármi vezérelt is Brooklyn felé, azóta már aktualitását vesztette, felszívódott, beleolvadt abba a megkövesedett energiakonfigurációba, amit többé már soha nem lehet életre kelteni. Ezért aztán elindultam visszafelé a hídon, gyalog sétáltam – azaz *bicegtem,* mint kiderült – egészen hazáig.

14.

Azért mondom, hogy bicegtem, mert nyilvánvalóan megrándítottam a bal bokámat valamikor az éjszaka folyamán. És amikor vetkőzni kezdtem, hogy lezuhanyozzak, észrevettem, hogy a törzsem tele van zúzódásokkal. Ez megmagyarázta a sajgást – legalábbis részben megmagyarázta, csakhogy a mellkasomat tarkító ólomszínű foltok mellett volt még valami más is... egy folt, amit mintha parázsló cigarettavég égetett volna a jobb alkaromba. Megérintettem az ujjbegyemmel az apró, vöröses dudort, óvatosan megnyomtam, felszisszentem, aztán lassan körbetapogattam – s mialatt ezt tettem, éreztem, hogy mélységes nyugtalanság, majdhogynem rettegés fogja marokra a gyomorszájamat.

De ellenálltam neki, mert nem akartam erre gondolni – nem akartam arra gondolni, mi történhetett – vagy nem – valahol egy szállodai szobában, egyáltalán, semmire sem akartam gondolni ezzel kapcsolatban. Néhány óra múlva találkoznom kellett Carl Van Loonnal és Hank Atwooddal, ezért most mindennél fontosabb volt – a bénító pánikolásnál pedig mindenképpen, hogy felkészült legyek.

És összeszedett.

Úgyhogy bevettem két tablettát, megborotválkoztam, felöltöztem, és nekiláttam átolvasni az előző nap készített jegyzeteimet.

Azt beszéltük meg, hogy délelőtt tíz körül jelentkezem Van Loonnál az irodájában, a 48. utcában. Megbeszéljük a helyzetet, összevetjük a jegyzeteinket, és talán még egy előzetes tervet is kieszelünk. Aztán kimegyünk, és együtt fogunk ebédelni Hank Atwooddal.

A taxiban, a 48. utca felé menet, igyekeztem a vállalatfinanszírozás témakörével lekötni magam, de minduntalan az éjszakai viselkedésem jutott eszembe, és nem

akartam elhinni, hogy ennyire nemtörődöm tudok lenni.

Nyolcórányi tudatkiesés?

Nem kellene ezt figyelmeztető jelnek vennem?

Aztán eszembe jutott, hogy egyszer rosszul lettem egy fürdőszobában – még évekkel azelőtt, *vért* hánytam a kagylóba, de rögtön utána visszamentem a nappaliba, a dohányzóasztal közepén púposodó cucchoz, meg a cigihez és a vodkához, s folytattam a követhetetlen, sehova nem vezető, csapongó szövegelést...

Aztán, húsz perccel később, megint megtörtént.

És megint.

Úgyhogy azt gondoltam: nem.

Megállítottam a taxit a 47. utcánál, és gyalog tettem meg a Van Loon Buildingig hátralevő egy tömböt. Mire beértem a haliba, már alig bírtam leplezni a bicegésemet. Van Loon személyi asszisztense fogadott és kísért fel a hatvankettedik szinten berendezett irodarengetegbe. Feltűnt, hogy az összképre – a folyosókon és az előtérben egyaránt – a hagyományos és a modern, a terebélyes és az áramvonalas szigorú, mégis meghökkentő keverése a jellemző. Mahagóni, ében és márvány, acél, króm és üveg váltotta egymást tökéletes összhangban, zökkenőmentes átmenetekkel. A vállalat ettől egyszerre mutatta magát patinásnak és dinamikusnak – utóbbinak annál is inkább, mert a személyzetét javarészt nálam tizenöt évvel fiatalabb fickók alkották. Ennek dacára határozottan az volt az érzésem, hogy itt semmi sem túl nagy falat nekem, éppen ellenkezőleg, minden azért van, hogy én leszakíthassam, a vállalati struktúra pedig olyan törékeny, vagy inkább képlékeny, hogy a legkisebb nyomásra az én akaratom szerint fog alakulni.

De alighogy leültem a recepció előtt, a hatalmas Van Loon & Associates logó alá, a hangulatom megint megváltozott, s szédítő émelygés és bizonytalanság uralkodott el rajtam.

Hogy kerültem ide?

Hogyan lett belőlem egy privát befektetési bank alkalmazottja?

Miért van rajtam öltöny?

Ki vagyok én?

Attól tartok, még ma sem ismerem a választ ezekre a kérdésekre. Ami azt illeti, néhány pillanattal ezelőtt – a Northview Motor Lodge-beli szobám fürdőszobájában – belenéztem az arckép méretű tükörbe a csupa folt kagyló felett, s miközben az odakint zümmögő jégautomata hidat vert magának az agyamhoz a falon és a koponyámon keresztül, megpróbáltam legalább a jelét megtalálni annak az egyénnek, aki kezdett alakot ölteni, kikristályosodni a vegyszerrel indukált impulzusok és ellenimpulzusok tömegéből, a kényszerű tenni akarásból. Annak az egyénnek a nyomait is kerestem az arcvonásaimban, akivé válhattam – a nagymenőt, a pusztítót, Jay Gould szellemi utódját, de csak a tükörképemet láttam, s az arcomon nyoma sem volt semminek, ami a jövőre utalhatott volna; csak *én* voltam az, ezer és ezer borotválkozásom nézője és alanya.

Majdnem fél óráig kellett várnom, mialatt egy Goyát bámulhattam a szemközti falon, úgy tűnt, eredetit. A recepciós rendkívül barátságos volt, rendszeresen felnézett és rám mosolygott. Amikor Van Loon végre megérkezett, ő is széles mosollyal az arcán sietett oda hozzám. A hátamra csapott, aztán betessékelt az irodájába, ami nagyjából akkora volt, mint fél Rhode Island.

– Bocs a késésért, Eddie, de a tengerentúlon voltam.

Miközben belelapozott az asztalára tett aktákba, elmagyarázta, hogy egyenesen Tokióból repült haza az új Gulfstream V-vel.

– Megjárta Tokiót kedd este óta? – csodálkoztam.

Bólintott, és elmondta, hogy miután tizenhat hónapig kellett

várnia az új sugárhajtású repülőjére, tudni akarta, megérte-e a fáradságot és a jelentéktelen 37 millió dollár plusz aprópénzt. Annak, hogy fél óra késéssel futott be ma reggel, semmi köze nem volt a repülőhöz, annál inkább a bedugult manhattani autóforgalomhoz. Úgy tűnt, fontosnak tartja ezt közölni velem.

Bólintottam, hogy jelezzem, megértem.

– Nos, Eddie – ült le az íróasztala mögé, és kínált hellyel engem is volt alkalma belenézni az anyagba?

– Igen, természetesen.

– És?

– Érdekesnek találtam.

– *És?*

– Nem hiszem, hogy nagy gondot okozna megindokolnia az árat, amit az MCL kér – feleltem, és ahogy ülőhelyzetet változtattam, rájöttem, halálosan fáradt vagyok.

– Miért nem?

– Mert néhány igen jelentős lehetőség is be van ágyazva ebbe az üzletbe, stratégiai cuccok, amik nem tűnnek ki a számokból.

– Mint például?

– Nos, a legnagyobb ilyen érték egy szélessávú hálózat, amire az Abraxasnak nagy szüksége van...

– Miért?

– Hogy megvédje magát az agresszív versenytől, mondjuk egy másik portáltól, amely gyorsabb letöltéseket, videofolyamot és hasonlókat kínál.

Mialatt beszéltem – és a kimerültségtől végig úgy éreztem magam, mintha csak hallucinálnék, kénytelen voltam megállapítani, hogy az információ és a tudás között hatalmas szakadék tátong, s egy dolog volt magamba szippantani azt a hihetetlen adatmennyiséget az elmúlt negyvennyolc órában, és

más meggyőző érvként tálalni az összefüggéseket.

– Az igaz – folytattam, hogy a szélessáv kiépítése rengeteg készpénzt felemészt, de az Abraxasnak már van egy vezető portálja, így mindössze egy hihető fenyegetés kell, hogy szükségét érezzék saját szélessávú hálózatot kiépíteni.

Van Loon lassan bólintott.

– Ha tehát az Abraxas megveszi az MCL-t, bebiztosíthatja magát anélkül, hogy máris súlyos pénzeket kellene beleölnie a hálózatépítésbe.

– Hogyhogy?

– Az MCL tulajdonában van a Cableplex, nemde? Ez huszonötmillió háztartásba juttatja el őket, s még ha később fejleszteniük is kell a rendszeren, a lépéselőny tagadhatatlan. Közben még lassíthatják is az MCL-t a hálózat továbbépítésében, hogy késleltessék a pénzkiáramlást, de egyben biztosítsák maguknak a lehetőséget, hogy később, ha kell, folytathassák a fejlesztést… – Már megint az volt az érzésem, mint korábban az MDT óta több alkalommal is, hogy verbális kötéltáncot járok: beszélek, tisztán és értelmesen, de *fogalmam sincs, miről.* – És ne feledje, Carl, a lehetőség, hogy így elodázhatnak egy ilyen nagy beruházást, nagy kincs lehet.

– De ettől még kockázatos, nem? Úgy értem, fejleszteni ezt a szélessávú izét. Függetlenül attól, hogy most teszed vagy később.

– Hogyne, de az üzlet eredményeképpen létrejövő új vállalatnak valószínűleg nem lesz szüksége arra, hogy végrehajtsa ezt a fejlesztést, ugyanis megteheti azt, hogy tárgyalásokat kezdeményez a szélessávú piac egy másik szereplőjével, ami azzal a további előnnyel járhat, hogy csökkentheti az ipar többletkapacitását.

Van Loon elmosolyodott.

– Ez rohadtul jó, Eddie.

Én is elmosolyodtam.

– Igen, és azt hiszem, működni fog. Tipikusan az a helyzet, amikor csak nyerni lehet. És persze vannak még további lehetőségek is.

Van Loon hosszan, tűnődve méregetett. Valószínűleg azon törte a fejét, mit is kérdezzen tőlem – nehogy szétpukkanjon a buborék, és kiderüljön, hogy valójában én is csak egy vagyok az őt körülvevő idióták közül. Végül mégiscsak sikerült megtalálnia az egyetlen kérdést, aminek volt értelme az adott körülmények között.

– Számjegyekben kifejezve hogy néz ki?

Levettem az íróasztaláról egy jegyzettömböt, elővakartam a zakóm külső zsebéből egy ceruzát, és lázasan írni kezdtem. Néhány sorral később megjegyeztem:

– A Black-Scholes árképzési modellt használtam, hogy bemutassam, hogyan változik az opcióérték a befektetés százalékos arányában... – Lapoztam, és folytattam a körmölést a következő lap tetején. – Több kockázatprofillal és időkerettel is kiszámoltam.

Tizenöt perccel később felnéztem.

– Mint láthatja – mutattam a ceruzámmal a megfelelő képletre, a szélessávú opció értéke ezekkel a további opciókkal együtt könnyen elérheti a plusz 10 dollár per MCL-részvényértéket.

Van Loon ismét elmosolyodott.

– Ez egyszerűen nagyszerű, Eddie. Nem is tudom, mit mondjak. Nagyszerű. Hank imádni fogja.

Negyed egy környékén, miután gondosan végigvettünk minden összeget, felszedelőzködtünk és elhagytuk az irodát. Van Loon a Four Seasonsben foglalt nekünk asztalt. Átsétáltunk a Park sugárútra, majd északnak fordultunk, és négy sarokkal később már ott is voltunk a Seagram Building

előtt.

Egész délelőtt jeges kimerültségben lebegtem, robotpilótára állítva, de amint beléptünk Van Loonnal a Four Seasons 52. utcai bejáratán, és a halion áthaladva megláttam Miró faliszőnyegeit és a Mies van der Rohe által tervezett bőr ülőalkalmatosságokat, kezdtem megint azt érezni, hogy buzog bennem az energia. Ez sokkal meredekebb volt, mint olaszul csevegni telefonon, vagy elolvasni fél tucat könyvet egyetlen éjszaka, de még annál is meredekebb, mint megérezni a piac mozgását, vagy akár körvonalazni egy gigantikus vállalati fúzió pénzügyi struktúráját; az a tény, hogy *itt* voltam, a Seagram Building szívében, könyörtelenül szembesített helyzetem képtelen voltával – mert normális körülmények között soha nem jöttem volna el egy ilyen helyre, soha nem vonultam volna be ilyen peckesen a legendás Grill terembe a plafonról lógó bronzrúdjaival és francia diófa falburkolatával, nem szlalomoztam volna nagykövetek, bíborosok, vállalatelnökök, sztárügyvédek és tévés személyiségek asztalai között.

És mégis, bármilyen furcsának is tűnt, ott voltam és peckesen szlalomoztam.

A főpincér a galéria alatti asztalok egyikéhez vezetett minket; alig telepedtünk le és rendeltük meg az italt, Van Loon mobiltelefonja hívást jelzett. Van Loon alig hallható morgással válaszolt, figyelt néhány másodpercig, aztán összecsukta a készüléket. Miközben elrakta, rám nézett, és halványan, idegesen elmosolyodott.

– Hank egy kicsit késni fog.

– De jön, ugye?

– Igen.

Van Loon játszadozott egy kicsit az asztalkendőjével, aztán rám nézett:

– Figyeljen, Eddie, van valami, amit meg szeretnék kérdezni

magáról.

Nyeltem egyet, fogalmam sem volt, mire számítsak.

– Tud róla, hogy van egy kis kereskedési termünk a Van Loon & Associatesnél?

Megráztam a fejem.

– Nos, van, és arra gondoltam... azon a sikerszérián gondolkodtam, amit a Lafayette-nél vitt véghez.

– Igen?

– Igazán figyelemre méltó teljesítmény volt, tudja?

Egy pincér jelent meg az italainkkal.

– Amikor Kevin beszámolt róla, nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget, de azóta utánanéztem, és hát, nos... – farkasszemet nézett velem, míg a pincér letette az asztalra a két poharat, a két kis üveg ásványvizet, a Tom Collinst és a vodka Martinit –.. úgy látom, tudja, mit csinál...

Ittam egy kortyot a Martiniból.

Még mindig rajtam tartva a szemét, Van Loon hozzátette:

–...és hogy mit válogat ki.

Sütött róla, hogy tudni szeretné, hogyan csinálom. Izgett-mozgott a székén, és úgy nézett rám, mintha nem tartaná kizártnak, hogy tényleg létezhet egy szisztémám, s ha igen, akkor maga a Szent Grál látogatott a Four Seasons éttermébe, és ült le éppen az *ő* asztalához. Izgatta a lehetőség, ugyanakkor aggódott is, de nem kérdezett rá, igyekezett kerülni a témát, és úgy tenni, mintha végeredményben mégsem volna olyan nagy szám ez az egész. Mindezt olyan szánalmasan csinálta, olyan ügyetlenül, hogy kezdett felkavarodni tőle a gyomrom.

Na igen, de ha mégis feltette volna a kérdést, mit mondtam volna neki? Elég tökös lettem volna ahhoz, hogy megetessem valami képtelenséggel a bonyolultságelméletről és a fejlett

matematikáról? Hogy előrehajoljak a székben, és a halántékomat kopogtatva odasúgjam neki: *tá-jé-ko-zott-ság, Carl!* Vagy hogy azt válaszoljam neki, gyógyszeres kezelés alatt állok, és időnként megjelenik nekem Szűz Mária is? Vagy az igazságot tálaltam volna Van Loon elé? Képes lettem volna ellenállni a kísértésnek?

Nem tudom.

Nem adatott meg a lehetőség, hogy megtudjam.

Pár pillanattal később Van Loon egy ismerőse jött át valahonnan a terem távolabbi végéből és ült le az asztalunkhoz. Van Loon bemutatott minket, aztán egy darabig közhelyekről csevegtünk, de a másik kettő hamarosan témát váltott, és az új Gulfstreamről kezdtek beszélni, én pedig boldogan átadtam nekik a terepet. Van Loon már nem örült ennyire a milliárdos cimborának; bár nem mutatta, hogy szívesebben folytatná velem a társalgást, egyetlen pillanatig sem volt kétséges számomra, hogy mégis ez a helyzet. Aztán megfeledkeztem róluk, a gondolataim a késésben lévő Hank Atwood körül jártak.

Az MCL-Parnassus elnökéről olvasott cikkekből egyvalami világossá vált számomra: bár „öltönyös” volt, egy földhözragadt vállalatvezető, aki azzal töltötte ideje nagy részét, amitől az emberek többsége a legjobban irtózik, összegekkel és százalékokkal, Henry Bryant Atwood egyszersmind sztárnak is számított. Akadtak persze egykor nála sokkal izgalmasabb figurák is – az újságokban, és még inkább, Hollywood hőskorában, azok a szivart csócsáló mogulok például, akik legfeljebb törték az angolt, de nem kellett hozzá sok, hogy a nagy nevű keleti-parti egyetemek növendékei átvegyék a gyeplőt. Amit a legtöbben nem akartak megérteni vagy tudomásul venni, az az volt, hogy a szórakoztatóiparban az 1980-as években lezajlott tulajdonosváltási hullám után a súlypont ismét eltolódott. A színészek, az énekesek és a szupermodellek természetesen még mindig rendkívül népszerűek voltak, de a legfényesebben

újfent a szürke öltönyös üzletemberek csillogtak.

Hank Atwood is a népszerűek közé tartozott, de nem azért, mert annyira jóképű volt – ezt aligha lehetett elmondani róla, és még csak nem is azért, mert a termék, amit árult, az emberek álmait táplálta; Hank Atwood azért volt népszerű, mert a közönséges halandó számára felfoghatatlan pénzmennyiség felett rendelkezett.

És hát ez volt a helyzet. A művészi adottság legfeljebb a kritikusokat érdekelte, a többiek sokkal izgalmasabbnak találták a pénzösszegeket – a nagy, repkedő pénzösszegeket. 37 millió dollár egy magánrepülőért. Peren kívüli megegyezés 250 millió dollárért. Hitellel történő kivásárlás 30 milliárd dollár értékben. 100 milliárd dollárt bőven meghaladó magánvagyon...

A hosszú számokat felvonultató révedezésem legmélyebb szakaszában jött el a pillanat, amikor az események váratlan fordulatot vettek.

Valami oknál fogva egyik pillanatról a másikra érdekes lett számomra a mögöttem lévő asztalnál ülő férfi és nő. Az egyik ingatlanfejlesztő lehetett, a másik pedig ügyvezető producer, de az is lehet, hogy peres ügyvéd mindkettő – nem tudom, nem érdekelt, miről beszélgetnek, mindenesetre volt valami a férfi hangjában, ami kikövetelte magának, hogy felfigyeljek rájuk.

Hátradőltem a székben, s közben Van Loonra és a barátjára pillantottam. A diófa panelek hátterében a két milliárdos úgy nézett ki, mint két nagy – de öreg, csüngő fejű, táskás szemű – ragadozó madár egy kiszáradt kanyon falai között. Van Loon épp arról magyarázott, hogyan kényszerült hangszigetelést szereltetni a korábbi sugárhajtású repülője, egy valamilyen Challenger utasfülkéjébe, amikor valami furcsa történt az agyammal. Akár egy automatikusan frekvenciát váltó rádió, kizárta Van Loon hangját, „...tudod, ahhoz, hogy távol tartsuk a nemkívánatos rezgéseket, szükség van ezekre a

szigetelésekre a belsőt a sárkányhoz rögzítő csavarok köré. Szilikongumi szigetelők, azt hiszem, így hívják őket…”, és venni kezdte a mögöttem ülő fickó hangját, „…egy menő szállodában… benne volt a hírekben… igen, Donatella Alvarez, a festő felesége, a szobájában találtak rá. Leütötték, és most kómában fekszik, de úgy tűnik, máris van nyom: az egyik takarító kora reggel látott valakit kijönni a szobából, egy bicegő férfit…”

Parányit hátrébb toltam a székem.

…egy bicegő férfit…

A hang a hátam mögött folytatta: „…és persze az sem javít a helyzeten, hogy a nő mexikói…”

Felálltam, és a pillanat töredékéig úgy tűnt, mintha az étteremben mindenki félbehagyta volna, amit éppen csinál, letette volna a kését és a villáját és felnézett volna, arra várva, hogy megszólítsam – ami persze nem volt így, senki sem foglalkozott velem. Kivéve Carl Van Loont, aki mintha megsejtett volna valamit, és immár nem aggodalmasan, hanem riadtan nézett a szemembe. Elmotyogtam neki egy „mosdó”-t, aztán hátat fordítottam, és elindultam kifelé. Gyorsan kerülgettem az asztalokat, a legközelebbi kijáratot kerestem.

Ekkor tűnt fel egy másik személy a terem túlsó végében: egy alacsony, kopasz férfi szürke öltönyben. Hank Atwood. Eddig csak fotókon láttam, de rögtön felismertem. Egy másodperccel később elmentünk egymás mellett, illedelmes dünnyögéssel, idétlenül adva utat a másiknak két asztal között. Egy pillanatig olyan közel voltunk egymáshoz, hogy éreztem a kölnije illatát.

Kimentem az 52. utcára, és mohón teleszívtam a tüdőmet levegővel. Ahogy ott álltam a járdán, és a járókelők tömegét néztem, kezdtem úgy érezni, azzal hogy csatlakoztam hozzájuk, elvesztettem a jogomat a Grill teremhez, és többé nem engednek vissza oda.

Csakhogy egyelőre nem is állt szándékomban bemenni; húsz perccel később a Park sugárút déli részén találtam magam.

Céltalanul baktattam, minden lépésnél kínosan ügyelve arra, hogy ne bicegjek, s közben az emlékezetemet gyötörtem, hátha tud valamit, ami segíthetne. De nem találtam semmit. Csak annyit tudtam felidézni, hogy tényleg jártam egy szállodai szobában, és tényleg végigmentem egy üres szállodai folyosón. De ez volt minden, a többi kiesett, üres papírlap volt.

Nem akartam elhinni, de... úgy értem... én nem csináltam... és nem csinál*hattam*...

A következő fél órát sétával töltöttem. Átvágtam a Union Square-en, aztán jobbra az 1. sugárúton, s tompa aggyal megérkeztem a ház elé, ahol laktam. Felmentem a lépcsőn, s közben nemcsak a korlátba kapaszkodtam, de a reménybe is, hogy amit az étteremben hallottam, azt nem is hallottam, mindössze hallani véltem, és az egész csak a kimerültség vagy a gyógyszer műve csupán, egy téves kapcsolás. Ugyanakkor tudtam, hogy hamarosan úgyis ki fog derülni, mi az igazság, mert ha tényleg történt valami, az még mindig benne lesz a hírekben, így nem kell egyebet tennem, mint bekapcsolni a tévét vagy a rádiót, és kiválasztani egy helyi csatornát...

A nappaliba érve azonban rögtön feltűnt, hogy az üzenetrögzítőm piros lámpája már megint villog. Nem sejtettem, ki keresett, de máris hálás voltam neki ezért az apró figyelemelterelésért. Odaléptem, lenyomtam a „Lejátszás" gombot, aztán csak álltam ott, bámultam kifelé a fejemből, mint egy idióta, és vártam, hogy megszólaljon valaki.

A készülék halk zümmögéssel visszatekerte a szalagot.

Klikk.

Bíp.

– Szia... Eddie. Melissa vagyok. Már akartalak hívni, tényleg, de... tudod, hogy van ez... – A hangja egy kicsit mélyebb volt, egy kicsit alkoholgőzös, de *ő* volt az, Melissa jött el a nappalimba, még ha nem is testileg, hanem rezgések formájában. – Aztán eszembe jutott valami. A bátyám... nem adott neked oda *valamit?* Úgy értem... Nem telefontéma, de...

tényleg: nem bízott rád valamit? Mert… – Jégkockákat hallottam nekikoccanni egy pohár falának. – Mert ha igen, akkor tudnod kell, hogy az a cucc… – szünetet tartott, mintha időre lett volna szüksége, hogy összeszedje a gondolatait –…az MDT-akármennyi, rohadtul veszélyes. Nem is tudod, *mennyire* veszélyes. – Nyeltem egyet és behunytam a szemem. – Szóval, Eddie, nézd… nem is tudom, lehet, hogy tévedek, de… azért hívj fel, oké? Hívj vissza!

15.

Délután két órakor a tévéhíradó megerősítette, hogy Donatella Alvarez, a mexikói festőművész felesége súlyos ütéseket kapott a fejére, és most kómában van. A támadásra egy belvárosi szálloda tizenötödik szintjén került sor. Részleteket alig közöltek, bicegő férfiról pedig nem esett szó.

A kanapén ültem, még mindig az öltönyömben, és vártam a további, az újabb híreket, kommentárokat, bármit. Úgy csináltam, mintha azzal, hogy ott gubbasztok a távirányítóval a kezemben, befolyásolni tudnám az eseményeket – de mi mást tehettem volna? Hívjam fel Melissát, és kérdezzem meg tőle, hogy erre gondolt-e?

Veszélyes.

Mennyire veszélyes? Annyira, hogy nőket ütlegeljek? Hogy kórházba küldjek valakit? Kómába? Vagy a halálba?

Természetesen nem akartam ilyen kérdésekkel zaklatni őt, így maradt a gyötrődés. Tényleg megtettem? Lesznek még hasonló ügyeim? Hogy értette azt Melissa, hogy „veszélyes”? Az egészségemre veszélyes? Vagy *én* leszek az másokra?

Rohadt nagy hülyeséget csinálok?

Mi a *faszom* folyik itt?

Egész délután a híreket lestem, és vártam, hogy helyreigazítást adjanak: „nem, a támadásra nem egy szállodai

szobában került sor”, vagy „nem, Donatella Alvarez nincs kómában”. A hírek közt főzőcskéző műsorokkal, élő bírósági közvetítésekkel, szappanoperákkal, reklámokkal ütöttem el az időt, de arról sem feledkeztem meg – igaz, nem szándékosan tettem, hogy rendszerezzem és tároljam még a leghaszontalanabb információt is. „Helyezzük a hússzeleteket az enyhén megolajozott sütőtálcára és szórjuk meg szezámmaggal.” „Hívjon MOST minket díjmentesen, és vegye meg tizenöt százalékkal olcsóbban a *Zsírégető 2000* házi fitneszrendszert.” Közben többször is a telefon felé pillantottam, azt fontolgattam, ne hívjam-e fel mégis Melissát, de mindannyiszor életre kelt az agyamban egy felülíró program, és a következő pillanatban már valahol egészen másutt jártak a gondolataim.

Délután hat órára a történet kezdett körvonalazódni. A férje műtermében, az Upper West Side-on tartott fogadás után Donatella Alvarez egy belvárosi szállodába, a Clifdenbe ment, ahol a szobájában fejbe kólintották – egyszer – egy tompa tárggyal. A tárgyat még nem azonosították, ahogyan egyelőre azt sem tudták, mit keresett Señora Alvarez egy szállodában. A nyomozók kihallgattak mindenkit, aki részt vett a fogadáson, illetve majdnem mindenkit, mert egy bizonyos Thomas Colenak, aki pedig nagyon érdekelte volna őket, egyelőre híre-hamva sem volt.

Egy darabig zavarodottan bámultam a képernyőt, magam is alig ismertem fel a nevet. A riport azonban folytatódott, s én is összekaptam magam. Személyes adatokat közöltek az áldozatról, valamint fényképeket és interjúkat a család tagjairól – minek eredményeképpen hamarosan igen életszerű kép kerekedett ki a nézőben a 43 éves Señora Alvarezről. A tévé szerint egy ritka testi és lelki szépséggel megáldott nőről volt szó, aki nagylelkű, hűséges, szerető feleség, két ikerbaba, Pia és Flor édesanyja, de mindezek mellett önálló, céltudatos egyéniség. A férje, Rodolfo Alvarez a beszámoló szerint kétségbeesett és tanácstalan volt, el sem tudta képzelni, mi

történhetett. Mutattak egy fekete-fehér fényképet is egy sugárzóan szép, egyenruhás iskolás lányról; a fotó 1971 tájékán készült, egy római domonkos-rendi zárdában. Egy villódzó házimozit is bejátszottak, elfakult képkockákat a fiatal Donatelláról, amint egy rózsakertben sétál könnyű nyári ruhában. Más képeken lóháton volt látható, meg egy régészeti ásatáson Peruban, és Rodolfóval Tibetben.

A következő fázis a politikai elemzés volt. Nacionalista indíttatású támadásról lenne szó? Lehet bármi köze a jelenlegi külpolitikai viszályhoz? Az egyik kommentátor hangot adott abbeli aggodalmának, hogy ezt – az első ilyen – támadást újabbak követhetik, és az elnököt vádolta, amiért az, érthetetlen módon, még mindig nem ítélte el Caleb Hale védelmi miniszter meggondolatlan kijelentéseit – egészen pontosan *állítólagos* kijelentéseit, mert a miniszter következetesen tagadta a neki tulajdonított szavakat. Egy másik kommentátor járulékos kárnak nyilvánította a történteket, és azt mondta, van egy olyan érzése, hogy kénytelenek leszünk hozzászokni ehhez a jelenséghez.

A beszámolókat látva azt sem tudtam, hogyan reagáljak. Hitetlenkedés, rémület, bűnbánat és düh váltogatta egymást zavaró kavalkádban. Egyik pillanatban még nem tartottam kizártnak, hogy akaratlanul megüthettem a nőt, de a következőben már abszurdnak bélyegeztem és elvetettem a gondolatot. Késő délutánra azonban, miután feltöltöttem magam MDT-vel, az egész érzelem-egyveleg langyos unalommá tompult.

Este már kellően eltávolodtam mindentől és mindenkitől ahhoz, hogy ha szóba került a támadás, mindössze egy „most már elég” legyen a reakcióm, mintha csak egy új minisorozatról lenne szó valamelyik kábelcsatornán, amit egy túlpörgött, mágikus-realista szerző fércművéből forgattak. *Donatella Alvarez szörnyű viszontagságai…*

Valamivel fél kilenc után felhívtam Carl Van Loont az otthoni számán.

Bár a hitetlenkedés, a rettegés stb. töltötte ki a gondolataim nagy részét a délután folyamán, azért arra is jutott időm, hogy Van Loon miatt aggódjak – pontosabban magam miatt, mert attól tartottam, hogy már most, az indulásnál eltoltam mindent, s ez a gikszer, ez a működési rendellenesség könnyen romba döntheti minden tervemet.

Így aztán meglehetősen idegesen vártam, hogy Van Loon a telefonhoz jöjjön.

– Eddie?

Megköszörültem a torkom.

– Mr. Van Loon.

– Eddie, én ezt nem értem. *Mi* történt?

– Rosszul lettem – vágtam rá zsigerből. – Nem tudtam tenni ellene, és ki kellett mennem. Sajnálom.

– Rosszul lett? Mi maga, egy kisiskolás? Kiszalad egy szó nélkül és vissza sem jön? Engem meg ott hagy, mint szűzkurva az álló pöcsöt, és arra kényszerít, hogy mentegetőzzek Hank Atwoodnak?

– Van egy gyomorproblémám, egy krónikus betegségem.

– Azért legalább felhívhatott volna.

– Orvoshoz kellett mennem, Carl. Sürgősen.

Van Loon egy hosszú pillanatig nem szólt.

Aztán sóhajtott egyet.

– Nos... most hogy érzi magát?

– Jól vagyok. Elláttak.

Megint sóhajtott egyet.

– Ugye nem... Izé... akarom mondani, megfelelő kezelést kap? Akarja, hogy megadjam néhány orvosom nevét? Elintézhetem...

– Jól vagyok. Nézze, ez egyedi eset volt. Nem fog még

egyszer megtörténni. – Egy pillanatra elhallgattam. – Hogy ment?

Ezúttal Van Loon tartott szünetet. Fél lábbal már kint voltam.

– Nos, egy kissé idétlenül, Eddie – mondta végül. – Nem akarok hazudni. Azt kívántam, bárcsak ott lenne.

– Sikerült meggyőznie?

– Nagyjából igen. Azt mondta, úgy érzi, ezzel eléjük állhatna, de azt szeretné, hogy üljünk le mi hárman, és vegyük át a számokat.

– Remek. Hogyne. Természetesen. Bármikor.

– Hank elutazott a partra, de... kedden már itthon lesz, igen, szóval mi lenne, ha bejönne hozzám az irodába valamikor hétfőn, és megbeszélnénk a dolgokat?

– Rendben. És figyeljen, Carl... borzasztóan sajnálom. De tényleg.

– Biztosan nem akarja, hogy megnézze az orvosom? Ő egy...

– Nem, de azért köszönöm.

– Gondolkozzon rajta.

– Oké. Viszlát hétfőn.

A beszélgetés után perceken át csak álltam a készülék mellett, és a kinyitott telefonregiszteremet bámultam.

A gyomrom ütemesen rángatózott az idegességtől.

Végül felemeltem a telefonkagylót, és beütöttem Melissa számát. Míg vártam, hogy felvegye, egy pillanatig mintha újra Vernon lakásában lettem volna, fent a tizenhetediken, ennek az egésznek a kezdetén, amikor üzenetet hagytam a rögzítőjén, hogy aztán elkapjon a gépszíj, és nekilássak kirámolni a bátyja hálószobáját...

– Halló!

– Melissa?

– Eddie! Szia!

– Megkaptam az üzeneted.

– Ja. Nézd… izé… – az volt az érzésem, még most próbálja összekapni magát –…amit a rögzítőre mondtam, az csak tegnap jutott eszembe. A bátyám egy seggfej volt. Egy ideje ezt a fura designer cuccot árulta. Aztán rád gondoltam, és aggódni kezdtem.

Úgy tűnt, Melissa tényleg ivott tegnap, és most másnaposságban, de minimum lehangoltságban szenved.

– Nincs miért aggódnod, Melissa – válaszoltam neki, miután egy pillanat leforgása alatt eldöntöttem, hogy ez az, amit tennem kell. – Vernon nem adott nekem semmit. Találkoztam vele egy nappal azelőtt, hogy… tudod, mielőtt megtörtént volna. Beszélgettünk, a régi szép időkről, meg minden, de semmi különöset nem említett.

Sóhajtott egy hatalmasat.

– Oké.

– De azért kösz, hogy aggódtál. – Elhallgattam egy pillanatra. – Hogy vagy?

– Jól vagyok.

Hú, de ciki.

Neki se volt jobb ötlete.

– És *te* hogy vagy?

– Jól – feleltem. – Dolgozom.

– Min dolgozol?

Ez pontosan az a beszélgetés volt, amire jelen körülmények között számítani lehetett. Szinte elkerülhetetlen volt, hogy így alakuljon.

– Néhány éve szövegíróként dolgozom. A Kerr & Dexternek.

Ez a kiadó neve.

Technikailag igaz volt, de csak technikailag.

– Tényleg? Ez remek.

Én nem éreztem olyan nagyszerűnek, bár a Kerr & Dexternél szövegíróként töltött napjaim most olyan távolinak, olyan mesebelinek hatottak.

Már nem akartam Melissával beszélni. Mivel már felújítottuk a barátságunkat – még ha oly futó módon is, nem akartam azzal kezdeni, hogy percenként hazudok neki. Ha folytattuk volna ezt a beszélgetést, a helyzet csak tovább fajult volna.

– Nézd – mondtam neki, azért hívtalak vissza, hogy tisztázzuk ezt... de most... most már le kell tennem.

– Oké.

– Nem mintha...

– Eddie...

– Igen?

– Ez nekem sem könnyű.

– Tudom.

Más nem jutott eszembe.

– Akkor viszlát.

– Viszlát.

Azonnali figyelemelterelésre volt szükségem, ezért fellapoztam a noteszt és megkerestem Gennadij telefonszámát. Tárcsáztam és vártam.

– Mondani!

– Gennadij?

– Ja.

– Eddie vagyok.

– Eddie. Mit akarni? Most nem érni rá.

A falat bámultam egy hosszú másodpercen át.

– Írtam egy treatmentet arról, amit beszéltünk. Olyan húsz…

– Majd reggel, oké? Reggel megnézni.

– Gennadij…

Letette.

Én is letettem.

Holnap reggel péntek, kapcsoltam. Teljesen megfeledkeztem róla. Esedékes volt kifizetnem az első törlesztőrészletet.

A francba!

Nem a pénz jelentett gondot. Akár a teljes kölcsönösszegről is kiállíthattam volna egy csekket, plusz a kamatok meg a bonusz Gennadijnak – csak azért, mert Gennadij, szóval nem erről volt szó. Arról volt szó, hogy az imént azt mondtam neki, hogy van egy kész treatmentem, ami azt jelentette, hogy reggelig elő is kellett állnom eggyel – mert ha nem, valószínűleg addig fog döfködni a késével, míg teniszkönyököt nem kap.

Nem voltam abban a hangulatban, hogy ilyesmivel foglalkozzak, de tudtam, hogy ez legalább lekötne, így felmentem a netre, és egy kis kutatást végeztem. Összeállítottam a szükséges terminológiát, és kidolgoztam a cselekményt egy nemrégiben zajlott szicíliai maffiaper alapján, amiről egy olasz weboldalon találtam részletes beszámolót. Valamikor éjfél után, több változat elvetését követően, megszületett *A kód őrzője* – az Organizacija története – huszonöt oldalas, jelenet részletességű treatmentje.

Ezt követően egy csomó időt azzal töltöttem el, hogy különböző magazinokban az ingatlanhirdetéseket böngésztem. Elhatároztam, hogy reggel felhívok néhány nagyobb manhattani ingatlanközvetítőt, és végre nekilátok egy megfelelő lakást bérelni – vagy akár venni – magamnak.

Aztán ágyba bújtam, és négy-öt órát aludtam, már ha alvásnak lehetett nevezni azt, amire az utóbbi időben telt tőlem.

Gennadij fél tíz körül jött. Beengedtem a kaputelefonnal, és közöltem vele, hogy a harmadikon fog megtalálni. Egy örökkévalóságig tartott, amíg felért a lépcsőn, s amikor végül alakot öltött a nappalimban, kimerültnek és idegesnek láttam.

– Jó reggelt – üdvözöltem.

Felemelte mindkét szemöldökét, és körülnézett. Aztán a karórájára pillantott.

Elvettem az asztalról a borítékot, amibe a gondosan kinyomtatott treatmentet tettem, és átadtam neki. Felemelte és meglatolta a súlyát, aztán megkérdezte:

– És pénz?

– Izé... mindjárt írok egy csekket. Mennyiről is?

– Egy *csekk?*

Bólintottam. Kezdtem hülyén érezni magam.

– *Csekk?* – ismételte meg a kérdést. – Te lenni ennyire hülye? Minek nézni minket? Bank?

– Nézd, Gennadij, én...

– Pofa be. Ha nem jönni még ma pénz, rohadék nagy zűrben lenni, barát. Hallani engem?

– Megkapod.

– Levágni tököket.

– Megkapod. Jézusom. Nem gondoltam, hogy ez gondot okozhat.

– *Csekk* – ismételte meg újra, megvető hangon. – Nem hihetni.

A telefonhoz léptem. A Lafayette-nél töltött első néhány nap után igen szívélyes kapcsolat alakult ki köztem és

szolgálatkész, pirospozsgás bankigazgatóm, Howard Lewis között, ezért most őt hívtam fel, hogy közöljem, mire van szükségem: huszonötezer dollárra készpénzben, ha lehet, tizenöt percen belül.

Egyáltalán nem jelent gondot, Mr. Spinola.

Letettem a telefont, és Gennadijra néztem. Az asztalom előtt állt, háttal nekem. Dünnyögtem valamit, hogy felhívjam magamra a figyelmet. A fickó felém fordult.

– Na?

Hanyagul vállat vontam:

– Irány a bank.

Taxiba ültünk, és csendben átgurítottuk magunkat a 32. és a 2. sugárút sarkára. Mondani akartam valamit a treatmentről, de láttam, hogy Gennadij még mindig rossz passzban van, ezért bölcsebbnek láttam letenni róla. Átvettem a kápét Howard Lewistól, továbbpasszoltam Gennadijnak, aki az utcán várt rám. A dzsekije rejtélyes belső zsebébe csúsztatta a pénzköteget, aztán megemelte a borítékot, benne a formálódó forgatókönyvvel, és közölte:

– Belenézni.

Aztán szó nélkül sarkon fordult, és elindult a maga útjára a 2. sugárúton.

Ami engem illet, engedelmeskedtem új stratégiámnak, miszerint igyekezni fogok naponta legalább egyszer enni valamit, és átkeltem a túloldalra, ahol beültem egy büfébe, és kávét meg áfonyás muffint rendeltem.

Innen átmentem a Madison sugárútra, és elindultam felfelé. Mintegy tíz sarokkal később megálltam egy ingatlanközvetítő iroda, a Sullivan-Draskell előtt. Bementem, kérdéseket tettem fel, és beszédbe elegyedtem egy Alison Botnick nevű ügynökkel. A negyvenes évei végén járt, és stílusos tengerészkék selyemruhát viselt, hozzá illő mandarin galléros

mellénnyel. Hamarosan rájöttem, hogy noha farmernadrág és szvetter van rajtam, és nem nézek ki többnek egyszerű prolinál – mely kategóriába a szabadúszó szövegíró is simán belefért, a nőnek fogalma sem lehet róla, ki vagyok, ezért nagyon résen kell lennie. Amennyit Ms. Botnick tudott rólam, akar az új dotcom milliárdosok egyike is lehettem, aki a fejébe vette, hogy neki egy tizenkét szobás lakásra van szüksége a Parkon. Manapság semmiben sem lehettél biztos, és nekem eszem ágában sem volt segíteni Ms. Botnicknak.

A Madisonon sétálva még nagyjából 300 000 dollárt szántam lakásvásárlásra – legfeljebb 500 000-et, most azonban, hogy jobban belemelegedtem a témába, arra gondoltam, ahogy Van Loonnal állok, és ahogyan Hank Atwooddal állni fogok, semmi okom rá, hogy ne merjek nagyobbat gondolni, mondjuk 2 milliót, 3-at vagy még annál is többet. Ahogy ott álltam a Sullivan-Draskell pazar ügyfélfogadó terében, és olyan új, különleges nevű luxusapartmanházak brosúráit lapozgattam, mint a Mercury vagy a Celestial, miközben Alison Botnick olyan célirányos jelzőkkel bombázott, mint a „csúcsminőségű”, a „rendkívül kelendő”, a „likvid” vagy a „jó fekvésű”, az elvárásaim pillanatról pillanatra egyre magasabbra hágtak. Azt is észrevettem, hogy a nő – miután lecsapott tizenöt évet az életkoromból, és gondolatban a UCLA pólójába és baseballsapkájába öltöztetett – elszánt igyekezettel próbálta meggyőzni önmagát arról, hogy *valóban* egy dotcom milliárdossal van dolga. Hogy rátegyek egy lapáttal, lazán lefricskáztam a javaslatát, amikor azt mondta, hogy a rengeteg papírmunka és a lakóbizottságok szigorú szűrési rendszere miatt jobban járnék, ha nem is próbálkoznék azzal, hogy társasházi lakást vegyek.

– A lakóbizottságok nagyon válogatósak – állította. – Nem mintha…

– Persze, hogy nem, de ki akarja harc nélkül feladni?

Ezt megrágta.

– Oké.

És ha már idáig eljutottunk, természetesen nem maradhatott el az sem, hogy megnézzünk néhány lakást. Először egy négy hálószobás lakást mutatott meg a hetvenes utcák környékén, a Lexington és a Park között, egy világháború előtti lakóközösségben. Taxival mentünk, és ahogy a hátsó ülésen elcsevegtünk a piacról és arról, „ahol" az most tart, az a kellemes érzés fogott el, hogy én irányítok, sőt, hogy felette állok mindennek, mintha ez az egész egy szimuláció lenne, s a zökkenőmentesen futó szoftvert én írtam volna.

A lakás a 74. utcán nem volt egy nagy szám. A belmagassága a régi házakhoz mérten alacsony volt, és a szobák nem sok természetesen fényt kaptak. Emellett csicsásnak és szűknek is találtam.

– A háború előtti társasházak nagy része ilyen – magyarázta Alison, amikor már lefelé tartottunk. – Beáznak és a vezetékeket is érdemes kicserélni bennük, és hacsak nem akarja teljesen átalakítani őket, nem érik meg a befektetett pénzt.

Ami ez esetben 1,8 millió dollárt jelentett.

A következő helyszín egy 300 négyzetméter területű, átalakított padlásműhely volt a Vasaló-ház körzetben. Az '50-es évekig textilgyárként működő épület a '60-as években üresen állt, és ahogyan most kinézett, a jelenlegi tulajdonosa nem sokat áldozhatott rá a '70-es évek óta. Alison azt mondta, hogy a fickó, egy építőmérnök, olcsón juthatott hozzá, most azonban 2,3 milliót kér. Nekem tetszett a lakás, és ahhoz sem fért kétség, hogy van benne potenciál, de túlságosan eldugott helyen volt, a városnak egy olyan részén, ami egyelőre még szürke, unalmas helynek számított.

A harmadik és egyben utolsó helyszín egy öröklakás volt egy újonnan épült felhőkarcoló hatvannyolcadik emeletén, a régi West Side pályaudvar helyén. A Celestialt, néhány másik luxuskivitelű lakóépülettel együtt – elméletben – a West

Chelsea és a Hell's Kitchen közti terület újjáépítését megcélzó program védjegyének szánták.

– Ha jobban megnézi, rengeteg üres telek van itt. A 26. és a 42. utcák közötti terület 9. sugárútról délre eső része megérett az újjárendezésre – mondta Alison egy Robert Moses-reinkarnáció hangján. – És az új Penn állomással együtt ez hatalmas forgalomnövekedést fog jelenteni. Napi több ezer főnyit.

Igaza volt, és ahogy a taxink nyugat felé tartott a 34. utcán, a Hudson-folyó irányába, a saját szememmel is láthattam, miről beszél. Tényleg volt lehetőség a környékben a gentrifikációra, és valószínűleg igény is a modern polgári réteg részéről.

– Higgyen nekem – folytatta, a legnagyobb ingatlankisajátítás lesz ez, amit a város az elmúlt ötven évben látott.

Az elhanyagolt vagy használaton kívül álló raktárépületek dzsungeléből kiemelkedő Celestial egy acélkeretbe foglalt szikrázó monolit volt, látszólag egyetlen hatalmas, bronzszínűre foncsorozott üvegfelületbe csomagolva. Amint az autó beállt a járda mellé, Alison darálni kezdte az épület paramétereit. A Celestial 218 méter magas, 70 emeletes, 185 apartman található benne, de akad néhány étterem is, egy fitneszklub, egy vetítőszoba, kutyasétáltató létesítmények, „intelligens" hulladékhasznosító rendszer, borpince, szivarraktár, titánkorláttal védett tetőterasz…

Bólogattam, mintha gondolatban lejegyeztem volna minden szavát, hogy később alaposan végiggondolhassam.

– A tervezője azt fontolgatja, hogy ő maga is ide költözik – tette hozzá Alison.

A tágas előtér aranyozott mozaikkal díszített mennyezettel és rózsaszín erezetű márványoszlopokkal dicsekedhetett, bútorokkal és műtárgyakkal ellenben nemigen. A lift tíz másodperc alatt vitt fel minket a hatvannyolcadik szintre,

legalábbis úgy tűnt, mert ennyire gyors mégsem lehetett. Az apartman, amit meg akart mutatni nekem, még nem készült el teljesen, ezért Alison arra kért, hogy ne nézzem a csupasz villanyégőket és a kígyózó vezetékeket.

– De… – fordult felém, és suttogta a szavakat, miközben a zárba illesztette a kulcsot –…a kilátást el ne mulassza megcsodálni.

Egy nyitott, műteremszerű helyiségbe léptünk be, s bár észrevettem a különböző irányokba szétfutó folyosókat, a figyelmemet rögtön megragadta ennek a csupasz, fehér szobának a túlsó végét faltól-falig kitöltő ablak. Áttrappoltam a padlót takaró műanyag fólián, Alisonnal a sarkamban, és szédítő látvány tárult a szemem elé. Tátott szájjal bámultam a közvetlenül előttem magasodó belvárosi felhőkarcolókat, a látótér bal oldalán elterülő Central Parkot, és a jobb oldalt kitöltő üzleti negyedet.

Az álomba illő panoráma nem egyszerűen magában foglalta Manhattan összes jelképét, de egyenesen úgy hatott, mintha mindegyik *ebbe* az irányba, éppen felém nézne.

Alison látatlanul is éreztette jelenlétét a vállam mögött – a parfümjével, a selyemruha suhogásával.

– Nos, mit mond? – szólalt meg.

– Lélegzetelállító – feleltem, és a nő felé fordultam.

Egyetértően, mosolyogva bólintott. A szeme élénkzöld volt, és különös fényben csillogott. Az egész nő most valahogy sokkal fiatalabbnak tűnt, mint amennyinek eddig gondoltam.

– Mr. Spinola – nézett farkasszemet velem, remélem, nem veszi rossz néven, ha megkérdezem, mivel foglalkozik.

– Befektetési bankár vagyok – feleltem némi habozás után.

Bólintott.

– Carl Van Loonnak dolgozom – tettem hozzá.

– Értem. Érdekes lehet.

– Az.

Míg feldolgozta az információt, s vélhetően besorolt valamelyik ingatlanvásárló kategóriába, én végigpillantottam a csupasz falakon, a befejezetlen álmennyezeten, s megpróbáltam elképzelni, hogyan nézhetne ki ez a szoba berendezve és belakva. Aztán eszembe jutott a többi helyiség is.

– Hány szoba van? – kérdeztem.

– Tíz.

Ezen elgondolkodtam egy pillanatra – egy *tíz*szobás apartman!, aztán gyorsan félretettem a dolgot, mert sokkal jobban érdekelt a kilátás. Ismét az ablak felé fordultam, és ismét kinéztem a városra, hogy ugyanolyan elmélyülten igyam magamba az elém táruló látványt, mint az imént. Tiszta, verőfényes idő volt, és pusztán az, hogy itt állhattam, határtalan jókedvvel töltött el.

– Mi az irányár?

Az volt az érzésem, hogy csak a műsor kedvéért teszi, de Alison nem vágta rá a választ, hanem fellapozta a jegyzetfüzetét, elmélyülten hümmögött, és csak ezután közölte semleges hangon:

– Kilenc és fél.

Csettintettem a nyelvemmel és füttyentettem egyet.

Alison megnézett még egy lapot a jegyzetfüzetben, és tűnődve odébb lépett, mint aki teljesen elveszett a gondolatai között.

Én ismét a kilátásnak szenteltem a figyelmemet. Sok pénzről volt szó, hogyne, de nem éreztem elrettentőnek az összeget. Ha továbbra is ilyen jól csinálom a kereskedést, és sikerül a legjobbat kihoznom a Van Loonnal kialakított kapcsolatból, gondoltam, semmi akadálya annak, hogy kigazdálkodjam a vételárat.

Szembefordultam Alisonnal és megköszörültem a torkom.

Ő illedelmesen elmosolyodott.

Kilenc és fél millió dollár.

Pár pillanattal ezelőtt még határozottan vibrált közöttünk a levegő, de az anyagiak említése valahogy leföldelte ezt; gyakorlatilag szótlanul jártuk végig a lakás többi szobáját. A kilátás mindegyik helyről más és más volt, mint a nappaliból, de egyformán lenyűgözőnek találtam mindet. Fényből és térből egyikben sem volt hiány, és ahogy körbejártuk a leendő fürdőszobát, majd a konyhát, kavargó képek jelentek meg a fejemben ónixról, terrakottáról, mahagóniról és krómról – elegáns létezésről a lebegő formák, párhuzamosok és áramvonalak kaleidoszkópjában…

Egy ponton azonban kontrasztba állítottam mindezt a 10. utcai egy hálószobás lakásom zsúfolt belső terével és nyikorgó padlójával, s rögtön szédülni kezdtem, a mellkasomat mintha dongák közé szorították volna…

– Jól érzi magát, Mr. Spinola?

Az egyik kezemmel az ajtókeretnek támaszkodtam, a másikkal a mellkasomat markoltam.

– Igen, jól… én csak…

– *Mi?*

Felnéztem, és körbepillantottam, hogy betájoljam magam… hogy kiderítsem, volt-e újabb tudatkiesésem. Úgy tűnt, eddig is ebben a szobában tartózkodtunk… Vagy csak egy hasonlóban? Arra ugyanis már nem mertem volna megesküdni, hogy…

Hogy mi?

Hogy az iménti pánikroham előtt ugyanezt láthattam az ablak mögött.

– Mr. Spinola!

– Jól vagyok. Jól vagyok, de most mennem kell. Elnézést.

Fürge léptekkel a bejárati ajtó felé indultam. Anélkül, hogy hátranéztem volna, intettem Alisonnak, és odavetettem:

– Majd keresni fogom az irodában. Telefonon. Köszönöm.

Kiléptem a folyosóra, és célba vettem a legközelebbi liftet.

Reméltem, Alison nem fog utánam szaladni.

Nem tette.

A lift halk sziszegéssel a gyomrába zárt.

16.

Miután elhagytam a Celestialt, és a téren át a 10. sugárút felé tartottam, úgy éreztem, mintha a hátam mögött magasló, napfénytől szikrázó bronzkolosszus a tarkómra meredne foncsorozott napszemüvege mögül. Annak is tudatában voltam, hogy Alison Botnick valószínűleg még mindig a lakásban van, fenn a hatvannyolcadikon, és talán épp engem néz odafentről – egy hangyát, aki minden egyes lépéssel, amit megtett, még parányibbá vált. Többsaroknyit kellett gyalogolnom a 32. utcán, el a Főposta és a Madison Square Garden mellett, mire sikerült taxit fognom. Egyszer sem néztem hátra, a taxiban ülve pedig leszegve tartottam a fejem. Az ülésen egy *New York Post* hevert. Felmarkoltam, az ölembe raktam, és szorosan tartottam egész úton.

Még mindig nem tudtam, történt-e bármi is odafent, de a puszta gyanú lehetősége, hogy a tudatkiesések megismétlődhetnek, páni félelemmel töltött el. Ültem és vártam, s közben az érzeteimet figyeltem, minden mozzanatot, minden lélegzetvételt, készen rá, hogy elkülönítsek és kielemezzek mindent, ami csak egy kicsit is eltér a normálistól. Eltelt néhány perc, és úgy tűnt, minden rendben. Végre lazítani mertem az újságot markoló ujjaimon, s mire rákanyarodtunk a 2. sugárútra, egészen megnyugodtam.

Kisimítottam a *Post*ot, és megnéztem a címoldalt. „A szövetségiek a felügyeletnél nyomoznak”, hirdette a főcím. A sztori a New York Állam Atlétikai Bizottságánál folyó ügyeket taglalta, és rendkívül kedvezőtlen fotókat is közölt két NYSAC tisztviselőről. Mint általában, a lap tetején, az újság neve felett, szokás szerint feltüntettek három keretes címet, oldalszámmal együtt, így emelve ki ezeket a cikkeket a többi közül. A középső, fehér betűkkel vörös háttéren, rögtön magára vonzotta a tekintetem: „Brutális támadás a mexikói festőművész felesége ellen, 2. old.” Elidőztem rajta egy pillanatig, aztán épp át akartam lapozni a következő oldalra, hogy elolvassam a cikket, amikor észrevettem a mellette lévő címet. Ez – fehérrel feketén – arra hívta fel a figyelmet, hogy „A rejtélyes részvénykereskedő felszívódott, 45. old.” Remegő kézzel odalapoztam, és az első dolog, ami szemet szúrt, az Mary Stern neve volt a cikk címe alatt.

A gyomrom görcsbe rándult.

Nem akartam elhinni, hogy megtette, bár azok után, ahogy a telefonban beszéltem vele, talán érthető volt. A cikk szövege fél oldalnyira rúgott, és volt hozzá egy nagy fénykép is a Lafayette kereskedőrészlegéről. Jay Zollo és a többiek szerepeltek rajta, mindannyian a kamera felé fordultak forgószékükkel.

Olvasni kezdtem.

„Valami egészen szokatlan történt a Broad Street egyik day tradinggel foglalkozó irodájában. Egy teremben, ahol mintegy ötven számítógép-terminál és ugyanennyi baseballsapkás részvénypiaci gerilla küzd azért, hogy apró profitdarabkákat csípjen le magának – nyolcad pontot innen, tizenhatodot onnan. Kemény munka folyik a Lafayette Tradingnél, és a légkör tapinthatóan feszült.”

Engem a második bekezdésben nevezett meg:

„A múlt héten azonban minden egy csapásra megváltozott, amikor az új fiú, Eddie Spinola besétált az utcáról, nyitott egy

számlát, és szinte azonnal olyan masszív shortolásba kezdett, hogy a Lafayette sokat látott kereskedői a szájukat is tátva felejtették. Aztán, magukhoz térve az első sokkból, követték Eddie példáját, és mindannyian akkora profitot zsebeltek be, hogy arra még nem volt példa a day trading világában. De ezt kapják ki: a rejtélyes kereskedőnek, Eddie Spinolának, aki egészen a legutóbbi hétvégéig még a day traderek koronázatlan királya volt, egyszerűen nyoma veszett…”

Nem akartam elhinni. Végigfutottam a bekezdés többi részén:

„…nem hajlandó nyilatkozni… kerüli a kereskedőtársait… bizalmatlan… elutasító… napok óta nem látták…”

Mary Stern találgatással folytatta – ki lehetek, mire készülhetek aztán idézte, többek között, az értetlen Jay Zollo szavait. Egy külön keretben felsorolta a tranzakcióimat, és azt is feltüntette, mennyit nyertek nekem köszönhetően a kereskedőtársaim: az egyik foglalót tudott letenni belőle egy új lakásra, egy másik belevághatott egy régóta esedékes szájsebészeti kezelésbe, egy harmadik pedig elmaradt tartásdíját rendezte.

Furcsa érzés volt saját magamról olvasni, egy újságban látni a nevemet, méghozzá az újság üzleti rovatában. Még annál is furcsább volt az, hogy ez a *New York Post* üzleti rovata.

Kinéztem a 2. sugárúton dübörgő forgalomra.

Azt nem tudtam eldönteni, hogy ez mit jelent – a magánéletemre, vagy a Van Loonnal való kapcsolatomra, vagy bármi másra nézve, de egy dologban biztos voltam: nem örültem neki.

A taxi megállt a 10. utcában a lakásom előtt. A cikk annyira elgondolkodtatott, hogy miközben fizettem a sofőrnek és kiszálltam az autóból, fel sem tűnt a járdán álló csoportosulás. Az újság nem közölte a fényképemet, így feltehetően csak annyi tudtak rólam, hogy itt lakom, de amikor feléjük fordultam és döbbenten rájuk bambultam, hamar

egyértelművé vált számukra, kivel van dolguk. Egy pillanatra néma csend lett – arra az egy két másodpercre, amíg leesett a tantusz, aztán egyszerre kirobbant belőlük: *Eddie! Eddie! Ide! Ide!* És kattogtattak, zümmögtettek, és megint kattogtattak. Lehajtottam a fejem, előkotortam a kulcsom, és a bejárat felé lendültem. *Mikor megy vissza a Lafayette-hez, Eddie? Nézzen erre, Eddie! Mi a titka, Eddie?* Sikerült bejutnom az épületbe és bevágnom magam mögött az ajtót. Felrohantam a lépcsőn a lakásomba, és egyenesen az ablakhoz mentem. Még mindig ott voltak, vagy öten, a bejárati ajtó előtt tolongtak. A *Post*ban megjelent cikk eredménye lett volna? Mindenki arra a fickóra volt kíváncsi, aki kiismerte a piacokat? A rejtélyes kereskedőre? Nos, ha ez így van, akkor örülhetek, hogy egyelőre senki sem azonosított azzal a Thomas Cole-lal, akit a rendőrség olyan nagyon ki szeretne hallgatni a Donatella Alvarez-ügy miatt.

A szoba felé fordultam.

A rögzítőmön pirosan villogott a lámpa. Odamentem, és törődötten lenyomtam a „Play”-t.

Hét üzenet.

Leültem a kanapé szélére és hallgattam őket. Jay Zollo könyörgött, hogy hívjam vissza. Az apám döbbent hangon kérdezte, olvastam-e a cikket a *Post*ban. Gennadij dühösen tudtomra adta, hogy ha csak szórakozom vele, le fogja nyiszálni a fejem, méghozzá egy *kenyérvágó* késsel. Artie Meltzer puszipajtáshangon ebédelni hívott. Mary Stern azt akarta értésemre adni, hogy sokkal egyszerűbb lenne mindkettőnknek, ha beszélnénk. Egy fejvadász cég vezetői pozíciót ajánlott egy neves brókerháznál. Valaki a David Letterman-show szervezői közül azt kérdezte, hajlandó lennék-e szerepelni *az esti* műsorban.

Hátrahanyatlottam a kanapén, és a plafonra szegeztem a tekintetem. Higgadtnak kellett maradnom. Ez a nagy érdeklődés, ez a minden irányból érkező nyomás

természetesen sok volt, az lett volna bárkinek, de ha egy darabban akartam átvészelni ezt az időszakot, akkor most minden erőmet össze kellett szednem. Lefordultam a kanapéról, felegyenesedtem, és átmentem a hálószobába, hogy rendesen lefeküdjek. Ha át tudnám aludni a délutánt, gondoltam, vagy legalább egy-két órát hunynék, akkor tiszta fejjel talán könnyebb lenne eldöntenem, hogyan tovább. De alig nyúltam el az ágyon, máris tudtam, hogy nem leszek rá képes. A szemem tágra nyílt, a gondolataim egymást kergették.

Felkeltem és visszamentem a nappaliba. Egy darabig fel-alá járkáltam az íróasztal és a telefon között, aztán kimentem a konyhában. Majd megint vissza a nappaliba, onnan a fürdőszobába, majd ismét a nappaliba. Az ablakhoz léptem, aztán ennek is hátat fordítottam, s ezzel ki is merítettem minden lehetőségemet. Egy ekkora lakás ennyit tudott kínálni. Megálltam az íróasztal mellet, körbenéztem a szobában, és megpróbáltam elképzelni, milyen lenne a hely tíz szobával, nagy belmagassággal és sima, fehér falakkal. Csak annyit sikerült elérnem, hogy megint megszédültem. Valami hiányzott. Na igen, a Celestial és a hatvannyolc emelet...

Elléptem az íróasztaltól. Imbolyogtam, kénytelen voltam neki támaszkodni a könyvespolcnak. Hányingerem támadt, a fejemet pedig olyan könnyűnek éreztem, hogy nem lepett volna meg, ha leválik a nyakamról, és felemelkedik a plafonra, hogy bepattogjon valamelyik felső sarokba.

Behunytam a szemem.

Egy pillanattal később azt éreztem, hogy lebegek – egy üres, fényesen megvilágított folyosón mozgok előre, álomba illő csigalassúsággal. Aztán a falon megcsúszva befordultam egy gömbölyded sarok mögé, és egy szobában találtam magam, de nem álltam meg, hanem továbblibegtem az ablak felé, majd át az üvegen – védekezően előrenyújtott karral, ki a város mikrochipje fölé, miközben a hátam mögött rövid, de megmagyarázhatatlan késéssel, a bronzszínűre foncsorozott

üveg fülsiketítő reccsenéssel millió darabra robbant szét…

Kinyitottam a szemem – és hátrahőköltem a rémülettől, amikor megláttam a lábam alatt a 10. utcát, a szemeteskukákat, a parkoló autókat és a Petri-csészébe zárt baktériumokként izgő-mozgó fotósok fejét. Ellöktem magam az ablakkerettől, és két lábbal a padlóra huppantam. Aztán, miközben levegőért kapkodtam és a fejem búbját dörzsölgettem – amit bevágtam az ablakkeret felső részébe, csodálkozva néztem a könyvespolc helyét, ahol egy pillanattal korábban álltam… és ahol még most is állnom kellett volna.

Lassan felegyenesedtem, és a polchoz mentem, alaposan megfigyelve minden egyes lépésemet. Útközben, csak hogy biztosítsam magam, megérintettem minden tárgyat, ami mellett elhaladtam – a kanapét, a dohányzóasztalt, az íróasztalt. Visszanéztem oda, ahonnan elindultam, és nem akartam elhinni, hogy ez igaz. Olyan valószerűtlen volt, hogy kiálltam abba az ablakba, és hogy *így* kihajoltam az utca fölé…

Kimentem a fürdőszobába; a szívem még mindig zakatolt. Ha ez így megy tovább, vagy éppenséggel rosszabbodni kezd, ki kell találnom valamit, hogy véget vessek ennek. Kinyitottam a gyógyszeres szekrényt a kagyló felett, és addig keresgéltem az üvegek, pakkok és dobozok, borotvák, habok, szappanok és vény nélkül kapható fájdalomcsillapítók között, míg megtaláltam a köhögéscsillapító szirupot, amit még az elmúlt télen vettem, de nem használtam fel. Megnéztem a címkéjét, és megállapítottam, hogy tényleg tartalmaz kodeint. Lecsavartam a kupakját, vetettem egy pillantást a tükörképemre, aztán leküldtem a cuccot. Sűrű volt és szar ízű, majdnem elhánytam magam tőle, de tudtam, hogy akármilyen szinaptikus rövidzárlat okozza is ezeket a tudatkieséseket, a kodein le fog lassítani, elálmosít, és remélhetően kellően elálmosít ahhoz, hogy ott tartson, kinyúlva a kanapén vagy a padlón – mindegy, csak ne találjam magam megint kint, ki tudja hol és ki tudja, mi után…

Az utolsó cseppig kiittam az üveget, aztán visszatettem rá a

kupakját, és behajítottam a vécé melletti szemeteskosárba. A hányinger megújult erővel támadt rám, le kellett ülnöm a fürdőkád szélére, hogy legyűrjem. Két kézzel kapaszkodtam a kádba, és a szemközti falat tanulmányoztam, hogy nyitva tartsam a szemem, mert behunyni egyelőre nem mertem.

A következő öt percben, míg a kodein hatni nem kezdett, két újabb tudatkiesésem volt, mindkettő rövid, mint két képkocka közötti szünet egy diavetítésben, de ettől még nem kevésbé rémisztő. A fürdőkád széléről, anélkül, hogy ennek tudatában lettem volna, a nappali közepére kerültem. Ott álltam, enyhén inogva, és igyekeztem úgy tenni, mintha semmi sem történt volna – mintha ez segíthetett volna megakadályozni, hogy újból bekövetkezzen. Nem sokkal ezután a lépcsőházban találtam magam, az első emeleti fordulón ültem, az alsó lépcsőfokon, és a fejemet fogtam. Rögtön arra gondoltam, még egy ilyen, és kint leszek az utcán, kiszolgáltatva a fotósok és riporterek kényének-kedvének – még az is lehet, hogy bántani fogom őket, vagy bárki mást, és ennek most szemtanúi is lesznek…

Csakhogy a végtagjaim mostanra egészen elnehezültek, és kezdtem elveszíteni a kapcsolatot a valósággal. Megragadtam a korlátot, és álló helyzetbe húztam magam. Lassan felkapaszkodtam a harmadikra. Úgy lépkedtem, mintha térdig érő mocsarat dagasztanék, és mire elértem a lakásom ajtaját, amit tárva-nyitva hagytam, már tudtam, hogy innen egy darabig nem megyek sehová.

Ezután beletelt némi időbe – még mindig az ajtóban álltam, hogy felfogjam, a csengést nem a fejemből hallom, hanem a telefon irányából. Még mielőtt kiagyalhattam volna, hogy jelen állapotomban talán nem kellene válaszolnom a hívásra, azt láttam, hogy a kezem lenyúl a kagylóért, aztán felemelkedik vele és a fülemhez viszi.

– Halló!

– Eddie?

– Igen, én vagyok. Bocs. Szia.

A hangom rekedt volt és erőtlen.

– Miért hazudtál nekem, Eddie?

– Én nem… m-miről beszélsz?

– MDT. Vernon. Nagyon is jól tudod, miről beszélek.

– De…

– Most olvastam a *Post*ban, Eddie. Részvényeket shortolsz? Ráhibázol a piacok mozgására? *Te?* Ugyan már!

Nem tudtam, mit mondjak.

– Te mióta olvasod a *New York Post*ot? – nyögtem ki végül.

– Nagyjából a *Post* az egyetlen, amit olvasni tudok mostanság.

Ezt meg hogy érti?

– Nem értem…

– Nézd, Eddie, felejtsd el a *Post*ot, felejtsd el azt is, hogy hazudtál nekem. A gond most az MDT. Még mindig szeded?

Nem válaszoltam. Alig bírtam nyitva tartani a szemem.

– Abba kell hagynod a szedését. Jézusom!

Ismét szünetet tartottam, de hogy ez a szünet meddig nyúlt el, azt megtippelni sem tudtam.

– Eddie! Beszélj!

– Oké… Találkozzunk.

Most ő tartott szünetet.

– Rendben – ment bele. – Mikor?

– Amikor akarod.

A nyelvemet vastagnak és dagadtnak éreztem.

– Holnap. Délelőtt. Nem is tudom… fél tizenkettő, dél körül?

– Oké. A belvárosban?

– Igen. Hol?

Egy bárt javasoltam a Spring Streeten.

– Rendben. Jól vagy Eddie? Olyan furcsa a hangod. Aggódom érted.

Egy görcsöt bámultam az egyik padlódeszkán. Összeszedtem minden maradék erőmet, és sikerült kimondanom:

– Viszlát holnap, Melissa.

Meg sem várva a válaszát, letettem.

Átbotorkáltam a kanapéhoz, és leereszkedtem rá. A délután közepén jártunk, és most ittam meg egy egész üveg köhögéscsillapítót. Lehajtottam a fejem a kanapé karfájára, és a plafonra emeltem a tekintetem. A következő fél órában még halványan tudatában voltam a környezetemből beszűrődő zajoknak – valaki csengetett, aztán mintha dörömböltek is volna az ajtómon, majd beszédhangokat hallottam, megcsörrent a telefon, sziréna szólt, autók zúgtak, de egyik sem volt képes felrázni kábultságomból. Lassan álomba merültem – a legmélyebb álomba hosszú hetek óta.

17.

Egészen hajnali négyig voltam kiütve, s utána még további két órámba telt kikecmeregni ebből a bénító bódultságból. Valamikor hat óra tájban feltápászkodtam a kanapéról, és kislattyogtam a fürdőszobába. Lezuhanyoztam, aztán kimentem a konyhába, és odatettem magamnak egy nagy bögre kávét.

A nappaliban, egy cigi mellett, azon kaptam magam, hogy folyamatosan a számítógép feletti polcon tartott kerámiaedényt lesem. Pedig nem akartam túl közel kerülni hozzá, mert tudtam, hogy ha megint beveszek az MDT-ből, újabb – és egyre ijesztőbb – tudatkiesések következnek. Másrészt, még mindig nem tudtam elhinni, hogy én juttattam

kómába Donatella Alvarezt. Azt kész voltam elfogadni, hogy *valami* tényleg történt, és hogy valamilyen szinten részt vettem az eseményekben a tudatkiesések alatt is, de azt nem tudtam elképzelni magamról, hogy ez a részvétel odáig fajult volna, hogy fejbe sózzak valakit egy gyilkolásra is alkalmas tompa tárggyal. Ugyanez járt az eszemben néhány perccel korábban is, a zuhany alatt. A testem még mindig tele volt zúzódásokkal, és bár már halványult, az a kör alakú seb sem múlt még el teljesen, ami úgy nézett ki, mintha parázsló cigarettavéggel égették volna belém. Mindez cáfolhatatlanul bizonyította, hogy *valami* történt, de azt nem, hogy több voltam áldozatnál…

Kedvetlenül az ablakhoz léptem, és kinéztem az utcára. Kihalt volt. Senkit sem láttam – se fotóst, se riportert. Egy kis szerencsével, gondoltam, a bulvárhírek rejtélyes kereskedője *ma* már senkit sem érdekel. Különben is, szombat van, ilyenkor minden lelassul.

Visszaültem a kanapéra, pár perccel később pedig leheveredtem, ugyanabba a pozícióba, mint amiben egész éjszaka feküdtem, és el is szundítottam egy kicsit. Kellemes álmosság, amolyan jóleső lustaság fogott el. Régen éreztem már ilyet, de nem olyan régen, hogy ne jöjjek rá: azért van ez, mert már majdnem huszonnégy órája nem vettem be MDT-t, amire a kezdetek óta nem volt példa. Korábban eszemben sem jutott szünetet tartani, most viszont azt gondoltam: miért is ne? Hétvége volt, talán én is megérdemeltem egy kis pihenést. Mire hétfőn összeülünk Carl Van Loonnal, ismét fel kell töltekeznem, addig azonban semmi okom rá, hogy ne kapcsolódjak ki egy kicsit, mint bárki más.

Csakhogy, mire eljött a tizenegy óra, már nem is voltam olyan laza, és mialatt készülődtem, hogy elmenjek otthonról, egy pillanatra elvesztettem az irányérzékemet. Mivel mindezt azzal magyaráztam magamnak, hogy a szernek még nem igazán volt ideje kitisztulni a szervezetemből, úgy döntöttem, maradok eredeti elhatározásomnál, és távol tartom magam

tőle – legalábbis addig, míg nem beszéltem Melissával.

Odaát, a Spring Streeten, magam mögött hagytam a napfényt, és beléptem a találkozó helyszínéül megbeszélt bár félhomályába. Körülnéztem. Valaki intett nekem az egyik sarokban lévő bokszból, s bár csak a felemelt kezet láttam, tudtam, hogy Melissának kell lennie. Odamentem.

Míg odaértem a 10. utcáról, kezdtem egyre furcsábban érezni magam, mintha mégiscsak vettem volna be a cuccból, és az most kezdene hatni. Ugyanakkor tudtam, hogy éppen az ellenkezőjéről van szó, hogy ez sokkal inkább olyan, mintha szabadon hagyott, élő idegvégződésekről emelnének fel egy kötést, várakozópályára állított ingerek garmadát váltva ki a változtatással. Például, ahogy Carl Van Loonra vagy a Lafayette-re gondoltam, döbbenetesen valószerűtlennek találtam a velük kapcsolatos élményeimet, aztán utólagos rémület fogott el, hogy dolgom volt velük. Melissára gondolva pedig emlékek pixelvihara rohant – szinte vakított – meg…

Melissa megemelkedett, ahogy odaleptem az asztalhoz, és után megcsókoltuk egymást. Aztán visszaereszkedett a helyére, s én is becsúsztam a bokszba, az asztal túloldalán.

A szívem vadul vert.

– Hogy vagy? – bukott ki belőlem, s rögtön furcsállni kezdtem, hogy nem tettem megjegyzést a megjelenésére, holott annyira másképpen nézett ki, mint annak idején.

– Jól vagyok.

A haját rövidre vágatta és vörösesbarnára festette. Teltebb volt – egész testében, de különösen az arca és szarkalábak futottak szét a szeme körül, amitől egy megfáradt ember benyomását keltette. Persze, azért jöttünk ide, hogy rólam beszéljünk, de ettől még Melissa látványa nem sokkolt kevésbé.

– És *te,* Eddie, hogy vagy?

– Jól – hazudtam, majd gyorsan hozzátettem: – Gondolom.

Melissa sört ivott és közben dohányzott is. A hely egyébként majdnem teljesen kihalt volt. Csak egy öreg fickó ült a bejárat közelében, kezében újsággal, meg két fiatalabb a bárpultnál. Elkaptam a pultos tekintetét, és Melissa sörére mutattam. A férfi egy bólintással nyugtázta. Magabiztosnak és határozottnak mutattam magam, de az álca mögött nyugtalan voltam és rettentően furcsának találtam a helyzetet. Néhány héttel ezelőtt még Vernonnal ültem ugyanígy egy 6. sugárúti koktélbárban; most, valamiféle felfoghatatlan álomlogika folytán, Melissa nézett szembe velem az asztal túloldaláról.

– Jól nézel ki – jegyezte meg, majd figyelmeztetően felemelte a mutatóujját: – És ne mondd, hogy én is, mert tudom, hogy nem.

Arra gondoltam, hogy dacára a változásoknak – a súlyfeleslegnek, a szarkalábaknak, a kimerültségnek – Melissa még mindig gyönyörű. Csakhogy ezt nem mondhattam meg neki, mert az előbbi kijelentése után úgy hangzott volna, mintha csak kötelességből tenném.

– Elég sokat fogytam az utóbbi időben – ismertem el.

A szemembe nézett, úgy válaszolt:

– Ami az MDT egyik mellékhatása.

– Meglehet.

– Nos – vett egy mély levegőt, nem akarok köntörfalazni, Eddie. Az MDT halálos, de ha véletlenül mégsem végezne veled, akkor komoly agykárosodást tud okozni, és itt visszafordíthatatlan károsodásról beszélek. – A saját fejére mutatott. – Az *én* agyamat is elcseszte… amire később még visszatérünk… de én még a szerencsések közé tartozom.

Nyeltem egy nagyot.

A pultos megjött a tálcával. Letette elém a sört, és kicserélte a hamutartót. Miután odébb állt, Melissa folytatta:

– Én csak kilenc-tíz adagot vettem be, de volt egy fickó, aki

ennél sokkal többet heteken át, és tudom, hogy *ő* azóta meghalt. Egy másik szerencsétlen ördög ma már nem több egy kupac vegetáló húsnál. Az anyja pelenkázza és eteti *kanállal.*

A gyomrom ki akart fordulni a helyéről, és tompa fejfájás fogott el.

– Ez mikor történt?

– Nagyjából négy évvel ezelőtt. – Egy pillanatra elhallgatott. – Vernon nem mesélt erről? – Nemet intettem a fejemmel. Melissa meglepettnek látszott. Aztán, mintha nagy megerőltetést kívánna, hogy megtegye, vett egy mély lélegzetet. – Szóval, nagyjából négy évvel ezelőtt Vernon összefutott egy kuncsaftjával, aki valamelyik gyógyszergyárnak dolgozott, és olyan új gyógyszerekhez volt hozzáférése, amikhez nem lett volna szabad. Különösen az egyikhez, aminek még neve sem volt, nem is tesztelték még, de állítólag… *csodákat művelt. Í*gy aztán, mivel ahhoz túlságosan gyávák voltak, hogy önmagukon próbálják ki, Vernon és a fickó rávettek másokat, lényegében a barátaikat, hogy kezdjék el szedni.

– Még *téged* is?

– Vernon eleinte nem akarta, de annyit beszélt róla, hogy végül *én* ragaszkodtam hozzá. Tudod, milyen voltam, a végletekig kíváncsi.

– Én éppen ezt csíptem benned.

– Lényeg a lényeg, többen is részt vettünk ezen a… minek is nevezzem… *nem hivatalos* tesztelésen. Bevettem, és tényleg csodálatos volt. – Rám nézett, mintha megerősítést várna. – Te is szeded, tudod, miről beszélek.

Bólintottam.

– Nos… nem álltam meg egyetlen próbánál, de néhány adag után kezdtem beijedni.

– Miért?

– *Miért?* Mert… nem voltam hülye. Tudtam, ha valaki ennyire pörög, az záros határidőn belül rohadt magas árat fog fizetni érte. Törvényszerű. Hadd mondjak egy példát. Egy nap elolvastam Brian Greene *Elegáns univerzum* című könyvét. Szuperhúr-elmélet, ismerős? Negyvenöt perc alatt végeztem vele, és *megértettem.* – Egy utolsó slukkot szívott a cigijéből. – De az akkor volt, most már ne kérd, hogy idézzek belőle. – Elnyomta a csikket a hamutartóban. – Aztán jött az a dolog, amin dolgoznom kellett akkoriban, egy cikksorozat az önszervező adaptív rendszerekről: a kutatásukról, a szélesebb körű alkalmazhatóságukról, ilyesmi. A teljesítményem, nem túlzok, *tízszeresére* nőtt egyetlen éjszaka alatt. A főnököm az *Iroquois* magazinnál azt hitte, a székére, a riportszerkesztői címre pályázom. Úgyhogy lényegében meghátráltam. Pánikba estem. Nem tudtam kezelni a helyzetet. Jobbnak láttam abbahagyni a cucc szedését, és meg is tettem.

Vállat vont, egymás után kétszer is.

– És?

– És… néhány héttel később kezdtem rosszul lenni. Fejfájások, hányinger, pánik. Felkerestem Vernont, gondoltam, ha bevennék még egy adagot, esetleg egy felet, az enyhíthetne a tüneteken. Ekkor tudtam meg tőle, hogy az a másik fickó meghalt.

– Hogyan halt meg?

– Az állapota mindössze két nap leforgása alatt romlott le. Fejfájások, szédülés, a motorikus funkciók elvesztése, emlékezetkiesés. És ennyi. Halott volt.

– Mióta szedte a cuccot?

– Úgy egy hónapja, naponta egy szemet.

Megint nyeltem egy nagyot, és behunytam a szemem egy pillanatra.

– És *te* mennyit vettél be, Eddie?

A tekintetemet fürkészte azzal az okos sötétbarna szemével, és közben az alsó ajkát harapdálta.

– *Sokat* – feleltem. – Többet, mint az a fickó.

– *Jézusom!*

Hosszú szünet következett.

– Jól bespájzolhattál belőle – jegyezte meg végül Melissa.

– Nem egészen. Maradt még néhány adag, de… Vernon látott el, és most, hogy ő elment, nincs más, akihez fordulhattam volna.

Egy darabig tanácstalanul nézett rám, aztán ezt mondta:

– Az a fickó, akiről beszéltem, azért halt meg, mert nem tudták, mit csinálnak. Fogalmuk sem volt, mekkora dózisban kell szedni, mire képes, és a többi… meg aztán az emberek is különbözőképpen reagálnak. De nem tartott sokáig, hogy utánajárjanak ennek. – Újabb szünetet tartott, megint vett egy nagy levegőt, és folytatta: – Vernon sok pénzt csinált az MDT-vel, és nem hallottam, hogy bárki is meghalt volna a kezdeti időszak után, ezért gondolom, bármit is adott vagy mondott neked, az rád volt szabva. Úgy értem, rendesen kiszámoltátok a dózist, igaz? *Tudod,* mit csinálsz, nem?

– Khm…

Közölnöm kellett volna vele, hogy Vernon csak egy mintát adott nekem, és esélye sem volt *bármit* is mondani?

Ehelyett megkérdeztem:

– Na és *veled* mi történt, Melissa?

Rágyújtott a következő cigire, és úgy nézett ki, mint aki azon tűnődik, hagyja-e, hogy félrevigyem a beszélgetést vagy sem.

Én is kértem egy cigit.

Melissa belefogott:

– Nos, természetesen azután, hogy rosszul lettem, majd

meghalt az a fickó, nagy ívben elkerültem a cuccot, még csak rá sem néztem. De nagyon megrémültem. Férjnél voltam, és két kisgyereket kellett felnevelnem. – Ahogy ezt mondta, önkéntelenül megrándult az arca, mintha egy láthatatlan kéz pofon vágta volna. Úgy érezhette, ennyire könnyelműnek lenni akkora felelőtlenség, hogy simán megérdemelné ezt a vele szemben ülőtől, bárki legyen is az. Egy pillanattal később folytatta: – Szerencsére nem lett rosszabb, mint a fejfájás meg az alkalmi hányinger. Az elkövetkező hónapok során azonban kiderült, hogy azért vannak más következmények is. Semmire sem tudtam koncentrálni tíz percnél tovább anélkül, hogy ne kaptam volna migrént. A határidőket képtelen voltam betartani. Lassú lettem és lusta. Meghíztam. – Megvetően megrángatta a pulóverét. – Az emlékezetem romokban hevert. A cikksorozat? Felejtsd el: minden szétfoszlott, amihez hozzányúltam. Az *Iroquois* magazin hagyott kihullni. A házasságom tönkrement. Szex? Ugyan már! – Hátradőlt, és megrázta a fejét. – Ennek már négy éve, de azóta sem találtam magamra.

– És most?

– *Most* Mahopacben lakom, és heti négy nap pincérnő vagyok egy Cicero's nevű helyen. Már olvasni sem szoktam. Kivéve a rohadt *New York Post*ot.

Úgy éreztem, mintha kénsavat csepegtettek volna a gyomorszájamra.

– Már nem tudom kezelni sem a stresszel, sem az érzelmekkel járó helyzeteket, Eddie. Most fel vagyok villanyozva, mert láthatlak, de ha hazamegyek, három napig fájni fog a fejem. Hidd el nekem, drágán meg fogok fizetni ezért.

Felállt, és kioldalazott a bokszból.

– És állandóan pisilnem kell. De ez más téma. – Rám nézett, és megvakargatta a tarkóját. – *Erről* még neked sem kell tudnod, nem igaz?

Lemondóan legyintett, aztán elindult a mosdó irányába.

Kinéztem a bárra, aztán megkapaszkodtam az asztal szélében. Szédültem a hallottaktól, és még mindig nehezemre esett felfogni a történteket. Már az is hihetetlen volt, hogy itt ültünk együtt, iszogattunk és beszélgettünk – de az is, hogy az a Melissa, odakint a mosdóban, farmert és nyúzott pulóvert visel, és vizelettartási gondokkal küzd. Mert valahányszor eszembe jutott az elmúlt tíz évben, a személy, akit magam elé képzeltem, mindig ugyanaz volt, az 1988-as év vékony, ragyogó Melissája, a hosszú hajával és a kiálló arccsontjával, az a Melissa, akit ezerszer láttam felemelni a szoknyáját és pisilni, miközben rendületlenül tovább magyarázta, amit éppen elkezdett. *Azt* a Melissát azonban, úgy tűnt, elnyelte az idő és a tér, s már csak a kísértete maradt. *Őt* többé már soha nem fogom látni, *vele* már nem fogok összefutni az utcán. Átvedlett a másik Melissává, akivel nem tartottam lépést, aki újból férjhez ment és gyerekeket szült, aki az *Iroquois* magazinnak dolgozott, és hagyta, hogy csodálatos, termékeny agyát végleg tönkre vágja egy ismeretlen vegyület…

Nem telt bele sok, és könnycseppek gyűltek a szemem mögé, s a torkomba gombóc nőtt. Aztán váratlanul remegni kezdett a kezem. Mi ez? Alig huszonnégy órája múlt, hogy bevettem az utolsó MDT-adagot, és máris apró repedések jelentek meg a masszív vegyületburok falán, amit az elmúlt néhány hét alatt építettem az agyam köré. És ezeken a repedéseken érzelmek szivárogtak át, erős érzelmek, én pedig nem tudtam, mennyire leszek képes kezelni őket. Elképzeltem, hogy sírok, zokogok, négykézláb vonszolom magam a padlón, *felmászok a falakra,* és mindezeket tökéletesen értelmesnek találtam egy röpke ideig, mert megkönnyebbülést ígértek. Aztán észrevettem, hogy Melissa előbukkant a mosdóból, és megpróbáltam összekapni magam.

Visszaült a helyére, és megkérdezte:

– Minden rendben?

Bólintottam.

– Igen.

– Nem úgy nézel ki.

– Csak… örülök, hogy láthatlak, Melissa. Komolyan. Ugyanakkor rossz volt azt hallani, hogy… tudod… úgy értem, nem akarom elhinni, hogy ez történt veled…

A könnycseppek, amiket eddig erővel visszatartottam, utat találtak maguknak. Ökölbe szorítottam a kezem, és az asztalra szegeztem a tekintetem.

– Sajnálom – mondtam egy pillanattal később, és elmosolyodtam, vagy legalábbis megpróbáltam, mert amilyen instabil állapotban voltam, inkább lehetett fintor, mint mosoly. Ismét elmotyogtam egy „sajnálom”-ot, s miközben elmorzsoltam egy könnycseppet a szemem sarkában, az öklömet nekipréseltem a pad kemény deszkájának.

Nem kellett Melissára néznem, hogy tudjam, ő is a kárenyhítéssel van elfoglalva, amit gyors, mély lélegzetvételek és két másodpercenként elmotyogott „a francba” megjegyzések jeleztek.

– Nézd, Eddie – szólalt meg, itt most nem rólam van szó, még csak nem is kettőnkről, hanem *rólad.*

A kijelentés hideg zuhanyként hatott. Megpróbáltam összevakarni magam és arra összpontosítani, amit jelentett.

– Azért hívtalak fel – folytatta Melissa, mert azt gondoltam… Nem is tudom… Arra gondoltam, hogy ha te is szeded az MDT-t, vagy *szedted,* akkor tudnod kell, hogyan jártam én. De azt nem hittem volna, hogy… – megrázta a fejét –…hogy ennyire *belekeveredtél.* Amikor megláttam azt a cikket a *Post*ban…

A söröspoharamra pillantottam. Még hozzá sem nyúltam, és nem is tartottam valószínűnek, hogy ez másként lesz.

– Úgy értem, day trading? Biotech részvények és shortolás? Nem akartam elhinni. *Rengeteg* MDT-t szedhettél be.

Szótlanul bólintottam.

– De mi lesz, ha kifogysz a tablettákból, Eddie? A gondok akkor fognak igazán kezdődni.

– Talán abbahagyhatnám most – gondolkodtam fennhangon. – Vagy megpróbálhatnám fokozatosan leszoktatni magam róla. – Eltűnődtem a saját szavaimon, aztán hozzátettem: – Persze nincs rá garancia, hogy ha bármelyiket is megteszem, az lesz a *helyes* megoldás, nem igaz?

– De, igazad van – felelte Melissa, és mintha hirtelen még tovább öregedett volna. – A helyedben én sem hagynám abba egyik napról a másikra. Én ezt tettem, talán éppen ez volt a baj. A lényeg az adagolás: mennyit veszel be és mikor. Ezt dolgozták ki azután, hogy az a fickó meghalt.

– Tehát csökkentsem az adagot? Vegyek vissza a tempóból?

– Nem tudom. Azt hiszem, ezt kellene tenned. Jézusom, nem akarom elhinni, hogy Vernon nem adott neked használati útmutatót a cucc mellé.

Láttam, teljesen össze van zavarodva, de ez érthető volt azok után, hogy annyi mindent elhallgattam előle.

– Melissa, Vernon nem adott nekem semmiféle útmutatót – mondtam neki, és immár nem volt kétséges, hogy ha nem akarom beavatni a teljes igazságba, akkor kénytelen leszek még ennél is ocsmányabb lenni és hazudni neki. Néhány kényes kérdés máris kezdett aktuálissá válni: hányszor jártam Vernonnál? Hogy került hozzám ilyen hosszú időre elegendő MDT? Miért nem vettem magamnak a fáradságot, hogy többet tudjak meg a cuccról? Melissa azonban, bármilyen meglepő is volt, nem tette fel ezeket a kérdéseket, sem másokat, így aztán mindketten hallgatásba burkolóztunk egy darabig.

Az arcát tanulmányoztam, miközben rágyújtott a sokadik cigire. A tíz évvel ezelőtti Melissa nem hagyott volna nyugton, míg minden részletet ki nem bogoz, és mindent meg nem ért, a legutolsó mozzanatig. A velem szemben ülő nőből azonban,

úgy tűnt, már régen kifogyott minden ehhez szükséges energia. Láttam rajta, hogy kíváncsi, és hogy tudni szeretné, miért nem vagyok vele őszinte, de az is nyilvánvaló volt, hogy már se ideje, se ereje efféle dolgokra. A bátyja meghalt, ő pedig elmondta nekem, amit el tudott mondani az MDT-ről. Kétségkívül aggasztotta a helyzetem, de mi mást tehetett volna még értem? Otthon két kölyök várta, és egy élet, ami gyökeresen különbözött attól, amit álmodott magának, amiről úgy gondolta, jár neki. Melissából egy *megfáradt* ember lett.

Én pedig magamra maradtam.

Rám nézett.

– Sajnálom, Eddie.

– Egy kérdés – jutott eszembe, az a kuncsaft, akit említettél. Vernon kuncsaftja, a fickó, aki a gyógyszergyárnak dolgozott. Talán beszélnem kellene vele. Ő talán tudna segíteni, nem gondolod?

Melissa arca már azelőtt elárulta a választ, hogy megszólalt volna.

– Csak egyszer láttam, Eddie, négy évvel ezelőtt. Nem emlékszem a nevére. Valamilyen Tom, de az is lehet, hogy Todd. Ez minden, amit mondani tudok róla. Igazán sajnálom.

Kezdtem pánikba esni.

– És a rendőrségi nyomozás? Senki sem keresett meg, miután megtaláltam Vernont. Téged felkerestek? Kiderítették már, ki ölte meg Vernont és miért?

– Nem, de tudták róla, hogy régen kokót árult, így gondolom, abból a feltevésből indultak ki, hogy kokós ügyről van szó.

Az, hogy újra a „kokós” jelzőt hallhattam Melissa szájából, egy pillanatra megbénított.

– Kokós döntés – nyögtem ki végül parányi gúnnyal a hangomban. Annak idején ezzel jellemezte Melissa a

házasságunkat.

Rögtön kapcsolt.

– Még mindig bánt, hogy ezt mondtam, nem igaz?

– Nem, de… akkor sem volt egy kokós döntés.

– Tudom. Én voltam az, amikor ezt mondtam.

Ez egy olyan vallomás volt, amiért valamikor bármit megadtam volna, most azonban csak ennyi telt tőlem:

– Fura idők voltak.

– Azt meghiszem.

– Valahányszor visszatekintek… nem is tudom… az jut eszembe…

– Hogy?

– Tudom, hogy már tökmindegy, de annyi mindent másképp csinálnék, ha elölről kezdhetném.

A nyilvánvaló „Mint például?” kérdés a levegőben lógott egy-két másodpercig, aztán Melissa kijelentette:

– Én is.

Láthatóan teljesen kimerítette a beszélgetés, és az én fejfájásom is egyre rosszabb lett, ezért úgy döntöttem, mindkettőnknek jobb lesz, ha témát váltunk. Egyikünknek sem hiányzott, hogy a másik valami olyat mondjon, ami csak még tovább bonyolítaná a már így is éppen eléggé zűrös életünket.

Megkértem, meséljen valamit a gyerekeiről. Kiderült, hogy két lánya van. Ally nyolcéves, Jane hat. Nagyszerű gyerekek, mondta Melissa, imádnám őket – okos és akaratos kis zsarnokok, akik egyetlen trükköt sem hagynának ki.

Itt a vége, gondoltam, ennyi éppen elég volt – most kell elhúznom innen.

Elcsevegtünk még pár percig, aztán véget vetettünk a beszélgetésnek. Megígértem Melissának, hogy tájékoztatni

fogom az állapotomról, és hogy egy nap, ha minden jól megy, meglátogatom őt és a lányokat Mahopacben. Leírta a címét egy darab papírra, én pedig vetettem egy pillantást a cetlire, aztán az ingzsebembe süllyesztettem.

Melissa összegyűjtötte maradék lelkierejét, és a szemembe nézett:

– Most mihez fogsz kezdeni, Eddie?

Azt mondtam neki, hogy még nem tudom biztosan, de ne aggódjon, mert még maradt jó néhány tablettám, s ezzel együtt manőverezési lehetőségem is. Fokozatosan leállok, és meglátom, hogyan működik. Jól leszek. Mivel a tudatkieséseket nem említettem neki, tudtam, hogy ez hazugság, de reméltem, Melissának nem tűnt fel semmi.

Bólintott. Talán mégis gyanított valamit, de ha így is volt, mit tehetett volna?

A bár előtt, a Spring Streeten, megöleltük egymást és elköszöntünk. Melissa taxiba ült és a Grand Central Stationre vitette magát, én pedig elindultam gyalog haza, a 10. utcába.

18.

Otthon az első dolgom az volt, hogy bevettem két extra erős Excedrint a fejfájásomra. Ezután lefeküdtem a kanapéra, és a plafont bámultam, abban reménykedve, hogy a fájdalom – ami a szemem mögé összpontosult, és egész úton hazafelé fokozatosan erősödött – gyorsan csillapodni fog, majd teljesen elmúlik. Ritkán volt fejfájásom, így nem tudtam eldönteni, mi okozhatta: a Melissával folytatott beszélgetés, vagy az, hogy egyik napról a másikra leálltam az MDT-vel. Bármelyik okozta is, rendkívül nyugtalanítónak találtam.

Mindennek tetejébe a repedések, amik reggel jelentkeztek, tovább tágultak, és kezdtek olyanokká válni, mint valami nagy, tátongó sebek. Végiggondoltam Melissa sztoriját, újra és újra, s a gondolataim két dolog közt cikáztak: az egyik a *vele*

történtek felett érzett iszonyat volt, a másik a rettegés attól, ami rám vár. Nehéz volt elfogadni, hogy egyetlen rossz döntés ilyen könnyen és visszafordíthatatlanul megváltoztathatja egy ember életét. Donatella Alvarez is eszembe jutott, és ezúttal már nem tudtam olyan könnyen elhessegetni a gondolatot, hogy bármi felelősség is terhelhet az ő ügyében – azért, ahogyan az ő élete is, gyorsan és visszavonhatatlanul megváltozott. A Melissával töltött időkre is gondoltam, és kárhoztattam, gyötörtem magam mindazokért a dolgokért, amiket ma már másként csináltam volna.

Annyi erőm azért még maradt, hogy hosszas vajúdás után belássam, ez *így* nem mehet tovább. Valamit sürgősen tennem kell, különben teljesen és menthetetlenül begolyózok. Ezért aztán a fejfájás csillapodásának leghalványabb jelére, és ez tényleg csak a leghalványabb jel volt, felkeltem a kanapéról, és járkálni kezdtem a lakásban, fürge léptekkel, mintha ily módon akartam volna magamat, szó szerint, jobb állapotba rázni.

Aztán eszembe jutott valami.

Átmentem a hálószobába, és kinyitottam a gardróbot. A fejemet szétvetni készülő lüktetéssel dacolva lehajoltam, s kihúztam a régi cipősdobozt a pokróc és a magazinok alól. Kinyitottam, és kivettem belőle a nagy, sárgásbarna borítékot. Belenyúltam, és körbetapogatóztam benne, ügyet sem vetve a maradék, nagyjából háromszázötven tablettát tartalmazó nejlontasakra; Vernon jegyzetfüzetét kerestem.

Ott volt. Előszedtem, és nekiláttam módszeresen átlapozni. Több tucat nevet és telefonszámot találtam benne, melyek jó részét áthúzták, és némelyek esetén új számot írtak a régi fölé. Ezúttal felfigyeltem Deke Tauber nevére, és halványan néhány másik is ismerősnek tűnt, de bosszúságomra – pedig többször is átnéztem, egyetlen Tom vagy Todd nevű személyt sem találtam.

De akkor is, gondoltam, valakinek lennie kell ezek között,

aki segíthetne, akivel felvehetném a kapcsolatot, hogy információt szerezzek.

Végtére is kik voltak ezek az emberek?

Bármennyire nyilvánvaló is a válasz, s habár a notesz már hetek óta itt hevert a gardróbom mélyén, csak most esett le: ez, természetesen, Vernon kuncsaftjainak a névsora.

A felismerés, hogy valamikor ezek az emberek is szedték az MDT-t, és talán még ma is ezt teszik, sokként ért. Egy kicsit az egómat is megbirizgálta, mert bár abszolút irracionális lett volna azt hinnem, hogy én vagyok az egyedüli, akinek része lehetett az MDT elképesztő hatásában, úgy éreztem, az én élményeim sokkal egyedibbek és különlegesebbek, mint amit bárki is tapasztalhatott. Ez a fura sértődöttség árnyékolta be a gondolataimat mindvégig, míg másodszorra is átlapoztam a jegyzetfüzetet, de még ez sem akadályozhatta meg, hogy valami ennél jóval fontosabb szeget üssön a fejembe: ha ezek az emberek tényleg szedték vagy szedik az MDT-t, az azt jelenti, hogy talán mégiscsak *lehet* fejfájások és tudatkiesések nélkül csinálni, a visszafordíthatatlan agykárosodásról nem is beszélve.

Bevettem még két Excedrint, és tovább böngésztem a noteszt. Minél tovább bámultam a neveket, annál ismerősebbnek találtam egy részüket, egészen addig a szintig, hogy már csaknem minden második előbújt a korábbi homályból. Többet közülük az üzleti hírekből ismertem, mind új vagy közepes méretű vállalatoknak dolgoztak. Volt néhány író és újságíró, meg két építészmérnök is. Deke Taubert leszámítva egyikük sem számított szélesebb körben ismert személyiségnek, inkább mindenki a maga szakterületén volt híresség. Gondolkodás nélkül visszamentem a nappaliba, és bebootoltam a gépet, hogy utánanézzek néhányuknak.

Természetesen Deke Tauberrel kezdtem. Kötvényekkel kereskedett a Wall Streeten a ‘80-as évek közepén; rengeteg pénzt csinált, de még többet költött. Valamelyik Gant még a

főiskoláról ismerte, így gyakran megfordult a környezetükben, partikon, bárokban, megnyitókon, minden olyan helyen, ahol első osztályú felszippantani valóra lehetett számítani. Egyszer-kétszer én is összefutottam vele, de mindannyiszor kellemetlen, arrogáns alaknak találtam. Az 1987-es összeomlás után azonban elvesztette a munkáját, és Kaliforniába költözött. Úgy tűnt, a mi szempontunkból ez a sztori vége.

Három évvel ezelőtt azonban újból megjelent New Yorkban, egy kétes, önfejlesztést ígérő szekta, a Dekedelia vezetőjeként, amit még LA-ben alapított. A lassú indulás után a Dekedelia taglétszáma drámai növekedésnek indult, és Tauber elkezdte ontani magából a bestseller könyveket és videókat. Létrehozta a saját szoftvercégét, kiépített egy új internetkávézó-láncot, majd ingatlanokkal is elkezdett foglalkozni. A Dekedelia csakhamar több millió dolláros üzletté nőtte ki magát, több mint kétezer alkalmazottal, akik egyben szektatagok is voltak.

Miután utánanéztem a többieknek is, két lényeges következtetést vonhattam le az olvasottakból. Először is, az elmúlt három-négy évben Vernon minden egyes kuncsaftja hirtelen és megmagyarázhatatlan módon élre tört. Ott volt például Theodore Neal, aki azok után, hogy két évtizeden át futószalagon gyártotta az életrajzokat és magazinoknak gányolt cikkeket, hirtelen egy briliáns és átfogó Ulysses S. Grant-életrajzzal jelentkezett. A „lenyűgöző és eredeti, tudományos igényű mű” még a Könyvkritikusok Nemzeti Körének díját is elnyerte. Vagy ott volt Jim Rayburn, a fennmaradásáért küszködő Thrust lemezkiadó igazgatója, aki röpke fél év alatt olyan hiphop-előadókat fedezett fel és szerződtetett, mint J. J. Rictus, Human Cheese és F Train – s akinek újabb fél év múltán már roskadozott a kandallópárkánya a Grammy– és MTV-díjak súlya alatt.

És persze ott voltak a többiek is: egy helyben topogó középvezetők kötöttek ki rakétasebességgel vállalatvezetői székekben, védőügyvédek énekeltek ki hajmeresztő felmentő ítéleteket bíróságokból, tegnap még jelentéktelen

építészmérnökök vázoltak merészen újszerű felhőharcolóterveket egy koktélszalvéta hátuljára…

Mindez még nekem is bizarr volt, olyannyira, hogy a szemem mögött lüktető fájdalom ellenére csak egy dologra tudtam gondolni: arra, hogy az MDT-48 *odakint van, az üzleti világban.* Mások is használták, ugyanúgy, ahogyan én. Csak azt nem tudtam, mennyit szednek belőle, és milyen időközönként. *Én* összevissza szedtem, egy-kettőt, néha hármat egy alkalommal, de fogalmam sem volt, szükségem van-e ennyire, és a nagyobb adag a hatás intenzitását növeli-e vagy inkább az időtartamát, esetleg úgy működik, mint a kokain, és egy idő után a saját mohóságom fogja meghatározni a cucchoz való viszonyomat.

Az egyetlen módja tehát annak, hogy megtudjak valamit a dózisról, az volt, hogy felveszem a kapcsolatot valakivel a listáról. Egyszerűen felhívom, és megkérdezem tőle, amit tudnom kell.

Ez volt az a fázis, amikor a második, és igencsak nyugtalanító összefüggés sejleni kezdett.

A telefonálgatást másnapra halasztottam – a fejfájásom miatt, vagy mert nem volt kedvem másokkal beszélni, esetleg féltem attól, amit megtudhatok tőlük, nem tudom. Óránként bedobtam két Excedrint, s bár sikerült tompítanom velük a fájdalmon, a szemem mögött még mindig állhatatosan és ocsmányul lüktetett az agyam.

Nem hittem, hogy esélyem lenne telefonvégre kapni Deke Taubert, ezért az első személy, akit kinéztem magamnak a noteszből, egy közepes méretű elektronikai vállalat pénzügyi vezetője volt. Az ő neve egy újságcikkből volt ismerős, amit a *Wired*ben olvastam.

Egy nő vette fel a telefont.

– Jó reggelt – mondtam neki, Paul Kaplannel szeretnék beszélni.

A nő nem válaszolt, és a csend olyan hosszúra nyúlt, hogy azt hittem, letették a kagylót.

– Halló! – szóltam bele az enyémbe, hogy ellenőrizem, ott van-e még.

– Kivel beszélek? – kérdezte fásult, de türelmetlen hangon.

– Újságíró vagyok – feleltem, az *Electronics Today* magazin…

– Nézze – vágott a szavamba, a férjem három nappal ezelőtt meghalt.

– Te jó ég…

Az agyam lefagyott. Most mit mondjak? A nő is hallgatott. A csend kínosan hosszúra nyúlt. – Részvétem – nyögtem ki végül.

A nő még mindig hallgatott. A háttérből hangokat hallottam. Meg akartam kérdezni, hogyan halt meg a férje, de képtelen voltam kimondani a szavakat.

– Sajnálom – szólalt meg a nő. – És köszönöm. Viszonthallásra.

Ennyi volt.

A férje három nappal ezelőtt halt meg. Szomorú, de ez még nem jelent semmit, biztattam magam. Az emberek előbb-utóbb meghalnak.

Kikerestem egy másik számot, és felhívtam. Vártam, közben a telefon feletti falat bámultam.

– Igen?

Egy férfi hangja.

– Beszélhetnék Jerry Bradyvel, kérem?

– Jerry a… – elharapta a mondatot, és nekem szegezte: – Kivel beszélek?

A számot találomra választottam ki, és fogalmam sem volt, ki ez a Jerry Brady – vagy *nekem* kinek kellene lennem, hogy

zavarni merem vasárnap délelőtt.

– Egy… barátja.

A férfi habozott, de aztán folytatta:

– Jerry kórházban van… és nagyon beteg – mondta elcsukló hangon.

– Istenem! Ez borzasztó. Mi történt vele?

– Csak úgy jött, nem tudjuk. Talán azokkal a fejfájásokkal kezdődött pár héttel ezelőtt. Aztán múlt kedden… nem, szerdán… összeesett a munkahelyén…

– A rohadt életbe!

–…és miután magához tért, azt mondta, hogy egész nap szédült és izomgörcsei voltak. Azóta is hol magánál van, hol nincs, és remeg meg öklendezik.

– Mit mondtak az orvosok?

– Tanácstalanok. Végül is mit akar, *orvosok.* A vizsgálatok eddig nem vezettek eredményre. De mondok én valamit…

Egy pillanatra elhallgatott, és csettintett a nyelvével. Az volt a benyomásom, majd' meghal, hogy beszéljen valakivel, ugyanakkor nem meri figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy fogalma sincs, ki vagyok. Ami, ugye, kölcsönös volt, mert én sem tudtam, kivel beszélek. Egy fivérrel? Egy élettárssal?

– Igen? – biztattam. – Hallgatom.

– Oké, szóval itt van ez a dolog – mondta az elején még mindig bizonytalanul, de aztán kezdett belemelegedni. – Jerry hetek óta furcsán viselkedett, már jóval a fejfájások előtt is. Mintha nagyon lekötötte volna valami, sőt, *aggasztotta* volna valami. Ami egyáltalán nem vallott rá. – Egy pillanatra elhallgatott. – Te jó ég, múlt időben beszélek róla.

Éreztem, hogy kimegy az erő a lábamból; kénytelen voltam a szabad kezemmel megtámasztani a falat.

– Nézze – mondtam sietve, nem akarom tovább rabolni az

idejét. Csak adja át üdvözletemet Jerrynek, rendben? – azzal anélkül, hogy elárultam volna a nevem, letettem a telefont.

Visszatámolyogtam a kanapéhoz, és elterültem rajta. Egy fél óráig csak feküdtem mozdulatlanul és rémülten, s az iménti két beszélgetést játszottam vissza gondolatban újra meg újra.

Végül felálltam, és visszavonszoltam magam a telefonhoz. Mintegy negyven-ötven név szerepelt a jegyzetfüzetben, és eddig csak kettővel próbálkoztam. Kiválasztottam egy harmadikat... aztán még egyet, majd még egyet.

A válasz ugyanaz volt minden alkalommal. Azok közül, akikkel beszélni próbáltam, hárman meghaltak, a többiek pedig betegek voltak, és vagy kórházban ápolták őket, vagy a pánik különböző stádiumaiban tengődtek otthon. Más körülmények között ez már okot adhatott volna arra, hogy valaki egy járvány lehetőségére kezdjen gyanakodni, de tekintve, hogy a szóban forgó személyek a tünetek eléggé széles skáláját mutatták, és egymástól távol laktak – Manhattan, Brooklyn, Queens és Long Island különböző részein, nem tartottam valószínűnek, hogy bárki is felfigyeljen az összefüggésekre. Egyébként is, amennyire én meg tudtam ítélni, az egyetlen, ami az MDT-n kívül összekötötte őket, ez az apró jegyzetfüzet volt.

A kanapén ültem, a halántékomat masszíroztam, s közben a számítógép feletti polcon tartott kerámiaedényt bámultam. Nem volt választásom. Ha nem állok vissza az MDT-re, ez a fejfájás tovább fog erősödni, és hamarosan egyéb tünetek is jelentkezhetnek, bármelyik azok közül, amikről a telefonban hallottam: szédülés, hányinger, izomgörcsök, a motorikus funkciók zavara... és végül meghalok. Úgy tűnt, a Vernon listáján szereplő kuncsaftok mindegyikére ez vár, miért jelentettem volna hát éppen én kivételt?

Pedig kiváltságos helyzetben voltam, mégpedig nagyon is kiváltságos helyzetben. *Én* visszaállhattam az MDT-re, ha úgy döntöttem. *Nekem* jelentős készletem volt belőle, nekik nem.

Negyven-ötven ember volt odakint, és mind halálos kimenetelű elvonási tünetekben szenvedtek, jó eséllyel azért, mert a készleteik kifogytak.

Az enyém viszont nem.

Nem kellett hozzá nagy ész, hogy kikövetkeztessem: a cucc, amit elhoztam néhány héttel ezelőtt, az utánpótlás volt, amit Vernon minden bizonnyal nekik szánt, csak éppen nem jutott – nem juthatott – el odáig, hogy szétossza közöttük. Szörnyű lelkifurdalásom támadt, de végül is nem én tehettem róla, hogy Vernon meghalt, és egyébként is, ez a több mint háromszázötven tabletta semmire sem lett volna elég ennyi embernek. Ha megosztom velük, azzal csak annyit érek el, hogy egy héttel elodázom a halálukat, aztán vége.

Úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha megtartom az egészet magamnak, sőt, ha csökkentem az adagot, hogy ennyivel is tovább kitartson a készlet. Ez remélhetően elég lesz arra, hogy megszűnjenek a tudatkiesések, vagy legalábbis rövidebbek legyenek és kevésbé veszélyesek.

Felkeltem és az íróasztalhoz mentem. Egy pillanatig csak álltam és néztem a kerámiaedényt a polcon, aztán érte nyúltam, de még meg sem érintettem, máris tudtam, hogy valami nincs rendben. Rossz előérzetem volt, veszélyt szimatoltam. A bal kezembe vettem az edényt, belenéztem, és az aggodalmam pánikba csapott át.

Nem akartam elhinni, amit látok: mindössze *két* tabletta volt az edényben.

Lassan, mintha a mozgás intenzív agymunkát igényelne, leültem a forgószékemre.

Tíz tablettát tettem az edénybe két nappal ezelőtt, és csak hármat vettem ki belőle. Hova lett hát a másik öt?

Szédülés fogott el, bele kellett kapaszkodnom a szék szélébe, hogy megtámasszam magam.

Gennadij.

Amikor befejeztem a telefonbeszélgetést a bankigazgatómmal, Gennadij az íróasztal előtt állt, háttal nekem.

Lehet, hogy elvett néhány tablettát?

Nem tűnt valószínűnek, de nem vetettem el rögtön a gondolatot, hanem megpróbáltam az emlékeimből rekonstruálni a helyzetet. Aztán eszembe jutott: amikor felvettem a kagylót, hogy beszéljek Howard Lewisszal, hátat fordítottam az orosznak.

Hosszú másodpercekig csak álltam döbbenten, aztán egyetlen pillanat alatt rám szakadt a bénító felismerés: ami eddig történt, az már önmagában is tragédia, de ha az MDT mellé még Gennadij is belekerül az egyenletbe, az egyenesen katasztrófához fog vezetni. Mert ha ennek a gengszternek sikerült találnia valakit, aki leutánozza a cuccot, és nagy tételben, de valószínűleg silány minőségben forgalmazni kezdi – klubokban, autók hátsó ülésén, utcasarkokon, ne adj' isten speeddel megbolondítva, adagját mondjuk potom tíz dolcsiért, annak olyan következményei lesznek, hogy bele sem merek gondolni.

Arra ugyan nem sok esélyt láttam, hogy Gennadij ennyi idő alatt – és mindössze öt tablettával – ilyen messzire jutott volna ez ügyben, de nem hagyhattam figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy ha kipróbálta magán az MDT-t, nála is egészen más tempóban fognak zajlani a dolgok. Ahogyan azt sem, hogy aligha felejtette el, hol talált rá a cuccra.

Kivettem egy tablettát az edényből, és egy késsel gondosan félbevágtam. Az egyik felet bevettem, aztán csak ültem az íróasztalnál, és azon merengtem, mennyire megváltozott – most már másodszorra – az életem az elmúlt három-négy nap során. Mintha egy lavinát indítottam volna el, és ami előbb csak elkaszálta alólam a lábamat, aztán sodorni kezdett a lejtőn, és most azzal fenyeget, hogy a völgy mélyéhez lapít és örökre betemet.

Húszpercnyi tűnődés után, bár még javában lógattam az orromat, egyszer csak észrevettem, hogy a fejfájásom, akár a napsütötte köd, észrevétlenül eltűnt.

19.

A következő néhány napon át csak fél tablettát vettem be, mindig a reggelivel együtt. Ettől a dózistól egészen jól éreztem magam, már amennyire ilyen körülmények között lehetett. Az elején még szorongtam, de miután a fejfájások nem tértek vissza, egy kicsit megnyugodtam, és hagytam magam abba a hitbe ringani, hogy végre kiutat találtam, vagy legalábbis – hétszáz ilyen adaggal a szekrényemben, elegendő haladékot ahhoz, hogy *megkeressem.*

Persze, nem volt ilyen egyszerű.

Hétfőn reggel egészen kilencig aludtam. Narancsot, pirítóst és kávét reggeliztem, amit két cigi követett. Aztán lezuhanyoztam és felöltöztem. Belebújtam az új öltönyömbe – ami már nem is volt új, és megnéztem magam a tükörben. Carl Van Loon irodájába kellett mennem, de úgy éreztem, képtelen vagyok bárhova is menni ebben a maskarában. Később, a 48. utcai Van Loon Building halijában is annyira kényelmetlenül éreztem magam, hogy vártam, mikor ütögeti meg valaki a vállam és közli: szörnyű tévedés történt, és Mr. Van Loon utasította a biztonságiakat, kísérjenek ki az épületből, ha oda merném dugni az orrom.

A liftben, úton a hatvankettedikre, az üzletre próbáltam koncentrálni, amit Van Loonnal együtt kellett nyélbe ütnöm – az Abraxas-féle MCL-Parnassus akvizícióra, de hiába, mert a részletek a homályba vesztek, s velük együtt az egész is. Az „opcióérték-árazási modell” kifejezést hallottam visszhangzani a fejemben – opcióérték-árazási modell, opcióérték-árazási modell, de csak a leghalványabb elképzelésem volt róla, mit is jelenthet. Azt is tudtam, hogy a „szélessávú infrastruktúra kiépítése” fontos tétel, de nem igazán értettem, miért. Olyan

volt, mint felébredni egy álomból, amiben egy idegen nyelven beszéltél, és rájönni, hogy egyáltalán nem ismered a nyelvet, sőt, egyetlen szót sem értesz belőle.

Kiléptem a liftből az előtérbe. A recepcióra mentem, és megálltam a nő előtt, vártam, hogy felfigyeljen rám. Ő volt itt előző csütörtök is, így amikor végre felém fordult, rámosolyogtam. A nő azonban nem mutatta jelét, hogy felismert volna.

– Segíthetek valamiben, uram?

A hangja hivatalos volt és távolságtartó.

– Eddie Spinola – közöltem. – Mr. Van Loonhoz jöttem.

Megnézte a naptárját, és megrázta a fejét. Valamit mintha mondott is volna – talán azt, hogy Mr. Van Loon nem tartózkodik az országban, vagy hogy nem szerepelek azok közt, akikkel megbeszélése van, de ekkor váratlanul maga Van Loon bukkant elő a recepciótól balra eső folyosóról. Komor tekintettel nézett rám, s amikor kezet nyújtott, megfigyeltem, hogy görnyedtebb, mint amire emlékeztem.

A recepciós folytatta azt, amiben megzavartam.

– Hogy van, Eddie?

– Jól, Carl. Sokkal jobban érzem magam.

Kezet ráztunk.

– Remek. Remek. Jöjjön be.

Ezúttal is megdöbbentett Van Loon irodájának a puszta mérete: hosszú volt, széles és szellősen bútorozott. A főnök az íróasztala mögé került, és leült. Intett nekem, hogy én is foglaljak helyet.

Sóhajtott egyet, megcsóválta a fejét, aztán beszélni kezdett:

– Nézze, Eddie, az a cikk a pénteki *Post*ban nem hiányzott. Nem ilyen reklámot szeretnénk ennek az üzletnek, nem igaz?

Bólintottam, s közben elképzelni sem tudtam, hova akar

kilyukadni. Eddig abban reménykedtem, bár nem sok esélyt adtam neki, hogy Mary Stern cikke elkerülte a figyelmét.

– Hank nem ismeri magát, és az üzletet még mindig titokban tartjuk, úgyhogy emiatt nem kell aggódnunk, egyelőre. De nem hiszem, hogy jó ötlet lenne visszamennie a Lafayette-hez.

– Igen, ezt én is így gondolom.

– Kerülje a feltűnést. Kereskedjen itt. Mint mondtam, nekünk is van kereskedési részlegünk. Diszkrét és privát. – Elmosolyodott. – És egyetlen baseballsapkás seggfejet sem fog találni.

Ezen én is mosolyogtam, bár kínosan éreztem magam, és ideges is voltam, attól tartottam, mindjárt kidobom a taccsot.

– Majd megkérek valakit, hogy vezesse körbe az emeleten.

– Köszönöm.

– A másik, amit mondani akartam, és ez meglehet, hogy jó hír: Hank nem lesz itt holnap. LA-ben nem úgy alakultak a dolgok, ahogy szerette volna, így a találkozóra leghamarabb a jövő hét közepén, de az is lehet, hogy végén fog sor kerülni.

– Igen, értem – motyogtam, és nem mertem Van Loon szemébe nézni. – Ez tényleg jól jöhet, nem igaz?

– De. – Van Loon felemelt az asztalról egy ceruzát, és játszadozni kezdett vele. – Én sem leszek itt, egészen a hétvégéig, így egy kis lélegzetvételhez juthat. Véleményem szerint csütörtökön egy kicsit elkapkodtuk a dolgokat, most azonban a magunk tempójában haladhatunk tovább, finomíthatunk a számításokon, hogy egy kompakt, meggyőző csomagot állítsunk össze.

Felnéztem, és láttam, hogy Van Loon felém nyújt valamit. Előrehajoltam és átvettem. A sárga jegyzettömb volt, amin az elmúlt csütörtökön kiszámoltam az opcióértékeket.

– Szeretném, ha kifejtené ezeket a számításokat, és bevinné őket a számítógépbe. – Megköszörülte a torkát. – Apropó,

átnéztem, és lenne néhány kérdésem.

Az első oldalon nyüzsgő számjegyeket és matematikai szimbólumokat bámultam. Bár az én kézírásommal kerültek oda, alig-alig tűntek ismerősnek, szinte úgy éreztem, mintha holmi hieroglifákat néznék. De csak szinte, mert minél tovább tanulmányoztam, annál ismerősebbé vált, és kezdtem úgy érezni, hogy ha kapnék rá egy-két órát, akkor jó eséllyel sikerülhetne megfejtenem.

Carl Van Loon azonban itt ült velem szemközt, és *most* akart kérdéseket feltenni. Ez volt az első komoly jele annak, hogy a „minimális dózis" stratégiám egyetlen dologra lesz jó: arra, hogy távol tartsa a fejfájást. A többi ugyanis nem működött, kezdtem egyre inkább „normálisnak" érezni magam. Már nem tudtam befolyásolni az embereket, rávenni őket arra, hogy kezüket-lábukat törjék értem. Már nem tudtam az ösztöneimre hagyatkozva is mindig, minden esetben tévedhetetlen lenni. Már nem tudtam visszaemlékezni a legapróbb részletekre is, és gyors döntéseket hozni ezek alapján.

– Látok itt néhány ellentmondást – jegyeztem meg, hogy időt nyerjek magamnak. – És igaza van, *tényleg* kapkodtunk.

Lapoztam egyet, aztán felálltam a székről, és úgy téve, mintha a számításaimat tanulmányoznám, előre-hátra sétálgattam egy darabig. Közben – akár egy színész, aki elfelejtette a szövegét – azon törtem a fejem, mi legyen a következő mondatom.

– Azt akartam kérdezni – mondta Van Loon az íróasztala mögül, miért különbözik a harmadik opció lejárata a többitől?

Egy pillanatra ránéztem, motyogtam valamit, aztán ismét belebújtam a számításokba. Intenzíven tanulmányoztam, de az agyam üres volt, és tudtam, nem fog előpattanni belőle semmi olyan, ami segíthetne.

– A harmadik? – lapoztam előre.

Aztán egy hirtelen elhatározással visszahajtottam mindegyik

lapot, és a hónom alá csaptam a jegyzettömböt.

– Tudja, mit, Carl? – néztem a szemébe. – Figyelmesen átnézem még egyszer az egészet. Beviszem otthon a gépbe, ahogy kérte, és akkor talán...

– *Csak a harmadik opcióról kérdeztem, Eddie* – emelte fel váratlanul a hangját. – *Miért olyan kibaszottul nehéz válaszolnia rá? Már egy egyszerű kérdést sem tehetek fel magának?*

Ott álltam, egy olyan ember íróasztala előtt, akit legalább egy tucat magazin borítóján láttam már – egy milliárdos, egy nagyvállalkozó, egy igazi ikon előtt, és a fickó ordibált velem. Nem tudtam, mit válaszoljak. Ez nem az én súlycsoportom volt. *Féltem.*

A telefonja mentett meg. Van Loon felkapta és beleugatott:

– Mi van?!

Tétován vártam egy másodpercet, aztán odébb vonultam, hogy beszélni hagyjam. A kezem remegett, és a hányingerem is visszatért.

– Azokat ne küldjék – mondta Van Loon a telefonba a hátam mögött. – Egyeztessen Mancusóval, mielőtt bármit is tenne. És ide figyeljen, ami a kézbesítési dátumokat illeti...

Megnyugodva, hogy egy darabig nem én leszek az, akit szorongatnak, továbbsétáltam a hatalmas szobában, az ablak irányába. Ez az egész falat kitöltötte, és nyugatra nézett, de a kilátást részben eltakarta a szalagfüggöny. Arra gondoltam, majd azt mondom Van Loonnak, hogy migrénem van, vagy valami ilyesmi, és nem tudok rendesen koncentrálni. Csütörtökön láthatta, hogy én körmöltem le, és beszélni is hallott róla, úgyhogy nem lesz oka kételkedni a magabiztosságomban. A lényeg az, hogy most mielőbb le tudjak lépni innen.

Míg arra vártam, hogy Van Loon leváljon a telefonról, körülnéztem az irodában. A távolabbi végét Van Loon ménkő nagy íróasztala uralta, a többi részét azonban alig bútorozták

be, és olyan barátságtalan volt, mint egy art deco vasútállomás váróterme. Mire az ablakhoz értem, úgy éreztem, Van Loont messze magam mögött hagytam, és ha hátranéznék, csak egy távoli alakot látnék, akinek a hangja alig érné el a fülemet. A szobának ebben a végében néhány piros kanapét szórtak szét, meg üvegasztalkákat, tetejükön üzleti magazinokkal.

Ahogy ott álltam az ablaknál, és kifelé kukucskáltam a függöny szalagjai közt, az első dolog, ami megragadta a figyelmemet, a Celestial csillogó hasábja volt, odaát a West Side-on. Ebből a szögből úgy látszott, mintha tucatnyi ismerős felhőkarcolóval lenne egy csoportban, de ha jobban megnézted, kiderült, hogy távolabb van a többieknél, és egymagában áll. Felfoghatatlan volt számomra, hogy pár nappal ezelőtt ott jártam, és azt fontolgattam, veszek benne egy apartmant, méghozzá a prémium kategóriából…

Kilenc és fél millió dollár!

– Eddie!

Megfordultam.

Van Loon befejezte a telefonálást, és felém közeledett a szoba távolabbi végéből.

Felkészültem a legrosszabbra.

– Valami közbejött, Eddie, el kell mennem. Sajnálom – tette hozzá barátságos hangon. A hónom alá csapott jegyzettömbre pillantott. – Dolgozza át a számításait, aztán beszélünk. Mint már mondtam, csak a hét vége felé jövök vissza, úgyhogy bőven lesz rá ideje. – Összecsapta a kezét. – Oké, van kedve megnézni a kereskedési termünket? Mindjárt szólok Sam Wellesnek, ő majd körbevezeti.

– Ha nem haragszik, én inkább hazamennék, és máris nekilátnék ennek – böktem a jegyzettömbre.

– De csak pár perc… – Van Loon elhallgatott, és a szemembe nézett. Láttam, hogy nem érti, mi ütött belém, és nem tudja eldönteni, kedveljen-e vagy inkább utáljon, amin nem is

csodálkoztam. Nagyon hülyén viselkedtem. – Mi ütött magába, Eddie? Ugye nem ijedt meg a feladattól?

– Nem, én...

– Mert nekem nem anyámasszony katonáira van szükségem.

– Tudom, én csak...

– Kényes helyzetben vagyok, Eddie. *Senki* sem tud erről az üzletről. Ha hülyét csinál belőlem, vagy ha beszél erről valakinek, az én hitelességemnek vége.

– Tudom, tudom. – Megint a jegyzettömbre mutattam. – Én csak formába akarom önteni ezt.

Van Loon mélyen a szemembe nézett, aztán sóhajtott egyet.

– Nos, ez igazán derék magától. – Azzal hátat fordított, és visszament az asztalához. Utánaügettem. – Ha elkészült, hívjon fel. – Még mindig háttal állt nekem, és valamit lapozott az asztalán, egy naptárt vagy egy noteszt. – És ne később, mint jövő hét kedd vagy szerda.

Egy kicsit még tétováztam, de aztán leesett, hogy ez volt a végszó. Elhagytam az irodát, anélkül, hogy bármit is mondtam volna Van Loonnak.

Hazafelé menet betértem egy Gristede's-be, és vettem néhány csomag chipset meg némi sört. Otthon beültem velük az íróasztal mögé, fogtam a vaskos mappát, amit Van Loon küldött át még előző héten, és jegyzetelni kezdtem. Úgy gondoltam, ha ezzel az anyaggal meg tudok birkózni, akkor minden rendben lesz. Éppen olyan tájékozott leszek, mint amikor annyira lenyűgöztem Van Loont a kivásárlási ügylet struktúrájára tett javaslattal.

Az MCL-Parnassus negyedéves jelentéseivel kezdtem. Kiraktam őket az asztalra, kinyitottam az első csomag chipset, felbontottam egy üveg sört, és olvasni kezdtem.

Kétórányi kitartó lapozgatás kellett, hogy végre beismerjem magamnak: nem elég, hogy az anyag rettenetesen unalmas, de

javarészt érthetetlen is számomra. A képlet egyszerű volt: nem emlékeztem, hogyan kell értelmezni ezt a fajta információt. Belenéztem az anyag többi részébe is, s bár ezeket már nem találtam annyira töménynek és érthetetlennek, még mindig borzasztóan unalmasak voltak. De kitartottam, és elolvastam mindent – legalábbis tettem róla, hogy a szemem végigfusson minden szón és számjegyen.

Miután kifogytam a chipsből és a sörből, este tíz óra tájban kínai kaját hozattam. Nem sokkal éjfél után végül megadtam magam, és elvonultam aludni.

Másnap reggel egy gyors fejszámolást követően elkeserítő megállapításra jutottam: előző nap nyolc órára volt szükségem ahhoz, hogy elolvassam azt, amivel egy héttel korábban még negyvenöt perc alatt végeztem. Ráadásul alig emlékeztem belőle valamire, mindössze töredékek, általánosságok jutottak eszembe. Az első alkalommal betéve tudtam az egészet, oda-vissza.

A kísértés, hogy bevegyek két MDT tablettát, nagyon erős volt, de ellenálltam neki. Ha megint visszaállok a korábbi dózisra, megint jönni fognak a tudatkiesések, és ki tudja, hová fajul a helyzet. A napirend tehát maradt ugyanaz az elkövetkező néhány nap során: otthon ültem, és oldalak százain rágtam keresztül magam, a lakást csak azért és annyi időre hagytam el, hogy chipset, sajtburgert, sört és hasonlókat vegyek magamnak. Rengeteget tévéztem, de szándékosan elkapcsoltam a hírekről és más, aktualitásokkal foglalkozó műsorokról. A telefont kihúztam. Azt hiszem, annak illúzióját próbáltam megteremteni, hogy kezdem megérteni az anyagot, de ahogy a napok múltak, be kellett látnom, hogy szánalmasan keveset fogtam fel belőle.

Szerda este ismét fájni kezdett a fejem. Nem tudtam megítélni, mi lehet az oka, talán a rengeteg sör és műkaja tette, nem tudom, de amikor még csütörtök reggel is kitartott, úgy döntöttem, napi egy MDT-re növelem a minimális adagot. Húsz perccel később mintha a fejfájást elvágták volna, ami

szép is volt, de a kilátásaim már nem annyira. Meddig fogom kibírni az új dózissal? És mennyi idő kell, hogy napi három-négy tablettára legyen szükségem a fejfájás ellen?

Előszedtem Vernon jegyzetfüzetét, és megint átlapoztam. Nem volt kedvem még egyszer nekifutni a telefonálgatásnak, de úgy éreztem, ha van még remény, akkor az valahol itt lapul, a telefonszámok között. Úgy döntöttem, mégis felhívok néhány embert, de most azok közül, akiket Vernon áthúzott, és nem pótolt újakkal. Abban bíztam, hogy ezek olyan *volt* kuncsaftok lehetnek, akik még időben meggondolták magukat, s így életben vannak és beszélhetek velük. Persze, azt sem lehetett kizárni, hogy azért *volt* kuncsaftok, mert már régebben meghaltak. Egy próbálkozást azért megér, biztattam magam.

Öt számot hívtam fel. Három közülük már nem volt érvényes. A negyediket nem vették fel, az ötödiket azonban igen, alig két csengés után.

– Egen?

– Halló! Beszélhetnék Donald Geislerrel, kérem?

– Vele beszél. Mit óhajt?

– Vernon Gant barátja voltam. Nem tudom, hallott-e róla, hogy meggyilkolták, és én...

Elhallgattam.

Letette.

De ez is egyfajta válasz volt. És a fickó ugyebár nem volt halott. Vártam tíz percet, aztán újra felhívtam.

– Egen?

– Kérem, ne tegye le. *Kérem.*

Geisler nem válaszolt, de nem tette le.

– Segítségre lenne szükségem – folytattam. – Vagy információra. Nem is tudom.

– Honnan tudja ezt a számot?

– Én… Vernon cuccai közt találtam.

– A rohadt életbe!

– De nem kell agg…

– Maga zsaru? Nyomozó?

– Nem. Vernon a barátom volt.

– Nem tetszik ez nekem.

– Ami azt illeti, az exsógorom volt.

– Ettől még nem fogom jobban érezni magam.

– Nézze, arról lenne szó, hogy…

– Ne telefonon.

Tehát tudja, gondoltam.

– Oké, nem telefonon. De akkor hogyan beszélhetnénk? Segítenie kell. Úgy értem, ön nyilván…

– *Magának* van szükségem az *én* segítségemre? Nem hinném.

– De igen, mert…

– Nézze, most le fogom tenni. És *ne* hívjon vissza, jó? Ne keressen se telefonon, se másként, soha többé.

– Mr. Geisler… lehet, hogy haldoklom.

– *Ó, Jézusom!*

– Arra szeretném megkérni…

– *Hagyjon békén, rendben?*

Letette.

A szívem összevissza zakatolt.

Ha Donald Geisler nem akar beszélni velem, akkor nem sokat tehetek. Lehet, hogy különben sem tudna segíteni… De azért frusztráló volt egy olyan emberrel kapcsolatba lépni, még ha csak így, futólag is, aki nyilvánvalóan tudja, mi fán terem az MDT.

Most már tényleg nem volt kedvem a telefonálgatáshoz, ezért fogtam a jegyzetfüzetet, és elraktam. Aztán, hogy eltereljem a figyelmem, visszaültem az íróasztalhoz, és magam elé húztam egy anyagot, amit egy üzleti témájú honlapról nyomtattam ki.

Olvasni kezdtem.

A trösztellenes törvényeket tárgyaló írás hemzsegett a szakkifejezésektől; még csak a harmadik oldalnál jártam, de máris kezdett elkalandozni a figyelmem. Egy idő után félretettem, és rágyújtottam egy cigire. Aztán csak ültem ott, a fene se tudja, meddig, és fújtam a füstöt, meg bámultam kifelé a fejemből.

Késő délután elsétáltam a bankba. Gennadij látogatása másnap reggel volt esedékes, és nem akartam úgy járni a második törlesztőrészlettel is, mint az elsővel. Kivettem 100 000 dollárt készpénzben, azzal a szándékkal, hogy az egész kölcsönt kifizetem neki – tőkét, kamatot, mindet. Így legalább megszabadulok a fickótól. Ha Gennadij vette el az öt tablettát – és más elfogadható magyarázatot nem tudtam az eltűnésükre, nekem ne jöjjön házhoz minden péntek délelőtt.

Míg vártuk, hogy összeszámolják a pénzt, kopaszodó és túlsúlyos bankigazgatóm, Howard Lewis behívott az irodájába, hogy beszélgessünk. Ez a két lábon járó infarktus azért aggódott, mert azóta, hogy a Klondike-nál és a Lafayette-nél elért sikereim után olyan hirtelen meghízott a bankszámlám, egy ideje „...nos... *csend* van”.

Nem akartam elhinni, hogy jól hallom.

–...aztán ott vannak ezek a nagy összegű készpénzkivételek is, Mr. Spinola.

– Mi van velük? – kérdeztem olyan hangon, hogy felért egy „mintha bármi közöd lenne hozzá, te barom”-mal.

– Önmagában semmi, Mr. Spinola, természetesen, de... nos... a múlt pénteken a *Post*ban megjelent cikk után, amiben...

– Amiben *mi?*

– Nézze, ez nagyon… *szokatlan.* Úgy értem, manapság nem lehet az ember elég…

– A Lafayette-nél elért sikereimnek köszönhetően, Mr. Lewis – közöltem alig leplezett dühvel, ajánlatot kaptam a Van Loon & Associatestől egy szenior kereskedői állásra.

Úgy nézett rám, hangosan szuszogva, akár egy hízott sertés, mintha azzal, amit az imént vágtam hozzá, a legrosszabb félelmeit igazoltam volna.

A telefonja megcsörrent, ő pedig felmarkolta a kagylót, és bocsánatkérően rám fintorgott. Míg fogadta a hívást, körülnéztem. Egészen eddig a pontig sértett méltósággal ültem a székemen, de aztán megláttam magam egy bekeretezett fénykép üvegjében. Bármennyire halvány és torz volt is a tükörképem, nem tudta elrejteni ápolatlanságomat. Aznap reggel nem borotválkoztam, s régi, kopott farmert meg elnyűtt pólót viseltem – ami aligha szokásuk a Van Loon & Associates szenior kereskedőinek, még a szabadnapjukon sem.

Howard Lewis befejezte a beszélgetést, lenyomott egy gombot a telefonján, fülelt, aztán rám nézett kifejezéstelen tekintettel.

– A kivétje kész, Mr. Spinola.

Gennadij reggel fél tízkor jött. Alig húsz perce másztam ki az ágyból, még magamhoz sem tértem rendesen. Hamarabb fel akartam kelni, és hét órakor fel is ébredtem, de hiába emeltem ki a fejem az álmok tengeréből, a mélység minduntalan visszahúzott. Amikor végre sikerült kikászálódnom az ágyból, az első dolgom az volt, hogy bevettem a napi MDT tablettámat, majd eltakarítottam a kerámiaedényt a számítógép feletti polcról. Ezután feltettem főni a kávét, és megálltam mélázni a konyhában – még mindig bokszeralsóban és pólóban.

Két lehetőség volt. Gennadij vagy kipróbálta a tablettát – és

ha igen, akkor valószínűleg mindet beszedte, vagy nem. Hogy utóbbit miért tette volna, arra nem tudtam kitalálni semmi okosat, de ez volt a második lehetőség. Bármelyik is legyen igaz, gondoltam, ha látni fogom, egykettőre megállapíthatom, hogyan cselekedett.

– Reggelt – üdvözöltem, s alaposan szemügyre vettem, miközben bejött az előszobából.

Bólintott, de nem szólt semmit. Ellenben körülnézett a nappaliban, amiből először arra következtettem, hogy a kerámiaedényt keresi, de aztán rájöttem, hogy csak a lakás állapota lepte meg. Amikor először járt itt, rend volt és tisztaság. Most kész szemétdomb volt a hely. A földön papírok és mappák hevertek, a kanapén egy üres pizzásdoboz ásítozott, az íróasztalon két kínai kajás karton eregette magából az állott kajaszagot. A sörösüvegek és –dobozok, kávésbögrék, teli hamutartók, CD-k és üres CD-tokok, koszos ingek és zoknik mindenütt jelen voltak.

– Mi ez, ember? Te vagy disznó?

Vállat vontam.

– Nehéz manapság rendes takarítónőt találni.

Összevonta a szemöldökét, és tanácstalanul végigmért. Rögtön tudtam, hogy nincs az MDT hatása alatt. *Most* nincs.

– Hol van pénz?

Miközben ezt mondta, észrevettem, hogy lopva a gép feletti polcra pillantott. Mivel nem találta, amit keresett, közelebb lépett, és diszkréten tovább kutatott.

– Ki akarom fizetni az egészet most – jelentettem ki.

Ez felkeltette a figyelmét. Felém fordult. A pénzt egy tasakban az egyik könyvespolcon hagytam. Most érte nyúltam és levettem.

Gennadij megrázta a fejét.

– Mi az? – kérdeztem.

– Huszonkettő-öt.

– De ki szeretném fizetni az *egészet.*

– Nem lehet.

– De…

– *Huszonkettő-öt.*

Valamit még mondani akartam, de beláttam, hogy nem lenne értelme. Sóhajtottam egyet, letettem a tasakot az asztalra, és leszámoltam neki huszonkétezer-ötszázat. Amikor megvolt, átadtam az összeget Gennadijnak, ő pedig a dzsekije belső zsebébe tette.

– Volt időd elolvasni a treatmentet? – kérdeztem.

Most ő sóhajtott.

– Nincs idő. Vagyok túl elfoglalt.

Még egyszer az íróasztal felé pillantott.

– Majd közelebb – mondta minden meggyőződés nélkül, és távozott.

Én komolyan megpróbáltam rendet rakni, miután Gennadij elment, de hamar ráuntam. Inkább leültem a kanapéra, fogtam a *Fortune* legújabb számát, és nekirugaszkodtam egy cikknek, ami az e-kereskedelem „legforróbb" fejleményeit taglalta. Alig olvastam el belőle egy-két bekezdésnyit, a szemem lekoppant; hagytam az újságot kicsúszni a kezemből, és szundítottam egyet. Késő délután lezuhanyoztam és megborotválkoztam, aztán felöltöztem, és fogtam egy marék pénzt a tasakból, majd elhagytam a lakást. Már közel egy hete csak annyi időre tettem ki a lábam, hogy enni– és innivalót vegyek magamnak. Átsétáltam a West Village-be, és betértem néhány bárba, ahol régen gyakori vendég voltam. Egyik vodka Martini a másikat követte.

Az este vége felé, meglehetősen rozoga állapotban, visszakanyarodtam a 2. sugárút és a 10. sarkára, egy csendes lokálba. A bárpultnál ültem, nem messze tőlem, a pénztár fölé

szerelve, egy tévé villogott. Valamilyen filmet adtak, a ruhákból és frizurákból ítélve az 1980-as évek elejéről. A tévé teljesen le volt halkítva, de amikor a hírekkel megszakították a műsort, a pultos feltekerte a hangerőt.

A fülekbe kéretlenül és váratlanul berobbanó zaj elnémított minden beszélgetést, s a vendégek önkéntelenül a képernyőre emelték a tekintetüket, hogy meghallgassák a főbb hírek rövid változatát:

„A közel-keleti békefolyamatnak, kéthetes intenzív tárgyalás után, hirtelen vége szakadt Camp Davidben. A Julius hurrikán elérte Florida déli partját, és hatalmas pusztítást hagyott maga után. Donatella Alvarez, aki két hete feküdt kómában, miután brutális támadás áldozata lett egy manhattani szállodában, ma délután meghalt. A rendőrség immár gyilkossági ügyben nyomoz."

A hírolvasó már a béketárgyalásokkal kapcsolatos hír részleteit taglalta, én azonban még mindig Donatella Alvareznél tartottam. Megmarkoltam a pult szélét, és kétségbeesetten belekapaszkodtam. Pár másodperccel később motyogtam valamit – talán hallhatóan, talán nem majd körbeperdítettem magam, hogy felálljak a székről.

Egy hosszú pillanatig csak álltam ott, vészesen inogva, aztán dacára annak, hogy a szoba forogni kezdett velem, elszánt léptekkel elindultam a kijárat felé. Alig léptem ki az utcára, egy egész estére való vodka, vermut és olíva loccsant a járdán.

20.

A vedelést egész hétvégén folytattam. Többnyire vodkát ittam, és nagyobbrészt otthon. Végül is, mi mást tehettem volna? Egy gyilkossági ügy első számú gyanúsítottja voltam – igaz, kitalált néven kerestek, de ez volt az egyetlen pozitívum az ügyben, így egy kis iszogatás ide vagy oda, mit számított? Különben is, már nem volt kedvem úgy tenni, mintha érteném,

amit olvasok, ezért egy ideje feladtam, és inkább leheveredtem tévézni. Ez rendesen ki is töltötte az időmet: nem tettem mást, mint kapcsolgattam egyik csatornáról a másikra, s míg vártam, hogy elkezdődjön a következő híradó, ostobánál is ostobább műsorokat bámultam.

A médiának nem sok mondanivalója volt magáról Donatella Alvarezről: a nő meghalt, és ez volt a legnagyobb hírértéke. A riporterek többsége inkább a politikai következményekre összpontosított. Ezek egyike az volt, hogy a védelmi minisztert újból felszólították, több irányból is, hogy mondjon le. A Caleb Hale korábbi, Mexikóval kapcsolatos megjegyzése miatt kirobbant – vagy kirobbantott – botrány új löketet kapott, amikor az Alvarez-sztori berobbant, most pedig, hogy az áldozat meghalt, dettó. Eddig nem érdekelt különösebben ez a Mexikó-ügy, de azért hallottam róla ezt-azt – tudomást vettem róla, ahogyan az ember *kénytelen* tudomást venni az ehhez hasonló, bizarr ügyekről, melyek idővel saját életre kelnek, és vírusként fertőzik meg előbb a médiát, majd azon keresztül az emberek tudatát is.

Úgy másfél hónappal korábban Caleb Hale állítólag azt mondta egy nem hivatalos megbeszélésen, hogy Mexikó túl sok borsot tört már az Egyesült Államok orra alá, és „jobban járnánk, ha lerohannák azt az átkozott országot." A forrás, aki kiszivárogtatta a sztorit a *Los Angeles Times*nak, azt állította, hogy Hale a korrupciót, a lázongást, a bűnözést, az adósságkrízist és a kábítószer-kereskedelmet nyilvánította „a Mexikó instabilitását okozó pentagrammá"-nak. A forrás továbbá azt is állította, hogy Hale még John O'Sullivan szavait is elővette – „nyilvánvaló küldetésünk benépesíteni a kontinenst", majd szóba hozott egy vezércikket, aminek az volt a címe, hogy *Mexikó: a szomszédban lakó Irán.* Caleb Hale rögtön kiadott egy klasszikus „nem nyilatkozom, csak provokáció az egész" nyilatkozatot, később azonban, egy interjú során, sikerült többé-kevésbé megerősítenie azt, amit állítólag nem is mondott. Az elnök, úgy tűnt, Hale mögé állt,

ugyanis azon túl, hogy nem követelte a lemondását, még elítélni sem volt hajlandó az állítólagos megjegyzéseket – amivel persze kritikáknak és spekulációnak adott teret. Eleinte mindenki döbbent volt és nem akarta elhinni, hogy ilyen megtörténhet, de ahogy teltek a napok, bizonyos befolyásos körök kezdtek összemelegedni a gondolattal, és már nem tekintettek úgy a külügyminiszterre, mint egy véreskezű gyilkosra. Mi több, egyesek úgy fogták ezt fel, mint intő jelet, ami arra figyelmeztet, hogy ideje szigorítanunk a külpolitikánkon.

Most pedig, hogy immár egy állítólag etnikai gyűlöletből elkövetett gyilkosságot is beletuszkolhattak az egyenletbe, a vita megszállott igazságkereséssé fajult. Interjúk, fórumok, hangbejátszások, egysorosok, poros határ menti kisvárosokban készített helyszíni riportok, a Rio Grandét mutató légi felvételek váltották egymást. A kanapémról néztem őket, pohárral a kézben, mintha egy főműsoridőben adott szappanoperát követnék figyelemmel – alkohol táplálta eufóriámban eszembe sem jutott, hogy talán már csak egy ujjlenyomaton vagy DNS-teszten múlik, és én is a szereplője leszek.

De ahogy a hétvége telt, az eufória lassan alábbhagyott, s előbb egyfajta zsibbadtság, aztán aggodalom, majd rettegés vette át a helyét. Egyre kevesebb híradót néztem, vasárnap estére pedig odáig jutottam, hogy tudatosan kerültem őket. Egyszerűbb volt átkapcsolni egy másik csatornára, és olyan filmekkel terelni a figyelmemet, mint a *Hawaii Five-O* felújított változata, a *Boldog napok* vagy az *Utazás a tenger mélyére.*

Hétfőn megpróbáltam józan maradni, de nem sok sikerrel jártam. Délután ittam néhány sört, este pedig felbontottam egy vodkát. Tévét nem néztem, inkább zenehallgatással ütöttem el az időt. Végül kidőltem a kanapén, úgy ahogy voltam.

Egészen héten meleg idő volt, ezért éjszakánként nyitva hagytam az ablakot, most azonban arra ébredtem hajnali négy tájban, hogy didergek a hidegtől. Becsuktam az ablakot,

visszaültem a kanapéra, és az éj sötétkékjét bámulva vártam, hogy a reszketés elmúljon. De nem múlt el, és rá kellett jönnöm, hogy a szívem zakatol, az a kellemetlen bizsergés pedig, amit a végtagjaimban érzek, nem hétköznapi zsibbadás. *Mi történik velem?* Az egyik lehetőség az volt, hogy a szervezetemnek hiányzik az alkohol. Ha igen, gondoltam, akkor lássuk csak, mit tehetek? Felöltözhetek, és kiruccanhatok egy bárba, vagy csak leugrom a koreai csemegébe a közelben, és veszek néhány hatos pakkot, esetleg fogom a főzősherryt a konyhából és legurítom. De nem tartottam valószínűnek, hogy a pia a probléma, mégpedig azért nem, mert elég volt arra gondolnom, hogy ki kell mennem a utcára, majd be egy neonfényes boltba, más emberek közé, és úrrá lett rajtam a rémület.

Hát ez van, állapítottam meg: *pánikroham, a rohadt életbe!*

Nagyokat fújtattam, és az egyik díszpárnát püföltem a kézfejemmel. Hajnali négy volt. Nem hívhattam fel senkit, kimenni nem volt erőm, aludni nem tudtam. Sarokba szorított patkánynak éreztem magam.

Végig ültem, ott a kanapén. Olyan volt, mintha egy óra hosszan elnyúló szívrohamot kellett volna végigszenvednem, ami nem ölt meg és nem járt szervi elváltozásokkal, sem bármi mással, amit egy orvos észrevehetett volna, végezze bár el tesztek egész sorát.

Másnap úgy döntöttem, tennem kell valamit. Túl mélyre csúsztam és túl hirtelen, és tudtam, ha hagyom magam még mélyebbre süllyedni, könnyen elveszíthetek mindent – bár az jó kérdés volt, hogy ez a „minden” mit jelent. Mindenesetre, valamit tennem kellett. A kérdés csak az volt, hogy *mit?* A legnagyobb és legsürgetőbb problémám a Donatella Alvarez-ügy volt, de efelett nem lehetett hatalmam. Aztán, persze, ott volt Carl Van Loon, de egyre inkább úgy éreztem, hogy az az ember túl nagy falat nekem. Nehéz volt elfogadnom, hogy neki dolgozom, az pedig teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy pénzügyi tanácsokat adok egy vállalati akvizíció ügyében. Az

eddigi találkozásaink – az Orpheus Roomban, a lakásán, az irodájában, a Four Seasonsben – mintha inkább lettek volna álmok, mint valós események emlékei, és fura logikájuk is ezt látszott igazolni.

Ugyanakkor az is nyilvánvaló volt, hogy ennek ellenére nem vehetem félvállról a helyzetet. Már nem. A Van Loon sárga jegyzettömbjéről rám kiabáló számítások – a saját kézírásom – nem hagyta. Bármennyire távolinak tűnt is, *tényleg* üzleti kapcsolatban álltam vele, és *tényleg* segítettem formába önteni az MCL-Abraxas üzletet. Ami azt jelenti, hogy ha menteni akarom, ami még menthető, akkor mielőbb szembe kell néznem Van Loonnal.

Lezuhanyoztam és megborotválkoztam. Még mindig pocsék formában voltam, de ez még semmi volt ahhoz képest, amit akkor éreztem, amikor kimentem a hálószobába, hogy felvegyem az öltönyt. Már egy hete nem volt rajtam, és ezalatt annyit híztam, hogy alig tudtam magamra erőltetni a nadrágot. Mivel ez volt az egyetlen szalonképes öltönyöm, nem maradt más választásom, mint tűrni és viselni.

Taxit fogtam és a 48. utcára vitettem magam.

Mialatt átvágtam a Van Loon Building haliján és felmentem a lifttel a hatvankettedikre, fokozatosan úrrá lett rajtam a rettegés. A Van Loon & Associates immár ismerős előterébe lépve rájöttem, hogy amit érzek, az egy újabb pánikroham előjele.

Egy pillanatra megálltam az előtér közepén, és úgy tettem, mintha a nálam lévő nagy, barna boríték címzését ellenőrizném. A boríték Van Loon jegyzetfüzetét tartalmazta, de nem írtam rá se címzettet, se feladót. Tétován a recepciósra néztem; a nő egy telefonnal volt elfoglalva, de azért egy pillantás erejéig nyugtázta, hogy észrevett. A szívem vadul kalapált, és a mellkasomat szorító fájdalom kezdett elviselhetetlenné válni. Sarkon fordultam, és elindultam a lift felé. Mégis, mi a fenét akartam? Bátran kiállni Van Loon elé?

Kijelenteni, hogy a számítások úgy tökéletesek, ahogy vannak? Vagy elbeszélgetni a sajtburger– és pizzazabálás veszélyeiről?

Szamárság volt idejönnöm. Nyilvánvalóan nem tudtam, mit teszek, amikor így döntöttem.

A liftajtó végre kinyílt, de a megkönnyebbülést, hogy magam mögött hagyhatom a recepciót, nem sokáig élvezhetem, most ugyanis a liftszekrénnyel kellett szembenéznem, melynek belsejét fényes acéllapjaival, klimatizált levegőjével és ezzel az állandó zümmögéssel, mintha szándékosan úgy tervezték volna, hogy pánikrohamot okozzon. Ez a hideg, mesterséges környezet magának a pániknak a tüneteit látszott megtestesíteni: a süllyedés és a bezártság érzetét, a leküzdhetetlen, szűnni nem akaró émelygést.

Behunytam a szemem, de nem tudtam nem elképzelni a sötét liftaknát a fejem felett és a lábam alatt... nem tudtam nem elképzelni a vaskos acélkábeleket, amint ide-oda lengenek, miközben a liftszekrény és az ellensúly ellenkező irányba gyorsulnak, előbbi, velem együtt, szinte szabadesésben...

A becsapódás helyett azonban egy alig érezhető fékezés következett a betoncső aljában, és az ajtó lágyan oldalra siklott. Mögötte pedig, arra várva, hogy beléphessen, nem más állt, mint Ginny Van Loon.

– Mr. Spinola!

Mivel nem reagáltam, előrelépett, karon ragadott, és kivezetett a liftből.

– Jól vagy?

A hall közepe felé vezetett, de az a nyüzsgésével és a zsúfoltságával majdnem ugyanolyan rémisztő volt, mint a lift. Éreztem, hogy kiver a hideg veríték, és megint reszketni kezdek.

– Te jó ég, Mr. Spinola, úgy nézel ki, mint a...

– Mosott szar?

– Nos… igen.

Kimentünk a hall szélére, és megálltunk egy nagy, foncsorozott, a 48. utcára néző ablak mellett.

– Mi… mi a gond? Mi történt?

Végre sikerült rá összpontosítanom, és önkéntelenül megállapítottam, hogy az aggodalma őszinte. Még mindig tartott a karomnál fogva, és ettől valahogy jobban éreztem magam.

– Fent jártam… a hatvankettediken – feleltem. – De nem…

– Nem bírtad elviselni a nyomást, mi? Tudtam, hogy te nem olyan vagy, mint apa üzleti bérencei. Azok nem emberek, hanem automaták.

– *Gépek.* Azt hiszem, pánikrohamom volt.

– Szerencséd. *Az* lenne a baj, ha nem lett volna. Akit odafent nem tör ki a frász, azzal valami komoly gond van. És miért ne mondhatnék *automatát?* – Eltűnődött egy pillanatra. – Te talán *távbeszélőt* mondasz *telefon* helyett?

– Igen – ismertem el két lélegzetvétel között. – A *telefon*, az rendben, de gondolom, azért neked sem szokásod arra panaszkodni, hogy *nehéz szituáció*ban vagy.

Fekete farmernadrág és szvetter volt rajta, oldalán egy apró táska lógott.

– Nem, de ahogy *téged* elnézlek, neked minden okod meglenne rá. Különben meg, kontextus–, vagy ha úgy akarod, *szövegkörnyezet-függő*, szóval bekaphatod. Jobban vagy?

Vettem néhány mély lélegzetet, és megtapogattam a mellkasom.

– Egy kicsit. Kösz.

Hirtelen eszembe jutott, hogy mennyivel dagadtabb vagyok az első találkozásunk óta, és önkéntelenül behúztam a

hasamat.

Ginny egy darabig szótlanul tanulmányozott.

– Hé, Mr. Spinola…

– Eddie. Még csak harminc…

– Beteg vagy, Eddie?

– Mi?

– Mert úgy nézel ki. Irtó szar formában vagy, hallod-e. Amióta legutóbb találkoztunk, rendesen meghíztál.

– Súlyproblémáim vannak.

– Jó, de két hét alatt *ennyit* felszedni?

Széttártam a kezem.

– Mi az, már be se nyomhat az ember egy-két tortaszeletet anélkül, hogy ne kérnék számon rajta?

Elmosolyodott.

– Bocs, és tudom, hogy semmi közöm hozzá, de azért nem ártana, ha egy kicsit többet törődnél magaddal.

– Igen, igazad van. Igyekezni fogok.

A légzésem kezdett normális lenni, és már sokkal jobban éreztem magam. Megkérdeztem, hova megy.

– Apát akarom meglátogatni.

– Nincs kedved inkább kávézni egyet?

– Nem lehet. – Elfintorodott. – Különben is, egy pánikroham után kerülnöd kellene a kávét. Igyál gyümölcslevet, az biztosan nem viszi még feljebb a vérnyomásodat.

Behúztam a hasam, és nekitámaszkodtam az üvegnek.

– Akkor gyere, és igyál velem valami egészségeset.

A szemembe nézett. Virítóan kék szeme volt – szikrázó, égszínkék, földöntúli.

– Nem lehet.

Erőltetni akartam, megkérdezni, miért nem, de mégsem tettem. Az volt az érzésem, hogy kezdi kényelmetlenül érezni magát, s ettől nekem is kínos lett. Az is megfordult a fejemben, hogy a pánikroham talán hullámokban támad, s bár most jobban vagyok, könnyen megváltozhat a helyzet. Nem akartam itt lenni, ha megtörténik, még *így* sem, hogy Ginny mellettem volt.

– Oké – mondtam. – Kösz a segítséget. Örülök, hogy összefutottunk.

Rám mosolygott.

– Úgy érzed, most már nem lesz gond?

Bólintottam.

– Biztos vagy benne?

– Igen, biztos. Abszolút. Kösz.

A vállamra csapott.

– Akkor viszlát, Eddie.

Azzal megfordult, és oldalán a himbálózó táskával, belevetette magát a hallban jövők-menők tömegébe. Egy másodperc sem telt bele, és elvesztettem szem elől.

Az ablak felé fordultam, és megláttam a tükörképem az üvegben, a háttérben a 48. utcán hömpölygő autókkal és gyalogosokkal, akik úgy mentek keresztül a számukra láthatatlan képmásomon, mintha egy kísérteni visszatért szellem volnék. A látvány tökéletesen passzolt a csalódottságomhoz. Úgy tűnt, Van Loon lányának mégsem vagyok több, mint aminek megjátszom magam: egy pedáns, pánikra hajlamos, túlsúlyos pénzügyi tanácsadó. Elhagytam az épületet, átmentem az 5. sugárútra, és elindultam gyalog az alsóváros irányába. Rosszkedvem ellenére úgy éreztem, egészen ura vagyok önmagamnak. Épp átkeltem a 45. utcán, amikor eszembe jutott valami, és már nyújtottam is ki a

kezem, hogy leintsek egy taxit.

Húsz perccel később ismét egy liftben álltam, ezúttal úton a Lafayette Trading negyedik szintjére a Broad Streeten. Nagy győzelmeim helyszíne volt ez – megannyi izgalommal és sikerrel teli napé s úgy gondoltam, semmi sem akadályozhat meg abban, hogy feltámasszam ezt a dicsőséget. Nem dolgozott bennem száz százalékosan az MDT, ez igaz, de nem is éreztem szükségét. A hiúságomon csorba esett, tudni akartam, hogyan boldogulok saját erőmből.

Vegyes fogadtatásban volt részem. Néhányan, köztük Jay Zollo is, világosan az értésemre adták, hogy levegőnek néznek. Mások nem győztek vigyorogni rám, egyesek még a baseballsapkájukat is megemelték. Bár jó ideje nem jártam itt, s nyitott pozícióim sem voltak, a számlám még aktív volt. A „megszokott" helyemet elfoglalta valaki, közölték, de azért akad hely számomra bőven, s ha akarom, máris belevethetem magam a kereskedésbe.

Miközben letelepedtem az egyik terminál elé, és megtettem az előkészületeket, kíváncsi tekintetek tucatjait éreztem magamon. Már *ez* túl sok volt nekem, s amikor ráébredtem, hogy fogalmam sincs, hogyan fogjak neki, be kellett ismernem magamnak, egy kicsit elkapkodtam az idejövetelt. De már késő volt kitáncolni.

Egy ideig csak ültem, bámultam szorgalmasan a képernyőt, és szép lassan kezdtek visszatérni a reflexek. Nem is volt olyan bonyolult folyamat – kivéve, persze, a megfelelő részvények kiválasztását. Mostanában nem követtem figyelemmel a piacok mozgását, fogalmam sem volt, mire figyeljek. Korábbi stratégiám, a shortolás, komoly előzetes kutatás igényelt, így ezt bölcsebbnek láttam kihagyni. Úgy döntöttem, az első napon biztonsági játékos leszek, és technológiai részvényeket fogok venni. Részesedést szereztem a Lir Systemsben, ami egy kockázatkezelő szolgáltatásokat nyújtó vállalat volt, a KeyGate Technologies nevű internetbiztonsági cégben, és változatos dotcomokban, mint a Boojum, a Wotlarks!, az @Ease, a

Dromio, a PorkBarrel.com, az eTranz vagy a Worknet.

És ha már elkezdtem, nem akartam abbahagyni. A dac és a magabiztosság illúziója nem hagyott leállni mindaddig, míg néhány óra leforgása alatt teljesen ki nem ürítettem a számlámat. Megjegyzem, ehhez szükség volt az elektronikus kereskedés művi jellegére is, amitől az egész ártalmatlan számítógépes játéknak tűnt csupán, s úgy érezhettem, hogy a pénz, amit két kézzel szórok, csak a képernyőn létezik. A ténykedésemet természetesen nagy érdeklődés övezte, s bár a „stratégiám" annyira fantáziátlan és kockázatkerülő volt, amennyire csak lehet, a tranzakcióim mérete és sűrűsége mégis karaktert kölcsönzött neki. Nem tel bele sok, és az emberek utánozni kezdtek, figyelték minden lépésemet, „tippeket" és „információkat" adtak tovább, a munkaállomásomról ellesettek alapján. Érezhető izgatottság lett úrrá a társaságon – senki sem akart lemaradni semmiről, egyeseken olyannyira, hogy máris nekiláttak kölcsönt szerezni maguknak, vagy hitelkeret-emelést kérni a letétjeikre.

Úgy tűnt, az internetrészvények lufijában még mindig volt annyi kraft, hogy könnyen megszédítsen és padlóra küldjön bárkit, aki a közelébe merészkedik – köztünk *engem* is, mert hiába vonultam be ide a korábbi sikereim hátszelével, most apránként rá kellett jönnöm, hogy nem egyszerűen nem tudom, mit csinálok, de leállni is képtelen vagyok...

Végül aztán a nyomás olyan nagy lett, hogy már nem bírtam elviselni. Újabb pánikroham előjeleit észleltem, s így nem maradt más választásom, mint fogni a borítékomat, és elhúzni a csíkot – úgy, hogy a pozícióimat még le sem zártam. Ez nem kis megrökönyödést okozott a teremben, de a jelek szerint a Lafayette kereskedői már megszokták, hogy furán viselkedem, mert sikerült minden különösebb cirkusz nélkül ott hagynom őket. A számunkra érdekes részvényárak egy jó része már emelkedett egy parányit, így senkinek sem volt oka aggódni vagy idegesnek lenni – inkább azért voltak boldogtalanok, mert távozásommal nélkülözniük kellett az *übertrader*t. Lefelé

menet, a liftben, a szívem megint vadul kalimpált, s mire kiértem az utcára, már egészen borzalmasan éreztem magam. Lesétáltam a Broad Streeten a komp végállomására, onnan pedig átmentem a Battery Parkba, ahol leültem egy padra, meglazítottam a nyakkendőmet, és a Staten Islandet bámultam.

Jó fél óráig ültem ott, nagyokat lélegeztem és sötét, rémisztő gondolatokkal viaskodtam. Otthon szerettem volna lenni, a kanapémon, de nem akartam végigcsinálni mindazt, ami ahhoz kellett, hogy eljussak oda – nem akartam se utcákat látni, se embereket, se autókat. Egy idő után azonban mégis fogtam magam, és elindultam. Átmentem a State Streetre, ahol sikerült pillanatok alatt taxit fognom. Bezuttyantam a hátsó ülésre, s a borítékot szorongatva figyeltem, mint araszol előre a jármű a forgalomban. Előbb a Bowling Green Parkot hagytuk magunk mögött a Broadwayen, aztán a Beaver Streetet, majd az Exchange Place-t. A Wall Streetnél jártunk, amikor arra lettem figyelmes, hogy valami furcsa történik. Hogy pontosan mi, azt nem tudtam volna megnevezni, de az emberek mintha megszeppentek volna valamitől. Mindenki állt és beszélt valakivel, egyesek cinkosan összesúgva, mások autók felett átkiabálva, vagy lépcsők tetejéről, vagy mobiltelefonon keresztül – de mindegyik azzal az összetéveszthetetlen kifejezéssel az arcán, amit akkor látni, ha valami szörnyűség történt, mint például egy merénylet, vagy ha a baseballbajnokság nem úgy alakult, ahogyan az várható volt. Egy kis rés támadt a forgalomban, és előrelendültünk a taxival, magunk mögött hagyva az üzleti negyedet és mindent, amit az imént láttam. Nem sokkal ezután átkeltünk a Canal Streeten, pár pillanattal később pedig jobbra kanyarodtunk, rá a Houstonra, ahol a megszokott dugó várt minket.

Hazatérve egyenesen a kanapéhoz mentem és lehuppantam. Az út a taxival elviselhetetlen volt, nem egyszer közel álltam ahhoz, hogy megállítom, és kiszállok. A kanapén feküdni sem volt olyan jó, mint képzeltem, de legalább ismerős,

biztonságos környezetben voltam. A következő bő egy óra azzal telt, hogy hol úgy éreztem, mindjárt elmúlik a roham, hol azt, hogy nem, és meg fogok halni, itt és most, ezen a rohadt kanapén.

Végül mégsem patkoltam el, és kezdtem kevésbé borzalmasan érezni magam, már ahhoz is volt erőm és némi kedvem, hogy lenyúljak a kanapé mellé, és felvakarjam a tévé távirányítóját a padlóról. Bekapcsoltam a nagy tévét, és végigkapcsoltam a csatornákon. Beletelt néhány másodpercbe, mire képes lettem a műsorra koncentrálni, és innen már nem kellett hozzá sok, hogy rájöjjek, valami tényleg történt. A CNNfn-re kapcsoltam, aztán a CNBC-re, majd ismét a CNNfn-re, és megnéztem a képernyő sarkában az időt.

Délután 2.35 volt, és a piacok másfél órája szabadesésben voltak. A NASDAQ már 319 pontot zuhant, a Dow Jones 185-öt, az S&P 93-at, és egyik sem mutatta jelét annak, hogy meg akarna állni, ne adj' isten vissza akarna pattanni. Mind a CNNfn, mind a CNBC percről-percre nyomon követte az eseményeket. A sztori lényege az volt, hogy a technológiai részvények lufija a szemünk láttára látszott szétdurranni, lassított felvételen...

Az íróasztalhoz mentem, és bekapcsoltam a számítógépet. Természetellenesen higgadt voltam, de amikor megláttam az árfolyamcsökkenést, megtántorodtam. A kezembe temettem az arcomat, és igyekeztem *nem* pánikba esni, ami majdnem sikerült is, valószínűleg annak köszönhetően, hogy néhány gondolatot azokra a kereskedőtársaimra is szenteltem, akik a Lafayette-nél az én példámon felbuzdulva tették fel – és most veszítették is el – mindenüket. Arra azonban mérget mertem volna venni, hogy egyikük sem veszített annyit, mint én: ha jól számoltam, nagyjából egymillió dollárt...

21.

Másnap reggel kimentem újságért, és hogy feltankoljak a

Gristede's-ben és az italboltban. Az újságok címoldalon számoltak be a történtekről. JAJ! olvastam az egyiken. RÉMÁLOM A PÁNIK UTCÁBAN, írta a másik. A BUKÁS UTÁN ÓVATOSABBAK A BEFEKTETŐK tájékoztatott egy harmadik. A NASDAQ késő délutánra valamelyest összeszedte magát – egy szédítő 9 százalékos csökkenés után, reggel pedig tovább erősödött. Ez néhány brókerháznak és kölcsönös alapnak volt köszönhető, akik látták, hogy közel a völgy alja, és vásárolni kezdtek. Egyes kommentátorok hisztérikusan fogták fel a történteket, egy újabb Fekete hétfőt emlegettek – sőt, 1929-et, mások azonban bizakodóan közelítettek a témához, és abban reménykedtek, hogy a történtek véget vetnek a mértéktelen spekulációnak a technológiai részvények piacán... és hogy nem lendületvesztésről van szó, hanem takarításról a NASDAQ zűrösebb részeiben. Mindez nagyon megnyugtató volt a hosszú távon befektetők számára, de nem igazán a rövid távon nyereséget remélő kisbefektetőknek, akik tőkeáttéttel kereskedtek, és most mindenüket elveszítették.

Attól azonban, hogy elolvastam több vezércikket is, még nem változott semmi. Például az sem, hogy a bankszámlám kiürült, vagy hogy többé nem mehetek vissza a Lafayette-hez kereskedni.

Félrelöktem az újságokat, a mosatlannal teli ebédlőasztalon hagyott papírtasakra néztem, és emlékeztettem magam, immár tizenötödszörre, hogy ugyan a pénz, ami benne van, az enyém – ez az *összes* vagyonom, de jobb lesz, ha nem nyúlok hozzá, mert *egy orosz cápát kell etetnem belőle.*

Gennadij pénteki látogatása volt az egyetlen jelentős jövőbeli esemény az életemben, de ettől még nem vártam jobban. Az addig hátralevő két napot vedeléssel és zenehallgatással töltöttem. Valamikor ezalatt, egy palack késő éjszakai Absolut derekán, Ginny Van Loon jutott eszembe, és az, hogy milyen különleges lány. Utánanéztem az interneten, különféle újság – és magazinarchívumokban, és elég sok mindent találtam róla, elsősorban a *New York Times* „Hatodik

oldal” és „Stílus” rovataiban: a tizenhat éves Ginny a River Clubban randalírozott Tony De Torrióval; Ginny modellek és divattervezők társaságában; Ginny és Nikki Sallis pezsgőt iszik üvegből egy Los Angeles-i partin. A *New York* magazin egyik viszonylag friss számában újból leadták a sztorit, hogy a szülei kilátásba helyezték, ha nem fogja vissza magát le, kitagadják az örökségből, és végül ez hatott. Igaz, ugyanebben a cikkben a barátait is idézték, akik szerint Ginny már azelőtt kezdett megkomolyodni, és „egy ideje nem olyan móka vele lógni”. Egy másik cikkben Ginny azt nyilatkozta, hogy tinédzserkora nagy részében nem akart mást, mint híres lenni; most csupán arra vágyik, hogy hagyják békén. Színészkedett és modellkedett is egy kicsit, de azt is abbahagyta – a hírnév betegség, mondta, aki sóvárog utána, az pedig egy idióta. Többször is elolvastam ezeket a cikkeket, a fényképeket pedig kinyomtattam és a falitáblámra tűztem.

Az idő repült, de én nem tettem mást, csak szörföztem a neten vagy ültem a kanapén és hörpöltem – s közben egyre morcosabb lettem és egyre jobban sajnáltam magam.

Amikor Gennadij megjelent péntek délelőtt, másnapos voltam. A lakásban még nagyobb volt a kupi, mint előző héten, és a szagok is rosszabbak lehettek – bár akkor ezzel nem foglalkoztam és nem is érdekelt. Túl nyomorultul éreztem magam és túl beteg voltam ahhoz, hogy időt szenteljek ennek.

Gennadijnak elég volt megállnia az ajtóban és ránéznie a benti káoszra, hogy legrosszabb félelmem rögtön igazolva lássam: a fickó az MDT hatása alatt volt. Azt is tudtam, hogy ha megszólal, a gyanúmat a szavai is meg fogják erősíteni.

– Mi van veled, Eddie? – kérdezte örömtelen nevetéssel. – Depressziós vagy, vagy mi? Nem kellene valami gyógyszert szedned? – Beleszippantott a levegőbe és elfintorodott. – De az is lehet, hogy csak egy légkondi kéne ebbe a disznóólba.

Már ebből a néhány mondatból kiviláglott, hogy az angolja sokat javult. Az akcentusa még mindig erős volt, de nyelvtan

és nyelvhelyesség tekintetében drámai változáson ment át. Azon tűnődtem, vajon hányadik tablettánál járhatott az ötből, amit elcsaklizott.

– Helló, Gennadij.

Az ebédlőasztalhoz mentem, leültem és elővettem egy köteg pénzt a barna papírzacskóból. Számolni kezdtem a százdolláros bankjegyeket. Unottan, nagyokat sóhajtva. Gennadij bejött a szobába, tett egy kört, hogy felmérje az állapotokat, aztán megállt előttem.

– Ez így nem biztonságos, Eddie. Egy rohadt papírzacskóban tartani az összes pénzedet. Valaki még betör ide és ellopja.

Sóhajtottam még egyet, aztán kijelentettem:

– Nem bízom a bankokban. – Átadtam neki a huszonötezer-kétszázat. Elvette, a dzsekije zsebébe gyömöszölte, aztán átment az íróasztalomhoz, megfordult, és nekitámaszkodott a szélének. – Most pedig beszélni akarok veled valamiről.

Hát bekövetkezett. Összeszorult a gyomrom.

– Nem tetszett a treatment – adtam a hülyét. – Csak piszkozat volt – tettem hozzá gyorsan.

– Leszarom – legyintett. – Nem *arról* van szó. Különben meg, ne tégy úgy, mintha nem tudnád, miről beszélek.

– Mért, miről beszélsz?

– Azokról a tablettákról, amiket elcsórtam. Ne mondd, hogy nem vetted észre.

– Mi van velük?

– Szerinted? Még kell belőle.

– Elfogyott.

Elmosolyodott, mintha csak ugratnám.

Vállat vontam.

– Tényleg elfogyott.

Ellökte magát az íróasztaltól, és elindult felém. Megállt ugyanott, ahol az előbb állt, amikor eltette a pénzt, és ismét a dzsekije belső zsebébe nyúlt. Megrémültem, de a szempillám se rezdült. Gennadij elővett valamit, de nem láttam, hogy mi az. Rám nézett, megint elmosolyodott, aztán egy pillanat alatt előpattintotta egy hosszú rugós kés pengéjét, és a nyakamhoz nyomta.

– Még kell belőle – mondta, és lassú fel-alá mozdulatokkal kapargatni kezdte a bőrömet a penge élével.

Nyeltem egy nagyot.

– Úgy nézek ki, mint akinek van?

A kés megállt a nyakamon, de nem távolodott el tőle. Folytattam:

– Beszedted a tablettákat, nem? Tudod, milyen hatással van rád, mit hoz ki belőled. – Megint nyeltem egyet, még hangosabbat, mint az imént. – Nézz körül. Szerinted úgy néz ki ez a hely, ahol egy olyan ember, aki szedi a cuccot, élni szeretne?

– Nos, akkor honnan szerezted?

– Egy ismeretien fickótól kaptam, aki leszólított a…

Megdöfte a nyakamat a kés hegyével, aztán leengedte a kezét.

– Huh!

A nyakamhoz kaptam, és megdörzsöltem a döfés helyét. Nem vérzett, viszont átkozottul fájt.

– Ne hazudj nekem, Eddie, mert, ha nem kapom meg, amit akarok, úgyis megöllek. – Azzal a bal szemem alá emelte a kés hegyét, és lassan, de határozottan tolni kezdte. – Apránként.

Fokozta a nyomást, én pedig, amikor már úgy éreztem, hogy kezd kidülledni a szemgolyóm, rekedt suttogással nyugtáztam:

– Oké.

Egy pillanatig még ott tartotta a kést, aztán elvette.

– Tudok szerezni – hazudtam, de beletelik néhány napba. A fickó, aki árulja, nagyon óvatos.

Gennadij csettintett a nyelvével, hogy jelezze, csupa fül.

– Felhívom, és megbeszélek vele egy átvételt. – Szünetet tartottam, és buzgón dörzsölgetni kezdtem a szemem, hogy időt adjak magamnak kitalálni a következő mondatot. – Ha megneszeli, hogy valaki más is tud róla, olyan személy, akit ő nem ismer, akkor többé soha nem hallunk felőle.

Gennadij bólintott.

– És még valami – tettem hozzá. – Irtó drága.

Láttam rajta, hogy az újabb adagok ígérete lázba hozza. Abban is biztos voltam, hogy bármennyire keménykedjen is, azt fogja tenni, amit mondok neki, és a pénzt sem fogja sajnálni.

– Mennyibe kerül?

– Egy adag ötszáz dolcsi…

Füttyentett, már-már jókedvűen.

–…ezért fogytam ki belőle én is. Mert itt nem potom áron vesztegetett porról van szó.

Rám nézett, aztán az asztalon heverő pénzre mutatott.

– Használd azt. Szerezz nekem… – gyors fejszámolást végzett, ötven-hatvan szemet. Kezdetnek.

Ha adnom kell neki, gondoltam, az a saját készletemből lesz.

– Egyszerre max tízet ad – állítottam.

– Cseszd meg…

– Gennadij, én beszélek a fickóval, de irtó paranoiás. Nem szabad erőszakoskodnunk vele, mert eltűnik.

Megfordult, és visszament az íróasztalhoz, aztán ismét odajött hozzám.

– Rendben. Mikor?

– Jövő pénteken tudok kapcsolatba lépni vele.

– A következő rohadt pénteken? Azt mondtad, néhány nap.

– Üzenetet hagyok neki. Míg megkapja, az néhány nap, aztán további néhány nap, hogy megszervezze.

Gennadij felemelte a kését, és az arcom elé tolta.

– Ha baszakodsz velem, Eddie, azt nagyon megbánod.

Eltette a kését, és az ajtó felé indult.

– Kedden felhívlak.

Bólintottam.

– Oké. Kedden.

Az ajtóból visszanézett, és megkérdezte:

– Mégis, mi ez a cucc? Mi van benne?

– Egy… okos drog – feleltem. – Hogy mi van benne, azt nem igazán tudom.

– Okosabb leszel tőle?

Széttártam a kezem.

– Nos, igen. Nem vetted észre magadon? – Mondani akartam valamit az angoljával kapcsolatban, hogy mennyivel jobban beszéli, de letettem róla. A fenének hiányzott, hogy megsértődjön, amiért a régi angolját nem tartottam elég jónak.

– Ja – mondta, elképesztő. Mi a neve?

Haboztam.

– Izé… MDT. A neve MDT. Valami vegyületnek a neve, de így hívják.

– *MDT?*

– Ja.

Egy hosszú pillanatig gyanakvóan nézett, aztán

megismételte:

– Kedden.

Kiment, és nyitva hagyta a bejárati ajtót. Én maradtam a székben, és hallgattam, ahogy zajos léptekkel lemegy a lépcsőn. Amikor a lenti ajtó döndülve becsukódott mögötte, az ablakhoz mentem, és kinéztem. Gennadij az 1. sugárút felé tartott a 10. utcán. Alig ismertem, de így is feltűnő volt, milyen könnyed léptekkel távolodik tőlem. Mintha kicserélték volna.

Utólag – motelszobám halott mozdulatlanságából, a Northview Motor Lodge-ban – meg kell állapítanom, hogy Gennadij színre lépése az MDT-ügyben, az az erőszakosság, amivel rám tukmálta magát, ijesztő hatással volt rám. Majdnem mindenemet elveszítettem, és az, hogy valaki azt a keveset is el akarja venni tőlem, ami még megmaradt, nagyon felkavart. Többé nem akartam teljes adagokban szedni az MDT-t, mert féltem a tudatkieséstől, féltem a sötétségtől és a kiszámíthatatlanságtól. Ugyanakkor nem akartam sem feladni, sem hátrahagyni mindazt, ami még megmaradt – különösen egy olyan keselyűnek nem, mint Gennadij. Különben is, a gondolat, hogy Gennadij MDT-t szed, teljesen abszurd volt. Hirtelen érthetően kezdett beszélni angolul? Nagy ügy. Ettől még mindig egy tökfej, egy *zsulik*. Az MDT egy *ilyet* nem fog megváltoztatni. Legalábbis olyan értelemben nem, mint engem…

Miután ezt így végiggondoltam, elhatároztam, hogy teszek még egy utolsó kísérletet. Talán még nem veszett el minden. Még az is lehet, hogy helyrehozhatom a dolgokat. Felhívom még egyszer Donald Geislert, és könyörögni fogok neki, hogy beszéljen velem.

Mit árthat?

Előszedtem Vernon fekete jegyzetfüzetét, kikerestem a számot, és felhívtam.

– Egen?

Vettem egy mély levegőt, és a lovak közé csaptam:

– Vernon Gant barátja vagyok, már megint, és *kérem,* ne tegye le... csak öt percet kérek, mindössze öt percet az értékes idejéből, amit meg is fizetnék... – ezt már a pillanat ihlette –...ötezer dollár, vagyis percenként ezer, csak *beszéljen* velem...

Elhallgattam. Odaát csend volt. Míg vártam, hogy válaszoljon, az asztalon heverő barna papírtasakot bámultam.

Geisler egy hosszú sóhajt hallatott. – *Jézusom!*

Nem tudtam, mit akar ezzel mondani, de nem tette le, és már ez is eredmény volt. Úgy döntöttem, nem erőltetem, hanem csendben várok.

– Nem kell a pénze – szólalt meg végül. Újabb szünet következett, aztán hozzátette: – Öt perc.

– Köszönöm. Hálásan köszönöm.

Megadta egy kávézó címét Brooklynban, a 7. sugárúton lévő Park Slope-ban, és azt mondta, ott fog várni rám egy óra múlva. Magas férfit keressek, sima sárga pólóban.

Lezuhanyoztam és megborotválkoztam, aztán felhörpintettem egy csésze kávét, bekaptam néhány falat pirítóst, és felöltöztem. Alig léptem ki a 10. utcára, máris sikerült leintenem egy kóbor taxit.

A kávézó apró volt, sötét és csaknem teljesen kihalt. A sarokban egyetlen ember ült, egy magas, sárga pólót viselő férfi. Presszókávét ivott. A csészéje mellé néhány pakk Marlboro volt akkurátusan feltornyozva, legfelül öngyújtóval. Szürkülő hajából és táskás szeméből ítélve úgy ötvenöt éves lehetett. Életunt, zsémbes ember benyomását keltette, egy olyan emberét, aki már sok mindent látott, *túl sok* mindent.

– Oké – nézett rám. – Mit akar?

Előadtam neki a történtek tömör, cenzúrázott összefoglalóját. A végén hozzátettem:

– Szóval, amit igazán tudni szeretnék, az a megfelelő

adagolás. Vagy, ha ebben nem tud segíteni, akkor az, hogy hallott-e egy Tom vagy Todd nevű férfiról, aki Vernon társa volt.

Szórakozottan bólintott, aztán tűnődve a csészéjét nézte hosszú ideig. Míg vártam, hogy összeszedje a gondolatait, elővettem egy pakk Camelt, és rágyújtottam egy cigire.

Több mint a felét elszívtam, mire Geisler végre beszélni kezdett. Az jutott eszembe, hogy ha komolyan vennénk a kialkudott öt percet, akkor már régen el kellett volna búcsúznunk egymástól.

– Úgy három… vagy inkább három és fél évvel ezelőtt ismertem meg Vernon Gantet. Akkoriban színész voltam egy kisebb társulatnál, amit többedmagammal alapítottam. Millert, Shepardöt és Mametet, hasonlókat játszottunk. Némi sikerünk is volt, különösen az *Amerikai bölénnyel.* És sokat turnéztunk.

Rögtön tudtam, a hangjából és a kacskaringós bevezetőből, hogy dacára korábbi vonakodásának, hosszú beszélgetésnek nézünk elébe.

Diszkréten rendeltem még két presszókávét egy arra járó pincérnőtől, és rágyújtottam egy újabb cigire.

– Akkortájt döntöttünk úgy a többiekkel, hogy a társulat új irányt fog venni, és színpadra állítja a *Macbeth*et, aminek én leszek a főszereplője és a rendezője is. – Megköszörülte a torkát. – Vernon felbukkanását úgy éltem meg, mintha megütöttem volna a főnyereményt. Ott álltam, derékig betojva attól, hogy Shakespeare-t fogok rendezni és játszani, s erre ott termett ez a fickó, és felajánlotta nekem… nos, nem kell mondanom, mit ajánlott.

Geisler lassan, megfontoltan ejtette ki a szavakat, hangja úgy csikorgott a dobhártyámon, mint üvegen a kavics. Az volt a benyomásom, hogy azóta sem beszélt senkinek ezekről a dolgokról. A beszámolója az MDT korai korszakáról teljesebb volt, mint Melissáé, de lényegében ugyanarról szólt. Vernon neki is előadta a reklámszöveget, ő is képtelen volt ellenállni a

kísértésnek, és néhány 15 mg-os dózis után játszva bevágta az egész *Macbeth*et – amivel igen kényelmetlen helyzetbe hozta a társulatát. A próbák ideje alatt is folytatta, nagyjából egy tucat tablettát szedett be, átlagosan hetente hármat. A tabletták nem voltak megjelölve, de Vernon társa, egy Todd nevű fickó, megjelent egy nap, és mondott valamit a dózisról, meg arról, mi van az MDT-ben és hogyan fejti ki hatását. Ez a Todd azt is tudni akarta, hogy reagál a cuccra, és tapasztalt-e mellékhatásokat. Geisler azt felelte neki, hogy nem.

Két héttel a bemutató előtt, hatalmas nyomás alatt, Geisler kitakarította a bankszámláját, és heti hat tablettára növelte az adagját.

– Szinte mindennap bevettem egyet.

Kérdezni akartam tőle Toddról, meg arról, hogy mit mondott az adagolásról, de láttam, hogy Geislernek keményen koncentrálnia kell, és nem akartam megzavarni a gondolatmenetét.

– Aztán, néhány nappal a premier előtt, megtörtént. Az életem darabokra hullt. Kedden kezdődött, és péntekre már vége is volt. Csak úgy… darabokra hullt.

Egész eddig Geisler mindkét kezét az asztal alatt tartotta. Nem tűnt fel, most azonban, ahogy a jobb kezét felemelte, hogy a csésze után nyúlon, észrevettem, hogy enyhén, de jól láthatóan remeg. Eleinte azt hittem, hogy alkoholizmus tünete lehet, a reggeli alkoholhiányé, vagy valami hasonló, de amikor előrehajolt, és a másik kezével is megmarkolta a csészét, nehogy kilöttyenjen a kávé, amikor a szájához emeli, rá kellett döbbennem, hogy valószínűleg valamilyen neurológiai rendellenesség okozhatja a remegést. Óvatosan visszatette a csészét az asztalra, aztán nekilátott a cigarettára gyújtás fáradságos műveletének. Csendben tette ezt, úgy tűnt, feleslegesnek tartja szavakkal kiegészíteni azt, amit a saját szememmel láthattam.

Amikor a cigaretta vége parázslani kezdett, folytatta:

– Nagy volt a nyomás, napi tizennégy-tizenöt órát próbáltunk… de aztán… minden előjel nélkül, jöttek ezek a kibaszott tudatkiesések.

A szemébe néztem, és bólintottam.

– Egyszerre több órányi idő is kiesett az életemből.

Annyira ki voltam éhezve az információra, hogy nem győztem mondogatni:

– Igen, igen. Folytassa, kérem. Folytassa.

– Még ma sem tudom, hogy pontosan mit csináltam ezek alatt a tudatkiesések alatt… csak annyit tudok, hogy négy nap leforgása alatt minden romba dőlt: a barátnőm, akivel tíz éve voltunk együtt, elhagyott; a *Macbeth* bemutatóját lefújták, és kilakoltattak a lakásomból. Mindezek tetejébe elütöttem és majdnem megöltem egy tizenegy éves kislányt a Columbus sugárúton.

– *Jézusom!*

A szívem vadul kalapált.

– Megkerestem Vernont, hogy kiderítsem, mi történik velem. Először nem akart tudni róla, mert begyulladt, de aztán kapcsolatba lépett Toddal, és összeültünk. Todd volt a szakember, egy gyógyszergyárnak dolgozott. Azt nem kötötték az orromra, mi a közös sztorijuk, de annyit megtudtam, hogy Todd volt az, aki kicsempészte a cuccot a laborból, ahol dolgozott, Vernon pedig csak terített. Az is kiderült, hogy Vernon véletlenül összekevert két szállítmányt, és 15 mg-os helyett 30 mg-os tablettákat adott nekem, ami azt eredményezte, hogy a dózisom, tudtomon kívül, drámaian megnőtt. Mindenesetre, elmeséltem Toddnak, hogy mi történt velem, ő pedig azt mondta, hogy kombinálnom kellene valamivel az MDT-t, egy másik gyógyszerrel, ami elnyomja a mellékhatást. Mert annak nevezte ezeket az áramszüneteket: mellékhatásnak.

– Mi volt a neve a…

–...De én megmondtam neki, hogy nem fogok szedni *semmit,* és le akarok állni, hogy az életem visszatérjen a normális kerékvágásba. Megkérdeztem tőle, hogy megtehetem-e ezt, leállhatok-e anélkül, hogy súlyos elvonási tüneteim legyenek, amire azt felelte, hogy nem tudja, de mivel olyan magas dózisban szedtem, nem javasolja, hogy egyből leálljak. Azt mondta, fokozatosan kellene csökkentem az adagjaimat.

Bólintottam.

– Úgy is tettem. De nem módszeresen, nem egy jól bevált klinikai eljárást alkalmazva.

– És mi történt?

– Egy darabig jól voltam, de aztán elkezdődött ez... – megemelte a kezét –...meg jött hozzá az álmatlanság, a hányinger, a mellkas– és arcüregfertőzések, az étvágytalanság, a székrekedés, a szájszárazság, az *erekciós zavarok.*

Kétségbeesetten széttárta a kezét.

Nem tudtam, mit mondhatnék neki, és egy ideig ő is csak hallgatott. Még lett volna ugyan két kérdésem, de nem akartam érzéketlen lenni.

Pár pillanattal később Geisler folytatta:

– Nézze, én nem hibáztatok mást, csakis magamat. Senki sem kényszerített, hogy szedjem az MDT-t. – Megcsóválta a fejét. – Ugyanakkor alighanem tengerimalacnak használtak, mert amikor egy évre rá összefutottam Vernonnal, megtudtam, hogy megoldották az adagolás problémáját, ami azt jelentette, hogy mindenkinek egyéni, ahogy ő fogalmazott, „személyre szabott” dózisra van szüksége. – Az arca elsötétült. – Volt képe azt javasolni, hogy próbáljam meg újra, de én elküldtem a picsába.

Együttérzőn bólogattam egy sort.

Vártam, akar-e mondani még valamit. Amikor már úgy tűnt, hogy nem fog, megkérdeztem:

– Ennek a Toddnak nem tudja véletlenül a vezetéknevét? Vagy tud róla bármi mást? Melyik gyógyszergyárnak dolgozott?

Geisler megrázta a fejét.

– Csak kétszer vagy háromszor találkoztam vele. Nagyon körültekintő volt. Vernonnal egyenrangú üzletfeleknek tűntek, de határozottan Todd volt az agy.

Idegesen játszadozni kezdtem a pakk Camellel a csészém mellett.

– Még egy kérdés – mondtam. – Amikor Todd javasolta, hogy kombinálja az MDT-t valami mással, egy másik gyógyszerrel, azt nem említette, mi lenne az?

– De igen.

A szívem nagyot ugrott.

– Mi volt az?

– Erre éppenséggel nagyon jól emlékszem, mert nem győzte hangsúlyozni, milyen jó lenne kipróbálnom, hogy mennyire hatékonyan segítene a bajomon, és hogy ez még egészen új dolog, nemrégen jött rá. A gyógyszer neve Dexeron. Egy antihisztaminról van szó, amit bizonyos allergiafajták kezelésére használnak. Van benne valami... egy összetevő, ami egy meghatározott agyi receptorral reagál, s ezzel, állította ő, megakadályozza a tudatkieséseket. Mondott még mást is, de a részletekre már nem emlékszem. Azt hiszem, nem is értettem egészen, miről beszél. A lényeg azonban az, hogy állítólag recept nélkül is kiadják.

– De nem próbálta ki?

– Nem.

– Értem.

Bólogattam, mintha azon rágódnék, *én* megtegyem-e vagy sem, de valójában azt kívántam, bárcsak mielőbb elhúzhatnék innen, hogy betérjek az első patikába.

–...mindenesetre, annak ellenére, hogy Janine elhagyott, és a cégtől is kirúgtak – folytatta Geisler, megpróbáltam összeszedni magam, de ez persze egyáltalán nem volt olyan könnyű, mert...

Felhörpintettem a kávémat, és kétségbeesetten nekiláttam menekülési stratégiát keresni. Bár sajnáltam Geislert, és elborzasztottak a vele történtek, a történetnek ezt a részét már nem *kellett* ismernem – de mégsem állhattam fel és hagyhattam faképnél. Így aztán elszívtam még két cigit, úgy tettem, mintha figyelnék, aztán megköszöntem neki a segítségét, és közöltem, most már mennem kell.

Rám nézett, a tekintete azt mondta „Ugyan már, gyerünk, maradj és szívj el még egy cigit, igyál még egy kávét", de egy másodperccel később legyintett, és utamra bocsátott:

– Jól van, menjen, intézkedjen. És sok szerencsét.

Hamar rátaláltam a patikára: alig néhány ajtónyira volt a kávézótól, a 7. sugárúton. Vettem két doboz Dexeront, aztán hazavitettem magam taxival.

A lakásba lépve rögtön a hálószoba felé vettem az irányt, és kivettem az MDT-s tasakot. Nem tudtam, hányat vegyek be, és sokáig törtem a fejem, végül úgy döntöttem, legyen három. Ez volt az utolsó esélyem: vagy működni fog, vagy nem.

Kimentem a konyhába egy pohár vízért. Lenyeltem a három tablettát, egyben, majd utánuk küldtem két Dexeront. Amikor ezzel megvoltam, bementem a nappaliba, leültem a kanapéra, és vártam.

Két órával később a CD-im már megint ábécésorrendben voltak, az asztalról és az egész lakásból eltűntek az összegyűrt pizzás– és sörösdobozok, a koszos zoknik a szennyestartóba kerültek, s minden tisztára sikálható felület csillogott-villogott...

22.

A hétvégén kitartottam az új dózis mellett, és figyeltem, hogyan alakul az állapotom. Úgy döntöttem, nem megyek ki, arra az esetre, ha gond lenne – de nem volt gond. Nem voltak se kihagyások, se áramszünetek, se villanások, és úgy tűnt, bármi legyen is a Dexeronban, teszi a dolgát. Ami persze még nem jelentette azt, hogy nem lehetnek, de azért jó volt megint *visszatérni.* Újra magabiztos lettem, a gondolataim letisztultak, tele voltam ötletekkel és energiával. Ha a Dexeron beválik, gondoltam, a jövőm fényes ösvény, s nekem nem kell mást tennem, mint végigmenni rajta, lépésről lépésre. Újra elmélyülök az MCL-Abraxas anyagban, aztán felkeresem Carl Van Loont, és elsimítom a dolgokat. Megint kereskedni fogok és csinálok némi pénzt, s beköltözöm a Celestial Buildingbe. Idővel nem lesz szükségem se Van Loonra, se Hank Atwoodra, mert létrehozom a saját, független vállalatomat, a Spinola Corporationt, vagy SpinolaSystemst, Edinvestet, akármit.

Ginny Van Loon még mindig fel-felbukkant a gondolataim között, és megpróbáltam őt is beskatulyázni valahova, ahogy a rend megkívánta, de nem sikerült. Ellenállt nekem, s minél inkább ellenállt, annál zaklatottabbá váltam. Végül mégiscsak sikerült elszigetelnem az érzelmeimet, és rátérhettem az MCL-Abraxas anyagra.

Átolvastam az egészet, és nem győztem csodálkozni rajta, hogyan *nem* érthettem korábban, amikor minden olyan világos volt. Azt nem állítottam volna, hogy ez a legizgalmasabb olvasmány a világon, de még így is viszonylag lényegre törő volt. Újra barátságot kötöttem a Black-Scholes árképzési modellel, és elvégeztem a számításokat a számítógépen is. Kisimítottam minden döcögősebb részt, beleértve a látszólagos ellentmondást is, amire Van Loon mutatott rá, a harmadik opciónál.

Ami még változott a hétvégén – eltekintve a reggeli és esti

száz-száz felüléstől az volt, hogy újra nagyétkű hírzabáló lettem. Elolvastam online minden fontosabb újságot, és megnéztem minden gazdasági aktualitással foglalkozó műsort a tévében. Donatella Alvarezről nem sok szó esett, mindössze egy felhívást tettek közre, hogy ha valaki tud valamit, akkor jelentkezzen – ami feltehetően azt jelentette, hogy a rendőrség nem jutott semmire a Thomas Cole-szállal, és most szalmaszálakba kapaszkodik.

Annál több volt a Mexikó-üggyel kapcsolatos hír. Több erőszakos támadásra is sor került turisták és amerikai állampolgárok – elsősorban Mexikóvárosban élő üzletemberek – ellen. Egy vállalatigazgatót agyonlőtték, másik kettőt pedig elraboltak, ezek azóta sem kerültek elő. A történteket a külpolitikai botrány egyenes következményeként tálalták. Már csak az a paraméter hiányzott a képletből, ami elfogadható indokot szolgáltat a közvélemény számára – az amerikai állampolgárok ellen elkövetett támadásokon és a mexikói befektetéseket fenyegető veszélyen túl – egy invázió megindítására, de nyilvánvaló volt, hogy ezen is dolgoznak.

Utánanéztem annak is, hogyan teljesítettek a piacok a technológiai részvények keddi zuhanása után, és kutattam egy kicsit hétfőre – amikor is szándékaim szerint újra feltöltöm a számlámat a Klondike-nál.

Vasárnap késő este mehetnékem támadt, és úgy döntöttem, szétnézek egy kicsit a városban. Csak amikor lementem és körülölelt a langymeleg esti levegő, döbbentem rá, hogy *mennyivel* jobban érzem magam. A korábbiakkal ellentétben most fizikailag is éreztem az MDT-t, szinte bizsergett a lábamban és a fejemben. Ugyanakkor nem éreztem magam a szer hatása alatt, tökéletesen ura voltam minden képességemnek – erősebb voltam, éberebb, frissebb.

Benéztem néhány bárba, szódavizet ittam és *beszéltem* egész éjszaka. Bárhová tértem be, néhány perc múlva már társalogtam valakivel, s újabb néhány perc elteltével már többen álltak körül, hogy hallgassanak. Lenyűgözte őket a

mondanivalóm, az, ahogyan a politikáról, a történelemről, a baseballról, a zenéről – bármiről, ami szóba került – beszélni tudtam. Nők környékeztek meg, sőt, még néhány férfi is, de nem éreztem szexuális érdeklődést irántuk, és ügyesen elhárítottam a közeledésüket azzal, hogy fokoztam a vita hevét az éppen aktuális témában. Tudatában vagyok annak, hogy ez úgy hangzik, mintha manipulálni akartam volna az embereket, de erről szó sem volt. Egyszerűen így alakult, bár mi tagadás, élveztem. Miközben az emberek fokozatosan kidőltek mellőlem – mert berúgtak vagy legyűrte őket a fáradtság, én egyre frissebb és derűsebb lettem, s ettől, hogy őszinte legyek, egy kicsit úgy éreztem magam, mintha egy kedves, vidám félisten lennék.

Reggel fél nyolckor mentem haza, és rögtön nekiálltam átfésülni a pénzügyi honlapokat. Amikor átjelentkeztem a Lafayette-hez, csaknem teljesen kiürítettem a számlámat a Klondike-nál, mindössze annyi pénzt hagytam rajta, hogy éppen ne szüntessék meg. Örültem, hogy így döntöttem, és jó volt újra kereskedni, de ahogy teltek az órák, rá kellett jönnöm, hogy hiányolom a többi day trader társaságát és egy „terem” hangulatát. Mindazonáltal, figyelemre méltóan rövid idő alatt visszanyertem a magabiztosságomat a nagy értékű tranzakciók terén is, és kockáztatni sem féltem. Kedd délutánra – amikor Gennadij felhívott, már 25 000 dollár pluszban voltam.

Teljesen megfeledkeztem róla, hogy Gennadij hívni fog, és épp a másnapi, igen bonyolult stratégiámat terveztem, amikor a telefon kapást jelzett. Jó hangulatban voltam, és nem akartam bajt sem, ezért azt mondtam neki, hogy péntekre lesz neki tíz tabletta. Rögtön megkérdezte, nem lehetne-e hamarabb, esetleg máris, de közöltem, hogy nem és nem, viszlát pénteken. Miután letettem a telefont, eltűnődtem a Gennadij jelentette problémán, s bár éreztem, hogy még sok bajom lesz vele, beláttam, egyelőre nincs más választásom, mint odaadni neki a tíz tablettát. Attól tartottam, az MDT

segítségével veszélyesen magasra mászhat az Organizacija ranglétráján, és akár még ellenem is kifőzhet valamit. Világos volt, hogy ez nem mehet így sokáig, valamit tennem kell, mégpedig mielőbb.

Szerdán kimentem öltönyt venni. Köszönhetően annak, hogy nem ettem és naponta több száz felülést végeztem, az elmúlt öt nap során fogytam egy kicsit, és úgy gondoltam, legfőbb ideje egy kis életet lehelni a ruhatáramba. Két gyapjúöltönyt vettem, egy acélszürkét és egy éjszínűt, mindkettőt Hugo Bosstól. Vettem pamutingeket, selyem nyakkendőket, textil zsebkendőket, bokszereket, zoknikat és cipőket is.

A taxi hátsó ülésén, úton haza a belvárosból, illatos, posztmodern bevásárlótáskákkal körülbástyázva, virágos jókedvem támadt, és úgy éreztem, képes vagyok bármit véghezvinni – de amikor felértem a lépcsőn a harmadikra, megint elfogott a korábbi MDT-s élményekből ismert bezártságérzés. A lakásomat már megint túl kicsinek és zsúfoltnak láttam, s erős késztetést éreztem, hogy ezen mielőbb változtassak.

Még aznap este írtam egy hosszú és gondosan megszerkesztett bocsánatkérő levelet Carl Van Loonnak, és azzal mentettem magam, hogy gyógyszeres kezelés alatt álltam, amin végre túl vagyok. Azzal fejeztem be, hogy időpontot kértem tőle, lehetőséget egy őszinte beszélgetésre. A levelet abba a mappába tettem, ami az átdolgozott, emészthetőbb formába öntött számításaimat tartalmazta. Eredetileg futárral akartam elküldeni az anyagot, de végül úgy döntöttem, személyesen adom át. Ha belebotlom a folyosón vagy a liftben, annál jobb, ha nem, akkor várni fogok rá, és majd kiderül, hogyan reagál a levélre.

Az este hátralevő részét és az éjszaka nagyobbik felét azzal töltöttem, hogy egy 800 oldalas vállalatfinanszírozási tankönyvet tanulmányoztam, amit még néhány héttel korábban szereztem be.

Reggel megcsináltam a felüléseimet, ittam némi gyümölcslevet, majd lezuhanyoztam. A sötétkék öltöny mellett döntöttem, amihez fehér pamutinget és egy sima, rubinvörös nyakkendőt választottam. A hálószobai egész alakos tükör előtt öltöztem fel, aztán az eredménnyel elégedetten lementem, és taxival a 48. utcára, a Van Loon Buildinghez vitettem magam. Üdén és magabiztosan vágtam át a hallon, ami az ide-oda szaladgáló emberektől olyan volt, mint egy megzavart hangyaboly. Míg vártam, hogy a liftajtó kinyíljon, az ablak felé pillantottam, a hallnak arra a részére, ahol előző héten Ginnyvel álltam, a pániktól bénultan, de sehogy sem tudtam összeegyeztetni magam *azzal* a személlyel. A liftben sem éreztem semmi hasonlót. A legcsekélyebb szorongás nélkül vitettem fel magam a hatvankettedikre. A pár napja még rémisztően művi acélburkolat sem töltött el félelemmel – még örültem is neki, mert megcsodálhattam benne új öltönyömet.

A Van Loon & Associates előterében csend honolt. A folyosón néhány fiatal fickó álldogált, csevegtek és időnként nagyokat röhögtek. A recepciós nő a számítógép képernyőjét bámulta, olyan elmélyülten, hogy meg kellett köszörülnöm a torkomat, különben észre sem vett volna.

– Jó reggelt, uram. Miben lehetek a segítségére?

Láttam rajta, hogy felismert, de egyszersmind zavarban van.

– Mr. Van Loont keresem.

– Sajnos Mr. Van Loon jelenleg nem tartózkodik az országban. Várhatóan holnap tér vissza. Ha óhajtja…

– Nem gond. Itt szeretném hagyni neki ezt a csomagot. Nagyon fontos, hogy ha bejön, rögtön adják át neki.

– Természetesen, uram. – Elmosolyodott.

Biccentettem és viszonoztam a mosolyát – épp csak a sarkamat nem csaptam össze, aztán már ott sem voltam.

Hazamentem, és a nap hátralevő részét online kereskedéssel

töltöttem, további tízezer lepedővel növelve a pénzkupacomat.

Az MDT és a Dexeron kombinációja eddig tökéletesen bevált, gyorsan keresztbe is fontam az ujjaimat, nehogy elpuskázzam a szerencsémet. Már csaknem egy hete szedtem őket, és eddig a tudatkiesésnek a leghalványabb előjelét sem érzékeltem. Egyetlen bajom volt csupán: Gennadij. Mivel a látogatása lassan esedékessé vált, úgy döntöttem, egy kis rendetlenséget csinálok, nehogy gyanút fogjon. Demonstrálni akartam neki az MDT káros hatásait, hogy elvegyem a kedvét a napi fél tablettánál nagyobb dózistól. Abban reménykedtem, így ritkábban fog a nyakamra járni, és levegőhöz juthatok. Azt azonban továbbra sem tudtam, hogyan szabadulhatnék meg végleg a fickótól.

Amikor megjelent nálam péntek reggel, rögtön észrevettem rajta a visszaesés jeleit. Nem mondott semmit, csak elém tartotta a tenyerét, és intett az ujjaival, hogy kéri, amit ígértem.

Kivettem a zsebemből egy műanyag tasakot tíz MDT tablettával, és átadtam neki. Rögtön kinyitotta, és mielőtt még bármit mondhattam volna neki az adagolásról, a szájába hajított egy egész tablettát.

Behunyta a szemét, és mozdulatlanul várt néhány pillanatig. Aztán kinyitotta a szemét, és szétnézett. Igyekeztem rendetlenséget csinálni a lakásban, de nem volt könnyű – az előző heti káoszt pedig esélyem sem lett volna „újrateremteni”.

– Te is vettél be belőle? – intett a fejével a viszonylagos rend irányába.

– Igen.

– Ezek szerint több mint tízet szereztél, mi?

A rohadt életbe!

– Tizenkettőt – hazudtam. – Sikerült kikönyörögnöm magamnak is kettőt. De így is ezer dolcsi volt. Ennél többet

nem engedhetek meg magamnak.

– Jól van. Jövő hétre szerezz *nekem* is tizenkettőt.

Majdnem nemet mondtam neki. Meg azt, hogy kapja be. Neki akartam ugrani, hogy kiderítsem, eléggé felturbózott-e a tripla adag MDT ahhoz, hogy el tudjak bánni vele és puszta kézzel megfojthassam. De nem tettem semmit, és csak annyit mondtam:

– Rendben.

Mert mi van, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretném, és *én* leszek az, akit megfojtanak. Vagy ha valaki kihívja a rendőrséget a csetepaté zajára? Egy sokkal biztonságosabb és hatékonyabb megoldást kellett kitalálnom. Egy végleges megoldást.

Gennadij megint elém tartotta a tenyerét.

– A tizenhét és fél?

A pénzt is előkészítettem; szó nélkül a kezébe nyomtam.

Eltette a dzsekijébe.

Az ajtó felé menet még hátraszólt:

– Jövő hétre *tizenkettőt.* Ne felejtsd!

Carl Van Loon aznap este hétkor hívott. Nem számítottam ilyen gyors válaszra, de örültem neki, mert éreztem, végre továbblépheték. Már nagyon vártam, hogy részt vehessek valami nagyszabásúban, ami képes lesz minden időmet és energiámat lekötni.

– Eddie.

– Carl.

– Hányszor kell még eljátszanunk ezt, Eddie?

Ezt a visszafogott letolást jó jelnek tekintettem, így egy rövid, de annál tartalmasabb Canossa-járást követően, ecsetelni kezdtem neki, miért járna jól mégis, ha visszavenne az MCL-Abraxas ügyletet előkészítő csapatba, majd meg is

kértem, hogy tegye ezt meg. Hozzátettem, hogy teljes harci lázban égek, és tömve vagyok ötletekkel, s ha vetne egy pillantást az anyagra, amit ott hagytam neki, akkor erről a saját szemével is meggyőződhet.

– Már megnéztem, Eddie. Fantasztikus! Hank is itt van, és már ő is látta. Találkozni szeretne magával. – Elhallgatott egy pillanatra. – Végre lépnünk kellene a témában.

Megint hallgatott, ezúttal hosszabban.

– Carl?

– Őszinte leszek magával, Eddie. A múltkor nagyon felhúzott. Fogalmam sem volt, kivel… vagy *mivel* beszélek. Úgy értem, bármi baja is van, bipoláris nyavalya, vagy akármi, ilyen mértékű instabilitással nem juthat messzire ezen a szinten. Ha a fúziót bejelentik, hatalmas nyomás fog ránk nehezedni, a média keresztttüzet zúdít ránk, akkora érdeklődés fog övezni minket, amit el sem tud képzelni az, akinek nem volt még része benne.

– Adjon nekem pár percet, Carl, szemtől szembe. Ha nem elégedett azzal, amit lát és hall, akkor visszavonulót fújok, és többé nem hall felőlem. Ha igen, olyan titoktartási szerződést írok alá, amilyet csak akar. Mindössze öt percet kérek.

Van Loon jó fél percig egy árva hümmögést sem hallatott. A csendben hallani lehetett a lélegzését. Végül megszólalt:

– Most itthon vagyok. Később még dolgom lesz, úgyhogy ha fel akar ugrani, *most* jöjjön.

Tíz perccel később már én is a vonal túlsó oldalán voltam. A könyvtárszobájában telepedtünk le, s miközben scotchot kortyolgattunk, előadtam neki egy teljes egészében kitalált történetet egy krónikus betegségről, amiben szenvedek. Könnyen kezelhető, viszonylag kevés gyógyszerrel, de az egyik hatóanyagra rosszul reagáltam, és ez okozta nálam a kiszámíthatatlan viselkedést. A gyógyszert kicserélték, a kúra véget ér, és most már remek formában vagyok. Eléggé

gyengécske sztori volt, de nem hiszem, hogy Van Loon a tartalmára figyelt volna – valami másra összpontosított, a hangszínemre, a megjelenésemre, vagy nem is tudom, mire, de olyan áhítattal, hogy azon sem lepődtem volna meg, ha kinyújtja a kezét és megtapogat, igazi vagyok-e. A viselkedése a felfokozott változata volt annak, ahogyan eddig az emberek – Paul Baxter, Artie Meltzer, Kevin Doyle és maga Van Loon is – felnéztek rám. Nem bántam, de tudtam, hogy nem árt vigyáznom ezzel. Nem akartam zavart okozni, sem feltűnően visszaélni a képességemmel; egyszerűen csak azt akartam, hogy Van Loon rám hallgasson, miközben óvatosan az MCL-Abraxas ügyletre terelem a beszélgetést.

Nagyon kényes ügy, magyarázta Van Loon, és az idő a legfontosabb tényező. A számtalan nehézség ellenére Hank Atwood türelmetlenül várta, hogy a tettek mezejére lépjenek. Most, hogy az árszerkezet már megvolt, következő lépésként azt kellett kideríteni, kik kapják a vezető pozíciókat, és milyen arculatot kapjon az új vállalat. Aztán jönnek a gyűlések, alkudozások, megbeszélések – az MCL-Parnassus emberei az Abraxas embereivel, és a kettő között, ütközőként, *mi.*

Mi?

Ittam egy kortyot a scotchból.

– *Mi?*

– Én, és ha jól alakulnak a dolgok, *maga.* Jim Heche, az egyik alelnököm tud a tárgyalásokról, a feleségem is tud… és nagyjából ennyien vagyunk. Ugyanez a helyzet a két féllel is. Hank csak két tanácsadóját vonta be, ő is roppant óvatos. Ezért akarjuk két hét, max. egy hónap alatt letudni az egészet. – Felhajtotta a whiskyjét, és rám nézett. – Nem könnyű titokban tartani egy ekkora üzletet, Eddie.

Csevegtünk még vagy egy fél órán keresztül, aztán Van Loon közölte, hogy mennie kell. Megbeszéltük, hogy reggel az irodájában folyatjuk, aztán megebédelünk Hank Atwooddal, aztán indulhat a vonat.

Van Loon kezet fogott velem az ajtóban, és azt mondta:

– Őszintén remélem, Eddie, hogy sikerülni fog. Sikerülnie *kell!*

Bólintottam.

A könyvtárból a kijárat felé menet körülnéztem, abban a reményben, hogy megpillanthatom Ginnyt…

– Csak ne hagyjon cserben, Eddie, oké?

…már ha itthon van.

– Nem fogom, Carl. Én is azt szeretném, hogy sikerüljön, elhiheti.

De nyomát sem láttam.

– Hogyne. Tudom. Viszlát holnap.

Az ebéd Hank Atwooddal nagyon simán ment. Lenyűgözte, mennyire otthon vagyok az üzlettel kapcsolatos anyagban, de az üzleti világ minden aspektusát átfogó ismeretem is mély benyomást tett rá. Könnyedén válaszoltam minden kérdésére, némelyiket még ügyesen „ellene” is fordítottam a hangulat kedvéért. Van Loon végre megkönnyebbülten és elégedetten dőlhetett hátra: sikerült határozottan jó fényt vetnem a Van Loon & Associatesre. Ezúttal is a Four Seasonsben voltunk, s ahogy ott ültem és az üres borospohárral játszadoztam, megpróbáltam felidézni az előző alkalom történéseit. Különös módon azonban az emlékképek, amiket előhívtam, nem tűntek igazinak, inkább olyanok voltak, mint egy álom, amit a múltam darabkájának véltem. Még az is eszembe jutott, hogy *tényleg* nem jártam itt, s csak hallottam vagy olvastam valakiről egy hasonló sztorit, azt sajátíthattam ki magamnak valamikor. Mindenesetre jó volt ennyire távol érezni magam az *akkor*tól – mert ez itt *most* volt, és csak ez számított.

Kitűnően éreztem magam – bár az ételt csak piszkálgattam, és egyetlen kortyot sem ittam Hank Atwood pedig percről-percre oldottabbá vált, és úgy tűnt, kezd ugyanúgy csüggeni az

ajkaimon, mint oly sokan régi és új ismerőseim közül. De ez így volt rendjén, még ha időnként úgy is éreztem – valahányszor tudatosult bennem, ki ez a két férfi, akivel egy asztalnál ülhetek a Four Seasons éttermében, hogy mindaz, amit tapasztalok, lehetne akár egy rendkívül élethű virtuális valóság prototípusa is.

Az ebéd egy rendkívül zsúfolt, érdekes és izgalmas időszak kezdetét jelentette számomra. A következő két-három hetet azzal töltöttem, hogy vég nélkül megbeszélésekre, ebédekre, vacsorákra, késő éjszakába nyúló kiruccanásokra jártam ápolt, napbarnított, drága öltönyt viselő fickókkal – és mindeközben azon munkálkodtunk, hogy megtaláljuk azt, amit Hank Atwood előszeretettel „az elképzelések találkozása” néven emlegetett: azt az ajánlatot, amivel mindkét fél elégedett lehet. Különféle emberekkel tárgyaltam – ügyvédekkel, vállalati stratégákkal, két kongresszusi képviselővel, egy szenátorral, és mindegyikkel szemben megálltam a helyem. Mi több, Van Loon aggodalmára, bizonyos kérdésekben fontosabb szereplővé váltam, mint ő maga. Ahogy a tárgyalások kritikus szakához közeledtünk, úgy erősödött a néhány beavatott közötti kapcsolat cinkos cimborasággá, de itt is én voltam a társaság lelke, s én segítettem áthidalni a két vállalati kultúra közti különbségeket is. Mindezek tetejébe nélkülözhetetlenné váltam Van Loon számára. Mivel nem vonhatta be a megszokott csapatát, egyre inkább rám kellett hagyatkoznia a folyamat felügyeletét és az evvel járó hatalmas információmennyiség – a Szövetségi Kereskedelmi Bizottság előírásaitól a szélessávú kommunikáció bonyolult elméletén és a találkozók témáján-időpontján át a kulcsfontosságú személyek feleségeinek nevéig – feldolgozását illetően.

Miközben ezt az embertelen mennyiségű feladatot maradéktalanul elláttam, még arra is jutott időm, hogy csaknem mindennap betérjek levezetni a fölös energiámat a Van Loon & Associates konditermébe, kereskedjek a Klondike-nál, sőt, benézzek a cég kereskedői termébe is, ha már Van

Loon felajánlotta a lehetőséget. Vettem egy mobiltelefont is, amit már ősidők óta terveztem, s még több ruhát vásároltam, így most már volt hat vagy hét öltönyöm, ami azt jelentette, hogy minden egyes nap másikban feszíthettem. Mivel az alvás nem játszott számottevő szerepet az életemben, éjszakánként a számítógép előtt ültem, és újságokat olvastam, kutatást végeztem.

Sajnos volt egy további szereplője is az életemnek, akit nem hagyhattam figyelmen kívül: Gennadij. Mivel napközben túl sok tennivalóm volt ahhoz, hogy rá áldozzam értékes időmet, igyekeztem minden egyes alkalommal mielőbb megszabadulni tőle: valahányszor megjelent nálam péntek délelőtt, a kezébe nyomtam a tizenkét tablettát, és azt mondtam magamnak, hogy majd a hétvégén vagy jövő héten kitalálok valamit, amivel véget vethetek ezeknek a látogatásoknak. De hogy mi módon, azt elképzelni sem tudtam.

Ahányszor felbukkant, annyiszor döbbentett meg a változás, amin az eltelt egy hét alatt keresztülment. A heroinfüggők sápatagsága eltűnt az arcáról, bőre szinte ragyogott az egészségtől. A haját levágatta, és öltönyt kezdett hordani ő is – bár ezzel együtt sem volt olyan elegáns, mint én. Már nem gyalog járt, hanem autóval, egy fekete Mercedesszel, vagy valami hasonlóval, és testőrök várták a ház előtt. Természetesen ezt is tudatni akarta velem, ezért gyakorlatilag odaterelt az ablakhoz, hogy nézzek le, csodáljam meg az 10. utcán várakozó kíséretét.

Amint megkapta a tablettáit, egyet kivett a tasakból, és a szájába hajította, ott előttem, mintha díler lennék, akinek ellenőrizni kell az áruját. Szörnyen utáltam érte, de talán éppen ezért nem mulasztotta el eljátszani minden egyes alkalommal. A tabletták többi részét egy apró ezüstdobozba tette, amit a zakója szivarzsebében tartott, aztán megpaskolta a zsebet, és szertartásosan közölte, hogy „Nem árt, ha kéznél van”. Egy seggfej volt, és ki nem állhattam, hogy a lakásom levegőjét rondítja. De tehetetlen voltam, mert nem fért hozzá

kétség, hogy *tényleg* feljebb tornázta magát az *Organizacija* ranglétráján, és ki akart ujjat húzni velük?

Ezért hát megkapta a péntek délelőttömet, meg a tablettáit, és igyekeztem gyorsan túl lenni a dolgon.

Mint oly sok mindenen azokban a napokban.

Időm nagy részét a Van Loon Building különböző irodáiban és tárgyalóiban töltöttem Carl, Hank Atwood és Jim Heche, vagy Carl, Jim és Dan Bloom, az Abraxas elnöke, meg az ő emberei társaságában.

Egy este azonban kettesben maradtunk Carllal az egyik tárgyalóban. Iszogattunk, és mivel már közel álltunk ahhoz, hogy nyélbe üssük az üzletet, Carl szóba hozta a pénzt, amiről nem beszéltünk azóta, hogy először jártam nála a lakásán, a Park sugárúton. Mondott valamit a jutalékról, amit kapni fogunk a közvetítésért, én pedig megragadtam az alkalmat, és megkérdeztem tőle, mennyi lesz ebből az *én* részem. Szemrebbenés nélkül, szórakozottan az asztalon heverő mappa tartalmát lapozgatva, közölte:

– Nos, figyelembe véve, hogy milyen sokat tettél értünk, Eddie, biztosan nem lesz kevesebb negyvennél. Azt mondanám, úgy negyvenöt.

Vártam, hogy folytassa, mert nem voltam benne biztos, mire gondol. De nem mondott mást, csak bámult a mappába.

– Ezer? – kérdeztem.

Rám nézett, és összevonta a szemöldökét. A kérdés meglepte.

– *Millió,* Eddie. Negyvenöt millió.

23.

Nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan megkereshetek *ennyi* pénzt, legfőképpen azért nem, mert mindeddig eszembe sem jutott kiszámolni, mennyit hozhat a Van Loon & Associates

konyhájára az MCL-Abraxas üzlet. De miután egy kicsit utánanéztem a hasonló tranzakcióknak és az értük kifizetett jutalékoknak, kiderült, hogy az összegben nincs semmi rendkívüli. A két cég együttes értéke valahol kétszáz*milliárd* dollár magasságában lehetett, ebből a közvetítési díj – valami egy százalék – szép kis karéjt jelentett.

Ennyi pénzzel, merengtem el, sok mindent kezdhetnék. Nem akartam elkapkodni a tervezgetést, de hamar rá kellett jönnöm, hogy hiába akarok körültekintő lenni, ha a pénz *még* nincs a birtokomban. Egy kis előleget viszont, jutott eszembe, talán kifejhetnék Van Loonból.

Megvártam, hogy félretegye a mappát, s elmagyaráztam neki, hogy már hat éve lakom a 10. utca és az A sugárút sarkán, és úgy érzem, aktuális lenne egy kis környezetváltozás. Kínosan elmosolyodott, mintha azt adtam volna tudtára az imént, hogy egy dohos pincében lakom, majd felkapta a fejét, amikor hozzátettem, hogy a Celestial Buildingben néztem ki magamnak egy lakosztályt a West Side-on.

– Helyes. Ez már sokkal jobban hangzik. Nem akarok tiszteletlen lenni, Eddie, de az A sugárút… hogy a fenébe került oda?

– Ezt engedhettem meg magamnak, Carl. Ilyen egyszerű. Sosem volt elég pénzem ahhoz, hogy jobb helyre költözhessek.

Azt hihette, kényelmetlen helyzetbe hozott, mert motyogott valamit, és feszengeni látszott. Erre közöltem vele, hogy *szeretek* ott lakni, mert egészen nagyszerű környék, tele régi bárokkal és fura alakokkal. Öt perc sem telt bele, és Van Loon azt mondta, ne aggódjak, mert haladéktalanul szólni fog a pénzügyeseinek, és lehetővé teszi, hogy megvehessem azt az apartmant a Celestial Buildingben. Vállalati kölcsön formájában fogom megkapni a pénzt, amit majd a jutalékomból vonnak le, ha időszerű lesz. Hogyne, gondoltam, végül is csak kilenc és fél millió dollárról van szó – rutin ügylet.

Másnap reggel felhívtam Alison Botnickot a Sullivan-Draskellnél.

– Nos, Mr. Spinola, hogy érzi magát?

– Köszönöm, jól.

Elnézését kértem, amiért úgy elszaladtam azon a bizonyos napon, és megpróbáltam egy viccel elütni a dolgot. Ó, felelte, említésre sem méltó. Megkérdeztem, eladó-e még az a lakás Celestialban, amit együtt megnéztünk. Igen, felelte, és immár kulcsrakész állapotban van. Mondtam, még egyszer megnézném, még aznap, ha lehetséges, aztán beszélhetnénk a vételárról.

Van Loon azt ígérte, írni fog nekem egy ajánlólevelet, amivel remélhetően feleslegessé teszi, hogy a Sullivan-Draskell utánanézzen az adó-visszatérítéseimnek és a hiteltörténetemnek, vagyis ha minden jól megy, máris aláírhatom a szerződést, és napokon belül beköltözhetek.

Újabban ez jellemezte a mindennapjaim dinamikáját: gyorsan, még gyorsabban, haladéktalanul. Villámként cikáztam egyik helyszínről a másikra, szálldostam témáról-témára, s annak, amit az egyik percben tettem, vajmi kevés köze volt ahhoz, amivel a következőben kötöttem le magam. Aznap reggel például beszélnem kellett néhány emberrel, különböző helyeken – a 48. utcai irodában, egy felsővárosi szállodában, egy bankban a Vesey Streeten. Aztán ebéd volt megbeszélve Dan Bloommal a Le Cirque-ben. A lakásnézést ebéd utánra tudtam beszorítani. Alison Botnick már ott volt, amikor felértem a hatvannyolcadikra – mintha el se jött volna azóta, hogy faképnél hagytam, és azóta is türelmesen várná, hogy visszatérjek. Az első percekben tartózkodóan viselkedett velem, de pillanatok alatt lehengereltem, s amikor – alig tíz perccel azután, hogy megjelentem – egy kisebb, de stratégiailag mégis számottevő összeggel *fölé* kínáltam az árajánlatuknak, gyorsan el is felejtette minden sértődöttségét. Aztán elköszöntem tőle, s már rohantam is tovább, mert

megbeszélésem volt Carllal, Hankkel és Jimmel, utána pedig koktélozás az Orpheus Roomban.

A megbeszélés vége felé Van Loon asztalán megszólalt a telefon. Már nagyon közel álltunk ahhoz, hogy bejelentsük az üzletet, és mindenki felfokozott állapotban volt. A tárgyalás jól alakult, s bár a neheze – a Kongresszus, az FCC és a Szövetségi Kereskedelmi Bizottság jóváhagyása – még hátra volt, mindenki elégedettnek érezhette magát.

Hank Atwood felállt a székéből, és odajött hozzám. Már elmúlt hatvan, de jó vágású volt, szálkás és életerős. Bár alig látszott ki a földből, parancsoló, szinte fenyegető légkör vette körül. Finoman a vállamba öklözött, és megkérdezte:

– Hogyan csinálja, Eddie?

– Mit?

– Azt, hogy mindenre emlékszik. És hogy az agya mindent feldolgoz. Ne is tagadja, mert *látom* az eredményét.

Vállat vontam, ő pedig folytatta.

– Annyira topon van a témában, hogy az már-már…

Kezdtem kényelmetlenül érezni magam.

–…úgy értem, negyven éve vagyok a szakmában, Eddie, irányítottam már élelmiszer-ipari konglomerátumot, filmstúdiót, láttam mindent, amit látni lehet, az összes trükköt a nagy könyvből, mindenfajta tranzakciót, ami csak létezik, mindenféle embert, amilyet el tud képzelni…

Fölém hajolt – én ültem, és mélyen a szemembe nézett.

–…de nem hiszem, hogy valaha is dolgom lett volna még egy olyan fickóval, mint maga…

Nem tudtam, hogy ezt elismerésnek vegyem-e vagy vádnak, de mielőtt még kiderült volna, Van Loon felállt az íróasztaltól, és közölte:

– Hank, valaki üdvözölni szeretne.

Atwood megfordult.

Van Loon ellépett az asztaltól, és az ajtó felé indult. Én is felálltam, és Atwood mögé léptem. Jim Heche távolabb volt, épp telefonálni készült.

Az ajtó felé fordultam.

Van Loon kinyitotta, és intett valakinek. Hangokat hallottam kintről, de nem értettem, miről van szó. Rövid párbeszéd következett, amit egy kurta nevetés követett, aztán – pár másodperccel később – Ginny Van Loon lépett a szobába.

A szívem rögtön szaporábban kezdett verni.

A lány puszit nyomott az apja arcára, aztán Hank Atwood elé lépett, aki tárt karokkal várta.

– *Ginny.*

Megölelték egymást.

– Jól telt?

Ginny bólintott, majd szélesen elmosolyodott.

– Buli volt.

Merre járhatott?

– Kipróbáltad az *osteriát,* amiről beszéltünk?

Olaszország.

– Igen, és szuper volt. Az az izé, hogy is hívják? *Baccalá?* Imádom!

Az északkeleti régió.

Tovább beszélgettek, Ginny minden figyelmét Atwoodnak szentelte. Míg vártam, hogy befejezzék, és végre *észrevegyen,* egy pillanatra sem tudtam levenni róla a szemem… és rájöttem valamire, aminek már régen nyilvánvalónak kellett volna lennie számomra.

Szerelmes voltam.

–…az is tökre tetszik, hogy *dátumok* után nevezik el az utcáikat… Rövid, szürke szoknyát viselt, szürkéskék kardigánt, hozzá illő topot és fekete papucscipőt, valószínűleg mindegyiket Milánóban vette, úton hazafelé Vicenzából vagy Velencéből, vagy ahol volt. A frizurája is más lett, már nem tüskés volt, hanem sima, és elöl egy kicsit a szemébe lógott, ezért folyton félre kellett sepernie.

–…Szeptember 20-a utca, November 4-e utca, szinte rezonál…

Felém pillantott, észrevett, és elmosolyodott – egyszerre meglepetten és mégsem.

– Úgy tűnik, odaát fontos dolog a történelem – jegyezte meg Van Loon.

– Mi talán – perdült az apja felé Ginny – azon boldog nemzetek közé tartoznánk, melyeknek egyáltalán nincs?

– Nem úgy…

– Mi csak *csinálunk* dolgokat, és reméljük, senki sem figyel fel rájuk.

– Én azt…

– Vagy úgy *csomagoljuk* őket, hogy megfeleljenek annak, amire az emberek felfigyelnek.

– És Európában nem ez történik? – kérdezte Hank Atwood. – Ezt akarod mondani?

– Nem, de… nos, hogy is mondjam, vegyük például ezt a baromságot Mexikóval. Az emberek odaát nem értik, hogyan kerülhetett egyáltalán *szóba* egy invázió lehetősége.

– Nézd, Ginny – mondta Van Loon, ez egy bonyolult helyzet. Úgy értem, itt egy narkóállammal van dolgunk… – És elismételte, amit tucatnyi vezércikkben és kommentárban olvashattam az elmúlt napokban, komor freskót festve a déli országban dúló instabilitásról, fejetlenségről és küszöbön álló katasztrófáról…

Jim Heche, aki időközben átjött a hatalmas szoba innenső felébe, hozzátette:

– Ez nemcsak a *mi* érdekünk, Ginny, hanem az *övék* is.

– Lerohanni a hazájukat, hogy megmentsük őket? – nyögött fel kétségbeesetten Ginny. – Nem akarom elhinni, hogy ez igaz lehet.

– Néha elkerülhetetlen, hogy…

– És mi van az 1970-es ENSZ-határozattal – pörgött be Ginny, ami kimondja, hogy egyetlen államnak sincs joga beleavatkozni, közvetlenül vagy közvetve, bármi indokolná is, egy másik állam belügyeibe?

A társaság közepén állt, készen rá, hogy elhárítsa a támadásokat, bármerről induljanak is.

– Ide hallgass, Ginny – mondta türelmesen Van Loon. – A kereskedelem Közép– és Dél-Amerikával mindig is létfontosságú…

– Jézusom, apa, ez *duma.*

Van Loon, olyan arccal, mintha az imént a lánya gyomorszájon vágta volna, széttárta a kezét.

– Tudni akarod, szerintem mi áll a háttérben? – folytatta Ginny. – Úgy értem, hogy *igazából* mi áll a háttérben.

Van Loon nem úgy nézett ki, mint aki bármi újat is remél hallani tőle, Hank Atwood és Jim Heche azonban szemmel láthatóan kíváncsi volt Ginny véleményére. Ami engem illet, a tölgyfával burkolt fal mellé húzódtam, és vegyes érzelmekkel – érdeklődéssel, vágyakozva, de legfőképpen tanácstalanul – hallgattam a beszélgetést.

– Nincs itt semmiféle grandiózus terv – jelentette ki Ginny. – Sem gazdasági stratégia vagy összeesküvés. Nem egy átgondolt lépésről van szó. Valójában, úgy gondolom, ez is csak valami irracionális… ha nem is szófosás, de…

Van Loon kezdte elveszíteni a türelmét.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Szerintem csak arról van szó, hogy Caleb Hale becsiccsentett aznap este, esetleg ráivott a Triburbazine tablettáira, vagy mit tudom én, és nem tudta fékezni magát. Most pedig fényezni próbálják, amit akkor kiböffentett, és úgy tesznek, mintha lenne tartalom a szavai mögött. Ami persze abszolút irracionális.

– Ez nevetséges, Ginny.

– Egy perce még a történelemről beszéltünk. Azt hiszem, *így* működik a történelem, apa. A hatalmon lévők menet közben találják ki, mi legyen. Az egész olyan esetlen és véletlenszerű, *emberi*...

Míg mindez elhangzott, rájöttem, miért vagyok annyira zavarban: mert bármennyire különböztek is egymástól fizikailag, olyan volt, mintha Melissát hallgatnám.

– Ginny ősszel főiskolára fog járni – magyarázta Van Loon a többieknek. – Nemzetközi tanulmányok... Szóval, ne vegyék túl komolyan, csak melegít a drágám.

Ginny dühösen toppantott egyet, és odavetette az apjának:

– Bekaphatod, Mr. Van Loon.

Azzal sarkon fordult, és elindult felém. Hank Atwood és Jim Heche közelebb lépett egymáshoz, az egyikük pedig beszélni kezdett Van Loonhoz, aki visszaült az íróasztala mögé.

Ahogy közelebb ért, Ginny megforgatta a szemét, leírva mindent – és mindenkit, ami a háta mögött volt. Megállt előttem, és gyengéden a gyomromba öklözött.

– *Ezt* nevezem!

– Mit?

– Hova tűnt az a pocak?

– Mondtam, hogy súlyproblémáim vannak.

Gyanakvóan végigmért.

– Ugye nem vagy bulimiás?

– Nem, én...

– Vagy skizofrén?

– Mire gondolsz? – Elnevettem magam, aztán pofát vágtam. – Talán meggondoltad magad és az orvosira mész? Köszönöm, jól vagyok. *Az* csak egy rossz napom volt.

– Egy rossz napod?

– Ja.

– Hm.

– Tényleg.

– És ma?

– Ma jó napom van.

Kísértést éreztem, hogy hozzátegyek valami csattanósat, mondjuk azt, hogy „most pedig, hogy te is itt vagy, még jobb", de sikerült csukva tartanom a szám.

Rövid csend következett, mialatt csak néztük egymást.

Aztán a szoba másik végéből átszóltak:

– Eddie!

– Igen?

Van Loon volt az.

– Miről is volt szó az előbb? Valamilyen vonal, meg „AD-izé"?

Enyhén oldalra hajoltam, és kinéztem Ginny mellett Van Loonra.

– ADSL – feleltem. – Aszinkron digitális előfizetői vonal.

– És...?

– 1,5 megabit per másodperc sebességével lehetővé teszi egy tömörített, jó minőségű videojel közvetítését. Miközben telefonálni is lehet rajta.

– Ez az – bólintott Van Loon, és tovább magyarázott Hank Atwoodnak meg Jim Heche-nek.

Ginny kérdőn rám nézett.

– Gyere, szökjünk meg innen, és igyunk valamit – javasoltam. – Gyerünk, ne mondj nemet.

Habozott, s bár leplezni próbálta, észrevettem a bizonytalanságot a tekintetében. Mielőtt még válaszolhatott volna, Van Loon összecsapta a tenyerét, és odaszólt nekem:

– Oké, Eddie, mehetünk.

Ginny az apja felé fordult, és elindult az asztal irányába.

– Na és hová, ha szabad kérdeznem?

– Az Orpheus Roomba. Még rengeteg megbeszélnivalónk van. Ha nem veszed zokon.

Ginny unottan vállat vont.

– Üssétek ki magatokat.

– És *te* mit fogsz csinálni?

Míg Ginny a karórájára pillantott, én a hátát néztem a finom kasmírból készült szürkéskék kardigánban.

– Nos, később még lesz egy kis dolgom, de most hazamegyek.

– Rendben.

Elköszöntünk egymástól, és Ginny az ajtó felé vette az irányt. Mielőtt kilépett volna a folyosóra, még visszanézett, intett nekem, és rám mosolygott. Aztán eltűnt.

Pár perccel később mi is elhagytuk az irodát. Még mindig Ginnyn járt az eszem, de tudtam, mire az Orpheus Roomba érünk, valahogyan ki kell zárnom őt a gondolataimból, különben nem leszek képes a munkára összpontosítani.

Másnap közölték, hogy elfogadták az ajánlatomat a Celestial Buildingben kiszemelt apartmanra, rá egy napra pedig már alá

is írtam a papírokat. Van Loon ajánlólevele feleslegessé tett bármiféle vizsgálódást az adó– és pénzügyeim után, így minden ment, mint a karikacsapás. Azt már kevésbé volt könnyű eldönteni, hogyan rendezzem be azt a rengeteg helyiséget. Felhívtam néhány belsőépítészt, meglátogattam pár bútorszalont és átnéztem több témába vágó magazint is, de továbbra sem sikerült kikeverednem a tervezés-újratervezés ciklusból, sem a bútorokat, sem a színeket illetően. Legyen minimál stílusú, fémesen szürke felületekkel és moduláris tárolókkal? Vagy legyen egzotikus és zsúfolt XV. Lajos korabeli székekkel, selyemfalú japán térelválasztókkal és vörösre lakkozott asztalkákkal?

Amikor Gennadij felkeresett péntek reggel, már pakoltam.

Sejthettem volna, hogy gond lesz, de nem volt időm ezen gondolkodni.

Bejött az ajtón, meglátta, mivel vagyok elfoglalva, és pillanatok alatt felhúzta magát. Felrúgott néhány dobozt, és kijelentette, hogy „eddig és nem tovább”.

– Elegem van belőled és abból az alattomos, kétszínű tengerimalac-képedből!

Bő, krémszínű öltönyt viselt szédítő mintázatú rózsaszín és sárga nyakkendővel. A haját hátranyalta, orrán acélkeretes, foncsorozott napszemüveg ült.

– Elárulnád, mi a faszom folyik itt?

– Nyugalom, Gennadij, nyugalom. Csak új lakásba költözöm.

– Hová?

Ez lesz a nehezebbik része, gondoltam. Amint megtudja, hová költöztem, többet fog akarni. A kölcsönt már visszafizettem neki, újabban már csak azért látogatott meg hetente, hogy megvegye tőlem a tizenkét tablettáját, vagyis gyakorlatilag a dílere voltam. Aminek, szívem szerint, rögtön véget vetettem volna.

– A nyugati harmincas utcák környékére, a 12. sugárútra.

Felrúgott még egy dobozt.

– Mikor költözöl be?

– Valamikor a jövő hét elején.

Az új lakás még nem volt bebútorozva, de a zuhany, a telefonvonal és egyéb kábelek nem hiányoztak, az pedig a legkevésbé sem zavart, hogy egy darabig étteremből rendelt kaján kell élnem. Olyan nagyon ki akartam már szabadulni innen, a 10. utca fogságából, hogy készen álltam máris átköltözni, állapotok ide vagy oda.

Gennadij hangosan fújtatott.

– Nézd – mondtam neki, tudod a tébészámomat, és ismered a hitelkártya-adataimat is. Nem veszíthetsz szem elől. Különben is, csak át kell menni a városon, és egy kicsit fel.

– Azt hiszed, attól félek, hogy szem elől téveszthetlek? – Lekicsinylően szétdobta a kezét. – Nekem ebből van elegem, ebből a... – A padlóra mutatott. – Hogy ide kell jönnöm. Találkozni akarok a dílereddel. Nagy tételben akarok vásárolni tőle.

– Sajnálom, Gennadij, de lehetetlen.

Egy pillanatra megdermedt, aztán előrelendült, és a mellkasomba öklözött. Hátravágódtam, átestem néhány könyvekkel teli dobozon, és beütöttem a fejem a padlóba.

Beletelt néhány másodpercbe, hogy magamhoz térjek és felüljek, majd még néhányba, hogy felálljak és a fejemet dörgölve Gennadijra nézzek. Mondani akartam neki valamit, de végül inkább hallgattam.

Elém tartotta a kezét.

– Gyerünk, ide vele.

Az íróasztalhoz botorkáltam, és kivettem a tablettákat a fiókból. Visszamentem, odaadtam. Gennadij bekapott egyet, a

többit pedig akkurátusan a tenyerébe potyogtatta, majd átrakosgatta őket az ezüst pirulásdobozba. Miután ezzel végzett, elhajította a nejlontasakot, a dobozt pedig a szivarzsebébe tette.

– Nem lenne szabad naponta egynél többet bevenned belőle – mondtam neki.

– Nem is szoktam. – A karórájára nézett, és türelmetlenül sóhajtott. – Rohannom kell. Írd le az új címedet egy papírra.

Megint az íróasztalhoz mentem, még mindig a tarkómat dörzsölgetve. Míg papírt és ceruzát kerítettem, azt fontolgattam, hogy hamis címet adok meg neki, de mi értelme lett volna? Tényleg mindent tudott rólam.

– Csipkedd magad. Negyedóra múlva megbeszélésem van.

Leírtam a címemet, és odaadtam a papírt.

– *Megbeszélésed?* – kérdeztem önkéntelen szarkazmussal.

– Ja – vigyorgott önelégülten. Úgy tűnt, nem hallotta ki a gúnyt a hangomból. – Egy import-export cég létrehozásán dolgozom, de ebben az országban annyi rohadt törvény és szabály van, hogy majd belegebedek. Van fogalmad róla, mennyi szaron kell átrágnod magad, hogy megkapj egy ilyen engedélyt?

Megráztam a fejem, aztán megkérdeztem:

– És mit fogsz behozni? Vagy kivinni.

Közelebb intett magához, és a fülembe súgta:

– Nem tudom, érted... *Cuccokat.*

– Cuccokat?

– Hé, mit akarsz, ez bonyolult ügy. Gondolod, hogy épp egy olyan faszszopót fogok beavatni, mint *te?*

Vállat vontam.

– Oké, Eddie – folytatta, hát figyelj. Jövő hétig kapsz haladékot. Addig beszélj ezzel a fickóval, és szervezz meg

nekem egy találkozót. Ha megcsinálod, jutalékot is kapsz, de ha baszakodni mersz velem, a puszta kezemmel tépem ki a szíved, és kisütöm serpenyőben, megértetted?

Rámeredtem.

– Igen.

Az ökle a semmiből vágódott elő, akár egy torpedó, és a gyomorszájamba robbant. Kétrét görnyedtem a fájdalomtól, és megint megtántorodtam, de ezúttal sikerült kikerülnöm a dobozokat.

– Vagy igent mondtál? Akkor bocs. Tévedtem.

Még a lépcsőházból is felhallatszott a nevetése.

Amikor már újra lélegezni tudtam, a kanapéhoz mentem, és leheveredtem. Kinyújtóztam, és a mennyezetre irányítottam a tekintetem. Gennadij most már tényleg kezdett kezelhetetlenné válni. Valamit tennem kellett vele, és mielőbb, mert ha meglátja az apartmanomat a Celestialban, akkor többé nem lesz rá lehetőségem. Akkor már túl késő lesz. Kelleni fog neki. Az is, meg minden más, ami a birtokomban van.

Mindent tönkre fog tenni.

Később azonban, miután alaposabban átgondoltam a helyzetemet, rá kellett jönnöm, hogy az igazi gondot nem is Gennadij jelenti. A fő gond sokkal inkább az, hogy az MDT-készletem vészesen megcsappant. Az elmúlt egy hónap során mindig csak kivettem belőle, de egyszer sem vettem a fáradságot, hogy megszámoljam, mennyi maradt – *majd legközelebb,* odáztam el mindannyiszor, de sosem került rá sor. Túlságosan elkapott a gépszíj, az MCL-Abraxas, Celestial Building, *Ginny Van Loon* hármas minden gondolatomat lekötötte…

Átmentem a hálószobába, kinyitottam a gardróbot, előszedtem a barna borítékot, és az ágyra szórtam a tartalmát. Megszámoltam a tablettákat. Már csak durván kétszázötven volt belőle. A jelenlegi dózis mellett, és ha Gennadij továbbra

is a nyakamra jár, még néhány hónap, és elkopik. Még ha ki is iktatnám az oroszt az egyenletből, azzal is mindössze néhány hetet nyernék, ami nem oszt, nem szoroz, ha nem találok megoldást.

Ez volt az igazi probléma, és ezzel ismét visszatértem oda, ahonnan már nem egyszer próbáltam elrugaszkodni: Vernon jegyzetfüzetéhez. Valahol a névsorban, reménykedtem, csak lennie kell valakinek, aki tudja, honnan lehet újabb szállítmányt beszerezni, s talán azt is, hogyan kell adagolni, hogy ne dögöljek bele a szedésébe. Mert ha élni akarok ezzel az ajándékkal, amit a sors kéretlenül pottyantott az ölembe, választ kell találnom ezekre a kérdésekre – és nem *majd,* hanem *most.*

Átlapoztam a füzetet, és egy piros ceruzával áthúztam azokat a telefonszámokat, amikkel már próbálkoztam. Egy külön papírdarabra átírtam azokat, akiket még nem hívtam fel. Az első név a listán Deke Tauber volt. Korábban azért nem hívtam, mert nem hittem, hogy kapcsolni fogják egy ismeretlennek. A ‘80-as években kötvényeket árult, zsoké volt a Wall Streeten, de azóta átképezte magát és létrehozta az önfejlesztők szektáját, a Dekedeliát.

Minél tovább gondolkodtam ezen, annál inkább úgy éreztem, hogy vele kellene kezdenem. Bármennyire fura és rejtőzködő lett is, emlékeznie kell rám, hiszen Melissát ismerte. Hivatkozhatnék a *régi szép időkre.*

Tárcsáztam a számát, és vártam.

– Mr. Tauber irodája.

– Halló, beszélhetnék Mr. Tauberrel, kérem?

Gyanús csend.

A rohadt életbe!

– Megkérdezhetem, ki keresi?

– Hm… mondja meg neki, hogy egy régi barátja, Eddie

Spinola.

Újabb szünet.

– Honnan tudja ezt a számot?

– Nem hiszem, hogy ez önre tartozik. Most pedig, beszélhetnék Mr. Tauberrel, kérem?

Klikk.

Utálom, ha rám rakják a telefont, de számítottam rá, hogy ez fog történni.

Magam elé vettem a névsort.

Ki az?

Mit akar?

Honnan tudja ezt a számot?

A gondolat, hogy végigmenjek a listán, és egyik a másik után áthúzzak minden nevet, nem volt túlzottan csábító, ezért úgy döntöttem, egyelőre maradok Taubernél. Felmentem a Dekedelia honlapjára, és megnéztem, milyen tanfolyamokat kínálnak, milyen könyveket és videókat árulnak. Az egészet nagyon profin állították össze, azzal a nyilvánvaló céllal, hogy a bevételen túl új tagokat is toborozzanak.

Elszörfözgettem egy darabig, és találtam egy érdekes linkgyűjteményt különböző szektákról, egy CultWatch nevű hálózatot, ami ezektől próbálta óvni az embereket, különböző szervezeteket, melyek „aggódó szülőket” tömörítettek, és egyéb olyan weboldalakat, amik agykontrollal, „távgyógyítással” és hasonló kérdésekkel foglalkoztak. Végül egy képzett kilépési tanácsadó honlapján kötöttem ki. A seattle-i férfi, akitől tizenöt évvel ezelőtt ragadta el a fiát egy „Ragyogó vénusziak” nevű csoport, a Dekedeliát is említette a honlapján, ezért úgy döntöttem, kiderítem a telefonszámát, és felhívom. Beszélgettünk néhány percig, s bár nem sokra mentem vele, sikerült megtudnom tőle egy New York-i „aggódó szülői csoport” számát. Felhívtam a szervezet titkárát

– egy aggódó és kétségkívül félcédulás szülőt, aki megadta egy magánnyomozó iroda számát, ezek ugyanis néhány tag megbízásából megfigyelés alatt tartották a Dekedeliát. Több próbálkozást és némi cselezést követően kapcsolták az ügynökség egyik nyomozóját, bizonyos Kenny Sanchezt.

Közöltem, hogy információim vannak Deke Tauberről, és csereüzletet ajánlottam. Eleinte gyanakodott, de végül belement, hogy találkozzunk – a Rockefeller Plaza korcsolyapályáján.

Két órával később már a 47. utcán sétáltunk, aztán átvitorláztunk a 6. sugárútra, elmentünk a Radio City Music Hall mellett, és továbbhaladtunk a Central Park déli része felé.

Kenny Sanchez alacsony volt, pocakos, és barna öltönyt viselt. Eleinte tartózkodóan viselkedett, de tíz perc alatt sikerült megpuhítanom, és egészen megnyílt. Azt füllentettem neki, hogy Deke Tauber barátja voltam a ‘80-as években, de aztán valahogy megszakadt köztünk a kapcsolat. Ezt izgalmasnak találta, és rögtön fel is tett nekem néhány kérdést. Készségesen válaszoltam neki, amivel sikerült azt a benyomást keltenem, hogy hajlandó vagyok megosztani vele minden rendelkezésemre álló információt – ami azt jelentette, hogy mire én kezdtem kérdéseket feltenni *neki,* már egészen megnyertem magamnak.

– A szekta vallási alaptétele az, Eddie – mondta bizalmas hangon Kenny Sanchez, hogy az egyénnek meg *kell* szabadulnia a család jelentette béklyóktól, és önállóan újra kell teremtenie magát egy erre alkalmasabb környezetben. – Egy pillanatra megállt, és vállat vont, mintha el akarná határolni magát attól, amit az imént mondott, aztán elindult, és folytatta: – Amikor elkezdték, a Dekedelia nem volt se több, se kevesebb, mint a többi hasonló szekta: előadások, meditáció, hírlevelek… tudja, hogy megy ez. Akárcsak a többieket, ezt is valami olcsó, gagyi miszticizmus lengte körül, de a helyzet hamar megváltozott, s ennek a „szellemi” mozgalomnak az atyja szinte egyik pillanatról a másikra

elkezdett bestseller könyveket és videókat publikálni.

Időnként rápillantottam, hogy érzékeltessem, csupa fül vagyok. Tagoltan beszélt, és szemmel láthatóan nyakig beleásta magát az ügybe, de attól tartottam, hogy mindjárt közli, a mondandója végére ért.

– A gondok ezután kezdődtek. A szekta egymás után szippantotta magába az embereket, általában reménytelen helyzetben lévő fiatalokat, akik gyakorlatilag megszűntek létezni a külvilág számára. Ugyanakkor, nem volt ebben semmi illegális, mert a tagok egyetlen esetben sem mulasztottak el búcsúlevelet írni a családjuknak, így… – tartotta fel a jobb mutatóujját –…ügyesen elejét vették a rendőrségi nyomozásnak.

Kenny ezután elmondta, hogy három fiatal személy után nyomoz, akik tavaly tűntek el; még részleteket is elárult róluk, bár nem kértem erre, és ami azt illeti, nem is tartozott rám.

– Na és hogy halad a nyomozás?

– Nos, attól tartok, nem olyan jól – felelte. Láttam rajta, hogy nem szívesen mondta ezt, de nem akarta elferdíteni az igazságot. Aztán, mintha szépíteni akarná a helyzetet, hozzátette: – De úgy tűnik, valami nem stimmel náluk. Egy-két hete az a hír járja, hogy Deke Tauber megbetegedett. Nem mutatkozik, nem tart előadásokat, nem dedikál. Lehetetlen elérni.

– Hm.

Úgy éreztem, itt az ideje előjönni a farbával.

Elmondtam, okom van azt hinni, hogy Deke Tauber egy újfajta, komoly függőséget okozó designer drogot szed, és ha tényleg beteg, akkor az azért lehet, mert az egyetlen ismert személy, akitől be lehet szerezni a cuccot, nemrégen… eltűnt, cserbenhagyva a kuncsaftjait. Kenny Sanchezt természetesen érdekelte a dolog, de úgy tettem, mintha magam sem tudnék erről többet, és rögtön kérdésekkel kezdtem bombázni Tauber

társáról, aki sejtésem szerint egy Todd nevű férfi lehetett. Ha ebben segítene nekem, akkor én is hajlandó lennék továbbítani neki minden újabb információt, amire sikerül fényt derítenem erről a drogvonalról.

Kenny Sanchez már eddig is túl sokat elárult nekem ahhoz, hogy a személyiségi jogok védelmére hivatkozhasson, de azért megpróbálta.

– Információt gyűjteni Tauber társáról? Nem is tudom, Eddie... ez nem lesz könnyű. Úgy értem, kötnek minket a titoktartási szabályok... meg a szakmai etika... satöbbi...

Lefékeztem a 6. sugárút és a Central Park sarkán, és Kenny felé fordultam. Ő is megállt. Mélyen a szemébe néztem.

– Általában hogyan szerzi az értesüléseit, Kenny? Az is csak egy árucikk, nem? Vagy nevezzem inkább fizetőeszköznek? Bármelyik legyen is, csak egy egyszerű cserét kértem.

– Gondolom.

– Úgy értem, a forrásai nem ugyanezt csinálják?

– Igen, de...

– Ők is csak adnak, és cserébe kapnak valamit.

Addig fűztem, míg végül bele nem ment, hogy segíteni fog. Azt ígérte, megnézni, mit tehet, majd szemérmesen hozzátette, hogy ha nagyon próbálkozik, esetleg még a Tauber telefonbeszélgetéseiről készült nyilvántartást is meg tudja szerezni.

A hétvége hátralevő részét azzal töltöttem, hogy összepakoltam a maradék cuccaimat, és a nagy részüket átvittem a Celestialba. Megismerkedtem a recepción trónoló főnökkel, Richie-vel, aztán ellátogattam néhány további bútorszalonba, s megnéztem a legújabb konyhai berendezéseket és házimozikat is. Megvettem Dickens összes művét – amit már régóta terveztem megtanultam spanyolul – ami már szintén régóta tervben volt majd elolvastam

eredetiben a *Száz év magány*t.

Hétfő reggel felhívott Kenny Sanchez. Megkérdezte, találkozhatnánk-e, és egy kávézót javasolt a Columbus sugárúton a nyolcvanas utcák környékén. Tiltakozni akartam, és azt kérni, találjon ki egy másik helyszínt, a belvároshoz közelebb, de végül mégsem tettem. Ha ez az ő magánnyomozói heppje, hogy nyilvános helyeken szeret találkozni – korcsolyapályán, kávézóban akkor legyen. Mielőtt kimentem volna, még elintéztem néhány telefont: áttettem későbbre a találkozót a 10. utcai háziúrral – akinek a kulcsokat kellett átadnom, és megpróbáltam elérni a fickót, akivel az új fürdőszobámat akartam kicsempéztetni, de nem sikerült. Beszéltem Van Loon titkárnőjével is, és a délután közepére rakattam néhány megbeszélésemet.

Aztán lementem az 1. sugárútra, és taxiba ültem.

Ez múlt hét hétfőn volt.

Most, miközben itt ülök a Northview Motor Lodge motelszobájában, hátborzongató csenddel körülölelve, hihetetlennek tűnik, hogy ennek mindössze öt napja. Ugyanennyire hihetetlen az is – mindazok fényében, ami azóta történt, hogy aznap olyan gondok gyötörtek, mint megbeszéléseket szervezni és átszervezni, utolérni egy hidegburkolót, vagy ostoba lépéseket tenni az MDT-ügy megoldására…

Odakint a fény mintha megmoccant volna. A sötétség vesztett tömörségéből, már nem kell hozzá sok, és kékülni fog a pereme a láthatár felett. Késztetést érzek, hogy letegyem a laptopot, kimenjek és megnézzem az égboltot, érezzem a mérhetetlen mozdulatlanságot, ami körülveszi ezt az apró tisztást a vermonti országút szélén.

De maradok, ahol vagyok – idebent, a vesszőből font fotelben, és folytatom az írást. A helyzet ugyanis az, hogy már nem sok időm maradt.

A taxival, úton a kávézóhoz, elmentünk az Actium mellett –

a Columbus sugárúton. Ez volt az az étterem, ahol Donatella Alvarezzel szemközt ültem azon az estén. Csak egy pillanatra láttam, ahogy elsuhantunk mellette. Zárva volt, és furán laposnak, valószerűtlennek tűnt, akár egy elhagyatott filmgyári díszlet. Hagytam a fejemnek, hogy visszajátssza mindazt, amire emlékeztem a vacsorából és az azt követő fogadásból Rodolfo Alvarez műtermében, de nem telt bele sok, és azok a rikító és rémesen dagadt festett figurák szaporodni kezdtek és mindent kitakartak, ezért gyorsan megálljt parancsoltam magamnak. Hogy kizárjam őket, szorgalmasan olvasni kezdtem az előttem lévő ülés hátára ragasztott „Az utas jogai” tájékoztatót.

A kávézóban Kenny Sanchezt az egyik bokszban találtam. Épp sonkás tojást evett. Az asztalon, a kávéscsésze mellett, egy nagy, barna boríték hevert. Leültem Kennyvel szemközt, és biccentettem.

A fickó megtörölte a száját az asztalkendőjével, és megkérdezte:

– Hogy van, Eddie? Nem enne valamit?

– Nem, köszönöm, csak egy kávét kérek.

Leintett egy arra járó pincérnőt, és rendelt nekem egyet.

– Hoztam magának valamit – mondta Kenny, és megkopogtatta a borítékot az mutatóujjával.

A szívem egy pillanat alatt tempót váltott.

– Ez remek. Mi van benne?

Kenny belekortyolt a kávéjába.

– Mindjárt rátérünk arra is, Eddie, de előbb válaszoljon nekem őszintén: az a designer drog, amiről beszélt, mennyire valódi? Úgy értem… egyáltalán, honnan tud róla?

Nyilvánvaló volt, hogy miután elváltunk, átgondolta a beszélgetésünket, és arra a következtetésre jutott, hogy át akarom verni, anélkül akarom kiszedni belőle az információt,

hogy bármi hasznosat kaphatna cserébe.

– De még mennyire, hogy valódi – feleltem, de rögtön el is hallgattam, mert a pincérnő visszatért a kávéval, s ezzel alkalmat adott, hogy gyorsan kitaláljak valamit. De nem volt mit, és nekem szükségem volt arra az információra.

Miután a pincérnő távozott, folytattam:

– Vannak ugye ezek a doppingszerek, amikről annyit olvashat az ember az újságokban. Úszók, atléták, súlyemelők... tudja, hogy van ez. Nos, ez is egy ilyen cucc, azzal a különbséggel, hogy ez az agyat turbózza fel. Egyfajta szteroid a szellemi erőnlét fokozására.

Kíváncsian hallgatott, de nem reagált, várta a további infót.

– Ismertem azt az embert, aki ellátta a cuccal Taubert. – A boríték felé intettem a fejemmel. – Ha ebben a Tauber telefonbeszélgetéseiről vezetett nyilvántartás van, akkor szerepelnie kell benne az ő nevének is. Vernon Gant.

Kenny Sanchez habozni látszott, de aztán fogta a borítékot, és kivett belőle egy köteg papírt. Ahogy átlapozta, láttam, hogy a lapok nevekkel, telefonszámokkal és dátumokkal vannak tele.

– Itt van – fordította elém az egyiket. – Vernon Gant.

– És akad Todd nevű is?

– Igen. Csak három-négy hívás, mindegyik egy-két nap leforgása alatt. – Azt követően, hogy Vernon Gant már nem szerepel a hívó felek között?

Ismét átnézte a listát, végül bólintott, és közölte:

– Igen, igaza van. – A borítékra tette a papírköteget. – És ez mit jelent? Eltűnt?

– Vernon Gant meghalt.

– Ah.

– A sógorom volt.

– Értem. – Kenny Sanchez sóhajtott egyet. – Sajnálom.

– Nem kell. Egy gennyláda volt.

Egy darabig mindketten csendben ültünk, aztán fogtam a papírokat, és kérdőn Kennyre néztem.

Bólintott.

Találomra belelapoztam a listába, aztán lassan végigpörgettem a lapokat, és az egyiken kiszúrtam Todd nevét. A vezetékneve Ellis volt.

– Ez a szám New Jerseyben cseng ki, nem igaz?

– De. Utánanéztem. A vonal egy United Labtech nevű cég nevén van. Valahol Trenton mellett van a telephelyük.

– United Labtech?

Bólintott, aztán megkérdezte:

– Akarja, hogy kivigyem oda?

Az autója az utcában parkolt, és pár perccel később már a Henry Hudson Parkwayen száguldottunk. Áthajtottunk a Lincoln-alagúton New Jerseybe, majd ráfordultunk az autópályára. Amikor beültünk az autóba, Kenny Sanchez a kezembe nyomta a borítékot; most, hogy volt egy kis időm, kivettem belőle a listát, és tüzetesen átnéztem. Láttam, hogy Sanchez kényelmetlenül érzi magát emiatt, de nem szólt egy szót sem. Hogy oldjam a feszültségét, kérdezgetni kezdtem a munkájáról, a törvények furcsaságairól, a családjáról – mindenféléről, aztán hirtelen visszakanyarodtam a listához: kik ezek az emberek? Lenyomozott minden hívást? Jutott valamire?

– A legtöbben – felelte, a Dekedelia üzleti részéhez kötődnek. Kiadók, terjesztők, ügyvédek. Ezeknek természetesen kapcsolatban kell lenniük Tauberrel, ezért őket kipipálhattuk. Van viszont húsz-huszonöt személy, akiket nem.

– És ezek kik? Rendszeresen hívták Taubert? Vagy ő hívta őket?

– Is-is. Mindannyian magánszemélyek, nagyobb városokból, szerte az országban. Vezetői pozíciókat töltenek be a legkülönbözőbb vállalatoknál, melyeknek, legalábbis látszólag, semmi közük a Dekedeliához.

– Mint például ez a… – választottam ki egy államon kívüli telefonszámot –…Libby Driscoll? Philadelphiából, ugye?

– Igen.

– Hm.

Miközben az ablakon át a tovasuhanó benzinkutakat, gyárakat, Pizza Hutokat és Burger Kingeket néztem, azon tűnődtem, kik lehetnek ezek az emberek. Gondolatpróbának vetettem alá néhány elméletet, de mielőtt még bármire is jutottam volna, arra kellett felfigyelnem, hogy Kenny Sanchez gyakrabban néz a visszapillantó tükörbe, mint az útra, illetve minden nyilvánvaló ok nélkül sávot vált – nem egyszer vagy kétszer, hanem háromszor is.

– Valami gond van? – kérdeztem.

– Azt hiszem, követnek minket. – Megint sávot váltott, majd gyorsított.

– Követnek? Kik?

– Nem tudom. Az is lehet, hogy nem. Csak… elővigyázatos vagyok.

Hátratekertem a nyakam. A forgalom mögöttünk lévő fele három sávon hömpölygött, hosszan kígyózó hangyaseregként az autópálya szalagján, egy ipartelepekkel beültetett dombvidék lejtői között. Nehéz volt elképzelnem, hogyan tudott Sanchez kiszúrni egyetlen autót a temérdek közül.

Nem mondtam semmit.

Percekkel később rátértünk a trentoni lehajtóra, s számtalan kanyargás után megálltunk egy jeltelen, földszintes épület előtt. Hihetetlenül hosszú volt, és úgy nézett ki, mint egy raktár. Hatalmas parkolója csak félig telt meg autókkal. Az

egyetlen azonosító a parkoló főbejárata elé kihelyezett apró tábla volt „United Labtech” felirattal és egy tudományos hatásúnak szánt logóval – egy több spirálvonalból kialakított alakzat kék, hajlított hálóval a háttérben. Behajtottunk és leparkoltunk.

Csak most fogtam fel, milyen közel állok ahhoz, hogy végre találkozzak Vernon Gant társával; éreztem, hogy az adrenalin elönti az ereimet.

Ki akartam nyitni az ajtót, de Sanchez a karomra tette a kezét.

– Nocsak! Hová megyünk?

– Mi?

– Nem sétálhat be csak úgy oda. Szükségünk lesz valami fedősztorira. – Áthajolt előttem, és benyúlt a kesztyűtartóba. – Bízza rám. – Kivett egy marék névjegykártyát, és kiválasztott közülük egyet. – A biztosítós duma ilyen esetekben mindig be szokott jönni.

Tanácstalanul rágni kezdtem az alsó ajkamat.

– Nézze, csak bemegyek és megnézem, bent van-e – mondta Sanchez. – Mindig ez az első lépés.

Haboztam.

– Rendben.

Néztem, hogy kiszáll az autóból, odamegy az épület ajtajához, és eltűnik mögötte.

Igaza van, hogyne, láttam be. Óvatosan kell közelítenem Ellishez, különben elijesztem, s akkor mindennek lőttek.

Ahogy ott üldögéltem, egyszer csak megszólalt a mobiltelefonom.

– Halló!

– Carl vagyok, Eddie.

– Mi a helyzet?

– Azt hiszem, megvan. Az elképzelések találkozása. Hank és Dan. Megkértem őket, vacsorázzanak nálam ma este, és úgy tűnik, egymás tenyerébe fognak csapni.

– Remek. Mikor?

– Fél kilenc. Lemondtam mára az összes találkozóját, úgyhogy... apropó, hol is van most?

– New Jerseyben.

– Mi a...

– Ne akarja tudni.

– Nos, vonszolja vissza ide a seggét amilyen gyorsan csak tudja. Még rengeteg dolgot kell megbeszélnünk a vacsora előtt.

A karórámra pillantottam.

– Adjon nekem egy órát.

– Oké. Akkor egy óra múlva.

Kóválygó fejjel raktam el a telefont. Túl sok minden jött össze egyszerre: Todd Ellis, az üzlet, az új lakás...

A következő pillanatban Kenny Sanchez bukkant elő az épületből. Fürgén az autóhoz jött és beült mellém.

Ránéztem, tekintetemben egy néma, esdeklő „Hogy ment?”-tel.

– Azt mondják, már nem dolgozik itt.

Felém fordult.

– Két hete lépett ki, és nem hagyott meg se címet, se telefonszámot, ahol el lehetne érni.

24.

Néma csendben tértünk vissza a városba. Todd Ellis eltűnésének a hírére olyan ideges lettem, hogy a hányinger

kerülgetett. Az is mellbe vágott, hogy már nem dolgozik a United Labtechnél, mert ha csakugyan itt állították elő az MDT-t, akkor hogyan fogok utánpótlást kapni belső kapcsolat nélkül? Már a Lincoln-alagút közepénél jártunk, amikor megkérdeztem Sancheztől:

– Gondolja, hogy a nyomára tud bukkanni?

– Megpróbálok.

Éreztem a hangjából, hogy kezd elege lenni, és nem akartam így elválni tőle. Szükségem volt rá.

– Megpróbálja?

– Igen, de bárcsak...

Elhallgatott, és türelmetlenül sóhajtott egyet. Nem akarta kimondani, ezért megtettem helyette én.

– Azt kívánja, bárcsak több lenne a tarsolyában, mint az én, elismerem, eléggé hihetetlenül hangzó sztorim.

Tétovázott, de végül elismerte:

– Igen.

Elgondolkodtam ezen, s amikor előbukkantunk az alagútból, azt mondtam neki:

– Ezek az emberek a listán, ez a huszonöt személy, akit nem tud hova tenni... Beszélt valamelyikükkel?

– Néhánnyal igen, még akkor, amikor elkezdtük lenyomozni a hívásokat.

– Az mikor volt?

– Úgy három hónappal ezelőtt. De zsákutcának bizonyult.

Elővettem a telefonomat, és beütöttem egy számot.

– Kit hív?

– Libby Driscollt.

– De honnan...

– Jó a memóriám… Libby Driscollal szeretnék beszélni.

Két másodperccel később az ölembe tettem a telefont.

– Betegszabadságon van. Már egy hete.

– Tehát?

Kivettem a listát a borítékból, megkerestem a következő államon kívüli telefonszámot, egyeztettem Sanchezzel, aztán felhívtam.

Ugyanaz volt a helyzet.

A 42. utcánál jártunk, ezért megkérdeztem Sanchezt, nem tudna-e kitenni az 5. sugárúton.

– Csak megérzés – mondtam neki, de attól tartok, bárkit hívjon is fel a rövidebbik listáról, azt fogja hallani, hogy az illető beteg. Továbbá, előbb-utóbb arra is rá fog jönni, hogy az a három személy, akiket keres, az eltűnt szektatagok, ott vannak ugyanezen a listán…

– *Mi?*

–…miután az MDT-48-cal felturbózva, amivel Deke Tauber látta el őket, sikeres karriert futottak be.

– *Jézusom!*

– A készlet azonban kifogyott, ezért betegek.

Sanchez megállt az 5. sugárút sarkán.

– Arra tippelek – folytattam, hogy a húsz-egynéhány ember közül senki sem az, akinek kiadja magát. Mint mondta, újjáteremtették magukat egy alkalmasabb környezetben.

– De…

– Valószínűleg nem is tudnak róla, hogy szedik. *Tőle* kapják, nem tudom, hogyan, és valószínűleg a tekintélyes igazgatói fizetésükből lecsípett százalékkal fizetnek érte, tudtukon kívül.

Kenny Sanchez előremeredt a kormány felett, szinte hallani lehetett, ahogy a kerekek forognak az agyában.

– Nézze, máris utánanézek ennek – szólalt meg, és ha van valami, haladéktalanul tájékoztatom.

Kiszálltam az autóból, még mindig kicsit émelyegve, de ahogy elindult az 5. sugárúton a 48. utca felé, és visszagondoltam arra, milyen ügyesen visszatereltem Kenny Sanchezt az ügyre, máris jobb kedvem kerekedett.

A délutánt azzal töltöttem, hogy Carl Van Loonnal még egyszer végigmentünk ugyanazokon a dolgokon, amiken már százszor átrágtuk magunkat, különös tekintettel az üzlet bejelentésének közönségkapcsolati stratégiájára. Nagyon izgatott volt, hogy végre sikerülhet nyélbe ütni az üzletet, és semmit sem akart a véletlenre bízni. Amiatt is nagyon izgult, hogy az eseményre az otthonában, a Park sugárúton fog sor kerülni, ami – bár azóta ő ezt elfelejtette – az én ötletem volt. Az elmúlt – lázas előkészülettel töltött – hetekben Hank Atwood és Dan Bloom mindössze kétszer találkozott, akkor is igen rövid és hivatalos körülmények között. Ezért gondoltam, hogy ideje lenne egy kötetlen vacsorának, semleges terepen, mondjuk Van Loon lakásán, ahol a felek baráti légkörben, szivarral és brandyvel a kézben tehetnék meg az egyetlen dolgot, ami még hátra van: egymás szemébe nézni a dohányzóasztal felett, és azt mondani, hogy „Rendben, bakker, egyesüljünk.”

Délután négy körül elhagytam az irodát, és átmentem a 10. utcába, hogy találkozzak a háziúrral. Átadtam neki a kulcsokat és elhoztam a maradék cuccokat – köztük az MDT-t tartalmazó borítékot. Fura volt utoljára becsukni magam mögött az ajtót és úgy kisétálni az épületből, hogy többé már nem jövök vissza, mert nem egyszerűen arról volt szó, hogy búcsút kell vennem attól a helytől, amit az utóbbi hat évben az otthonomnak mondhattam – úgy éreztem, bizonyos értelemben *önmagamat* is hátrahagyom. Az elmúlt hetek során fokozatosan levetettem magamról régi énem jelentős részét, de azt hiszem, tudat alatt még mindig úgy voltam vele, hogy amíg itt lakom, a 10. utcai lakásban, addig bármikor adva lesz

a lehetőség, hogy ha szükségessé válik, visszafordítsam a folyamatot – mintha a hely magába itta volna a genetikai lenyomatomat, s a falak segíthettek volna helyreállítani régi mozdulataimat, a napi rutinomat, *mindent,* ami én voltam. Most azonban, amikor beültem a taxi hátsó ülésére, kezemben a maradék holmimmal, ami elfért egy sporttáskában, biztosan tudtam, hogy ezúttal végleg elvágtam a zsinórt, és a sodrás magával ragadott.

Egy órával később az új lakásom ablakánál álltam, és a várost néztem a hatvannyolc emelet magasságából. A nappaliban voltam, dobozokkal és faládákkal körülvéve, egy szál köntösben, kezemben pezsgővel. A kilátás fantasztikus volt, s az este is annak ígérkezett. Emlékszem, az is eszembe jutott akkor, hogy ha ezt jelenti sodródni, hozzá tudnék szokni…

Este nyolcra értem Van Loon lakására, ahol egy nagy, csupa kárpit fogadószobába vezettek. Pár perccel később a házigazda is megjelent, és itallal kínált. Kissé feldúltnak látszott. Mint kiderült, a felesége nem volt otthon, és Carl attól tartott, hogy nélküle nem lesz képes megfelelően szórakoztatni a vendégeket. Emlékeztettem, hogy minket leszámítva mindössze Hank Atwood, Dan Bloom és egy-egy tanácsadójuk lesz jelen, és nem extravagáns társasági eseményről van szó, hanem baráti hangulatú üzleti vacsoráról. Egy baráti, de messzemenő következményekkel járó vacsoráról.

Van Loon gyengéden a vállamra csapott.

– Baráti, de messzemenő következményekkel járó. Ez tetszik.

A többiek két hullámban érkeztek meg, mintegy öt perc különbséggel, s hamarosan már mindannyian pohárral a kézben álltunk, gondosan ügyelve arra, hogy még véletlenül se kerüljön szóba az MCL-Abraxas fúzió. Az este alkalmi voltának megfelelően én fekete kasmírszvettert és fekete gyapjúnadrágot viseltem, mindenki más azonban, beleértve

Van Loont is, vászonnadrágban és pólóingben volt. Ettől egy kicsit másnak éreztem magam, és valahogy megint az volt a benyomásom, hogy ez az egész, amiben részt veszek, mindössze egy bonyolult és igen valósághű számítógépes játék. Az ellenség a pólóinges csapat, nekem pedig addig kell beszéltetnem őket, míg fel nem adják, vagy míg rá nem jönnek, hogy csaló vagyok, és ki nem zárnak a játékból.

Ez az idegenségérzés végigkísérte az est első felét, de végeredményben nem is volt annyira kellemetlen, és egy idő után arra is rájöttem, mi rejlik a háttérben: ez az egész az én művem. Én vezettem a tárgyalásokat, én segítettem struktúrát adni a fúzió folyamatának, én segítettem kisimítani az ellentéteket – de most a folyamat véget ért. Ez a vacsora már csak formaság. Több kihívást itt már nem találok, ideje továbbállnom, valami újba kezdenem.

Mintha megérezték volna ezt, Hank Atwood és Dan Bloom – külön-külön, négyszemközt, diszkréten – felvetették, hogy alkalmasint szerepet vállalhatnék az új médiaóriás irányításában. Diplomatikus választ adtam mindkettőnek, mondván, mindenekelőtt Van Loonnak tartozom hűséggel, de természetesen nagy megtiszteltetés, hogy rám is gondoltak. Egyébként sem tudtam, mit szeretnék kihozni egy ilyen ajánlatból – kivéve azt, hogy a kihívás legyen egészen más, mint az eddigiek. Esetleg vezethetnék egy filmstúdiót, vagy kidolgozhatnék egy új globális vállalati stratégiát.

Vagy pályát módosíthatnék, és a politika felé fordulhatnék. Jelöltethetném magam szenátornak.

Átszállingóztunk a szomszéd szobába, és leültünk a nagy, kerek ebédlőasztal köré. Miközben a gondolataim még mindig egy esetleges politikai karrier körül jártak, szimultán elbeszélgettem Dan Bloommal a házasítatlan malátawhiskykről. Ez a réveteg elmeállapot végig kitartott a vacsora alatt (tagliatelle volt nyúlragуval és zöldborsóval, amit hirtelensült gesztenyés őzhús követett), és azt a benyomást kelthette a többiekben, hogy legszívesebben

egyedül lennék. Egyszer-kétszer fel is tűnt, hogy Van Loon tekintete elidőzik rajtam, s ilyenkor arcáról csodálkozást és aggodalmat véltem leolvasni.

A főfogás közepe táján a beszélgetés az üzletre terelődött, és ott is maradt, míg a két palack 1947-es Château Calon-Ségur kitartott, de nem tovább, mert amint a fúzió témája felvetődött, hamar világossá vált, hogy az elmúlt hetek részletes egyeztetései és lázas számolgatásai csak a körítést képezték, s ami igazán fontos, az az elvi megállapodás. A Van Loon & Associates pedig mindent megtett annak érdekében, hogy ez megszülethessen – és éppen ebben rejlett a közvetítés művészete: úgy vezényelni az eseményeket, hogy aminek meg kell történnie, az megtörténjen. Most azonban, hogy az egész ügy gyakorlatilag robotpilótán volt, úgy éreztem, mintha madártávlatból szemlélném az eseményeket, vagy egy füstszínű üveg mögül figyelném a többi szereplőt.

Miután a tányérokat eltakarították az asztalról, érezhető feszültség támadt a szobában. A beszélgetés immár önmagát terelte, és úgy tűnt, a pillanat eljött. Megköszörültem a torkomat, s ekkor, mintegy végszóra, Hank Atwood és Dan Bloom átnyúlt az asztal felett, és kezet fogtak.

Ezt rövid taps követte, öklök emelkedtek győzedelmesen a levegőbe, aztán egy üveg Veuve Clicquot és hat pohár jelent meg az asztalon. Van Loon felállt, színpadias mozdulatokkal felbontotta a pezsgőt, majd pohárköszöntő következett. Illetve következő, és még *nekem* is jutott egy. Dan Bloom megemelte a poharát, és gondosan megválogatva a szavait, megköszönte nekem a fáradhatatlan odafigyelést és a lankadatlan elkötelezettséget. Van Loon kifejezte a reményét, hogy egyikünknek sem – mármint neki meg nekem – kell majd azt éreznie, hogy miután segítettünk tető alá hozni az amerikai magánszektor történetének legnagyobb fúzióját, többé már semmi nem jelenthet kellően izgalmas kihívást.

Megjegyzését szívből jövő nevetés fogadta, ami egyszersmind segített a társaságnak átlendülni az üzlet

témáján, és továbbevezni az este következő megállójához – a desszerthez (mandulás grillázs), a szivarhoz és az egy-két órányi kedélyességhez. A beszélgetésből – mely csapongó volt és meglehetősen komolytalan – én is kivettem a részem, de a felszín alatt a képzeletem önálló életre kelt, és tovább szőtte éber álmomat, előbb arról, hogy New York államot fogom képviselni a szenátusban, majd elkerülhetetlenül továbblépett, s a távolabbi jövőt vette célba, ahol már a Demokrata Párt elnökjelöltjeként láthattam viszont magam.

Csak álmodoztam, de minél tovább tartott, annál inkább úgy éreztem, hogy tényleg a politika felé kellene fordulnom, mégpedig azért, mert éppen ahhoz értek a legjobban, ami ehhez szükséges: magam mellé tudom állítani az embereket, fel tudom lelkesíteni és rá tudom venni őket, hogy azt tegyék, amit én akarok. Végtére is *ezek* a fickók – milliárdosok pólóingben – valósággal versengtek a figyelmemért. Mennyivel lenne nehezebb az amerikai szavazók rajongását elnyernem, elegendő arányban ahhoz, hogy megválasszanak? Egy jól kidolgozott ütemtervvel, és szorgos munkával öt éven belül elérhetem, hogy különböző albizottságok és eseti bizottságok tagja legyek, utána pedig... ki tudja?

Úgy éreztem, ez az „ötéves terv”-dolog pontosan az, amire szükségem van – célt adhat, segíthet elégetni és kielégíteni az MDT-táplálta hihetetlen energiamennyiséget, illetve ambíciót.

Arról sem feledkeztem meg, hogy az ehhez szükséges MDT-készlet nem áll rendelkezésemre, sőt, ami van, az is riasztóan kevés, de biztos voltam benne, hogy így vagy úgy, és előbb, mint utóbb, ezt is megoldom. Kenny Sanchez meg fogja találni Todd Ellist, ő pedig folyamatosan el fog látni a cuccal. Megoldok mindent, lépésről lépésre.

Este tizenegy tájban egyetértettünk abban, hogy ideje szedelőzködni. Úgy terveztük, másnap sajtótájékoztatót lesz, ahol bejelentik a fúziót. A sztorit már reggel kiszivárogtatják, a sajtótájékoztatóra pedig délután kerül sor. A média össztüzet fog zúdítani ránk, de ezt most egyik szereplő sem bánta.

Hank Atwooddal még az asztalnál ültünk, egymás mellett, és tűnődve a brandyt forgattuk a poharunkban. A többiek álltak, csevegtek, a szivarfüstöt vágni lehetett volna a levegőben.

– Jól van, Eddie?

Hankre néztem.

– Igen, jól. Miért?

– Csak úgy. Egy kissé lehangoltnak tűnik.

Elmosolyodtam.

– Csak a jövőn merengtem.

– Nos... – Hank a poharamhoz koccintotta a sajátját –...akkor igyunk arra...

Ebben a pillanatban kopogtattak, és Van Loon, aki az ajtó közelében állt, odament, és kinyitotta.

–...mielőbb és hosszú távon...

Van Loon kinézett, aztán intett a kint álló személynek, hogy jöjjön be, de úgy tűnt, az illetőnek – bárki volt is az – esze ágában sincs ezt tenni.

Aztán meghallottam a hangját:

– Nem, apa, én egyáltalán nem gondolom azt, hogy...

– Csak egy kis szivarfüst, az ég szerelmére. Gyere be, és üdvözöld őket.

–...bárhogyan is – mondta Atwood, az ígéret földje.

Ittam egy kortyot a poharamból.

– Mi?

– A jövő, Eddie, a jövő.

Szórakozottan rápillantottam, aztán ismét az ajtóra néztem. Ginny tétován a szobába lépett, aztán lábujjhegyre állt, és arcon csókolta az apját. Pántos selyemtop volt rajta és

kordbársony nadrág, bal kezében szarvasbőr kézitáskát tartott. Miközben elhúzódott az apjától, rám mosolygott, majd felemelte a jobb kezét, és meglebegtette az ujjait – az üdvözlés, azt hiszem, Hank Atwoodnak is szólt. Egy kicsit beljebb jött, és ekkor Van Loon kinyújtotta a kezét, hogy üdvözöljön egy második személyt is, akit mindeddig elrejtett előlünk az ajtó. Egy-két másodperccel – és egy erőteljes kézrázással – később egy huszonöt év körüli fiatalember bukkant elő az ajtó mögül.

Ginny illedelmesen kezet fogott Dan Bloommal és a másik két vendéggel, aztán megfordult, és rátette a kezét a velem szemközt lévő üres szék támlájára.

A fiatalember és Van Loon mondott valamit egymásnak, nevettek, s bár nehéz volt nem Ginnyre néznem, most mégis inkább őket figyeltem. A fiatalember kapucnis, cipzáros felsőt viselt, fekete, bordázott nyakú pólót és farmert. Sötétbarna haja volt és apró kecskeszakálla. Még nem találkoztunk, de ismerősnek tűnt. Mindenesetre volt benne – vagy rajta – valami, amit valahol már láttam. A jelek szerint nem most járt itt először.

Ginnyre néztem. Kihúzta a széket, és leült. A táskáját az asztalra tette, és összekulcsolta a kezét, mint aki arra készül, hogy kihallgatást tartson.

– Nos, uraim, mi a téma?

– A jövő – felelte Atwood.

– A jövő? Tudtátok, mi volt erről Einstein véleménye?

– Nem. Mi?

– Azt mondta, „Sose gondolok a jövőre. Anélkül is túl hamar itt lesz.” – Ginny a szemembe nézett, és hozzátette: – Hajlok egyetérteni vele.

– Hank! – szólt közbe Van Loon. Intett Atwoodnak, hogy menjen oda.

– Elnézést, drágám – mondta Hank, és kelletlenül felállt. Megkerülte az asztalt, és ekkor eszembe jutott, ki a fiatalember: Ray Tyner. Mint a filmsztárok állítólag igen gyakran, az életben némileg másképp mutatott, mint a valóságban. Előző nap olvastam róla valamelyik újságban. Most tért vissza egy velencei filmforgatásról.

– Szóval ez az – nézett körül Ginny. – A füstös hátsó szoba, ahol a titkos találkozók zajlanak a nagyok és a hatalmasok között.

Elmosolyodtam.

– Azt hittem, ez az ebédlőtök.

Vállat vont.

– Ja, de még sosem kajáltam itt. A konyhában szoktam. Ez itt sokkal inkább egy irányítóközpont.

Ray Tyner felé intettem a fejemmel. Atwood és Bloom, meg a többiek, köré gyűltek, s a fickó valamit mesélt nekik.

– Most éppen ki vezeti az irányítóközpontot?

Egy pillanatra hátrafordult a széken, hogy megnézze a fickót. A tekintetem szomjasan végigsiklott az arcélén, a nyaka ívén, meztelen vállán.

– Ó, Ray nem olyan – fordult vissza. – Ő egy cuki pofa.

– Ti ketten egy pár vagytok?

Szinte megütközve nézett rám.

– Mi az, másodállásban a hatodik oldalnak dolgozol?

– Puszta kíváncsiság. Információ esetleges jövőbeni felhasználásra.

– Mint mondtam, Mr. Spinola, én nem gondolok a jövőre.

– Ő az, aki miatt nem jössz el velem egy italra?

Tétovázott, aztán közölte:

– Nem értelek.

Én meg őt nem értettem.

– Mit nem értesz? – kérdeztem.

– Nem is tudom... – Az arckifejezése megváltozott, szavakat keresett. – Sajnálom... lehet, hogy ösztönös... de úgy érzem, amikor rám nézel, valaki mást látsz.

Nem tudtam, mit mondjak erre. Csak néztem idétlenül a brandyspoharamat. Ennyire nyilvánvaló lenne? Ginny tényleg Melissára emlékeztetett, de egészen addig a pillanatig nem fogtam fel, milyen mély hatást gyakorolt rám a hasonlóságuk.

A szoba túlsó végében nevetés harsant, s a társaság oszolni kezdett.

Ginnyre emeltem a tekintetem.

– Nem gondolok a múltra – igyekeztem okosnak mutatkozni.

– És a jelenre?

– Arra sem.

– Na igen – nevetett Ginny. – Úgyis egykettőre múlt lesz belőle.

– Valahogy így.

Ray Tyner odajött és megállt Ginny mellett. Az felnézett rá, és megfogta a kezét. Tyner felsegítette a székből.

– Ray, ő Eddie Spinola, egy barátom. Eddie, ő Ray Tyner.

Kezet nyújtottam az asztal felett.

Kimondhatatlanul elégedett voltam, hogy a barátjának nevezett.

Ilyen közelről Ray Tyner szinte földöntúlian jóképűnek tűnt. Elképesztő szeme volt, és olyan mosolya, hogy akkor is a társaság középpontja tudott volna lenni, ha egyetlen szót sem szól.

Arra gondoltam, megkérem, legyen az alelnökjelöltem.

Valamivel éjfél után értem vissza a Celestialba. Ez volt az

első éjszakám az új lakásban, de nem volt min aludnom. Egy szál bútorom se volt még, se ágy, se kanapé, se könyvespolc, semmi. Már rendeltem néhány cuccot, de még egyik sem érkezett meg.

Különben nem állt szándékomban alvással vesztegetni az időmet, úgyhogy nem számított. Inkább szobáról szobára jártam a hatalmas, üres apartmanban, és azt igyekeztem elhitetni magammal, hogy egyáltalán nem vagyok féltékeny, de még bosszús sem. Ginny Van Loon és Ray Tyner mesés párt alkotott, a szivarfüstöt eregető és százalékokról hadováló vén fingok mellett pedig még jobban mutattak.

Végül is mi okom lett volna bosszúsnak lenni?

Egy idő után előszedtem a dobozából a számítógépemet, rápakoltam egy faláda tetejére, felcsatlakoztam az internetre, és nekiláttam magamba szipkázni a nap pénzügyi híreit.

25.

Másnap reggel fél nyolckor már beszédvázlatokon dolgoztam a 48. utcán, s a sajtótájékoztatóra szánt anyagot is végső formába öntöttem. Mivel a bejelentésig már csak két óra volt hátra, és immár a titoktartás sem kötött minket, Van Loon összehívta néhány emberét, hogy segítsenek beindítani a PR-gépezetet. Bár nagy segítséget jelentettek, nagyobb lett a nyüzsgés, mint a Grand Central pályaudvaron.

Mielőtt elhagytam volna a lakást, bevettem a szokásos adagomat – három MDT-t és két Dexeront, de aztán az utolsó pillanatban visszamentem, beletúrtam a sporttáskába, és bevettem még két tablettát, egyet-egyet mindegyikből. Ennek eredményeként teljes gőzzel dolgoztam, de hamar rá kellett jönnöm, hogy a tempóm megrettentette Van Loon embereit – csupa olyan szakértőt, akik nálam jóval nagyobb tapasztalattal rendelkeztek. Hogy megelőzzek egy esetleges konfliktust, kialakítottam magamnak egy ideiglenes irodát az egyik

tárgyalóban, és elvonultam oda.

Fél tizenegy előtt Kenny Sanchez hívott a mobilomon. Egy nagy, ovális asztalnál ültem egy laptop és tucatnyi papírlap előtt, amikor a telefon kapást jelzett.

– Rossz híreim vannak, Eddie.

Éles fájdalom markolt a gyomromba.

– Mi történt?

– Nos, több dolog is. Megtaláltam Todd Ellist, de sajnos meghalt.

A rohadt életbe!

– Mi történt vele?

– Cserbenhagyásos gázolás, úgy egy héttel ezelőtt. A lakása környékén, Brooklynban.

Csesszék meg!

Ez tragédia volt, és nemcsak az elhunytnak és a családjának, hanem nekem is. Ha nincs Todd Ellis, akkor mihez kezdek? Kihez menjek? Ha nem szerzek utánpótlást, nincs esélyem.

Feltűnt, hogy Kenny Sanchez csendben van.

– Azt mondta, több dolog is történt – jutott eszembe. – Mi lenne a másik?

– Levettek az ügyről.

– *Mi?*

– Másik ügyet adtak, de hogy miért, azt nem tudom. Megkevertem a szart, de többet nem tehetek. Az ügynökségnek nagy részesedése van a piacon, és nem akarom elveszíteni az állásom.

– És ki vette át a helyét?

– Nem tudom. Az is lehet, hogy senki.

– Ez normális? Hogy így beleavatkozzanak?

– Nem. – Nagyon letörtnek tűnt. – Tegnap egész délután a telefonon lógtam, egészen késő estig. Aztán ma reggel behívtak, hogy tegyek jelentést, és közölték, szükség van rám egy másik ügynél, a dokumentációt pedig adjam át nekik.

Mit mondhattam volna erre?

– Mást nem sikerült megtudnia?

Sóhajtott, szinte láttam magam előtt, ahogy a fejét rázza.

– Igaza volt a listát illetően – mondta végül. – Hihetetlen.

– Van ötlete, mi értelme lehet ennek?

– Igaza volt, mindannyian új személyazonosság alatt élő szektatagok. A legtöbbjük beteg, de néhányukkal sikerült beszélnem. – Rövid szünet következett, Kenny egy újabb sóhajt hallatott, aztán folytatta: – A háromból, akiket kerestem, kettő kórházban van, a harmadik pedig otthon és súlyos migréntől szenved.

A hangja elárulta, hogy bár elvették tőle az ügyet, az új eredmények lázba hozták.

– Beletelt egy kis időbe, mire sikerült rávennem őket, hogy beszéljenek, de amint megtört a jég, elképesztő dolgokat árultak el. A leghosszabb beszélgetésem egy Beth Lipski nevű lánnyal volt. Úgy tűnik, a Dekedelia ígérte „nagy átalakítás” a következőket foglalja magában: az anyagcsere vegyszeres felturbózása, plasztikai sebészet, új „kijelölt” rokonok, satöbbi. És mint sejtette, Eddie, a jövedelmük hatvan százalékát a szervezetnek kell leadniuk. A rohadt életbe, ez olyan, mint egy szabadkőműves páholy a tanúvédelmi programmal keresztezve.

– Miért beszélt?

– Mert fél. Tauber megszakított vele minden kapcsolatot, és ettől a lány teljesen elveszettnek érzi magát. Állandó fejfájás gyötri, és nem tudja rendesen ellátni a munkáját. Nem tudja, mi történik vele. Az a gyanúm, nem is tud róla, hogy

gyógyszert szedett, és nem akartam még jobban elkeseríteni azzal, hogy elmondom neki. Eleinte tőlem is tartott, de aztán megnyílt, és dőlt belőle a szó.

– Vajon hogy adja be nekik a cuccot?

– Vitaminkúrán és különleges diétán vannak, így vélhetően itt csúszik be drog is. És ez lehet Tauber hatalmának és állítólagos karizmájának is a forrása. – Elhallgatott, és hallottam, hogy belerúg vagy rávág valamire. – A rohadt életbe! Nem akarom elhinni, hogy elvették tőlem. Még soha nem volt ilyen izgalmas ügyem.

Erre most nem volt időm – Kenny Sanchezt hallgatni, amint a karrierjét siratja. Egyik pillanatról a másikra kellemetlen émelygés fogott el. Vettem egy mély levegőt, és megkérdeztem Kennytől, jutott-e valamire a United Labtechkel.

Újabb sóhajt hallatott.

– Igen, jutottam. Egyvalamit sikerült megtudnom róla: az Eiben-Chemcorp gyógyszeripari vállalat tulajdonában van.

Még váltottunk néhány mondatot, aztán közöltem, most mennem kell, mert dolgozom. Megköszöntem a segítségét, sok szerencsét kívántam neki, aztán gyorsan kinyomtam a telefont.

Letettem az asztalra, és felálltam.

Átmentem az ablakhoz, és kinéztem a napfényben fürdő Manhattanre. Innen fentről, a hatvankettedik szintről mindent látni lehetett, amit látni kellett, s egyenként meg is néztem magamnak minden egyes látnivalót – még a kevésbé szembeszökőeket is, mint a Celestial Building jobb kéz felől, vagy a kikötői hatóság régi terminálja odébb, a 8. sugárúton, ahol a Kerr & Dexter székháza is volt. Voltaképpen az egész életemet kiterítve láttam magam előtt, apró rovátkákat a város mikrochipjén – utcasarkokat, lakásokat, csemege– és italüzleteket, mozikat. Most azonban, ahelyett, hogy egy újabb és nagyobb barázda került volna a felszínre, az a veszély fenyegetett, hogy az egész eltörlődik és semmivé válik.

A szoba belseje felé fordultam, és végignéztem a csupasz, fehér falakon, a szürke szőnyegen és a jellegtelen céges bútorzaton. Még nem adtam meg magam a pániknak, de éreztem, hogy ami késik, nem múlik. A sajtótájékoztatót délutánra időzítették, s már a puszta gondolata is rettegéssel töltött el.

De aztán eszembe jutott valami, és egy halálraítélt makacsságával beleakaszkodtam, és nem akartam elengedni.

Sanchez az Eiben-Chemcorpot említette. Tudtam, hogy már hallottam valahol ezt a nevet, s pár perccel később rá is jöttem, hol és mikor: Vernonnál, *azon* a napon, a *Boston Globe*-ban. Vernon egy küszöbön álló kártérítési perről olvasott. Úgy emlékeztem, Manchesterben készültek bíróság elé állítani a céget, miután egy Triburbazine-kezelés alatt álló tinilány megölte a barátját, majd önmagával is végzett.

Visszaültem a laptop elé, felcsatlakoztam az internetre, és rákerestem a történetre a *Globe* archívumában.

A pert a lány családja indította az Eiben-Chemcorp ellen, azzal a váddal, hogy az antidepresszánsként szedett gyógyszer „az önuralom elvesztését” és „öngyilkos képzelgést” okozott a lányuknál. A felpereseket Dave Morgenthaler műhibaperekre szakosodott ügyvéd képviselte, aki a cikk szerint az elmúlt fél évet azzal töltötte, hogy tanúvallomásokat gyűjtött szakértőktől – köztük olyan tudósoktól, akik részt vettek a Triburbazine kifejlesztésében és gyártásában, és olyan pszichiáterektől, akik hajlandóak voltak azt vallani, hogy a gyógyszer szedése komoly veszélyekkel járhat.

A fogaskerekek ezerrel pörögtek a fejemben. Fogtam egy ceruzát, és firkálni kezdtem egy papírdarabra, megpróbáltam összefüggést keresni az információmozaikok között.

A Labtech, ahonnan az MDT jött, az Eiben-Chemcorp tulajdonában volt. Ez azt jelentette, hogy a cuccot lényegében egy nemzetközi gyógyszeripari vállalat fejlesztette ki és gyártotta le. Ugyanennek a vállalatnak most egy nagy

sajtóvisszhangot kiváltó – és potenciálisan komoly károkat okozó – perrel kellett szembenéznie.

Ami azt illeti – a kijelző felé fordultam, és megnéztem az egyik pénzügyi weboldalt, a hírverés eredményeképpen az Eiben-Chemcorp máris sokat veszített, a részvények értéke a korábbi 87,25-ről 69,875-re esett. Várható volt az is, hogy a per kezdetének közeledtével a vállalat ténykedését még nagyobb érdeklődés fogja övezni. Több cikket találtam a per egyik lehetséges kulcskérdésével kapcsolatban is: ha az emberi viselkedést a szinapszisok és a szerotonin határozzák meg, akkor hol fér bele a képbe a szabad akarat? Hol ér véget a személyes felelősség, és hol kezdődik az agyi kémia?

Röviden, az Eiben-Chemcorp irtó sérülékeny helyzetbe került.

Én is, persze – de aztán az jutott eszembe, hogy mi lenne, ha megpróbálnék előnyt kovácsolni magamnak az Eiben-Chemcorp bajából? Mondjuk... egy MDT-szállítmány cserébe azért, hogy nem beszélek Dave Morgenthalernek?

Felálltam, és járkálni kezdtem a szobában.

Nyilvánvaló volt, ha a bíróságon kiderülne, hogy az Eiben-Chemcorpnak van egy terméke, ami – bár hivatalosan még nem is tesztelték – már eddig is több ember halálát okozta, az katasztrofális hatással lenne a cég részvényáraira. Kemény, kockázatos lépés volt, de talán ez maradt az egyetlen lehetőségem.

Megint elhaladtam az ablak előtt, de ezúttal nem néztem ki. Jó sok fejtörés után végül arra jutottam, hogy mindenekelőtt Dave Morgenthalerrel kell felvennem a kapcsolatot. Rendkívül óvatosnak kell lennem, de ahhoz, hogy hihető fenyegetést jelentsek az Eiben-Chemcorp számára, Morgenthaler orra alá kell dugni a véres rongyot, hogy aztán szükség esetén egy pillanat alatt rájuk szabadíthassam.

Kinyomoztam az irodai telefonszámát, aztán beütöttem a készülékbe a bostoni számot, és közöltem, hogy az ügyvéddel

szeretnék beszélni, de azt mondták, egész nap távol lesz. Megadtam nekik a mobilom számát, és üzenetet hagytam: „bomba” információm van az Eiben-Chemcorpról, és szeretnék mielőbb találkozni vele, hogy beszéljünk róla.

Miután letettem a telefont, folytatni akartam a munkát, de képtelen voltam az MCL-Abraxas ügyre és a sajtótájékoztatóra koncentrálni. Folyton az elmúlt heteken járt az eszem, elsősorban azon, hogy mit kellett volna másképp csinálnom – például, ha jóval előbb elindultam volna a Deke Tauber-nyomon, még ott találhattam volna Todd Ellist a United Labtechnél…

Azon is eltűnődtem, van-e kapcsolat Ellis és Vernon halála között. Na és ha igen? Nem mindegy? Akár szándékosan gázolták el, akár nem, ezen a nyomon már nem mehettem tovább. Nem maradt más választásom, mint kitalálni valami újat.

Ismét az ablakhoz léptem, kinéztem a szemközti épületre, s hagytam, hogy a tekintetem lecsússzon a hatalmas üveg– és acélfelületen a lenti utcára, az apró gombokká zsugorodott autókra és emberekre. A város hamarosan a fúzió hírétől lesz hangos, és a bejelentésnél én is ott leszek. Ez azonban most egyáltalán nem izgatott. Úgy éreztem, mintha egy zavaros álomban lennék – egy olyan álomban, amiből soha nem fogok felébredni…

Az érzés szinte azonnal megerősítést nyert, amikor áthívtak az egyik irodába, hogy még egyszer, remélhetően utoljára, egyeztessük a sajtótájékoztató részleteit. A bevallottan későn bejelentett tájékoztatót Van Loon embere az egyik belvárosi szállodába szervezte, délután öt órára. Ennyit eddig is tudtam, de most, hogy meghallottam, *melyik* szállodába, a félelem újból marokra fogta a gyomromat.

– Jól van?

Ez az egyik céges alkalmazott volt. Felnéztem, s a mozdulat közben megpillantottam magamat az iroda falára szerelt

tükörben.

Halálsápadt voltam.

– Igen, jól – feleltem, én csak…

Megfordultam, és kirohantam a férfimosdóba.

Kiengedtem a csapot, és hideg vizet paskoltam az arcomra.

A sajtótájékoztató helyszínéül a Clifden Hotelt választották.

Fél négy körül értünk oda Van Loonnal, s már most nagy volt az érdeklődés. A délelőtt folyamán Carl felhívott néhány sajtómunkást, s diszkréten megkérte őket, hogy bármit is szerveztek maguknak délutánra, mondják le. Az Atwood és a Bloom nevet is kimondta ugyanazzal a lélegzetvétellel, s ez már bőven elegendő volt ahhoz, hogy a találgatások meginduljanak, és futótűzként terjedjenek tova. A sajtótájékoztató hírét egy órával később kürtöltük szét, s a telefonok azóta is szünet nélkül csengtek.

A Clifden egy negyvenöt emeletes torony volt az 56. utcán, a Madison sugárút közelében, tövében a város egyik jelképének számító, restaurált épületével. Luxushotelként működött, több mint 800 szobával, s ehhez illően teljes körű üzleti és konferenciaszolgáltatásokat is nyújtott. A haliból egy üveggel körülvett, társalgónak kialakított átriumba lehetett jutni, innen pedig egy tágas előadóba – a sajtótájékoztatónk helyszínére.

Míg Van Loon egy hívást fogadott a mobiltelefonján, én óvatosan körülnéztem a hallban, de abszolút semmit nem találtam ismerősnek benne. Bár volt bennem némi nyugtalanság, mégis inkább az emlékezetemre hallgattam, és aránylag magabiztosan leszögeztem magamban, hogy *én* itt soha nem jártam.

Miután Van Loon befejezte a beszélgetést, átmentünk az átriumba, ahol rögtön három újságíró is mellénk szegődött. Carl kedvesen, évődve válaszolt nekik, de semmi olyat nem mondott, amit még nem hallhattak innen-onnan, vagy éppen a

sajtótájékoztatóra szóló meghívóból. Az előadóban nagy nyüzsgés fogadott minket: a műszakiak a kamerák felállításával voltak elfoglalva és az asztalon sorakozó mikrofonokat tesztelték, a szállodai személyzet összecsukható székeket pakolt ki egymás mellé szabályos sorokban. A terem túlsó végében emelvény állt, két oldalán egy-egy hosszú asztallal. Ezek mögé egy-egy táblát tettek, az egyiken az MCL-Parnassus, a másikon az Abraxas logójával.

Megálltam az ajtó közelében, és Van Loont néztem, aki valamivel beljebb néhány alkalmazottjával beszélt. A hátam mögött két technikus kábelekkel és csatlakozókkal bíbelődött. Közben beszélgettek is valamiről, de nem figyeltem – míg meg nem ütötte a fülemet a következő mondatfoszlány:

–...esküszöm, öregem. Tarkón vágták, de rendesen.

– *Itt?*

– Egy tompa tárggyal. Te nem olvasol újságot? A spiné mexikói volt. Valami festő félesége.

– Ja, most már emlékszem. Szar ügy. És *itt* történt?

Távolabb mentem, az ajtó irányába, hogy ne halljam őket, egy idő után pedig elhagytam a termet, és átmentem az átriumba.

Nem sok mindenre emlékeztem arról az éjszakáról, de arra igen, hogy valamikor hajnaltájban egy hosszú, üres szállodai folyosón vagyok. Még most itt fel tudtam idézni magamban a képet – az alacsony mennyezetet, a mintás karmazsin-tengerészkék szőnyeget, a magnóliaszínű falakat, a két oldalt tovasuhanó kazettás tölgyfa ajtókat...

És más semmit.

Átvágtam a társalgón, és visszatértem a hallba. Közben újabb és újabb emberek érkeztek, a levegő megtelt várakozással. Észrevettem valakit, akivel nem szerettem volna találkozni, ezért a liftek felé kanyarodtam, és ha már ott voltam, valami ellenállhatatlan erőtől vonzva beléptem két nő

után az egyik liftbe. Valamelyikük megnyomott egy gombot, aztán kérdőn rám nézett.

– Tizenöt – közöltem. – Köszönöm.

A felvonó légterében méregdrága parfüm illata, a saját félelmeim és az összezárva utazás vibráló, de soha be nem vallott intimitása alkotott émelyítő elegyet. Egy idő után éreztem, hogy a gyomrom görcsbe rándul, és neki kellett dőlnöm a fülke falának, hogy megtámasszam magam. Aztán az ajtó kinyílt, és elém tárult a magnóliaszínű fal. A döbbenettől kábultan kiléptem a karmazsin-tengerkék szőnyegre.

– Viszontlátásra.

Megfordultam, s bár a két nőt közben elzárta előlem a liftajtó, valami válaszfélét motyogtam nekik.

Most, hogy magamra maradtam ezen a néptelen folyosón, elfogott a rémület. Én *tényleg* jártam itt. Pontosan olyan volt, mint az emlékben: alacsony és széles, színpompás, elegáns, mély és hosszú, mint egy alagút. De még mindig ez volt minden, ami eszembe jutott. Tettem néhány lépést, aztán hirtelen megálltam, és szembefordultam az egyik ajtóval. Megpróbáltam elképzelni, milyen lehet a mögötte lévő szoba – de nem jutottam semmire. Továbbmentem az ajtók sora között, mígnem egy olyanhoz nem értem, a folyosó vége felé, ami résnyire nyitva volt.

Lefékeztem, és zakatoló szívvel bekukucskáltam a szűk nyíláson a szobába. Egy dupla ágy végét láttam, a függönyt és egy széket – mind krémszínű volt.

A lábammal óvatosan beljebb toltam az ajtót, majd hátrébb léptem. Az ajtókeret egy tipikus szállodai szoba köré vont rámát, nem láttam semmi különöset – a következő pillanatban azonban feltűnt valaki a bal szélen, és egy magas, fekete hajú nő suhant át a kereten. A fejét fogta, s az ujjai közül vér patakzott az arcára. A szívem majd kiugrott a helyéről; az ijedtségtől hátrahőköltem, megbotlottam, és nekiestem a magnóliaszínű falnak. Gyorsan feltápászkodtam, és imbolygó

léptekkel elindultam a lift felé.

Egy pillanattal később zajt hallottam a hátam mögül. A szobából, ahova az imént belestem, egy férfi jött elő, majd egy nő követte. Behúzták maguk mögött az ajtót, és elindultak felém. A nő magas volt, fekete hajú, és kabátot viselt, övvel összehúzva. Ötvenes lehetett, ahogyan a férfi is. Beszélgettek, engem egy pillantásra sem méltattak. Követtem őket a tekintetemmel, egészen addig, míg el nem nyelte őket a lift.

Eltelt vagy két perc, de még mindig ugyanott álltam. A szívem összevissza kalapált, mintha kimozdult volna a helyéről, és úgy éreztem, bármelyik pillanatban megállhat. A kezem remegett. Megtámasztottam a falat a vállammal, és lenéztem a szőnyegre. A színei lüktetni látszottak, a mintázata eleven volt és mozgott.

Végül összekaptam magam, kiegyenesedtem, és elindultam a lift irányába. A kezem még remegett, amikor megnyomtam a „Le” hívógombot.

Mire visszaértem az előadóba, egészen népes társaság gyűlt oda, és a levegő valósággal pezsgett a várakozástól. Előrementem, és megálltam egy csapat izgatottan beszélgető MCL-es közelében.

Váratlanul Van Loon bukkant elő valahonnan hátulról.

– Az ég szerelmére, Eddie, hol járt?

Carl felé fordultam. Őszinte döbbenet ült az arcán.

– Jézusom, Eddie, mi történt? Úgy néz ki, mint aki…

– Kísértetet látott?

– Nos… igen.

– Egy kicsit lámpalázas vagyok, Carl, ez minden. Szükségem van egy kis időre.

– Nyugodjon meg, Eddie. Ha valaki rászolgált arra, hogy kifújja magát, akkor az maga. – Ökölbe szorította a kezét, és az összetartás jeleként megérintette vele a kézfejemet. –

Különben is, mi már megtettük a dolgunkat. Egyelőre. Nem igaz?

Bólintottam.

Van Loont elhívta az egyik embere, hogy beszéljen valakivel a terem túloldalán.

A következő két órát robotpilótára állítva vészeltem át. Elvegyültem a tömegben, és válaszoltam a hozzám intézett kérdésekre, de egyetlen beszélgetésre sem emlékszem. Az egész olyan volt, mint egy koreografált, magától gördülő műsor.

Amikor végre megkezdődött a sajtótájékoztató, az Abraxas asztalánál ülők mögött találtam magam, az emelvénytől jobbra, mintegy háromszáz főnyi riporterrel, fotóssal és operatőrrel szemközt. Az eseményt több csatorna is élőben közvetítette, de a webcast és a műholdas feed sem maradt el.

Hank Atwood fellépett az emelvényre, és abban a pillanatban a kamerák kattogni, berregni és villogni kezdték, s ezt tették szünet nélkül, míg a sajtótájékoztató tartott. Nem igazán figyeltem a beszédekre – egy részük megírásában én is részt vettem, de néhány frázis és kifejezés ismerősnek tűnt, bár az olyan, vég nélkül ismételt kulcsszavak, mint a „jövő”, „átalakulás” vagy a „példátlan lehetőség” csak még inkább megerősítette bennem azt a benyomást, hogy mindaz, ami körülöttem történik, nem a valóság.

Dan Bloom épp befejezte a beszédét, amikor a mobilom hívást jelzett. Gyorsan előkaptam a zakóm zsebéből, és felvettem.

– Halló… Eddie Spinolával beszélek?

Alig értettem, mit mond.

– Igen.

– Dave Morgenthaler vagyok Bostonból. Megkaptam az üzenetet, amit ma reggel hagyott nekem.

Betapasztottam a másik fülemet.

– Nézze... várjon egy pillanatot. – Kihátráltam a terem szélére, és egy oldalajtón át kiléptem az átrium egy csendes zugába. – Mr. Morgenthaler?

– Igen.

– Mikor találkozhatnánk?

– Nem is tudom. Én elfoglalt ember vagyok. Miért kellene időt szakítanom önre? Hiszen nem is ismerem!

Dióhéjban elmondtam neki a történetet: egy erős, még nem tesztelt és vélhetően halálos gyógyszert kiloptak egy laborból, attól a cégtől, amelyiket perelni készül. A gyógyszer nevét és a konkrét hatásait nem árultam el.

– Még nem hallottam semmi meggyőzőt – jegyezte meg Morgenthaler. – Honnan tudjam, hogy nem egy őrülttel beszélek? Vagy hogy nem csak kitalálta ezt az egészet?

A társalgónak ebben a részében félhomály uralkodott, s a közelben mindössze két idősebb férfi tartózkodott, akik elmélyülten társalogtak. Egy asztalnál ültek, egy hatalmas cserépbe ültetett pálma alatt. Az ajtót becsuktam, de a sajtótájékoztató zaja még így is kihallatszott. – Az MDT-t nem lehet kitalálni, Mr. Morgenthaler. Az a szar valódi, sajnos, higgye el nekem.

Az ügyvéd hallgatott, méghozzá elég sokáig, aztán megkérdezte:

– Mi?

– Azt mondtam, nem egy ilyen...

– Nem azt kérdeztem, hanem a nevét. Milyen nevet mondott?

A francba! Nem kellett volna kimondanom a nevét.

– Nos, ez egy...

– MDT-t mondott, igaz? – A hangja most már határozottan

izgatott volt. – Mi ez? Egy okos tabletta?

Haboztam. Úgy tűnt, tud a cuccról, vagy legalábbis tud *valamiről.* És még többet szeretne tudni róla.

– Mikor találkozhatnánk? – kérdeztem.

Ezúttal nem késett a válasszal.

– Holnap kora reggel repülőre tudok ülni. Legyen mondjuk… tíz óra?

– Oké.

– Valahol kint a szabadban. 59. utca? A Plaza előtt?

– Oké.

– Magas vagyok és…

– Láttam a fényképét az interneten.

– Remek. Oké. Akkor viszlát holnap, reggel tízkor.

Eltettem a telefont, és visszatértem az előadóba. Atwood és Bloom állt az emelvényen, kérdésekre válaszoltak. Még mindig nehezemre esett a jelen eseményeire összpontosítani, mert még mindig a tizenötödiken látottak hatása alatt voltam. Hogy csak hallucináltam vagy látomást láttam – vagy mit tudom én mi azt képtelen voltam eldönteni, és arra sem emlékeztem, mit műveltünk aznap éjjel Donatella Alvarezzel, de a történtek után rossz előérzetem volt. *Nagyon* rossz előérzetem.

Miután a kérdezz-felelek rész is véget ért, a tömeg oszlani kezdett, a *Business Week* és a *Time* munkatársai pedig körözni kezdtek, készen rá, hogy lecsapjanak bárkire, akitől használható válaszokat remélhetnek. A cégvezetők egymás hátát csapkodták, és hangosan nevettek. Egy váratlan pillanatban Hank Atwood bukkant elő az előttem állók mögül, és ahogy elhaladt mellettem, én is kaptam egy baráti ütést a vállamra. Közben nem állt meg, de lassított, és visszafordult, hogy a mutatóujját rám szegezze.

– A jövő, Eddie, *a jövő.*

Magamra erőltettem valami mosolyfélét, de mire sikerült, Atwood már sehol sem volt.

A Van Loon & Associates emberei felvetették, hogy be kellene ülni valahová ünnepelni, de ez már túl sok lett volna nekem. A délután folyamán sikeresen összegyűjtöttem egy pánikroham minden szükséges kellékét, és nem akartam esélyt adni neki, hogy a többiek előtt törjön ki rajtam.

Egyetlen szó nélkül sarkon fordultam, és kisétáltam a teremből. Átvágtam az átriumon, át a hallon, és kiléptem az ajtón az 56. utcára. Langyos esti meleg és tompa autózaj fogadott. Átmentem az 5. sugárútra, megálltam a Trump Tower tövében, és előrenéztem az 59. utca felé – amitől háromsaroknyira voltam, a Grand Army Plaza és a Central Park irányába. Miért akart David Morgenthaler éppen ott találkozni velem? „Kint a szabadban?"

Hátraarcot csináltam, és most az ellenkező irányt vettem szemügyre, a lüktető autóforgalmat és a párhuzamos épületsorokat, melyek egy láthatatlan pont felé konvergáltak.

Végül ebbe az irányba indultam. Eszembe jutott, hogy Van Loon esetleg keresni fog, ezért fogtam a mobiltelefonomat és kikapcsoltam. Sétáltam egy jó darabon az 5. sugárúton, aztán lefordultam jobbra, a 34. utcára. Néhány sarokkal később elértem az új lakóhelyem határát. De mi is volt ez? Chelsea? Vagy a divatnegyed? Ember legyen a talpán, aki meg tudja mondani, hogy éppen mi.

Megálltam egy kétes tisztaságú bár előtt a 10. sugárúton, és betértem.

Leültem a pulthoz, rendeltem egy Jack Daniel's-t. A hely csaknem teljesen kihalt volt. A pultos kitöltötte nekem az italt, aztán folytatta azt, amit eddig csinált: a tévét bámulta. A készüléket a falra szerelték, a férfimosdóba vezető ajtó mellé, és valami vígjátéksorozat ment rajta. Úgy öt perccel később – mialatt mindössze egyszer nevette el magát – a pultos fogta a távirányítót, és váltogatni kezdte a csatornákat. Az egyiken az

MCL-Parnassus logót láttam felvillanni egy pillanatra.

– Várjon – szólaltam meg. – Vigye vissza egy másodpercre.

Megtette, aztán várakozóan rám nézett, miközben még mindig a tévére célozott a távirányítójával. A tévében épp a sajtótájékoztatón elhangzottakról tartottak képes beszámolót.

– Hagyja itt egy percre, kérem – mondtam a fickónak.

– Előbb egy *másodperc,* most meg már egy *perc.* Jézusom – dünnyögte türelmetlenül.

Rávillantottam a tekintetem.

– Csak ezt az egyet hadd nézzem meg, rendben? Köszönöm.

Visszaejtette a távirányítót a pultra, és megadóan széttárta a kezét.

Aztán mindketten a képernyő felé fordultunk.

Dan Bloom állt az emelvényen. Mialatt a riporter összefoglalta az elhangzottakat, és beavatta a nézőket a fúzió jelentőségébe és nagyságrendjébe, a kamera lassan végigpásztázta az Abraxas asztalánál ülő embereket. A háttérben tisztán látni lehetett a cég logóját, de nem csak ezt. A háttérben többen is álltak, és az egyik alak *én* voltam. Ahogy a kamera balról jobbra pásztázott, én a képernyő jobb széléről átkerültem a balra, majd eltűntem, de ez alatt a néhány másodperc alatt olyan tisztán látni lehetett engem, akár egy rendőrségi szembesítésen – az arcomat, a szememet, a kék nyakkendőmet, a sötétszürke öltönyt.

A pultos rám nézett, aztán ismét a képernyőre, de közben visszakapcsoltak a stúdióba. A fickó ismét szemügyre vett, meglehetősen bambán, én pedig gyorsan felemeltem a poharamat, és felhajtottam az italt.

– Most már átkapcsolhat – mondtam.

Letettem egy húszast a pultra, leszálltam a székről, és távoztam.

26.

Másnap reggel taxiba ültem, és átvitettem magam az 59. utcára. Útközben azt próbálgattam magamban, mit fogok mondani Dave Morgenthalernek. Úgy terveztem, adok neki egy mintát az MDT-ből, hogy fenntartsam az érdeklődését és időt nyerjek magamnak. Aztán megkörnyékezek valakit az Eiben-Chemcorptól is – hogy kit érdemes, azt remélhetően megtudom, ha beszéltem Morgenthalerrel.

Tíz perccel a megbeszélt időpont előtt értem a Grand Army Plazához. Kiszálltam, és csaptam egy kört a szálloda körül. Van Loont és a fúziót teljesen félretettem, most nem értem rá ezzel foglalkozni.

Öt perccel később egy taxi állt meg a járda mellett, és egy magas, sovány, ötvenes férfi szállt ki belőle. Rögtön felismertem a fényképekről, amiket a hírarchívumokban találtam róla. Megközelítettem. Rám nézett, aztán körbepillantott, majd ismét felém fordult.

– Mr. Spinola?

Bólintottam, és kezet nyújtottam neki.

– Köszönöm, hogy eljött.

Kezet fogtunk.

– Remélem, nem fogom megbánni.

Szurokfekete haja volt, feltűnően dús, és vastag keretes szemüveget hordott. Kimerültnek látszott, és a hangulata legalább olyan komor volt, mint fekete öltönye és felöltője.

Felhős időnk volt és a szél is fújt, ezért azt akartam javasolni, hogy üljünk be egy kávézóba, vagy menjünk be az Oak Roomba a Plazában – ha már itt állunk előtte, Morgenthalernek azonban más elképzelései voltak.

– Gyerünk, induljunk – mondta, és lelépett a járdáról, hogy átkeljen a túloldalra, ahol a park volt.

Tétováztam, de csak egy pillanatig, aztán utánaügettem.

– Egy séta a parkban? – kérdeztem.

Bólintott, de nem mondott semmit, még csak rám sem nézett.

Fürge léptekkel – és csendben – lementünk a lépcsőn a parkba, megkerültük a tavat, átvonultunk a Wollman korcsolyapályához, onnan pedig a birkalegelőhöz. Itt Morgenthaler kiválasztott egy padot, és leültünk, szemben a Central Park déli égvonalával. Az ügyvédnek sikerült megtalálnia a park egyik legszelesebb pontját, de ez most nem volt szempont.

Morgenthaler felém fordult, és megkérdezte:

– Oké, akkor hát miről van szó?

– Nos, mint mondtam… az MDT-ről.

– Mit tud az MDT-ről, és mikor hallott róla először?

Nem sokat köntörfalazott, és a jelek szerint úgy akart kikérdezni, ahogyan azt egy tanúval is tenné. Úgy döntöttem, meghagyom abban az illúzióban, hogy ő irányít, egészen addig, amíg már nem visszakozhat. A kérdéseire adott válaszaimba olyan utalásokat csempésztem, melyekből arra következtethetett, hogy nagyon is tudom, miről beszélek. Az MDT hatását szinte klinikai pontossággal írtam le neki. Ez egészen lenyűgözte, a kérdéseiből pedig kiviláglott, hogy *ő is* tudja, miről beszél, legalábbis ami az MDT-t illeti. Értésére adtam, hogy legalább egy tucat emberről tudok, aki szedte az MDT-t, hirtelen abbahagyta, és most súlyos elvonási tünetekkel küzd. Egyszóval, bőven elegendő eset van ahhoz, hogy az összefüggést senki se tagadhassa. Azt is tudattam vele, hogy esetleg elláthatom egy másik névsorral is, azokéval, akik szedték az MDT-t, majd meghaltak. Végezetül pedig előrukkoltam azzal is, hogy ha szükséges, mintát is adhatok a cuccból elemzés céljára.

Ezen a ponton Morgenthaler határozottan izgatottá vált. Ha

megkapja tőlem mindazt, amit mondtam, tarolhat a bíróságon – de ha nem, akkor semmi sem lesz a kezében egy érdekes sztorit leszámítva, mert közben arra is nagyon vigyáztam, hogy ne áruljak el neki semmi konkrétumot. És pontosan ez volt a tervem.

– Nos, akkor mi legyen a következő lépés? Mit tegyünk? – kérdezte, majd alig érezhető, de *érezhető* megvetéssel a hangjában, hozzátette: – *Magának* ebben mi az üzlet?

Nem siettem el a választ. Körülnéztem a parkban, és leltárt készítettem a körülöttünk látható emberekről: kocogok, kutyasétáltatók, babakocsis szülők. Fenn kellett tartanom Morgenthaler érdeklődését, de anélkül, hogy bármit is elárultam volna neki. Legalábbis egyelőre. És azt is ki kellett derítenem, hogy *ő* mit tud.

– Majd erre is rátérünk – visszhangoztam Kenny Sanchez szavait, de előbb halljuk, hogy *ön* mit tud az MDT-ről.

Keresztbe fontba a karját, és hátradőlt a padon.

– A Triburbazine fejlesztésével és tesztelésével kapcsolatos kutatásaim során botlottam bele – felelte.

Vártam, hogy mondjon még mást is, de úgy tűnt, további biztatásra van szüksége.

– Nézze, Mr. Morgenthaler, én válaszoltam az ön kérdéseire. Javaslom, próbáljunk meg egy kicsit bízni a másikban.

Türelmetlenül sóhajtott, de végül mégiscsak előrukkolt vele:

– Amikor vallomásokat gyűjtöttem a Triburbazine paramétereiről – folytatta egy szakértő szemtanú hangján, rengeteg aktív, illetve egykori Eiben-Chemcorp alkalmazottal beszéltem. Ezeknek az embereknek természetes volt, hogy valahányszor leírták nekem a klinikai tesztek menetrendjét, példákat is felhoztak, vagy párhuzamot vontak más gyógyszerekkel. – Fészkelődni kezdett, szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát, hogy beszélnie kell. – Néhányan említést tettek egy antidepresszánssal végzett

kísérletsorozatról, még a hetvenes évek elejéről, ami katasztrofális eredményekkel zárult. A teszteket bizonyos dr. Raoul Fursten vezette, aki az ötvenes évek vége óta dolgozott a vállalat kutatórészlegén, és korábban LSD-vel is kísérletezett. A szóban forgó szer állítólag megnövelte az ember kognitív képességeit, és Fursten nagy reményeket fűzött hozzá. A tudatosság fontosságáról beszélt, az állandó versengésről, amiben csak a legjobbak és a legokosabbak győzhetnek, a fényes jövőről, meg ilyen baromságokról. Ne feledje, ez még a hetvenes évek eleje volt, vagyis gyakorlatilag a hatvanas évek.

Morgenthaler megint sóhajtott egyet, s olyan keservvel fújta ki a levegőt, hogy szinte leereszteni látszott a folyamat közben. Aztán ismét fészkelődni kezdett, és még a korábbinál is nyomorúságosabb képet vágott.

– A lényeg az – folytatta hogy egyeseknél súlyos mellékhatások jelentkeztek. Agresszivitás, irracionális viselkedés, némely esetekben memóriazavar. Az egyik tanú azt mondta, hogy történtek halálesetek is, de ezeket eltussolták. A kísérleteket végül beszüntették, és a gyógyszer, az MDT-48 fejlesztését leállították. Fursten visszavonult, és egy év leforgása alatt halálra itta magát. Az elmondottakat természetesen egyik tanú sem tudja bizonyítani, és egyikük sem hajlandó hivatalos nyilatkozatot tenni. Mindez tehát puszta szóbeszédnek minősül, így a bíróságon abszolút hasznavehetetlen. Ugyanakkor, beszéltem másokkal is a neuropszichofarmakológia… próbálja kimondani néhány pohár után… furán csodálatos világából, és azt hallottam tőlük… a nevük maradjon az én titkom… hogy a nyolcvanas évek közepén azt rebesgették, az MDT kutatása megint beindult. Ezek persze állítólag csak pletykák voltak… – Morgenthaler felém fordult és a szemembe nézett –…és most azt akarja mondani nekem, hogy ez a szar gyakorlatilag kint van az *utcán?*

Bólintottam, és Vernonra, Deke Tauberre meg Gennadijra gondoltam. Mivel nem akartam felfedni a részleteket, nem

említettem Morgenthalernek sem Todd Ellist, sem a nem hivatalos teszteket, amiket a United Labtech kapuin kívül végzett.

– Azt mondta, a nyolcvanas évek közepén?

– Azt.

– És ezek nem hivatalos tesztek voltak?

– Nyilvánvalóan.

– Jelenleg ki vezeti a kutatási részleget az Eiben-Chemcorpnál?

– Jerome Hale – felelte Morgenthaler, de nem hinném, hogy bármi köze lenne az ügyhöz. Ő túlságosan kényes helyzetben van ehhez.

– *Hale?* Talán rokona a miniszternek?

– Igen – felelte Morgenthaler, és szárazon felnevetett. – Fivérek.

Behunytam a szemem.

– Raoul Furstennel dolgozott valamikor régen – folytatta Morgenthaler. – Lényegében tőle vette át a részleget. De lennie kell egy helyettesének vagy valakinek, mert Hale ma már inkább a cég képviseletével van elfoglalva. Egyébként nem velük van gond, hanem az Eiben-Chemcorppal: ők azok, akik a profit érdekében információt tartanak vissza. Ez a per lényege. Manipulálták az információt a Triburbazine ügyben, és ha bizonyítani tudom, hogy ugyanezt tették az MDT-vel is, akkor nyert ügyem van.

Morgenthaler őszintén örülni látszott a siker lehetőségének, de akkor sem tudtam elhinni róla, hogy ennyire félvállról venné a tényt, hogy Jerome Hale és Caleb Hale testvérek. Ez ugyanis beláthatatlan következményeket jelenthetett. Caleb Hale a CIA-nál kezdte a karrierjét az 1960-as évek közepén. Míg a *Felpörgetve* anyagát gyűjtöttem, minden hozzáférhető anyagot elolvastam a CIA Kutatási és Fejlesztési részlegéről.

Innen tudtam, hogy az MK-Ultra projekt keretében különböző amerikai gyógyszergyárak programjait finanszírozták.

Az egész ügy egyik pillanatról a másikra túlnőtt rajtam, és olyannyira kezelhetetlenné vált, hogy már a puszta gondolatától is hasogató fejfájásom támadt.

– Nos, Mr. Spinola, *nekem* a segítségére van szükségem. És *önnek* mire van szüksége?

Sóhajtottam egy nagyot.

– Időre. Csak egy kis időre.

– Mire?

– Gondolkodni.

– Mit kell ezen gondolkodni? Azok a szemétládák…

– Én értem ezt, de nem erről van szó.

– Akkor miről? Pénzről?

– Nem – feleltem empatikusan, és a fejemet is megráztam.

Nem számított erre, nyilván végig azt hitte, hogy *csakis* a pénz érdekel. Láttam rajta, hogy a válaszomtól még feszültebbé vált, mintha attól tartana, ha most elenged, többé nem fog viszontlátni.

– Meddig marad a városban? – kérdeztem tőle.

– Ma este haza kell mennem, de…

– Egy-két napon belül felhívom, rendben?

Habozott, nem tudta, mit mondjon.

– Nézze, miért nem…

Úgy döntöttem, ideje leráznom. Nem szívesen tettem, de nem volt más választásom. *Tényleg* időre volt szükségem.

– Ha kell, Bostonba is elmegyek, és viszem, amit kell. Csak… adjon nekem egy-két napot, oké?

– Oké.

Felállt a padról, és én is azt tettem. Elindultunk vissza, az 59. utca irányába.

Ezúttal én voltam az, aki ragaszkodott a csendhez, de alig telt el néhány másodperc, és eszembe jutott valami, amit mindenképpen meg akartam kérdezni Morgenthalertől.

– Az ügy, amin dolgozik... A lány, aki Triburbazine-t szedett.

– Mi van vele?

– Milyen lelki alkat volt?

– Ezt a kérdést az Eiben-Chemcorp is fel fogja tenni a bíróságon. Addig fognak turkálni a család életében, amíg nem találnak valamit... családi diszfunkciót, bántalmazást, bármilyen mocskot, amit oknak vagy motivációnak állíthatnak be. A tény azonban az, hogy mindenki, aki ismerte őt... és egy tizenkilenc éves lányról van szó, egy főiskolás diáklányról... mindenki, aki ismerte őt, azt mondta róla, hogy a legédesebb, legokosabb kölyök, akit a hátán hordott a Föld.

A gyomrom összeszorult.

– Ön szerint tehát a Triburbazine a tettes, szerintük pedig a lány – állapítottam meg.

– Igen, dióhéjban erről van szó. Gyógyszeres befolyásoltság kontra beszámíthatóság.

Még a nap derekánál jártunk, de az ég annyira felhős volt, hogy alig szűrődött át némi fény, és az is epeszínű volt.

– Gondolja, hogy ez lehetséges? – kérdeztem. – Hogy a szer így felülírja azt, aki vagyunk, és olyan dolgokra vesz rá minket, amit másképpen eszünkbe sem jutna megpróbálni?

– Hogy *én* mit gondolok, az nem számít. A lényeg az, hogy az esküdtszék mit gondol. Hacsak az Eiben-Chemcorp peren kívüli megegyezést nem ajánl. Amely esetben senkinek sem számít a véleménye. De mondok valamit önnek ingyen és bérmentve: nem szeretnék az esküdtszék helyében lenni.

– Miért nem?

– Nos, gondoljon csak bele: behívják esküdtnek, és azt mondja, jól van, legalább megszabadulok néhány hétre a tetves munkámtól… aztán arra kérik, hogy döntés hozzon egy *ilyen* nagyságrendű ügyben? Felejtse el.

Az út hátralevő részét csendben tettük meg. A Grand Army Plaza előtt ismét megígértem neki, hogy hamarosan felhívom.

– Egykét nap, oké? És kérem, tényleg tegye meg, mert lehet, hogy ezen múlik minden. Nem akarom sürgetni, de…

– Tudom – feleltem határozottan. – Tudom.

– Oké. – Széttárta a kezét. – Csak… hívjon.

Körülnézett, nincs-e valahol egy taxi.

– Egy utolsó kérdést – mondtam.

– Igen?

– Miért ez a szabad ég alatt, padon dolog?

Rám nézett és elmosolyodott.

– Van fogalma róla, mekkora hatalommal packázok, amikor kiállok az Eiben-Chemcorp ellen? Tudja, mekkorát bukhatnak?

Vállat vontam.

– Nos, csak annyit mondok, hogy mindkettő rohadtul nagy. – Kinyújtotta a karját, és leintett egy taxit. – Állandó megfigyelés alatt tartanak. Minden lépésemet figyelik, lehallgatják a telefonomat, elolvassák az e-mailjeimet. Most is szemmel tartanak minket.

A taxi a járda mellé húzott. Mielőtt beült volna, Morgenthaler felém fordult, és megjegyezte:

– Tudja, Mr. Spinola, lehet, hogy nincs is olyan sok ideje gondolkodni, mint hinné.

Megvártam, hogy a taxi eltűnjön az 5. sugárút forgatagában, aztán elindultam én is ugyanabba az irányba. Lassan sétáltam, mert ramaty állapotban voltam – nem utolsósorban azért, mert rá kellett jönnöm, hogy a tervem kivitelezhetetlen. Lehet,

gondoltam, hogy Morgenthaler egy kissé paranoiás, de attól még tény, hogy nem egy életbiztosítás ujjat húzni egy ekkora gyógyszergyárral. Egyáltalán, kit környékezzek meg? A védelmi miniszter *fivérét?* Azon túl, hogy ez is csak tovább bonyolította a helyzetet, nem tűnt valószínűnek, hogy egy olyan cég, mint az Eiben-Chemcorp, hagyni fogja zsaroltatni magát – a rendelkezésére álló erőforrások birtokában biztosan nem. Amiről rögtön Vernon jutott eszembe – pontosabban az, ahogyan meghalt, meg Todd Ellis, aki nem sokkal azután, hogy otthagyta a United Labtechet, a cég szavakba nem önthető megkönnyebbülésére, halálos gázolás áldozata lett. Mi lehetett a háttérben? Valaki leleplezte Vernon és Todd magánakcióját? Lehet, hogy Morgenthaler egyáltalán nem paranoiás? De ha ez így van, ha így eldurvult a helyzet, akkor új tervet kell kidolgoznom – egy kevésbé merész tervet, a saját érdekemben.

Az 57. utcánál jártam. Ahogy átkeltem rajta, körülnéztem. Az jutott eszembe, hogy az első tudatkiesések egyikére – a Van Loon könyvtárában tett első látogatásom után – a közelben került sor, alig néhány sarokkal odébb, a Parkon. Szédülés fogott el, aztán megbotlottam, majd minden átmenet nélkül egy tömbbel lejjebb találtam magam, az 56. utcán. Aztán jött másnap egy még nagyobb kiesés, aztán kiütöttem azt a fickót a Congóban, odaát Tribecában, majd jött az a csaj a vécéfülkében, utána pedig Donatella Alvarez és a folyosó a Clifdenben, a tizenötödiken...

Kénytelen voltam belátni, hogy valami *nagyon* nem volt rendben velem azon az éjszakán. A beismerés elemi erővel hatott, olyan érzés volt, mintha valaki tiszta erőből a gyomorszájamba öklözött volna.

Most már világos volt a kép... a szekvencia: MDT, megnövekedett kognitív képességek, tudatkiesések, önuralom elvesztése, agresszivitás, Dexeron a tudatkiesések ellen, majd még több MDT, további növekedés a kognitív képességek terén... Az egész nem szólt másról, mint az agyi kémia

pofozgatásáról. Lehet, hogy az emberi viselkedés redukcionista megközelítése, amivel Morgenthaler meg akarja győzni az esküdteket, nem is akkora hülyeség, és az egész tényleg csak molekulák interakciója, mi pedig nem vagyunk többek bonyolult gépeknél.

De ha ez a helyzet, ha az elme csupán egy vegyi alapú számítógépen futó szoftver, amit az olyan gyógyszeripari termékek, mint a Triburbazine vagy az MDT képesek felülírni, akkor mi akadályozhat meg abban, hogy megtanuljam, hogyan működik ez az egész? Ha a maradék MDT-48 segítségével minden szellemi erőmet az emberi elme mechanikájának a megfejtésére összpontosítom, ha megtanulok mindent, amit tudni érdemes az idegtudományról, a kémiáról, a gyógyszertanról és – hogy ne feledkezzek meg erről sem – a neuropszichofarmakológiáról…

Akkor miért ne válhatnék képessé arra, hogy előállítsam a saját MDT-met? Nem ugyanezt tették a régi LSD-s időkben azok a vegyészek és gyógyszerészek is, akik otthagyták kutatói állásukat, hogy pincékben és fürdőszobákban saját illegális labort hozzanak létre? Én nem vagyok vegyész, persze, de azelőtt, hogy szedni kezdtem volna az MDT-t, tőzsdeügynök sem voltam, sőt, már attól is borsódzott a hátam, ha csak szóba került a téma.

A körvonalazódó terv annyira fellelkesített, hogy önkéntelenül megszaporáztam a lépteimet – alig vártam, hogy belevethessem magam a tanulásba. A 48. utcán volt egy Barnes & Noble könyvesbolt. Gondoltam, betérek oda, veszek néhány szakkönyvet, aztán taxit fogok, és nyomás haza a Celestialba.

Egy újságosstand mellett elhaladva megpillantottam egy főcímet a várható MCL-Abraxas fúzióról, és erről eszembe jutott, hogy még mindig nem kapcsoltam vissza a mobiltelefonomat. Most megtettem, és kiderült, hogy két hívásom is volt, mindkettő Van Loontól. Mivel nem vettem fel, üzeneteket hagyott; az elsőn még csak furcsállta, hogy így

eltűntem, a másodikon már meglehetősen ingerültnek tűnt. Tudtam, mielőbb beszélnem kell vele, hogy valami elfogadható magyarázatot adjak az elkövetkező hetekre betervezett elvonulásomra. Nem hagyhattam faképnél csak úgy. Végtére is tízmillió dollárral tartoztam a fickónak.

Egy órán át böngésztem a könyveket a Barnes & Noble-ban – vaskos köteteket, tele fényes, sűrű papírra nyomtatott ábrákkal, diagramokkal és dőlt betűs, görög és latin terminológiával. Végül nyolc könyvet választottam ki, olyan címeket, mint a *Biokémia és viselkedés I. kötete, A neurológia alapelvei* vagy *Az agykéreg,* kifizettem őket a hitelkártyámmal, és távoztam, egy-egy dög nehéz táskával mindkét kezemben. Mivel esőre állt, az 5. sugárúton fogtam egy taxit. Mire a Celestial elé értünk, már zuhogott, de annyira, hogy az alatt a tíz-egynéhány másodperc alatt, míg átvágtam a téren az épület főbejáratához, még a gatyám is vizes lett. De nem érdekelt – izgatott voltam, és majd meghaltam azért, hogy végre felérjek a lakásba és nekiláthassak a tanulásnak.

A hall közepén jártam, amikor Richie, a recepciós leintett.

– Mr. Spinola. Üdv. Izé… beengedtem azokat a fickókat.

– Tessék?

– Beengedtem őket. Húsz perccel ezelőtt távoztak.

Elindultam a pult irányába.

– Miről beszél?

– A két szállító. Azt mondta, hogy hozni fognak valamit. Itt jártak.

Letettem a táskákat, és értetlenül Richie-re néztem.

– Én nem beszéltem magával semmiféle szállítókról. Sem másról. Mi ez az egész?

Elsápadt, és nyelt egy nagyot.

– Mr. Spinola, ön… felhívott úgy egy órával ezelőtt, és azt mondta, hogy jönni fognak a szállítók, és adjak nekik kulcsot a

lakáshoz.

– *Én* felhívtam magát?

– Igen.

Az esővíz a tarkómról a nyakamba csorgott.

– Igen – ismételte meg Richie, mintha ettől az egész történet hihetőbb lett volna. – A vonallal gond volt, ezt ön mondta, a mobiltelefonról…

Felkaptam a táskáimat, és a lifthez siettem.

– Mr. Spinola! – kiáltott utánam Richie.

Ügyet sem vetettem rá.

– Mr. Spinola! Minden rendben van?

Beszálltam a liftbe, megnyomtam gombot, s remegő gyomorral vártam, hogy felérjek a hatvannyolcadikra. A szívem olyan vadul zakatolt, hogy kénytelen voltam letenni a táskákat, és felemelt kézzel a fülke falának támaszkodni, hogy minél mélyebbeket lélegezhessek. Amikor már csak néhány emelet volt hátra, gyorsan végigsimítottam a kezemmel a hajamon, és megráztam a fejem. Apró vízcseppek terítették be a paneleket.

A hatvannyolcadikon felkaptam a két táskát, és még ki sem nyílt teljesen a lift ajtaja, én már a folyosón voltam. Futólépésben a lakásom ajtajához rohantam, lelöktem a táskákat a földre, és lázasan keresni kezdtem a kulcsomat a zakóm zsebeiben. Nagy nehezen megtaláltam, de a kezem annyira remegett, hogy alig bírtam eltalálni a kulcslyukat. Végül sikerült kinyitnom az ajtót, de abban a pillanatban, ahogy beléptem a lakásba, tudtam, mindennek vége.

Voltaképpen már lent, a hallban tudtam. Abban a másodpercben, hogy Richie kimondta: *beengedtem azokat a fickókat.*

Körülnéztem, hogy felmérjem a kárt. A nappali közepén álló dobozokat és faládákat szétszedték és kiborogatták, tartalmuk

szanaszét hevert a padlón. Berohantam a szobába, hogy a könyvek, ruhák és konyhai edények kaotikus halmazában megkeressem a sporttáskát, amiben a borítékot, és benne az MDT-t tartottam. Hamar megtaláltam, de minek? Üres volt. A boríték a tablettákkal együtt eltűnt, ahogyan Vernon kis fekete jegyzetfüzete is. Abban a hiú reményben, hogy a boríték talán kieshetett a táskából, és valahol még mindig ott van, átkutattam mindent, újra és újra, de hasztalan.

Az MDT-nek annyi.

Görnyedten az ablakhoz bandukoltam, és kinéztem a városra. Még mindig esett. Fura volt ebből a szögből látni az esőt; könnyen az az érzésed támadt, hogy elég lenne egy-két emelettel feljebb menned, és máris kint lennél belőle, lábad alatt egy szürke felhőtakaróval.

A szoba belseje felé fordultam, és az ablaknak vetettem a hátamat. A szoba nagy volt és világos, és olyan kevés holmi volt a közepén, hogy bár teljesen összekavarták – majd rátettem egy lapáttal én is, rendetlenségről aligha lehetett volna beszélni. A szobát nem verték szét, mert nem volt mit szétverni benne. Vernon jobban megdolgoztatta őket.

Csak álltam ott hosszú ideig – sokkos állapotban, gondolom, és nem gondoltam semmire. Aztán az ajtó felé pillantottam. A két Barnes & Noble táska még mindig a folyosón hevert, egymás mellett, türelmesen várták, hogy behozzam őket.

Majd megszólalt a telefon.

Nem akartam felvenni, de amikor rájöttem, hogy csak ezt nem tépték ki a falból – ellentétben a tévé– és az internetkábellel, odamentem, és lehajoltam érte. Beleszóltam, és abban a pillanatban a vonal elsüketült.

Átmentem a bejárati ajtóhoz, betoltam a két reklámtáskát a lábammal, aztán bezártam az ajtót, és neki támaszkodtam. Vettem néhány mély lélegzetet, nyeltem egyet, és behunytam a szemem.

A telefon megint megcsörrent.

Felvettem, és megint belehallóztam, de ismét letették.

Visszaraktam a készüléket a padlóra. Alig egyenesedtem fel, megint megszólalt.

Felvettem, de ezúttal nem szóltam bele.

Bárki is volt az, most nem tette le.

Egy darabig mindketten hallgatunk, végül az illető megszólalt:

– Hát ennyi volt, Eddie.

– Ki az?

– Túl messzire ment azzal, hogy beszélt Dave Morgenthalerrel. *Az* egy nagyon rossz ötlet volt…

– Maga meg ki a faszom?

–…ezért úgy döntöttünk, véget vetünk a mulatságnak. De… gondoltuk, szólunk. Ha már ilyen tökös fickó, meg minden.

Nagyon halkan beszélt, szinte suttogott. Szenvtelenül, akcentus nélkül.

– Nem lenne szabad ezt tennem, de mostanra már szinte úgy érzem, hogy *ismerem* magát.

– Hogy érti azt, hogy *véget vetnek a mulatságnak?*

– Nos, bizonyára már észrevette, hogy visszavettük az anyagot. Úgyhogy ezennel tekintse a kísérletet befejezettnek.

– *Kísérletet?*

Hosszú csend következett.

– Azóta figyeljük, Eddie, hogy feltűnt Vernonnál azon a napon.

A szívem kihagyott néhány dobbanást.

– Mégis mit gondolt, miért nem keresi a rendőrség? Eleinte nem voltunk biztosak benne, de amikor nyilvánvalóvá vált,

hogy megkaparintotta Vernon készletét, úgy döntöttünk, megvárjuk, mi fog kialakulni belőle. Afféle klinikai teszt gyanánt. Mint tudja, nem volt valami sok kísérleti alanyunk…

Az ablak felé néztem, de nem azt láttam, ami az üvegen túl terült elém; a múltba révedtem, és jeleket, árulkodó nyomokat kerestem…

–…és micsoda kísérleti alanynak bizonyult, barátom! Ha ez vigaszt jelent, Eddie, még senki nem szedett be annyi MDT-t, mint maga, és egyikük sem szedte ilyen sokáig.

– Ki maga?

– Már akkor tudtuk, hogy keményen ráfeküdt, amikor tarolt a Lafayette-nél, de aztán jött ez a meló Van Loonnál… hát, az aztán nem volt semmi!

– Ki maga?

– Persze, ott volt az a kis incidens is a Clifdenben…

– Ki maga? – ismételtem tompán, szinte gépiesen.

–…de árulja el nekem, egészen pontosan *mi* történt ott?

Letettem a telefont, de nem vettem le róla a kezem, hanem erővel lenyomtam a kagylót, mintha ezzel megakadályozhattam volna, hogy újra megszólaljon.

Mégis rögtön felkaptam, amikor megcsörrent.

– Nézze, Eddie, mi nem neheztelünk magára, de nem hagyhatjuk, hogy magándetektívekkel paktáljon… az orosz uzsorásokról nem is beszélve. Csak hogy tudja: *nagyon* hasznos kísérleti alany volt.

– Gyerünk – tört ki belőlem a kétségbeesés, nem lehetne, hogy… Úgy értem, muszáj ezt…

– Nézze, Eddie…

– Nem adtam Morgenthalernek semmit, és *nem mondtam neki semmi olyat…* – nyöszörögtem rémülten. – Nem lehet, hogy kapjak még valameddig… *valamennyit…*

– Eddie…

– Van pénzem – annyira remegett a kezem, hogy a fejemhez kellett szorítanom a kagylót. – *Rengeteg* pénzem van a bankban, és…

A vonal megszakadt.

Letettem, de a kagylón tartottam a kezem, mint az előbb is. Ám hiába vártam legalább tíz percig, semmi sem történt.

Végül levettem a kezem a telefonról, és felegyenesedtem. A lábam annyira elzsibbadt, hogy alig éreztem. Egy darabig a tornáztatásával voltam elfoglalva, de az agyam eközben sem pihent.

Miért tette le?

Mert szóba hoztam a pénzt? Vissza fog hívni, és mond egy összeget?

Álljak készen erre?

Tényleg, mennyi pénzem is van a bankban?

Vártam még húsz percet, de semmi sem történt.

Újabb húsz percet azzal töltöttem el, hogy megpróbáltam elhitetni magammal: azzal, hogy szó nélkül letette, üzenni akart nekem. Pénzt ajánlottam neki, most pedig gyötörni akar, hogy ha visszahív, jobb alkupozícióban legyen.

A telefonra szegeztem a tekintetem.

Nem akartam, hogy foglalt legyen a vonal, ezért elővettem a mobilomat, és arról hívtam fel Howard Lewist, a bankigazgatót. Épp beszél valakivel, közölték. Meghagytam a számomat azzal az üzenettel, hogy amint tud, hívjon vissza, mert sürgős. Öt perccel később meg is tette. A pénzből, amit az utóbbi időben a kereskedéssel kerestem, mindössze 400 000 dollár maradt a számlámon, miután visszafizettem Van Loonnak a tőle kapott, és a lakás berendezésére költött kölcsönt. Mivel Howard Lewis tudta, hogy Van Loon is a jótevőim közé tartozik, maga volt a testet öltött segítőkészség,

s mikor közöltem vele, hogy szükségem lesz félmillió dollárra készpénzben – olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet, megígérte, hogy kora reggelre meglesz.

Megköszöntem, és megígértem, hogy ott leszek. Megint kikapcsoltam a mobiltelefont, és visszatettem a zsebembe.

Félmillió dollár. Ki tudna nemet mondani rá?

Körözni kezdtem a szobában. A középen lévő kupacot gondosan elkerültem, a telefont viszont szemmel tartottam. *Szólalj meg végre,* könyörögtem neki a tekintetemmel.

Amikor nagy sokára megtörtént, egy ugrással ott termettem, és feltéptem a kagylót.

– Halló!

– Mr. Spinola? Richie vagyok a recepcióról.

A francba!

– Tessék. Elfoglalt vagyok.

– Csak meg akartam kérdezni, hogy minden rendben van-e. Úgy értem, nem…

– Igen, igen, minden rendben. Semmi gond.

Letettem.

A szívem úgy zakatolt, mint egy expresszvonat.

Felálltam, és folytattam a körözést. Arra gondoltam, rendet kellene raknom, de végül letettem róla. Egy idő után leültem a padlóra, háttal a falnak, és csak néztem a szobát, és vártam.

Az elkövetkező nyolc órát ebben a pózban töltöttem.

Normális esetben délután bevettem volna egy adag MDT-t, de mivel nem volt mit, késő estére elkapott a fáradtság – feltehetően az elvonás folyamatának első tünete. Ennek eredményeképpen sikerült aludnom egy kicsit, még ha az álmom görcsös és nyugtalan volt is. Ágyam nem volt, ezért néhány pokrócot és egy paplant terítettem egymásra, erre feküdtem. Amikor felébredtem – hajnali öt óra tájban, tompa

fejfájás kínzott, a torkom pedig száraz volt és reszelős.

Megpróbáltam összetakarítani – csak hogy elfoglaljam magam valamivel, de a jövőtől való rettegés minden gondolatomat átitatta, így nem sokra jutottam.

Mielőtt kimentem volna a bankba, bevettem két Excedrin tablettát, majd előkotortam az üzenetrögzítőmet az egyik széttört faládából. Nem úgy nézett ki, mintha komolyabban megsérült volna, s amikor rácsatlakoztattam a padlón tartott telefonra, működőképesnek látszott. Kivettem az aktatáskámat egy másik ládából, kabátba bújtam, és elhagytam a lakást. A hallban ügyeltem arra, hogy Richie ne tudjon szemkontaktus létesíteni velem.

A taxiban, ölemben az üres aktatáskával, olyan nyomorultnak éreztem magam, mint addig még sohasem. Kezdtem belátni, hogy a reménysugár, amibe belekapaszkodtam, csak illúzió, amivel saját magamat akarom becsapni. Kinéztem a forgalomra és a 34. utca épületeinek velem ellentétes irányba utazó homlokzatira, s az jutott eszembe, hogy már késő. Ahhoz is, hogy jobb belátásra térjek, ahhoz is, hogy megpróbáljam helyrehozni a dolgokat... mindenhez. Az egész ábránd csupán.

A bankban azonban, amikor az ügyintéző teletömte a táskámat a vaskos pénzkötegekkel, mintha némi önbizalmat is begyömöszölt volna az ötven– és százdolláros bankjegyek mellé. Aláírtam a megfelelő papírokat, kegyesen a talpnyaló Howard Lewisra mosolyogtam, további szép napot kívántam neki, és távoztam.

A taxiban, úton hazafelé, elfogott az izgalom, és kezdtem megint elhinni, hogy ezúttal nem vallhatok kudarcot. Ha a fickó újra felhív, kész ajánlattal fogom várni... alkudozunk, megállapodunk, és szépen minden a helyére kerül.

A lakásba érve a nappaliba vittem a táskát, és letettem a telefon mellé. Kinyitottam, hogy jól láthassam benne a pénzt. A rögzítőn nem hagytak üzenetet, ezért gyorsan megnéztem a

mobiltelefonomat, hátha ezúttal azon kerestek. Egyetlen üzenet volt rajta – Van Loontól. Megértette, hogy pihenésre van szükségem, de akkor is, nem ez a módja. Hívjam vissza.

Kikapcsoltam a mobilt és elraktam.

Délre a fejfájásom egészen komollyá vált. További Excedrin tablettákat kaptam be, de nem éreztem, hogy hatnának. Kimentem a fürdőszobába, és egy örökkévalóságig álltam a forró zuhany alatt, hogy kioldjam a feszültség görcsös csomóit a nyakamból és a vállamból.

A fejfájás kezdett átterjedni a homlokom köré és a szemem mögé is, s a délután közepére már az egész koponyám úgy lüktetett, mintha fel akarna robbanni.

Órákon át köröztem a szobában, próbáltam szétszórni a fájdalmat, s közben a telefont szuggeráltam a tekintetemmel, *akartam,* hogy csörögjön. Nem értettem, miért nem hívott még mindig vissza a fickó. A pénzre néztem. Félmillió dollár hevert a padlón, csak arra várt, hogy valaki érte jöjjön és elvigye…

Kora estére be kellett látnom, hogy a sétálgatás nem segít. Most már állandó hányinger is kínzott, és a hideg is rázott, ez is folyamatosan. Egyszerűbb lenne, döntöttem el, lefeküdni a pokrócokból és paplanból hevenyészett vackomra, ott hánykódni és forgolódni, meg a fejemet szorongatni abban a hiú reményben, hogy ezzel csillapíthatom a fájdalmat. Miután besötétedett, lázas félálomba merültem. Később felriadtam, és öklendezni kezdtem, de nem volt mit kiürítenem a már így is üres gyomromból. Vért köhögtem a padlóra, aztán visszahanyatlottam, és csak néztem magam elé, fel a mennyezetre.

Azt az éjszakát – a csütörtökit – soha véget nem érőnek éreztem, és mégis arra vágytam, hogy soha nem érjen véget. Ahogy az MDT fátyla még feljebb emelkedett, az iszonyat és a rettegés csak még intenzívebben támadott. A bizonytalanság kínja a gyomorfalamat tépkedte, és csak arra tudtam gondolni: *Mit tettem? Mit tettem?* Eleven álmokat láttam, már-már

hallucinációkat, amik látszólag közelebb vittek annak megértéséhez, hogy mi történt azon az éjszakán a Clifden Hotelben, de mivel képtelen voltam megkülönböztetni a lázas képzelgést a valós emlékektől, semmivel sem lettem okosabb. Láttam Donatella Alvarezt átvonulni a szobán, mint korábban, a sajtótájékoztató előtt is, fekete ruhában, véres arccal – de az *ez* a szoba volt, nem a szállodai, és arra is emlékszem, hogy arra gondoltam, ha ilyen súlyos ütést kapott a fejére, akkor nem lenne ennyire nyugodt, és nem is mászkálna. Arról is álmodtam, hogy a kanapén fekszünk, egymásba gabalyodva, és a szemébe nézek, felizgulva, egy megnevezhetetlen érzelem lángjaitól fűtve – csakhogy az a régi kanapém volt, a 10. utcai lakásban, és a nő nem kedves szavakat suttogott a fülembe, hanem azt ismételgette, hogy most kell eladnom a technológiai részvényeimet, most, most, *most.* Később az asztalnál ült, velem szemben, Van Loon ebédlőjében. Szivarozott és élénken magyarázott: „…mert ti, *norteamericanó*k, nem értetek semmit, de semmit…" – és ekkor mintha dühömben a legközelebbi borosüvegért nyúltam volna…

És ez így ment egész éjszaka, egyik változat a másikat követte, mindig csak egy kicsit más, mint az előző – szivar helyett cigi vagy gyertya, borosüveg helyett sétabot vagy szobor, mindegyik olyan, mint egy kirobbantott ólomüveg ablak szilánkjai lassított felvételen: azzal áltattak, hogy *majd* összefüggő képpé állnak össze, amiből mindent megtudhatok… de azt ugyan várhattam…

Egy ponton lefordultam a vackomról, és a gyomromat markolva a fürdőszoba csillogó sötétje felé kúsztam a padlón. Egy újabb öklendezést követően belekapaszkodtam a vécécsésze peremébe, és álló helyzetbe tornáztam magam. A mosdókagylóhoz csoszogtam, megnyitottam a csapot, és megcsapkodtam az arcomat egy kis hideg vízzel. Aztán felnéztem, a tükörbe, és egy viaszbábuval találtam magam szembe. Csak a pislogásom jelezte, hogy még élek.

Visszavonszoltam magam a nappaliba, ahol a széttört dobozok, az összegyűrt ruhák, a pénzzel teli nyitott táska életlen árnyéka és a csupasz padló egy fura, kék színű, sziklás holdbéli táj benyomását keltette. A falnak vetettem a hátam a telefon közelében, és hagytam magam ülő helyzetbe csúszni. A következő két órát itt töltöttem, s jobb híján néztem, mint ölt magára nappali alakot a szoba az első reggeli fénysugarak beszűrődésével.

Közben apránként egyezségre jutottam a fejfájásommal is – ha nem járkáltam, nem mocorogtam és nem pislogtam, akkor hajlandó volt csendben, egykedvűen, kiszámítható tempóban folytatni az agyam szétfűrészelését...

27.

Amikor a telefon váratlanul csörögni kezdett mellettem úgy kilenc óra tájban, úgy éreztem, mintha több ezer voltnyi feszültséget kötöttek volna rá az agyamra.

Vicsorogva, remegő kézzel nyúltam a kagylóért.

– Halló!

– Mr. Spinola? Itt Richie a recepcióról.

– He?

– Egy bizonyos Mr.... *Gennadij* keresi önt. Felengedhetem?

Péntek reggel.

Ma reggel. Illetve most már tegnap reggel.

Gondolkodni próbáltam.

– Ja.

Visszaejtettem a telefont. Miért is ne láthatna? Hadd tudja meg, mi vár rá.

Megpróbáltam felállni a padlóról. Minden mozdulat olyan fájdalommal járt, mint egy-egy újabb áramütés. Amikor végre sikerült a manőver, kénytelen voltam megállapítani, hogy a

saját vizelettócsámban állok. Az ingem csupa vérfolt és epeszínű nyálka volt, s egész testemben reszkettem.

A pénzzel teli aktatáskára pillantottam, aztán a telefonra. Hogy lehettem ennyire hülye, ennyire naiv? Az ablak felé fordultam. Odakint hét ágra sütött a nap. Az ajtóhoz cammogtam és kinyitottam.

Megfordultam, tettem néhány lépést a szoba belseje felé, aztán ismét az ajtó felé fordultam. A lábamnál egy nagy, széttaposott láda volt, tartalma – serpenyők, fazekak, különféle konyhai eszközök – kifolyt belekként terültek szét a padlón.

Úgy álltam ott, roskatagon, kiszolgáltatva mindennek és mindenkinek, mint egy százéves öregember. Hallottam, hogy nyílik a lift ajtaja, aztán léptek közeledtek, s pár pillanattal később Gennadij jelent meg az ajtókeretben.

– *Azt a... Bassza meg!*

Döbbenten végigmért, aztán felmérte a kupit, a nappali méretét, az ablakot és a kilátást – és olyan képet vágott, mint aki nem tudja eldönteni, hagyja-e felfordulni a gyomrát, vagy inkább a száját tátsa. Kétsoros, hajszálcsíkos öltöny volt rajta és fekete ing, nyakkendő nélkül. A fejét leborotválta, az arcán viszont legalább háromnapos borosta sötétlett.

Rám nézett, és végigmért, egymás után legalább kétszer.

– Veled meg mi a faszom történt?

Valamit motyogtam neki.

Beljebb jött, egy pillanatra lassított, aztán megint sebességbe kapcsolt, megkerülte a lomokat, és egyenesen az ablakhoz ment, ahogyan én is tettem, amikor először itt jártam Alison Botnickkal.

Nem mozdultam. Hányingerem támadt.

– Ez kétségkívül nagy minőségi ugrás ahhoz a 10. utcai patkányfészekhez képest.

– Ja.

Háttal álltam neki, de hallottam, hogy fel-alá járkál az ablak előtt.

– A rohadt életbe, innen mindent látni lehet. – Egy pillanatra elhallgatott. – Hallottam, hogy jó kis kéglit találtál magadnak, de ez a hely elképesztő.

Ez meg mit jelentsen?

– Ott az Empire State. A World Trade Center. Brooklyn. Ez *tetszik.* Tudod, mit? Lehet, hogy én is veszek itt magamnak egy lakást. – Hallottam a hangján, hogy felém fordult. – Még az is lehet, hogy ezt fogom átvenni, ide költözöm be. Ehhez mit szólsz, geci?

– Az nagyszerű lenne, Gennadij – feleltem, és oldalt fordultam neki. – Úgyis lakótársat keresek. Tudod, hogy van ez. Fizetni kell a részleteket, meg minden.

– Nocsak, egy komédiás szarfoltokkal a nadrágján. Na mesélj, Eddie, mi a faszom folyik itt?

Megkerülte a kupacot, és visszakerült a látóterembe. A táskányi pénz láttán megtorpant.

– Jézusom, te aztán nem bízol a bankokban, nem igaz?

Háttal nekem lehajolt, és belenyúlt a táskába. Kivett néhány köteget, és végigpörgette őket.

– Ez itt legalább három-négyszázezer dollár. – Füttyentett. – Nem tudom, miben utazol Eddie, de ha van még ott, ahonnan ez jött, nem ártana befektetned. Az import-export cégem hamarosan beindul, de még beszállhatsz, ha akarsz. Ami pedig az árat illeti, megbeszélhetjük, oké?

Megbeszélhetjük az árat?

Gennadij még nem tudta, de már nem volt sok hátra az életéből – még néhány nap, miután kifogyott az MDT-ből.

– Nos – egyenesedett fel és fordult felém, mikor

találkozhatok ezzel a te szállítóddal?

A szemébe néztem és közöltem vele: – Nem fogsz találkozni vele.

– *Mi?*

– Nem fogsz találkozni vele.

Hangosan kifújta a levegőt az orrán, aztán csak nézett hosszú másodperceken keresztül, olyan arckifejezéssel, mint egy sértődött gyermek – egy olyan gyermek, aki rugós kést tart a zsebében. Illetve a kezében. Kinyitotta a pengéjét.

– Sejtettem, hogy ez fog történni – mondta, ezért készültem rá. Kiderítettem rólad néhány dolgot, Eddie. Rajtad tartottam a szemem.

Nyeltem egyet.

– Mostanában elég jól mentek a dolgaid, nem igaz? Az üzlettársaiddal és a fúziós ügylettel. – Sarkon fordult, és róni kezdte a szobát. – De nem hinném, hogy Van Loon vagy Hank Atwood örülne, ha megtudná, hogy egy orosz uzsorással is kapcsolatban állsz.

Most én éreztem úgy magam, mint egy sértődött gyermek.

– Vagy ha tudomást szereznének arról, hogy kábszeres voltál. Az újságokban sem mutatna valami jól.

Kábítószeres? Te jó ég, hiszen az már történelem. De honnan tudhat erről?

– Elképesztő, mi mindent elő lehet vakarni egy ember múltjából, nem igaz? – folytatta, mintha olvasna a gondolataimban. – Munkahelyek, hiteltörténet, személyes dolgok…

– Bekaphatod.

– Igen?

Fürge léptekkel visszakanyarodott, az orom alá nyomta a kést és meghintáztatta a pengéjét.

– Átrendezhetném az arcodat, Eddie, ügyesen és kreatívan, de ha lehet, inkább választ szeretnék a kérdésemre. – A szemembe meredt, és suttogó hangon megismételte: – *Mikor találkozhatok a szállítóddal?*

Nem lett volna hova menekülnöm, és nem volt vesztenivalóm sem.

– Nem fogsz – súgtam vissza.

Egy darabig nem történt semmi, aztán hirtelen a gyomromba öklözött a baljával – éppolyan gyorsan és hatásosan, mint korábban, a régi lakásomban. Összegörnyedtem, és hátraestem a dobozaimra.

Gennadij ott hagyott, és folytatta a fel-alá járkálást.

– Ugye nem hitted, hogy a képeddel fogom kezdeni?

A fájdalom egyszerre volt szörnyű és szürreálisan távoli. Azt hiszem, túlságosan sértődött voltam a magánszférám ellen intézett támadás miatt – azért, hogy Gennadij így feltúrta a múltamat, és azért is, hogy sikerrel járt ebben.

– Egész aktám van rólad, Eddie. *Ilyen* vastag. Minden benne van, olyan részletességgel, hogy nem is hinnéd.

Felnéztem. Háttal állt nekem, élénken gesztikulált. És ekkor megpillantottam valamit a szemem sarkából.

– Először is arra válaszolj nekem, Eddie: hogy fogod megmagyarázni az új barátaidnak azt, hogy ilyen sokáig ennyire középszerű ember voltál? He? Azt a sok szart, amit a K & D-nek írtál. Hogy engedély nélkül tanítottál angolt Olaszországban. Hogy elcseszted a színekre bontást a *Chrome* magazinnál.

Míg beszélt, az előttem heverő doboz felé nyúltam a kezemmel. A szétcsúszott konyhai eszközök közül egy hosszú szeletelőkés fanyele kandikált ki. Megmarkoltam, és óvatosan kihúztam a dobozból, ami remegő kézzel és előrehajtott, szétrobbanni készülő fejjel nem is volt olyan könnyű feladat.

De megkaparintottam, és sikerült álló helyzetbe küzdenem magam, a kést a hátam mögé rejtve.

Gennadij megfordult.

– Valamikor nős voltál, mi?

Felém kanyarodott. Borzalmas állapotban voltam. Forgott velem a szoba, Gennadijból kettőt láttam, a háttér pedig egyetlen nagy, pulzáló fehérséggé olvadt össze, de mindennek dacára tökéletesen tudtam, mit csinálok – a félelem, a megalázottság és a düh mindent a helyére tett. A történtek következménye adta magát, elkerülhetetlenül. Valami hasonló történt volna a Clifdenben is? Hogy *ott* mi vezetett el a tragikus fejleményekig, azt megtippelni sem tudtam, és biztos voltam benne, hogy soha nem is fogom megtudni.

– De abban is kudarcot vallottál.

Egy pillanatra megállt, aztán tett még néhány lépést.

– Mi is a neve?

Megemelte a kését, az arcomhoz nyomta, és olyan közel hajolt hozzám, hogy egyenesen az orromba lehelt. A szívem és a fejem egy ritmusra lüktetett.

– Melissa.

– Igen, Melissa. Tényleg. És hány gyereke is van? Kettő?

Tágra nyitottam a szemem, és átnéztem a válla felett. Amikor megfordult, hogy megnézze, mit látok, vettem egy mély levegőt, hátralendítettem a kezemet, és egy gyors mozdulattal a hasába döftem a kést. A másik kezemmel a tarkójába kapaszkodtam, hogy ellentartsak a pengének. Olyan mélyre toltam a kést, amennyire csak tudtam, és igyekeztem felfelé kanyarítani. Gennadij egy mély, gurgulázó hangot hallatott, aztán csapkodni kezdett a kezével, le-fel, tehetetlenül, mint egy nyaka szegett kakas. Nyomtam még egy utolsót a késen, aztán elengedtem a nyelét. Az ellentámadás teljesen kimerített, épp csak annyi erőm maradt, hogy

hátratántorodjak, nekitámaszkodjak az egyik ablaknak, és nézzem, ahogy Gennadij, még mindig ugyanabban a pózban, imbolyogva, döbbenten engem néz. A szája tátogott, és mindkét kezével a kés fanyelét markolta – csak ennyi látszott ki belőle. A fejem most már annyira lüktetett, hogy teljesen rövidre zárt bennem minden érzelmet, amit a látvány kiválthatott volna. Abszolút nem érdekelt, hogy mit tettem; egyetlen dologra tudtam gondolni, és csak arra: hogy mi lesz *ezután.*

Gennadij, dühtől és döbbenettől torz arccal, tett felém néhány lépést. Azt hittem, kénytelen leszek eloldalazni, hogy távol tartsam magam tőle, de megbotlott egy szétszakadt dobozban, és rázuhant egy halom művészeti albumra. A becsapódás ereje még mélyebbre tolhatta benne a kést, és létfontosságú szervet sérthetett meg, mert az orosz ezután nem mozdult többé.

Vártam még néhány percig, néztem és füleltem, de nem mozgott és nem adott ki egyetlen hangot sem.

Végül odaóvakodtam, lehajoltam, és megpróbáltam kitapintani a pulzust a nyakán, de nem volt mit. Aztán eszembe jutott valami, és igénybe véve utolsó adrenalintartalékomat, megragadtam Gennadij karját, és a hátára fordítottam a testet. A kés ferdén a gyomrába ékelődött, fekete inge merő vér volt. Vettem néhány gyors, de mély lélegzetet, és elfordítottam a tekintetem, hogy ne lássam az arcát.

Az egyik kezemmel félrehajtottam a zakóját a jobb oldalán, és a másikat pedig a belső zsebébe csúsztattam. Egy pillanatig azt hittem, hoppon maradok, de aztán, egy darab kelmébe bugyolálva, megtaláltam, amit kerestem. Az ujjaim közé csíptem, és kihalásztam. Egy darabig mozdulatlan kézzel tartottam – a szívem majd szétverte a mellkasomat odabentről, aztán tétován megráztam. A kis ezüstdoboz halk zörgése mennyei muzsika volt a fülemnek.

Felálltam, és a visszamentem az ablak mellé. Vártam egy kicsit, hátha csillapodik a lüktetés a fejemben, majd látva, hogy arra ugyan várhatok, nekivetettem a hátam az ablaküvegnek, és ülő helyzetbe csúsztam. A kezem még mindig remegett, ezért jobbnak láttam a padlóra tenni a szelencét, a két lábam közé. Keményen a tennivalómra összpontosítva, lecsavartam a kupakot, félretettem, és belekukkantottam a dobozba. Öt tabletta lapult benne. Áhítattal kivettem hármat, és a tenyerembe tettem őket.

Kifújtam magam, aztán behunytam a szemem, és akaratom ellenére újra átéltem az elmúlt néhány percet – kaleidoszkópszerű, szörnyűséges, de valósághű képekben. Amikor kinyitottam a szemem, az első dolog, amit megpillantottam, Gennadij leborotvált feje volt – akár egy elnyűtt bőrfoci, alig néhány lábnyira tőlem, majd a többi része, szétterülve a kilapított könyvkupac tetején.

A számba nyomtam mindhárom tablettát, és lenyeltem őket.

A következő húsz percben csak ültem ott, és a szemközti falat bámultam. S míg ezt tettem, a fejfájásom, akár a köd, ha kisüt a nap, lassan foszlani kezdett. A kezem sem remegett már annyira, s egyre inkább úgy éreztem, hogy újra normális vagyok – már amennyire az MDT hatása alatt normális lehettem. Mindezzel együtt csak haladékot kaptam, és erről egyetlen pillanatra sem feledkezhettem meg. Azt is tudtam, hogy Gennadij kísérete valószínűleg odalent vár, és ha a főnökük nem jelentkezik, kíváncsivá válhatnak, vagy ami még rosszabb, aggódni kezdenek, s a helyzet tovább bonyolódik, ami a fenének sem hiányzik.

Visszacsavartam a kupakot, és a nadrágom zsebébe csúsztattam a dobozkát. Felálltam, s ekkor megint észrevettem a foltokat az ingemen – meg az általános leépülésem egyéb jeleit. Kimentem a fürdőszobába, ledobtam a ruhámat, és lezuhanyoztam. Tiszta farmert és pólót öltöttem – Gennadij ezüstdobozáról sem feledkeztem meg, aztán visszatértem nappaliba, felhívtam a recepciót, és megkértem őket, hogy

adják meg egy megbízható sofőrszolgálat számát. Telefonáltam a cégnek, kértem tőlük egy autót, és közöltem, hogy a hátsó bejáratnál fogom várni őket. Ezután összeszedtem magamnak néhány holmit a sporttáskába – beleértve a laptopot is, majd fogtam az aktatáskát a pénzzel, és a bejárati ajtóhoz mentem.

Mielőtt elhagytam volna a lakást, még egyszer, utoljára, visszanéztem. Gennadijt nem lehetett látni a nappali közepén felhalmozott holmiktól, az *én* holmijaimtól, de egy vékony vércsík már utat talált magának a ládák, könyvek, CD-k s ruhák között. Aztán megpillantottam egy másik vöröslő csíkot is, és hirtelen elfogott a rosszullét, bele kellett kapaszkodnom az ajtófélfába, hogy el ne vágódjak. Míg ezzel voltam elfoglalva, váratlanul egy éles hang hasított a nappali levegőjébe. Úgy megrémültem, hogy a szívem majdnem kiugrott a helyéről, de amikor a fémes, enyhén elfojtott hangokból Csajkovszkij I. zongoraversenye állt össze, rájöttem, hogy csak Gennadij mobiltelefonja szól. A lent várakozó *zsulik*ok elunták magukat, és várható volt, hogy mivel a főnökük nem válaszol a hívásukra, hamarosan itt lesznek. Most már tényleg mennem kellett. Kiléptem a folyosóra, és bezártam magam mögött az ajtót.

Lementem lifttel a mélygarázsba, és keresztülvágtam a betonoszlopokkal és parkoló autók soraival felszabdalt hatalmas belső téren. Felmentem a kanyargós felhajtón a kijárathoz, és kiléptem az épület mögötti szervizútra. Ötven méterrel odébb két teherautóból árut rakodtak ki, feltehetően a Celestial valamelyik éttermébe hoztak alapanyagokat. Vártam vagy öt percig – egy kiszögellés mögé lapulva, hogy ne legyek szem előtt, aztán végre feltűnt egy fekete, jelöletlen autó. Intettem a sofőrnek, betettem a táskákat a hátsó ülésre, és én is beültem. Adtam magamnak néhány lélegzetvételnyi szünetet, aztán utasítottam a sofőrt, hogy hajtson a Henry Hudson Parkwayre, és kanyarodjon észak felé. Az autó megkerülte az épület sarkát, és balra fordult. A következő

kereszteződésnél piros volt a lámpa; megálltunk, én pedig hátrafordultam, és kinéztem az ablakon. A téren, a járda mellett egy Mercedes parkolt, a közelben néhány bőrdzsekis fickó cigizett. Az egyik épp felnézett a Celestialra.

A lámpa váltott, s ahogy elhúztunk, három rendőrautó bukkant elő a semmiből. Lefékeztek a járda mellett, s még láttam, hogy öt-hat rendőr pattan ki belőlük és az épület főbejárata felé rohan.

Előrefordultam. Nem értettem, mi történhetett. Alig néhány perce, hogy eljöttem, ez túl kevés volt ahhoz, hogy valaki felfedezze Gennadijt, értesítse a zsarukat, és a zsaruk ide is érjenek.

Érthetetlen volt.

Észrevettem, hogy a sofőr engem néz a visszapillantó tükörben. Néhány másodpercig farkasszemet néztünk egymással, aztán mindketten elfordítottuk a tekintetünket.

28.

Csak akkor kezdtem megnyugodni, amikor ráhajtottunk az Interstate 87-re. Hátradőltem az ülésben, és néztem, mint gyűri maga alá az autó a kilométereket, egyiket a másik után. A homályos csíkká összemosódó, végtelennek ható aszfaltsáv egy idő után hipnotikus félálomba ringatott, lehetőséget adva, hogy félretegyem az utóbbi néhány nap nyomasztó emlékeit, és megfeledkezzek arról is – legalább ideig-óráig, amit Gennadijjal tettem. Negyvenpercnyi révedezés után azonban már nem bírtam megállni, hogy ne irányítsam a gondolataimat, ha a múltra nem is, a jövőre legalább. Mármint a *közeljövő*re, mert nekem már csak az maradt.

Megkértem a sofőrt, hogy vigyen egy olyan helyre, mint a Scarsdale vagy a White Plains, és tegyen ki ott. Számba vette a lehetőségeket, és végül a White Plains mellett döntött. A központban tett ki. Fizettem, s abban a hiú reményben, hogy

ezzel megvásárolhatom a hallgatását, száz dollár borravalót adtam neki.

A sporttáskával az egyik, az aktatáskával a másik kezemben, addig gyalogoltam, míg bele nem botlottam egy taxiba a Westchester sugárúton. Beültem, és elvitettem magam a legközelebbi autókölcsönzőig. Itt a hitelkártyámmal kibéreltem egy Pathfindert, s rögtön el is hagytam a White Plainst, hogy az Interstate 684-en folytassam utamat.

Áthaladtam Katonah-n, majd Croton Fallsnál balra kanyarodtam, hogy Mahopac irányába folytassam. Most, hogy végre magam mögött hagytam az autópályát, és ezen a csendes vidéken, dombok és erdők közt autózhattam, valami különös nyugalom szállt meg, úgy éreztem, itt már nem bánthatnak, mert *azt* a világot magam mögött hagytam, ez egy másik, párhuzamos univerzum. A sebesség mámora és a látószög is ezt az illúziót erősítette. Évezredek óta nem ültem a kormány mögött, még kevésbé a városon kívül, ekkora sebesség mellett, és ilyen magasan az út felett...

Mahopac közelében lassítanom kellett, és különben is, időre volt szükségem, hogy újra átgondoljam, mit akarok tenni, illetve, hogy elővakarjam az emlékezetemből a címet, amit Melissa adott meg a bárban a Spring Streeten. Nem rögtön, de sikerült; a városba érve megálltam egy benzinkútnál, és vettem egy térképet, hogy könnyebben megtalálhassam a házat.

Tíz perccel később bekanyarodtam a Milford Drive-ra, és a járda mellé húzódtam a bal oldalon, a harmadik ház előtt. Csendes, tipikus zöldövezeti környék volt, sűrű lombsátorral az utca felett. Átnyúltam a két ülés között, s a sporttáska oldalzsebéből egy tollat és egy jegyzetfüzetet vettem elő. Ezután fogtam az aktatáskát, az ölembe tettem, majd kitéptem egy lapot a füzetből, és ráfirkantottam egy rövid üzenetet. Kinyitottam a táskát, hagytam a tekintetemet elidőzni egy kicsit a pénzkötegeken, aztán beletettem a papírt, és kiszálltam az autóból.

Ráléptem a keskeny ösvényre, és elindultam a ház felé. A gyalogutat mindkét oldalról pázsit határolta, egyik felén egy magára hagyott, apró bicikli hevert. A ház földszintes volt, szürkére festett falemezborítással, elején verandával. Ráfért volna egy tatarozás, talán egy új tető is.

Felmentem a lépcsőn a verandára, és megálltam az ajtó előtt. Megpróbáltam belesni az ajtó üvegén, de a szúnyogháló miatt nem sokra jutottam. Begörbítettem a mutatóujjamat, és megkopogtattam az ajtókeretet.

A szívem szinte hallhatóan zakatolt.

Néhány másodperccel később az ajtó kinyílt, és egy vékonyka, hét-nyolcéves forma kislány állt előttem. Hosszú, barna, egyenes szálú haja volt és sötétbarna szeme. Meglepett képet vághattam, mert összevonta a szemöldökét, és hivatalos hangon megkérdezte:

– Tessék?

– Te biztosan Ally vagy – válaszoltam.

Tűnődve végigmért, végül úgy döntött, szóba áll velem. Bólintott. Piros kardigánt és fekete legginget viselt.

– Az anyukád régi barátja vagyok.

Nem esett hasra tőlem.

– Eddie-nek hívnak.

– Anyával akarsz beszélni?

Türelmetlenséget éreztem a hangjában, s a testbeszéde is azt sugallta, hogy megzavartam valamiben, és alig várja, hogy előrukkoljak a jövetelem céljával, ő pedig visszamehessen, és folytathassa azt, amit elkezdett.

– Ki az, Ally? – kérdezte valahonnan bentről egy hang.

Melissa. Csak most jöttem rá, hogy ez sokkal bonyolultabb lesz, mint gondoltam.

– Egy… bácsi az.

– Egy perc... – Rövid, bizonytalan csend következett. – Egy perc és ott leszek. Mondd meg neki, hogy... várjon.

– Az anyukám a húgom haját mossa – tájékoztatott Ally.

– A húgodat Jane-nek hívják, ugye?

– Igen. Ő még nem tudja megmosni magának. És órákig tart.

– Miért?

– Mert olyan hosszú.

– Hosszabb, mint a tiéd?

Sóhajtott egy hangosat, mintha azt mondaná: *Hé, Mister, nem is vagy olyan tájékozott, mint hinnéd.*

– Ide süss – mondtam neki, úgy látom, mindannyian elfoglaltak vagytok... – Elhallgattam, mert úgy nézett rám, hogy egy pillanatig azt hittem, megáll a szívem. –...ezért inkább itt hagyom ezt. Légy szíves, mondd meg az anyukádnak, hogy... itt jártam és *ezt* neki hoztam.

Óvatosan, nehogy betolakodásnak vegye, előrehajoltam, és betettem az aktatáskát a szőnyegre, az ajtó mellé.

Ally mozdulatlanul, gyanakvó tekintettel figyelt.

Hátrébb léptem, ő pedig megint rám emelte a tekintetét.

– Az anyukám azt mondta, hogy várj.

– Igen, tudom, de sietek.

Láttam, rajta, hogy eltűnődik az állításom igazságtartalmán, s úgy tűnt, bármivel volt is elfoglalva korábban, már megfeledkezett róla.

– Jövök, Ally.

Melissa feszült hangja késként hasított belém; immár nem volt kétséges, hogy el kell tűnnöm – még *azelőtt,* hogy megláthatna.

Lehátráltam a lépcsőn.

– Mennem kell, Ally. Örülök, hogy megismertelek.

Értetlenül összevonta a szemöldökét.

– Anyu azt mondta, hogy jön – mondta halk hangon.

Miközben az ösvény felé hátráltam, megkérdeztem tőle:

– Emlékszel még a nevemre?

– Eddie – felelte még halkabban.

Elmosolyodtam.

Még órákig tudtam volna bámulni, de mennem kellett. Visszasiettem az autóhoz, és beültem. Beindítottam a motort.

A szemem sarkából láttam, hogy valaki kijön a házból. A kereszteződésnél, mielőtt befordultam volna balra, a visszapillantó tükörbe néztem. Melissa és Ally – kéz a kézben – az utca közepén álltak.

Newburgh felé mentem, aztán vissza az Interstate 87-re, még mindig északnak. Úgy döntöttem, elmegyek Albanybe, aztán majd meglátom, merre tovább.

Kora délután értem a városba. Keringtem egy kicsit, aztán leparkoltam egy mellékutcában a Central sugárút közelében, és húsz percig csak ültem és néztem a kormányt.

Na és most?

Kiszálltam, és gyors léptekkel elindultam, csak úgy, akármerre. Közben gondolatban újra és újra lejátszottam magamnak a jelenetet Allyvel. Hátborzongató volt, mennyire hasonlít Melissára, és a reakcióm teljesen váratlanul ért. Az alatt a néhány perc alatt egy komplett érzelmi vihar vonult át rajtam, a farmerem zsebében dudorodó ezüstdoboz azonban nem hagyott kétséget afelől, hogy mi lesz a dolgok rendje.

Néhány óra múlva kiveszem a maradék két tablettát, és lenyelem őket. Milyen egyszerű, milyen banális mozdulatsor. És mennyire semmi köze az érzelmekhez!

Folytattam a céltalan kószálást.

Egy félórával később úgy döntöttem, elég volt. Esőre állt, és különben is, ezek az idegen, üzletekkel teli utcák mindenre jók voltak, csak arra nem, hogy segítsenek összeszedni a gondolataimat.

Lefékeztem, és megfordultam, hogy visszamenjek az autóhoz, de a mozdulat felénél egy műszaki üzlet kirakatával, és benne egy háromszor ötös tévéfallal találtam magam szembe. A képernyők mindegyikéről Donatella Alvarez nézett a szemembe. Portréfotó volt. Enyhén előrehajolt rajta, fejét félredöntötte, hogy hosszú, fekete haja ne lógjon nagy, szédítő, barna szemébe.

Mozdulatlanná dermedtem a járda közepén. A járókelők jöttek és mentek kettőnk közt és a hátam mögött, de én csak álltam és bámultam döbbent bénaságban. Miután váltott a kép, közelebb araszoltam az üveghez; a riport az Actiumban és a Clifden Hotelben készített felvételekkel folytatódott. Önkéntelenül az ajtó felé oldalaztam, és beléptem az üzletbe, hogy halljam is, amit látok. A hangerő azonban nem volt megfelelő, s a háttérzaj ennek is jó részét elnyomta, így mindössze mondatfoszlányok jutottak el a fülemig. Miközben a 48. utcát mutatták, annyit tudtam kihámozni, hogy „...a ma délután Carl Van Loon által kiadott közlemény...”, és „...az üzlet újraértékelése a negatív sajtóvisszhang miatt...” majd „...a részvényárakat kedvezőtlenül érintette...”.

Kétségbeesetten körülnéztem.

Az üzlet hátsó részében is voltak kiállított tévék, és ugyanez a csatorna ment rajtuk. Átvágtam az eladótéren, videók, DVD-lejátszók és hordozható rádiómagnók között, s épp, amikor odaértem, az MCL-Abraxas sajtótájékoztatóról következett egy bejátszás, az a már korábban is látott, balról jobbra pásztázós. Vártam, görcsbe rándult gyomorral, és néhány másodperccel később ott voltam, beúsztam az öltönyömben a képernyő közepére. Csak most tűnt fel, milyen természetellenes, üres arckifejezéssel állok a többiek között...

Végighallgattam a beszámolót, de alig bírtam felfogni a hallottakat. Valaki, aki ott volt az Actiumban azon az estén – talán a kopasz műkritikus az ezüstös szakállával, látta a sajtótájékoztatót a tévében, és felismerte bennem Thomas Cole-t, a férfit, aki Donatella Alvarezzel szemben ült az asztaluknál, s akit később a fogadáson is láttak beszélgetni a későbbi áldozattal.

A sajtótájékoztatót mutató bejátszás után egy másik következett, egy riporterrel, aki a Celestial Building elől jelentkezett: „A rendőrség követte az új szálat, és így jutott el Eddie Spinola apartmanjába a West Side-on. Ki akarták hallgatni, de a lakásban nem őt találták, hanem egy ismeretlen férfi holttestét, aki egy orosz bűnszervezet tagja lehetett. A férfit halálra szurkálták, ami azt jelenti, hogy Eddie Spinolát… – ismét megmutattak az öltönyömben –…immár két gyilkosság miatt keresi a rendőrség…”

Sarkon fordultam, és sietős léptekkel, kerülve az emberek tekintetét, elhagytam a boltot. A járdára kiérve ismét el kellett mennem a kirakat előtt, s bár nem néztem oda, annyit azért láttam, hogy már megint a sajtótájékoztatón készült felvételt ismétlik.

Mielőtt autóba ültem volna, bementem egy patikába, vettem egy nagy doboz Paracetamolt, majd betértem egy italboltba is, ahonnan két üveg Jack Daniel’s-szel jöttem ki.

Aztán megint útra keltem, és amilyen gyorsan csak tudtam, magam mögött hagytam Albanyt.

Még mindig északra tartottam, de most már kerültem az autópályákat, és Schenectadyn, majd Saratoga Springsen át felmentem az Adirondack-hegyek közé. Véletlenszerű útvonalon mentem, nagy kerülőkkel, de nagyjából a Schroon-tó felé, ügyet sem vetve a táj szépségeire. Kit érdekelt most ez? Áthajtottam Vermont államba, és tartva magamat az elvhez, hogy csakis másodrendű útvonalakat fogok használni, magam mögött hagytam Vergennest és Burlingtont, s továbbmentem

Morrisville és Barton irányába.

Hét-nyolc órát vezettem, s ezalatt mindössze egyszer álltam meg, hogy tankoljak. Ekkor vettem be az utolsó két tablettát, ami még a pirulásdobozban volt.

Tíz óra tájban álltam meg a Northview Motor Lodge előtt. Nem volt értelme továbbmennem. Besötétedett, és különben is, hova mentem volna? Tovább Maine-be? New Brunswickbe? Nova Scotiába?

Bejelentkeztem a szállodába – álnéven, és kifizettem a szobát előre, készpénzben.

Két éjszakára.

Miután túltettem magam a berendezés és a színes minták okozta sokkon, lefeküdtem az ágyra, és a mennyezetre szegeztem a tekintetem.

A tévé szerint most már körözött gyilkos voltam, egy szörnyeteg. Én nem láttam magam annak, de ahogy a dolgokat elnéztem, igencsak nehéz dolgom lett volna, ha megpróbálok bárkit is meggyőzni erről.

Hosszú történet, mondhattam volna az illetőnek.

Aztán mesélhettem volna neki.

Hogy akkor ennek tudatában voltam-e vagy sem, azt nem tudom, de most már világos volt, hogy pontosan ezért raktam be a laptopomat is a sporttáskába. Azt akartam, hogy ez legyen az utolsó értelmes cselekedetem: lejegyezni a történetemet, és hátrahagyni, hogy valaki elolvassa. Elég sokáig heverésztem az ágyon, mert alaposan át akartam gondolni a mondanivalómat, de aztán rájöttem, hogy erre most nincs elég időm.

Felkeltem, és bekapcsoltam a tévét, de elnémítottam a hangot. Kivettem a táskából a laptopot és az egyik palack Jack Daniel's-t, a paracetamolos dobozt pedig az éjjeliszekrényre tettem. Aztán leültem a vesszőfotelbe, s a jégautomata

zümmögésével a háttérben, pötyögni kezdtem.

Most szombat hajnal van, és kezdek kifáradni. Ez az MDT-megvonás egyik első jele – még jó, hogy többé-kevésbé kész vagyok.

De mivel?

Valóban igaz és őszinte beszámoló ez arról, hogyan kerültem közel ahhoz, hogy véghezvigyem a lehetetlent, hogy megvalósítsam az elképzelhetetlent… hogy egyike legyek a legjobbaknak és legokosabbaknak? Tényleg a tökéletességet kereső ember álomba illő története ez? Vagy inkább egy kísérleti patkány naplója, akit megjelöltek, figyelemmel kísértek, kiértékeltek, és végül eldobtak? Vagy még ennyi sem, és nem több egy gyilkos végső vallomásánál?

Már magam sem tudom, de azt hiszem, nem is ez a lényeg.

Emellett… kezdek elálmosodni, s az erőm is fogytán.

Azt hiszem, alszom egy kicsit.

Mindössze öt órát aludtam, azt is nyugtalanul, hánykolódva. Úgy rémlett, álmodtam is valamit, egy hosszú és egybefüggő, szorongással teli álmot, s amikor felébredtem, a szemgolyómat már javában döfködte a fájdalom, ami aztán gyorsan szét is terjedt az egész koponyámban. Dezorientáltan, kábán, émelygő gyomorral kászálódtam ki az ágyból, hogy rögtön átüljek ide, a vesszőfotelbe, és ölembe vegyem a laptopot.

Dél felé jár, a tévé még mindig villog, a CNN megy rajta.

Úgy tűnik, tegnap este – vagy ma reggel – óta komoly fejlemények voltak. Csatahajókat mutatnak a Mexikói-öbölben, meg szárazföldi csapatokat a határvidék mentén, aztán Caleb Hale védelmi minisztert látni, amint rendkívüli értekezletet tart a Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottsága elnökével.

A képernyő alján lévő sávban figyelmeztetnek, hogy az elnök hamarosan beszédet tart az Ovális irodából, és élőben

közvetítik.

Behunyom a szemem egy időre, s amikor kinyitom, már az elnök van a tévében, az íróasztala mögött ül. Nem vágyom a hangjára, és miután megnézem magamnak, s meglátom a képén azt a jól ismert, rettenetes éberséget és mohóságot, többé már nem bírom elviselni a látványát sem. A távirányítóért nyúlok, és átkapcsolok egy rajzfilmcsatornára.

A tekintetem a tévéről a laptop kijelzőjére siklik. A fejem iszonyúan lüktet, és egyre rosszabb. Ideje kikapcsolni és félretenni a számítógépet. Az éjjeliszekrényre pillantok, a 150 szem paracetamolt tartalmazó műanyag dobozra. Aztán a tekintetem még egyszer a kijelzőre ugrik, és azt kívánom, bárcsak a parancs egy jóval okosabb, jóval magasabb privilégiumszinten működő programot takarna – bárcsak szó szerint azt jelentené, amit a neve mond… és rákattintok a „Mentés” gombra.

Tartalom

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.